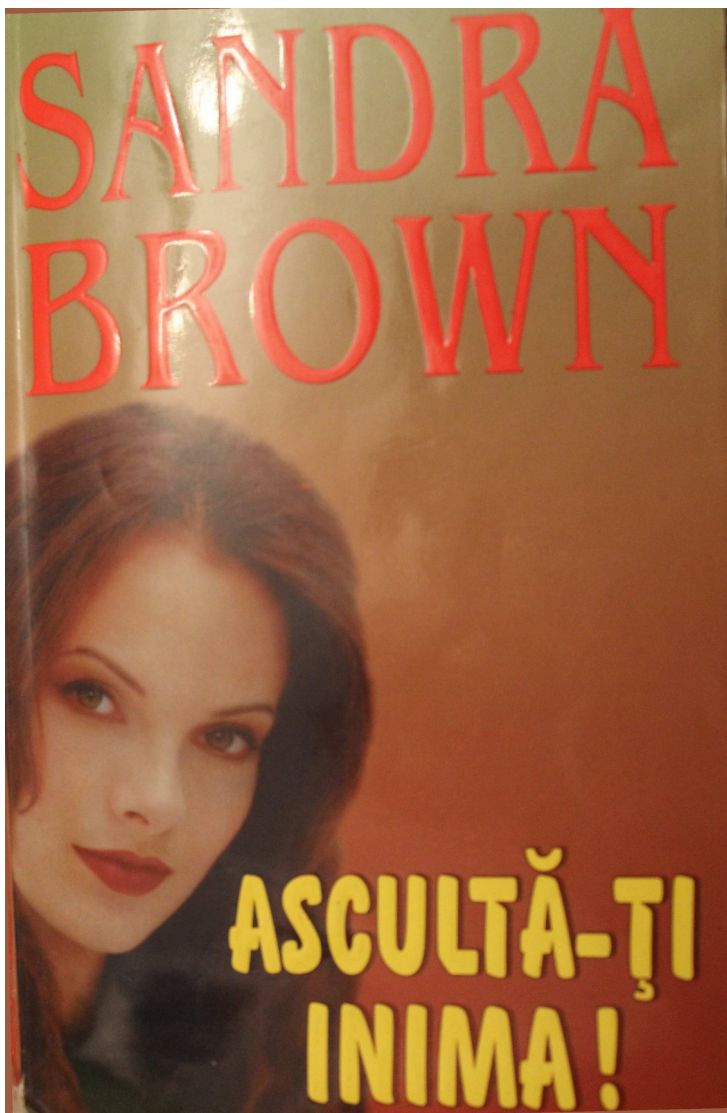

ASCULTĂ-ȚI INIMA SANDRA BROWN

PROLOG

Telefonul doctorului Lee Howell sună la 2: 07 dimineața. Soția lui, Myrna, care dormea lângă el, mormăi

în pernă:

— Cine poate fi? Doar nu ești de serviciu în noaptea asta. Soții Howell abia se băgaseră în pat de o oră. Petrecerea de lângă piscină se terminase pe la miezul nopții. Până făcuseră puțină ordine, strânseseră paharele goale de mărgărita, băgaseră în frigider mâncarea rămasă și se duseseră în camera băiatului să îl sărute de noapte bună, se făcuse aproape unu noaptea. În timp ce se dezbrăcau, se felicitară pentru petrecerea reușită. Doar friptura la grătar fusese puțin cam tare, și noul aparat electric contra țânțarilor zumzăise toată seara, reducând numărul insectelor la minim. În concluzie, o petrecere reușită. Deși bine dispuși, soții Howell căzură de acord că erau prea epuizați ca să se gândească la sex, așa că se sărutară de noapte bună, se așezară fiecare pe partea lui de pat și adormiră. Somnul doctorului Howell, după mai multe pahare de mărgărita, era adânc și fără vise. Dar când sună telefonul, se trezi imediat și intră în alertă, cum îl obișnuiseră atâția ani de experiență. Întinse mâna spre telefon.

— Îmi pare rău, draga mea. Probabil că starea vreunui pacient s-a înrăutățit.

Ea dădu din cap morocănoasă. Reputația soțului ei de excelent chirurg nu se baza doar pe aptitudinile din sala de operație. Era devotat pacienților, urmărindu-i îndeaproape înainte, în timpul și după operație. Deși devenise un lucru puțin obișnuit să fie sunat acasă în toiul nopții când nu era de gardă, aceasta se mai întâmpla din când în când. Un mic preț pe care doamna Howell era dispusă să-l plătească pentru privilegiul de a fi căsătorită cu bărbatul pe care îl iubea și care întâmplător era și foarte solicitat și respectat în domeniul lui.

— Alo? Ascultă câteva clipe, apoi aruncă pătura și își coborî picioarele pe podea.

— Câți? Dumnezeu! Bine, vin imediat, închise și se ridică din pat.

— Ce este?

— Trebuie să plec. Fără să aprindă lumina, se duse spre scaunul unde își lăsase pantalonii.

— Tot personalul a fost chemat. Doamna Howell se ridică într-un cot.

— Ce s-a întâmplat? Situat într-o zonă metropolitană aglomerată, spitalul Tarrant General era mereu în alertă pentru a se ocupa de eventualele dezastre. Personalul era instruit să acorde tratament de urgență victimelor din accidente de avion, tornade sau atacuri teroriste. Prin comparație, cazul din seara aceasta era banal.

— Un accident mare pe autostradă. Mai multe vehicule implicate. Howell încălță o pereche de pantofi la care ținea foarte mult și care soției lui îi plăceau. Avea pantofii aceia de când îl cunoștea și refuza să se despartă de ei, spunând că pielea de-abia acum începe să se muleze pe picior și să fie comodă.

— Un adevărat prăpăd. Un camion-cisternă s-a răsturnat și a luat foc, spuse el în timp ce se îmbrăca. Zeci de victime și majoritatea sunt trimise la camera noastră de gardă. Își puse ceasul și își prinse pagerul la curea, apoi se aplecă să o sărute. Nu nimeri gura, ci undeva între nas și obraz.

— Dacă nu mă întorc până la micul dejun, te sun să te pun la curent. Culcă-te la loc. Ea își puse capul pe pernă murmurând:

— Ai grijă.

— Întotdeauna am. Femeia adormi înainte ca soțul să ajungă jos.

Malcomb Lutey termină de citit capitolul 3 al romanului science-fiction achiziționat recent. Tema era un virus împrăștiat prin aer care, la câteva ore după inhalare,

transforma organele interne ale ființelor umane într-o pastă neagră și uleioasă. Citind despre prostituata pariziană blondă care nu știa cât de aproape îi era sfârșitul, își zgândărea coșul de pe bărbie, gest pentru care mama lui îl admonesta:

— Nu faci decât să îl infectezi. Dacă nu îl zgândări, nici nu se observă. Da, cum să nu! Coșul trecuse demult de faza asta. Era cel mai mare din mulțimea care îi năpădise fața ca un lanț muntos în continuă expansiune. Acneea severă, care lăsa în urmă cicatrice, anunța intrarea lui Malcomb în adolescență, iar în ultimii cincisprezece ani sfidase orice medicament, extern sau oral, prescris sau cumpărat fără rețetă. Mama lui dădea vina pe dieta necorespunzătoare, igiena proastă, puținele ore de somn, ba chiar și pe masturbare. Oricare ar fi fost ipoteza, invariabil Malcomb era cumva responsabil.

Dermatologul frustrat care încercase cu temeritate, dar fără succes, o mulțime de tratamente, venise și el cu nenumărate motive pentru care băiatul era blestemat să aibă fața ca o mască de Halloween, dar până la urmă nimeni nu știa.

Ca și cum acneea nu era de ajuns să îi elimine lui Malcomb orice urmă de încredere în sine, fizicul lui constituia o altă problemă. Era atât de slab, încât supermodelele plătite să arate subnutrite i-ar fi invidiat metabolismul, care părea să aibă o aversiune profundă față de calorii.

La fel de inestetic era și părul creț, roșu ca morcovul. Claia de culoarea focului avea densitatea și textura sârmei din oțel și fusese năpasta propriei existențe cu mult înainte de instalarea acneei acute. Înfățișarea lui ciudată și timiditatea provocată de aceasta îl făcuseră să se simtă un anormal. Dar nu și la serviciu. Avea o slujbă de noapte și lucra singur. Întunericul și solitudinea erau favoritele lui.

Bezna îi aducea coloritul vibrant la o nuanță mai normală și îi estompa acneea. Solitudinea e de la sine înțeleasă când lucrezi ca paznic.

Mama lui nu era de acord cu meseria pe care și-o alesese, îl sâcăia tot timpul să se orienteze spre altceva.

— Stai acolo de unul singur în fiecare noapte, spunea ea țâțâind din buze și clătinând din cap. Cum o să întâlnești vreodată pe cineva dacă lucrezi singur? Asta e și ideea, mamă. Asta era replica lui standard, deși nu avusese niciodată curajul să o spună cu voce tare. Lucrul în schimbul de noapte însemna că nu era nevoit să poarte conversații cu oameni care se străduiau din răspuțeri să nu se holbeze la fața lui și că putea să doarmă ziua, când părul lui strălucea ca o văpaie. Îi era groază de cele două nopți pe săptămână când era liber și când trebuia să îndure cicăleala mamei cum că el ar fi reprezentat propriul lui dușman. Tema recurentă a tiradelor ei era aceea că ar fi avut mai mulți prieteni dacă ar fi fost mai deschis.

— Ai atâtea de oferit, Malcomb. De ce nu ieși și tu în oraș, ca toți adolescenții? Dacă ai fi mai prietenos, poate că ai întâlni o fată drăguță.

Cum să nu! îl bodogănea că citește science-fiction, dar de fapt ea trăia în lumea viselor. Postul său la spitalul Tarrant General se afla în parcare doctorilor. Pentru ceilalți paznici era postul cel mai puțin dezirabil, dar Malcomb îl prefera. Noaptea era foarte puțină activitate. Lucrurile se înviorau abia dimineața, când începeau să apară doctorii. La ora șapte când el ponta de plecare, cei mai mulți încă nu erau veniți. Astăzi, fiind vineri seară, erau mai multe mașini în parcare decât într-o altă noapte. Invariabil, sfârșitul de săptămână mărea traficul din camera de gardă, așa că medicii veneau și plecau tot timpul. Doar cu câteva minute înainte, doctorul Howell ridicase bariera cu transmițătorul pe care îl ținea prins de

parasolarul mașinii. Pe doctorul Howell îl considera cumsecade. Nu se uita niciodată pe deasupra lui Malcomb ca și cum nu ar fi existat, iar câteodată chiar îi făcea cu mâna trecând pe lângă gheretă. Howell nu se înfuria dacă bariera nu voia să se ridice și trebuia să fie deschisă manual din gheretă. Părea un om de treabă, deloc arogant. Nu ca unii dintre ceilalți, nemernici plini de bani, care făceau pe nebunii și băteau darabana cu degetele în volan așteptând să se ridice bariera de la poartă ca să pornească în trombă ca și cum aveau cine știe ce lucruri importante de făcut. Începu să citească prima pagină a capitoului 4. După cum era de așteptat cocota pariziană blondă sucombă în toiul unui act sexual. Muri în chinuri groaznice vomitând grotesc, dar simpatia lui Malcomb se îndrepta spre ghinionistul ei client. Puse cartea cu fața în jos pe birou, se îndreptă de spate și își căută o poziție mai confortabilă pe scaun. Își surprinse imaginea în geam. Coșul se mărea de la un minut la altul. Era deja un monument de puroi. Dezgustat de propria înfățișare își fixă privirea asupra parcurii.

Felinarele cu vapori de mercur erau plasate strategic, astfel încât toată parcare era bine luminată. Era întuneric doar sub tufișurile care înconjurau perimetrul. Nu se schimbaseră nimic de când se uitase ultima oară, cu excepția prezenței Beemerului argintiu al doctorului Howell – a doua mașină de pe rândul al treilea. Îi vedea capota strălucitoare. Howell își păstra mașina în stare impecabilă. Și Malcomb ar fi făcut la fel dacă și-ar fi permis un asemenea vehicul. Se întoarse la roman, dar nu citi decât vreo două paragrafe și se întrerupse. Se uită iar spre Beemer. Sprâncenele deschise la culoare i se împreunară. Cum de nu îl văzuse pe doctorul Howell când trecuse pe lângă gheretă? Ca să ajungă pe trotuarul ce ducea spre cea mai apropiată intrare a angajaților, doctorii

treceau obligatoriu pe lângă gheretă. Pentru Malcomb devenise o a doua natură să observe când cineva trecea pe acolo, mergând spre clădire sau întorcându-se la mașină. Exista și o corelație. Oamenii părăseau clădirea și în scurta vreme plecau cu mașina sau intrau în parcare urmându-și drumul pe lângă gheretă. Subconștient, Malcomb supraveghea toate acestea. Curios, își însemnă pagina și puse cartea sub birou lângă punga cu mâncare pe care i-o pregătea mama lui. Își trase cozorocul șepcii un pic mai jos. Dacă avea să discute cu cineva, chiar și cu un om cumsecade ca doctorul Howell nu voia să i se vadă din fața urâtă mai mult decât era necesar. Cozorocul șepcii îi asigura încă un strat de obscuritate.

Ieși din aerul condiționat al gheretei fără să observe vreo scădere a temperaturii de afară de când își făcuse ultimele runde. Luna august în Texas. Aproape la fel de cald la primele ore ale dimineții ca în toiul amiezii. Simți căldura asfaltului prin tălpile de cauciuc ale pantofilor, care îl ajutară să treacă fără zgomot pe lângă primul șir de mașini, apoi pe lângă al doilea. La capătul celui de-al treilea șir se opri. Pentru prima oară în cinci ani de când lucra aici simți un fior de neliniște. Nimic ieșit din comun nu se întâmplase vreodată în tura lui. Acum câteva luni, gardianul din clădirea principală a trebuit să imobilizeze un bărbat care amenința o asistentă cu un cuțit. De revelionul trecut, un alt gardian fusese chemat să despartă doi tați care se luaseră la bătaie pentru că fiecare susținea că primul născut al anului și câștigătorul mai multor premii era copilul lui.

Din fericire, Malcomb nu fusese implicat în niciunul dintre aceste incidente. Se spunea că stârniseră mare rumoare, iar el nu ar fi suportat să fie în centrul atenției. Singura problemă prin care trecuse fusese scandalul pe care i-l făcuse un neurochirurg care descoperise în parcare

că Jaguarul lui avea un cauciuc dezumflat. Din motive încă necunoscute de Malcomb, medicul îl considerase pe el responsabil. Până acum avusese noroc și nu existaseră incidente în turele lui. Nu își dădea seama de unde venea teama de acum. Brusc, întunericul, bunul lui prieten, nu mai părea așa de binevoitor. Se uită în jur speriat și aruncă o privire înapoi. Parcarea era învăluită într-o tăcere de mormânt – ceea ce în clipa de față nu constituia o analogie prea plăcută. Nu se mișca nimic, nici măcar frunzele în copacii din jur. Totul părea normal. Cu toate acestea, vocea lui Malcomb tremură ușor:

— Domnule doctor Howell? Nu voia ca omul să se pomenească brusc cu el acolo și să se sperie. Într-o încăpere bine luminată și plină cu oameni, fața lui putea să înfricoșeze. Dacă apărea brusc lângă cineva, pe întuneric, bietul om putea să facă infarct.

— Domnule doctor Howell? Sunteți acolo? Neprimind niciun răspuns, ocoli prima mașină din șir ca să arunce o privire spre Beemer și să se asigure că nu se întâmplase nimic. Pur și simplu nu îl văzuse, asta era tot. Când trecuse pe lângă gheretă, probabil că era absorbit de ceea ce îi făcea prostituata blondă clientului ei înainte să intre în ghearele agoniei și să înceapă să vomite lichid vâscos negru peste el. Sau poate că atenția îi fusese distrasă de cea mai nouă adăugire la formația vulcanică de pe obrajii lui. Ori doctorul Howell nu venise pe aleea pavată, ci o luase prin tufișuri. Era un bărbat înalt, dar slab. Destul de subțire ca să treacă prin gardul viu fără să facă nicio stricăciune.

Într-un fel sau altul, doctorul Howell se strecurase pe lângă el în întuneric și asta era tot. Înainte să înconjoare mașina, aprinse lanterna doar ca simplă măsură de precauție. Aceasta fu descoperită mai târziu sub prima mașină din rând, unde se opri după ce se rostogolise

câțiva metri. Sticla era spartă și carcasa zgâriată. Însă bateriile fuseseră la înălțimea reclamei. Beculețul încă ardea.

Ceea ce văzuse în spotul de lumină al lanternei îl speriasse pe Malcomb mai mult decât orice thriller de science-fiction pe care îl citise vreodată. Deși mai puțin grotesc, sângeros și bizar, era real.

CAPITOLUL 1

Frumoasă casă ai.

— Mie îmi place. Ignorând remarca ironică, Wick aruncă creveții fierți într-o strecurătoare veche, din plastic alb îngălbenit. Nu își mai amintea cum intrase în posesia ei. Probabil că rămăsese de la vreun fost chiriaș.

După ce scurse apa fierbinte, așază strecurătoarea în mijlocul mesei, aduse un sul de șervete din hârtie și îi oferă musafirului său încă o bere. Desfăcu două sticle de Red Stripe și încalcă un scaun de partea cealaltă a mesei, vizavi de Oren Wesley.

— Dă-i drumul, îl invită el. Oren rupse un șervet din sul și și-l întinse frumos în poală. Wick ajunsese deja la al treilea crevete când Oren de abia și-l alegea pe primul. Desfăcură creveții și mâncară în tăcere, împărțind un vas de sos. Oren avea mare grijă să nu își bage manșetele albe în sosul roșu cu hrean. Wick mânca zgomotos și își lingea degetele, pe deplin conștient că proastele sale apucături îl enervau pe delicatul său prieten. Aruncă carcasa creveților pe ziarul întins de Wick pe masă, nu ca să îi protejeze suprafața zgâriată, ci ca să nu aibă prea mult de strâns după aceea. Ventilatorul din tavan flutura colțurile feței de masă improvizate și împrăstia aroma iute a creveților fierți în aerul fierbinte de coastă.

— Foarte buni, remarcă Oren după o vreme. Wick dădu din umeri.

— Cea mai simplă masă.

— Creveți din zonă?
— Îi cumpăr proaspeți chiar de pe vas, imediat ce acostează. Căpitanul îmi face reducere.

— Un om amabil.
— Deloc. Am făcut un târg.
— Și care e sarcina ta?

— Să nu mă apropii de soră-sa. Wick înghiți încă un crevete dolofan și aruncă carcasa în grămada din ce în ce mai mare. Rânji spre Oren, știind că prietenul său încerca să își dea seama dacă vorbește serios sau nu. Era un farsor de renume și nici măcar prietenul lui cel mai bun nu distingea tot timpul adevărul de aberațiile pe care le îndruga. Rupse un șervet de hârtie și își șterse mâinile și gura.

— Altceva n-ai găsit de discutat, Oren, decât prețul creveților? Ai bătut tot drumul până aici pentru atâta lucru? Oren îi ocoli privirea și râgâi pe tăcute cu mâna la gură.

— Să te ajut să strângi.

— Lasă-le așa. Ia-ți berea. Masa în dezordine nu însemna mare lucru la halul în care arăta casa lui Wick, dacă se putea numi casă. Era o cocioabă cu trei camere ce părea că se va prăbuși la prima adiere mai puternică venită dinspre golf. Un simplu adăpost împotriva intemperiilor sau nici măcar atât. Când ploua, apa se prelingea prin acoperiș. Aparatul de aer condiționat așezat la fereastră era atât de ineficient, încât Wick se obosea rareori să-i dea drumul. Plătea chiria săptămânal, în avans. Până acum îi dăduse șaizeci și unu de cecuri proprietarului maghernitei. Balamalele ruginite ale ușii cu plasă scârțâiră când se mutară pe veranda din spate, lată doar cât să încapă două scaune metalice de grădină, la modă în anii

'50. Aerul sărat mâncase numeroasele straturi de vopsea, ultimul rămas fiind de un verde greșos, ca

mazărea. Wick se așează în leagăn. Oren aruncă o privire bănuitoare spre scaunul ruginit.

— Nu te mușcă, zise Wick. S-ar putea să-ți păteze pantalonii, dar te asigur că priveliștea merită banii pe care o să-i dai la curățătorie. Oren se așează cu mari precauții și în câteva minute promisiunea lui Wick se îndeplini. Orizontul se coloră în nuanțe vii, de la roșu ca focul la portocaliu incandescent. Masele de nori păreau lanțuri muntoase cu creste aurii.

— E superb, nu-i așa? zise Wick. Care e nebunul acum?

— N-am spus niciodată că ești nebun, Wick.

— Doar un pic sărit de pe fix că am renunțat la tot și m-am mutat aici.

— Nici măcar. Poate doar puțin iresponsabil. Surâsul lui Wick îngheță.

— Hai, supără-te acum, zise Oren. Nu-mi pasă. Cineva trebuie să-ți spună.

— Bine. Mulțumesc. Mi-ai spus. Ce fac Grace și fetele?

— Steph a fost aleasă majoretă. Laurei i-a venit ciclul.

— Să te felicit sau să te compătimeșc?

— Pentru care dintre ele?

— Amândouă. Oren zâmbi.

— Le accept pe ambele. Grace a zis să te pup din partea ei, dar atunci aruncă o privire spre barba țepoasă a lui Wick. Însă cred că o să mă abțin.

— Mare păcat. Sărut-o din partea mea.

— Cu plăcere. Câteva minute sorbiră din bere și priviră culorile apusului intensificându-se. Niciunul nu îndrăznea să rupă tăcerea, conștienți de aceasta și de cele ce rămâneau nespuse.

— Wick... spuse Oren în cele din urmă.

— Nu mă interesează.

— De unde știi până nu asculți ce vreau să-ți spun?

— De ce vrei să strici un apus de soare perfect? Ca să nu mai pomenesc de berea asta jamaicană atât de bună. Wick se ridică brusc din leagăn, făcându-l să se balanseze puternic și zgomotos de câteva ori. Rămase în picioare la marginea verandei șubrezite, dădu peste cap berea, apoi aruncă sticla goală în cazanul de o sută cincizeci de litri care îi servea drept vas de gunoi. Zgomotul sperie câțiva pescăruși care căutau de mâncare prin nisipul tare. Wick îi privi invidios cum își luau zborul. Cei doi se cunoșteau de mulți ani, chiar dinainte ca Wick să lucreze pentru Departamentul de poliție din Fort Worth. Oren era mai în vârstă cu câțiva ani și Wick recunoștea că era și mult mai înțelept. Avea un temperament echilibrat și reușise de multe ori să îl domolească pe cel mult mai nechibzuit al lui Wick. Oren era o persoană metodică. Wick era impulsiv. Oren era devotat soției și copiilor. Wick era burlac înrăit, cu prolificitatea sexuală a unui motan vagabond, după cum spunea Oren.

În ciuda acestor diferențe și probabil datorită lor, Wick Threadgill și Oren Wesley fuseseră parteneri excelenți, formând unul dintre puținele echipe birasiale din FWPD. Trecuseră împreună prin multe situații periculoase, se distraseră de minune și împărtășiseră câteva triumfuri, mai multe dezamăgiri – și o pierdere în urma căreia niciunul nu avea să își mai revină vreodată complet. Oren îl sunase cu o seară în urmă după luni de zile în care nu se mai văzuseră, iar Wick se bucurase să îl audă. Sperase că Oren venise să discute despre vremurile de altă dată. Dar speranța i se spulberase în clipa în care Oren coborâse din mașină. În urma lui, în nisipul din Galveston rămăseseră urmele unor pantofi bine lustruiți, și nu ale unor sandale sau adidași. Nu era echipat pentru pescuit sau pentru

plimbări pe plajă, nici măcar pentru o zi liniștită aici pe verandă în care să asculte un meci de base-ball la radio, cu bere rece în frigider.

Venise îmbrăcat pentru afaceri. În cămașă și costum-personificarea birocrăției. Chiar în timp ce își dădeau mâna, Wick citi cu dezamăgire pe fața gravă a prietenului său că aceasta nu era o vizită amicală. Simțea că nu voia să audă ceea ce Oren avea să-i spună.

— Nu ai fost concediat, Wick.

— Nu, mi-am luat „concediu pe perioadă nedeterminată”.

— A fost alegerea ta.

— Sub presiune.

— Aveai nevoie de timp să te potolești și să te aduni.

— De ce nu m-au concediat pur și simplu? Ar fi fost mult mai ușor pentru toată lumea.

— Pentru că sunt mai deștepți decât tine.

— Serios?

— Cei din conducere știu, cum știu toți cei care te cunosc, că ești făcut pentru munca asta.

— Pentru munca asta? pufni el cu dispreț. Adică pentru răscolirea rahatului? N-aș fi văzut atâta mizerie câtă am văzut cât am lucrat la FWPD nici dacă mă ocupam de curățatul grajdurilor.

— În majoritatea cazurilor, ți-ai făcut-o cu mâna ta. Wick trase de banda de cauciuc pe care o purta la încheietura mâinii. Nu îi plăcea să i se aducă aminte de vremurile acelea și de cazul care îl făcuse să vocifereze împotriva ineficienței sistemului judiciar în general și a FWDP în special.

— Au încheiat un târg cu polițistul ăla care lucra mână în mână cu infractorii.

— Pentru că nu îl puteau condamna pentru crimă, Wick. Toți știau asta, iar cei de la procuratură știau și ei. E

la închisoare pentru șase ani.

— O să iasă în mai puțin de doi. Și va ucide din nou. Vor mai muri oameni. Poți fi sigur. Toate astea pentru că departamentul nostru și procuratura s-au pierdut cu firea când a fost vorba să violeze drepturile unui rahat cu ochi.

— Pentru că ai folosit forța când l-ai arestat, zise Oren încet. Dar știi prea bine că problema ta cu departamentul nu a avut nicio legătură cu acest caz.

— Oren, spuse Wick amenințător.

— Greșeala care...

— La dracu', mormăi Wick. Traversă veranda cu pași mari și ușa cu plasă se trânti în urma lui. Oren intră după el în bucătărie.

— N-am venit să dezgrop morții.

— Mie așa mi s-a părut.

— Vrei să stai locului o clipă și să mă asculți? Ai să vrei să vezi chestia asta.

— Greșit. Nu vreau decât încă o bere. Luă una din frigider și îi scoase capacul cu tirbușonul, lăsându-l acolo unde căzuse pe linoleum. Oren îi întinse dosarul cu care venise, dar Wick îl ignoră. O luă spre ușa din spate, însă se opri brusc când calcă pe marginea ascuțită a capacului. Înjurând, îi dădu un șut și se așeză pe unul dintre scaunele cu picioare metalice. Cochiliile creveților începuseră să miroasă greu. Își ridică piciorul pe celălalt genunchi și evaluează stricăciunile. Capacul lăsase o urmă adâncă pe călcâi, dar nu tăiasse pielea. Fără să arate niciun pic de compătimire, Oren se așeză în fața lui.

— Oficial, nu mă aflu aici. Ai înțeles. E o situație complexă. Trebuie acționat cu grijă.

— Ai surzit cumva, Oren?

— Sunt sigur că vei fi la fel de intrigat ca și mine.

— Nu uita să îți iei haina în drum spre ieșire. Oren luă din dosar câteva fotografii alb-negru. Scoase una și o

ridică astfel încât Wick să nu își poată feri privirea. După o clipă, îi arată încă una. Wick le privi fix, apoi se uită în ochii lui Oren.

— Îmbrăcată i-au făcut vreuna?

— Îl știi pe Thigpen. Le-a făcut de amuzament. Wick pufni cu dispreț când auzi numele detectivului.

— În apărarea lui Thigpen, pot să spun că din casa noastră de supraveghere se vede clar în baia ei.

— Asta nu e o scuză. Doar dacă nu cumva este exhibiționistă și știe că e supravegheată.

— Nu este și nu știa.

— Care e chestia cu femeia asta? Oren rânji.

— Te roade rău curiozitatea, nu? Când Wick își predase insigna cu un an și ceva în urmă, întorsese spatele nu numai carierei sale în poliție, ci și întregului sistem de justiție penală. Pentru el, acesta reprezenta un vehicul greoi împotmolit în mocirlă. Roțile i se învârt scoțând mult zgomot – libertate, justiție, stilul de viață american dar nu se mișcă din loc. Polițiștilor le-a fost răpită motivația de către birocrați și politicieni ce dărdăie de frică la gândul dezaprobării publice, în consecință, întregul sistem de justiție s-a îngropat în superficialitate. Iar dacă ești un biet dobitoc și crezi în el, pui umărul să îl susții și împingi cu toate puterile ca să îi pui roțile în mișcare, să-i prinzi pe nemernici și aștepti să îi vezi pedepsiți pentru crimele lor, nu primești decât noroi zvârlit drept în față.

Cu toate acestea, curiozitatea fu mai tare decât el. Oren nu îi arătase fotografiile ca să îl facă să saliveze. Nu era un Neanderthal ca Thigpen, și avea lucruri mai bune de făcut decât să se chiorască la poze cu femei dezbrăcate. Grace l-ar fi sugrumat dacă s-ar fi ocupat cu așa ceva.

Nu, Oren avusese un motiv bine întemeiat să bată drumul până la Galveston de la Fort Worth și, deși îi era ciudă pe el însuși, Wick voia să îl afle. Era intrigat, exact

cum Oren - naiba să-l ia - prezisese că va fi.

Întinse mâna după restul fotografiilor și se uită repede la ele, apoi le studie pe fiecare în parte. Femeia fusese fotografiată la volanul Jeep-ului său, ultimul model, străbătând ceea ce părea a fi o parcare mare, în bucătăria și în dormitorul său, neavând idee că intimitatea îi fusese invadată de binoclul și lentilele telefoto din mâinile unui cretin ca Thigpen. Majoritatea pozelor în care era surprinsă în dormitor erau cețoase și mișcate, dar destul de clare.

— Ce infracțiune a comis? Transport pe autostradă de lenjerie intimă de la Victoria's Secret?

— Nu, zise Oren clătinând din cap. Mai mult n-am de gând să-ți spun decât dacă ești de acord să te întorci cu mine. Wick aruncă fotografiile în direcția lui Oren.

— Atunci ai făcut drumul degeaba. Trase din nou cu putere de banda de cauciuc de la mână, lovindu-se destul de rău.

— O să te intereseze cazul ăsta, Wick.

— Nicio șansă.

— Nu îți cer un angajament pe termen lung sau să te întorci în departament, ci să vii doar pentru cazul ăsta

— Nu.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Îmi pare rău.

— E ultimul tău răspuns? Wick luă o înghițitură lungă din sticla de bere, apoi râgâi sonor. Oren se aplecă peste cochiliile urât mirositoare ale creveților.

— E vorba de o crimă. A apărut la știri.

— Nu mă mai uit la știri și nu mai citesc ziare.

— Bănuiam. Altfel ai fi venit imediat la Fort Worth și m-ai fi scutit să bat drumul până aici.

— De ce? nu se putu abține Wick să întrebe.

— Un cunoscut doctor a fost omorât în parcare de la Tarrant General.

— Foarte interesant, Oren. Citezi titlurile din ziare?

— Nu. Îți redau tot ce știu despre omorul ăsta. Crima a avut loc acum cinci zile și asta e tot ce avem.

— Nu e problema mea.

— Făptașul a ucis la câțiva metri de un potențial martor ocular, dar n-a fost zărit. Nici auzit. Pași de pisică. Invizibil. Și n-a lăsat nicio urmă, Wick. Vocea lui Oren coborî, devenind șoaptă: Absolut nicio urmă. Wick își privi prietenul în ochi. Părul de pe ceafă i se ridicase.

— Lozada? Oren se lăsă pe spate în scaun zâmbind mulțumit.

CAPITOLUL 2

Doctorița Rennie Newton ieși din lift și se apropie de biroul central al asistentelor. Asistenta de serviciu, vorbăreață de obicei, părea tristă și fără chef.

— Bună seara, doamnă doctor.

— Bună. Asistenta observă rochia neagră pe care o purta Rennie pe sub halat.

— Ați fost la înmormântare azi? Rennie consimți din cap.

— Nu am avut timp să mă schimb.

— A fost o înmormântare frumoasă?

— Da, cât pot fi înmormântările. A venit multă lume.

— Toți l-au iubit pe doctorul Howell. De-abia fusese promovat. E îngrozitor.

— Așa e. Îngrozitor. Ochii asistentei se umplură de lacrimi.

— Noi toți cei de la etajul ăsta îl vedeam în fiecare zi. Nu ne vine să credem.

Nici lui Rennie nu îi venea să creadă. Lee Howell, colegul ei, murise cu cinci zile în urmă. La vârsta lui o asemenea tragedie ar fi fost greu de acceptat chiar dacă ar

fi fost vorba de un infarct sau de un accident. Dar Lee fusese ucis cu sânge rece. Toți cei care îl cunoșteau nu își puteau reveni din șoc. Rennie parcă aștepta să îl vadă ieșind din spatele unei uși și strigând: „Am glumit!” însă de data aceasta nu era vorba de vreuna din farsele pentru care Lee Howell era faimos.

Îi văzuse în dimineața aceea coșciugul închis, acoperit de flori, așezat în altarul bisericii. Ascultase elogiile pline de emoție aduse de membrii familiei și de prieteni. Îi văzuse pe Myrna și pe fiul ei plângând neconsolați pe banca din față și moartea lui Lee devenise astfel chinuitor de reală și extrem de greu de acceptat.

— O să ne ia multă vreme să ne revenim, spuse Rennie încet și cu o nuanță de finalitate. Dar asistenta nu voia să schimbe subiectul.

— Am auzit că poliția i-a interogat pe toți cei care au fost în noaptea aceea la petrecerea dată de doctorul Howell. Rennie studie fișele pacienților pe care asistenta i le întinsese în timpul discuției fără a mai spune nimic.

— Doctorul Howell era mereu pus pe glume, nu-i așa? chicoti asistenta de parcă își amintise ceva hazliu.

Iar dumneavoastră și cu el vă aveți precum câinele cu pisica.

— Nu, ne ciondăneam din când în când. Nu e același lucru.

— Țin minte că se întâmpla ca ciondănelile acelea să devină destul de zgomotoase.

— Știam fiecare să ne susținem punctul de vedere, zise ea zâmbind cu tristețe. Făcuse două operații în dimineața aceea, înainte de înmormântare. Având în vedere împrejurările, ar fi putut să le reprogrameze și să își închidă cabinetul în acea după-amiază. Însă era deja în criză de timp din cauza unei absențe de zece zile, care se dovedise un inconvenient destul de mare pentru ea și

pentru pacienți. Ar fi fost nedrept pentru pacienții ei ale căror operații fuseseră deja amânate o dată să își ia o zi liberă atât de curând după ce se reîntorsese. Asta ar fi dat-o și mai mult înapoi și i-ar fi creat încă un blocaj în agenda ei, atât de scrupulos organizată. Așa că hotărâse să facă operațiile și să își vadă pacienții programați la clinică. Lee ar fi înțeles. Ultima îndatorire oficială a acestei zile lungi și istovitoare era să își vadă pacienții postoperatoriu și aproape că terminase. Închise subiectul morții și înmormântării colegului ei și întrebă despre domnul Tolar, pe care îl operase de dimineață de hernie esofagiană.

— E încă amețit, dar se simte foarte bine. Rennie luă fișele cu ea și intră în camera de reanimare. Doamna Tolar profita de cele cinci minute de vizită permise membrilor familiei din oră în oră. Rennie veni lângă ea.

— Bună seara, doamnă Tolar. Aud că e încă somnoros.

— Data trecută când am intrat a rămas treaz destul cât să mă întrebe cât e ceasul.

— E ceva obișnuit. Aici lumina nu se schimbă niciodată și asta îi dezorientează. Femeia își mângâie soțul pe obraz.

— De data asta nu s-a trezit.

— Somnul e cel mai bun lucru pentru el. Fișa nu ne arată niciun fel de surprize, zise Rennie studiind datele medicale. Tensiunea e bună, adăugă ea și închise coperta metalică a fișei. În câteva săptămâni va fi ca nou. Nu va mai trebui să doarmă numai pe o parte. Observând îndoiala soției, adăugă:

— Starea lui e foarte bună, doamnă Tolar. Toată lumea arată rău când iese din operație. Mâine o să arate foarte bine, dar va fi atât de arțăgos și va avea dureri, încât o să vă doriți să fie iar sub anestezie.

— Poate să fie cât de arțăgos vrea, numai să se facă

bine, declară doamna Tolar și se întoarce spre Rennie coborând vocea: Cred că acum pot să vă spun ceva. Rennie coborî capul spre ea.

— A fost sceptic când internistul v-a recomandat pe dumneavoastră. Nu știa dacă să aibă încredere într-o femeie chirurg. Rennie râse încet.

— Sper că i-am câștigat încrederea.

— Puteți să fiți sigură de asta. De la prima vizită la cabinetul dumneavoastră l-ați convins că vă cunoașteți meseria.

— Mă bucur să aud asta.

— Deși a zis că sunteți prea drăguță ca să vă ascundeți în spatele măștii de chirurg.

— Să nu uit să îi mulțumesc când se trezește.

Cele două femei își zâmbiră, apoi fața doamnei Tolar se întunecă.

— Am auzit despre doctorul Howell. Îl cunoșteți bine?

— Foarte bine. Eram colegi de câțiva ani. L-am considerat prieten.

— Îmi pare așa de rău!

— Mulțumesc. O să-i simțim lipsa cu toții, spuse ea, și, nedorind să discute din nou despre înmormântare, schimbă subiectul revenind la pacient. În noaptea asta va dormi tot timpul și nu își va da seama dacă sunteți aici sau nu. Încercați să vă odihniți cât mai puteți. Păstrați-vă energia pentru când îl veți lua acasă.

— Mai stau pentru încă o vizită, apoi plec.

— Ne vedem mâine. Rennie trecu la următoarea pacientă. Nimeni nu stătea de veghe lângă patul ei. Femeia în vârstă era un caz de caritate. Locuia într-un azil de stat. Conform fișei, nu avea pe nimeni în afară de un frate care locuia în Alaska. Septiiagenara evolua bine, dar Rennie mai rămase cu ea după ce o consultă. Pentru ea, caritatea

nu însemna doar să renunțe la onorariu. De fapt, consultația gratuită era doar ceva secundar. Prinse mâna femeii și o mângâie pe frunte, sperând ca undeva în subconștient bătrâna să îi simtă prezența și atingerea. Într-un târziu, convinsă că timpul scurt pe care i-l acordase însemnase ceva, o lăsă în grija asistentelor.

— Nu sunt de serviciu în seara asta, îi spuse asistentei de la biroul central, înapoind fișele. Dar dă-mi mesaj pe pager dacă vreunul dintre pacienți se simte rău.

— Sigur că da, doamnă doctor. Ați luat cina?

— De ce?

— Iertați-mă că vă spun, dar păreți epuizată. Rennie zâmbi.

— A fost o zi lungă. Și foarte tristă.

— V-aș recomanda un cheeseburger, o porție dublă de cartofi prăjiți, un pahar de vin și o baie cu spumă.

— Numai să pot să îmi țin ochii deschiși atâta vreme. Spuse noapte bună și o luă spre lift. Așteptând, își duse mâinile la spate și se întinse. Faptul că fusese nevoită să lipsească de la serviciu o costase mai mult decât timp pierdut și inconvenientele venite din asta. Nu reușise încă să reintre în ritmul spitalului, care nu era întotdeauna regulat, dar cel puțin era unul familiar. Chiar atunci când începuse să își regăsească pasul, Lee Howell fusese ucis în parcare pe care și ea o traversa de fiecare dată când venea la serviciu. Lovitura morții lui o năucise, dar mai urmaseră și alte neplăceri. Fusese interogată de poliție, împreună cu toți cei care fuseseră la petrecerea soților Howell în noaptea aceea. Deși era o rutină, ancheta o zguduise. Iar astăzi Lee Howell fusese înmormântat. Nu avea să se mai ciondănească niciodată cu el cu privire la lucruri importante cum ar fi programările la sala de operații, sau la nimicuri precum laptele integral contra celui degresat. Nu avea să mai aibă niciodată ocazia să

râdă la glumele lui stupide. Luând în considerare tot ceea ce se întâmplase, putea spune că ultimele trei săptămâni îi măturaseră viața ca o furtună. Și asta nu era puțin lucru pentru ea. Doctorița Rennie Newton ținea la ritm și la rutină cu o autodisciplină fanatică.

Casa ei era la zece minute de mers cu mașina de la spital. Majoritatea tinerilor de carieră locuiau în cartiere mai noi și mai elegante din Fort Worth. Rennie și-ar fi putut permite să locuiască oriunde, dar prefera cartierul ei vechi și stabil.

Nu numai că era aproape de spital, dar îi plăceau străzile înguste, mărginite de copaci și pavate cu piatră de zeci de ani, ceea ce constituia unul dintre farmecele zonei. Cea mai mare parte a caselor fuseseră înălțate înainte de cel de-al doilea război mondial, având o aură de permanentă și soliditate care îi plăcea foarte mult. Casa ei era considerată bungalow. Avea doar cinci camere și era perfectă pentru o femeie singură, ceea ce era și avea să rămână.

Locuința îi fusese renovată de două ori, iar ea o modernizase pentru a treia oară înainte de a se muta. Exteriorul de stuc era cenușiu cu ornamente albe. Ușa de la intrare, vopsită în vișiniu, avea un ciocănaș strălucitor din alamă și o placă metalică protectoare în partea de jos. Sub tufișuri înfloreau canale albe și roșii cu frunze întunecate și lucioase. Copacii deși fereau peluza și de cele mai fierbinți raze ale soarelui. Plătea scump o agenție specializată ca să îi întrețină curtea cu meticulozitate și să i-o țină într-o formă impecabilă.

Intră pe alee și deschise ușa garajului cu telecomanda, una dintre inovațiile ei. Închise ușa, apoi intră în bucătăne din garaj. Nu se lăsase încă înserarea și încăperea mică era încălzită în lumina aurie a soarelui la apus, filtrată printre crengile platanilor mari din curtea din

spate.

Nu ținuse cont de sugestia asistentei de a mânca un cheeseburger cu cartofi prăjiți, dar, pentru că nu era de serviciu în seara aceasta. Își turnă un pahar de Chardonnay pe care îl luă în sufragerie - unde aproape că îl scăpă din mână.

Pe măsuță stătea o vază de cristal plină cu trandafiri roșii. Cinci duzini de boboci perfecți care erau pe punctul de a se desface. Petalele fragrante păreau de catifea.

Vaza de cristal era deosebit de frumoasă. Avea un miliard de fațete ce străluceau aruncând curcubeie miniaturale pe suprafața pereților cum numai cristalul scump poate să facă. După ce își reveni din șocul inițial, puse paharul pe măsuță și căută printre flori și frunze o carte de vizită. Nu găsi nimic.

— Ce naiba? Nu era ziua ei și, chiar dacă ar fi fost nimeni nu ar fi știut. Nu sărbătorea cu nimeni niciun fel de aniversare. Poate că trandafirii îi fuseseră trimiși drept condoleanțe? Lucrase cu Lee Howell zi de zi de mulți ani, dar relația lor fusese de serviciu și nu avea niciun sens să primească flori în ziua înmormântării lui. Un pacient recunoscător? Posibil, dar improbabil. Care pacient îi cunoștea adresa de acasă? Adresa cabinetului era singura trecută în cartea de telefoane. Dacă avea vreun pacient copleșit de recunoștință, florile ar fi ajuns acolo sau la spital. Doar câțiva prieteni știau unde locuiește. Nu invita niciodată pe nimeni acasă. Obligațiile sociale și le îndeplinea la restaurant. Avea mulți colegi și cunoștințe, dar niciun prieten atât de apropiat, încât să îi trimită un buchet de trandafiri. Nu avea familie și niciun iubit. Nu existau nici foști sau potențiali iubiți. Cine să îi trimită flori? Iar o întrebare și mai neliniștitoare era cum ajunsese buchetul în casă. Luă o înghițitură de vin să se fortifice și își sună vecinul, un văduv guraliv care încercase să i se

bage pe sub piele imediat după ce se mutase, dar Rennie îi descurajase cu tact vizitele neanunțate până ce acesta înțelesese mesajul. Rămăseseră totuși în relații prietenești și bărbatului îi făcea mare plăcere când Rennie se oprea o clipă să stea de vorbă cu el peste gardul viu, comun, din azalee. Probabil pentru că era singur și se plictisea, era la curent cu tot ce se întâmpla în cartier și își băga nasul peste tot. Dacă voiai să afli ceva despre cineva, domnul Williams era omul potrivit.

— Bună seara, sunt Rennie.

— Bună, Rennie, mă bucur să te aud. Cum a fost la înmormântare?

O pândise cu câteva zile în urmă când ieșise să își ia ziarul și o asaltase cu întrebări despre crimă, părând dezamăgit că nu îi dăduse informații amănunțite.

— A fost un serviciu extrem de mișcător, spuse ea, și continuă imediat în speranța că va evita alte întrebări: Domnule Williams, v-am sunat pentru că...

— Poliția e pe urmele ucigașului?

— Nu am de unde să știu.

— Nu ai fost anchetată?

— Toți cei prezenți acasă la doctorul Howell în seara aceea au fost interogați. Din câte știu eu, nimeni nu a putut oferi vreo pistă. Vinul, în loc s-o relaxeze, îi provocă dureri de cap.

— Domnule Williams, s-a făcut vreo livrare la mine acasă azi?

— Nu, din câte știu eu. Așteptai ceva?

Era singurul vecin care avea cheia casei ei. Ezitase să i-o dea și nu pentru că nu avea încredere în el, însă ideea ca cineva să-i intre în casă în lipsă îi repugna. Ca și în cazul ritmului și al rutinei, ținea mult la propria intimitate.

Dar până la urmă se gândise că cineva trebuia să mai

aibă o cheie în caz de urgență. Domnul Williams părea alegerea cea mai potrivită, locuia alături și nu știa să fi abuzat vreodată de asta.

— Așteptam un pachet, minți ea. Credeam că l-au lăsat la dumneavoastră dacă nu m-au găsit acasă.

— N-ai găsit nimic în ușa? Vreun bilet galben?

— Nu, dar m-am gândit că poate șoferul a uitat să îl lase. N-ați văzut nicio camionetă pentru livrări parcată în fața casei mele azi?

— Nu, n-am văzut nimic.

— Da, pachetele astea nu sosesc niciodată când le aștepți, nu-i așa? zise ea pe un ton degajat. Mulțumesc oricum, domnule Williams. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

— Ai auzit despre cățeaua familiei Brady care a fătat o mulțime de pui? La naiba! Nu închisese destul de repede.

— Nu. Știți că am fost plecată două săptămâni...

— Copoi de vânătoare. Sunt așa de drăguți, că îți vine să îi mănânci. Ar trebui să le ceri și tu unul.

— Nu am timp de animale.

— Ar trebui să îți faci timp, Rennie, o sfătui el pe un ton de muștrare părintească.

— Caii mei...

— Nu e același lucru. Nu locuiesc cu tine. Ai nevoie de un animal de casă. Nici nu știi cât de mult înseamnă. Oamenii care au animale trăiesc mai mult, știai asta? Eu nu aș mai putea să trăiesc fără Oscar, zise el referindu-se la pudelul său. Câinii și pisicile sunt cei mai buni, dar chiar și un peștișor auriu sau un papagal te poate feri de singurătate.

— Nu sunt singură, domnule Williams, ci doar foarte ocupată. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu dumneavoastră. La revedere.

Închise repede și nu doar ca să evite un discurs despre beneficiile deținerii de animale de casă. Era

alarmată. Trandafirii nu erau un produs al imaginației ei și nu se materializaseră singuri pe măsuta din camera de zi. Cineva intrase și îi pusese acolo. Verifică repede ușa de la intrare. Era încuiată, exact cum o lăsase de dimineață când plecase la spital. Fugi în dormitor și se uită sub pat și în debara. Toate ferestrele erau bine închise. Fereastra de deasupra căzii era atât de mică, încât nici măcar un copil nu s-ar fi putut strecura înăuntru. Verifică și al doilea dormitor, pe care îl folosea ca birou. Nici aici nu găsi nimic, iar în bucătărie văzuse deja că nimic nu fusese deranjat. De fapt ar fi fost ușurată să găsească un geam sau o încuietore sparte. Elementul de mister s-ar fi rezolvat în felul acesta. Se întoarse în camera de zi și se așează pe canapea, îi pierise pofta de vin, totuși mai luă o înghițitură sperând să o calmeze. Dar nu se întâmplă așa. Când sună telefonul, așezat pe măsuta din capătul canapelei, tresări cu putere.

Ea, Rennie Newton, care la paisprezece ani urcase până în vârful castelului de apă din orașul natal, care se așezase în calea riscurilor vizitând practic toate locurile periculoase de pe glob, care iubea provocările și nu dădea înapoi din fața nici uneia, căreia nu îi era teamă nici măcar de diavol, cum spunea mama ei, și care făcea zilnic operații ce necesită-nervi de oțel și mâini sigure, sări cât colo când sună telefonul. Își scutură vinul pe care îl vărsase pe ea și întinse mâna spre telefonul fără fir. Majoritatea telefoanelor pe care le primea erau legate de munca ei, așa că răspunse pe un ton vioi și hotărât, ca de obicei.

— Doctor Newton.

— Sunt detectivul Wesley, doamnă doctor Newton.
Am vorbit zilele trecute.

Nu era nevoie să îi reamintească. Nu îl uitase pe bărbatul de culoare, impozant și cu statură athletică. Frunte

înalță, înfățișare severă. Un tip care nu avea chef de glume.

— Da?

— Am luat numărul dumneavoastră de la spital. Sper că nu vă deranjează că vă sun acasă. O deranja. Foarte mult.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule detectiv?

— Aș vrea să ne vedem mâine. La ora zece e bine?

— Să ne vedem?

— Să discutăm despre uciderea doctorului Howell.

— Nu știu nimic despre uciderea lui. V-am spus deja... alaltăieri, nu-i așa?

— Nu mi-ați spus că vă luptați amândoi pentru aceeași funcție. Asta ați omis. Simți cum numai se zbate în piept.

— Nu e un lucru relevant.

— La ora zece, doamnă doctor. Departamentul „Omucideri” e la etajul al treilea. Puteți întreba pe oricine. Mă veți găsi cu siguranță.

— Îmi pare rău, dar am programate trei operații mâine dimineață. O reprogramare ar crea probleme celorlalți chirurghi și personalului spitalului, ca să nu mai vorbesc de pacienți și familiile lor.

— Atunci când v-ar conveni? Întrebă el pe un ton care sugera că nu avea niciun chef să facă eforturi prea mari pentru ea.

— Mâine după-amiază pe la două sau trei.

— La două. Ne vedem atunci. Închise înaintea ei. Rennie puse telefonul la loc, pe masă. Închise ochii și respiră adânc.

Numirea lui Lee Howell în funcția de chirurg-șef fusese o lovitură majoră. De la pensionarea predecesorului, ea și Lee fuseseră candidații principali.

După luni întregi de interviuri intense și evaluări profesionale, consiliul director al spitalului își anunțase în sfârșit decizia săptămâna trecută în timp ce ea era plecată, o mișcare pe care o considerase de o mare lașitate.

Cu toate acestea, când atlase de numirea lui Lee, se bucurase că e plecată. În spital, veștile circulau cu viteza fibrelor optice. Până când avea să se întoarcă la lucru, zvonurile aveau să pălească și nu va trebui să suporte compătimiri bine intenționate, dar nedorite. Însă nu scăpase de ele complet. În ziarul *Star-Telegram* apăruse un articol lung despre numirea doctorului Lee Howell, preamărindu-i virtuțile chirurgicale, devotamentul pentru vindecarea bolnavilor, experiența vastă și serviciile aduse spitalului și comunității în general. Ca urmare a elogiatorului articol, i se aruncaseră multe priviri compătimitoare, care o iritaseră și pe care încercase să le ignore. La urma urmelor, funcția de șef al oricărei secții implică tone de hârtii în plus, crize constante cu personalul și hărțuială cu membrii consiliului director al spitalului pentru o cotă mai mare din buget. Cu toate acestea era un post important pe care și-l dorise.

Apoi, la trei zile după biografia din ziar, Lee ajunsese din nou pe prima pagină, după ce fusese ucis în parcare spitalului. Privit din punctul de vedere al detectivului Wesley, momentul era straniu și merita investigat mai în profunzime. Treaba lui era să cerceteze fiecare pistă. Era normal ca prima persoană suspectată să fie rivala doctorului Lee. Întrevederea de mâine făcea parte pur și simplu din munca atenta a unui detectiv conștiincios.

Nu avea de gând să se frământa pe tema aceasta. Nu avea nicio contribuție de adus la ancheta lui Wesley. Îi va răspunde la întrebări cu onestitate și fără să îi ascundă ceva și asta avea să fie tot. Nu avea niciun motiv de îngrijorare Trandafirii însă erau un motiv de neliniște. Îi

privi fix de parcă ar fi vrut să îi intimideze pentru a-i dezvălui identitatea expeditorului. Îi privi atâta vreme, încât imaginea i se dublă, apoi se desfăcu în patru, dar brusc reveni la normal și văzu plicul alb. Era înfipt adânc printre frunze și de aceea nu îl văzuse până atunci. Cu grijă la spini, scoase cartonașul din plicul prins de tija unei flori cu o panglică subțire de satin. Mâna care îi adusese reputația de chirurg excepțional tremură ușor când apropie cartonașul de ochi. Pe el se afla un singur rând scris la mașină:

M-am îndrăgostit de tine

CAPITOLUL 3

Unchiul Wick!

— Unchiul Wick! Cele două fete se năpustiră asupra lui asemeni unor înaintași hotărâți să doboare mijlocușul. Oficial adolescente, mai aveau încă o exuberanță copilărească atunci când își manifestau afecțiunea, mai ales pentru unchiul Wick, pe care îl adorau.

— Nu te-am văzut de secole, unchiule Wick. Ne-a fost dor de tine.

— Și mie de voi. Doamne, cât ați crescut! N-aveți de gând să vă opriți? O să ajungeți cât mine de înalte.

— Nimeni nu e cât tine, unchiule Wick.

— Michael Jordan.

— În afară de baschetbaliști.

— Mama mi-a dat voie în sfârșit să îmi găuresc urechile, anunță Laura, mezina.

— Sper că n-o să-ți bagi cercei și în nas.

— Tata ar face o criză.

— Eu aș face două.

— Crezi că fetele sunt urâte cu proteză dentară, unchiule Wick? Pentru că s-ar putea să am nevoie.

— Ce tot spui? Protezele dentare sunt marfă.

— Serios?

- Serios.
- Ai părul mai blond, unchiule Wick.
- Am stat mult la plajă. Mi l-a decolorat soarele. Și dacă nu încep să folosesc cremă de protecție, o să mă fac la fel de negru ca voi. Asta le făcu să se strice de râs.
- Am fost aleasă în echipa de majorete.
- Am auzit, spuse el bătând palma cu Stephanie. Păstrează-mi și mie un loc la unul dintre meciurile din toamna asta.
- Avem costume cam tâmpite.
- Așa e, consimți sora ei mai mică. Total tâmpite.
- Dar mama nu mă lasă să îl scurtez.
- Exact, nu o las, zise Grace Wesley, apărând în ușă. Le dădu la o parte pe fiicele ei și îl îmbrățișă strâns pe Wick.
- Grace, de ce nu vrei să fugi cu mine în lume? se vaită el după ce îi dădu drumul.
- Pentru că mie îmi plac bărbații fideli.
- O să mă schimb. Pentru tine, o să mă schimb. Pe cuvânt de onoare.
- Îmi pare rău, dar tot nu se poate.
- De ce?
- Pentru că Oren te-ar hăitui și te-ar împușca.
- A, da, mormăi el. Uitasem de el. Fetele chiuiau de râs. Împotriva protestelor lor, Grace le goni sus, unde aveau treburi de făcut, și îl conduse pe Wick în camera de zi.
- Cum e Galveston-ul?
- Fierbinte. Mult nisip.
- Ți place acolo?
- Îmi place la nebunie să lenevesc pe plajă. Unde ți-e bărbatul?
- Vorbește la telefon, dar cred că nu mai durează mult. Ai mâncat?

— M-am oprit la Angelo's și am ras o farfurie de piept la grătar. Nu mi-am dat seama cât mi-a lipsit friptura până n-am luat prima înghițitură.

— Avem prăjitură de ciocolată în frigider.

— M-aș mulțumi cu un pahar de ceai cu gheață.

— Cu zahăr?

— Cum altfel?

— Imediat. Fă-te comod. Înainte să iasă din cameră, se întoarse spre el:

— Mă bucur mult că te-ai întors.

— Mulțumesc. Nu o corectă. Nu se *întorsese* încă și nu știa dacă se va întoarce. Fusesse de acord doar să se gândească la asta. Oren avea un caz interesant și îi ceruse părerea. Se afla aici să își ajute prietenul. Asta era tot. Nu avea nicio intenție să bată la ușa Departamentului de poliție. Nici măcar nu trecuse cu mașina pe lângă clădire și nici nu simțea nevoia să o facă. Venise pentru Oren și punct.

— Bună, Wick, spuse Oren intrând grăbit. Era îmbrăcat lejer, în pantaloni până la genunchi, teniși și un tricou cu „Universitatea Texas”, dar rămânea tot polițist: sub braț ținea un dosar și pagerul îi era prins de cureaua pantalonilor.

— Cum a fost drumul de la Galveston?

— Lung.

— Mie-mi spui! Oren făcuse drumul dus-Întors cu o zi în urmă.

— Te-ai cazat la motel?

— Șandramaua aia e tot ce poate să își permită poliția din Fort Worth?

— Ce să spun, parcă în Galveston ai lăsat cine știe ce locuință luxoasă. Wick izbucni în râs.

— A avut grijă Grace de tine?

— De asta mă ocupam. Grace intră cu două pahare

înalte cu ceai și le așează pe măsută.

— Fetele au zis să nu îndrăznești să pleci fără să nu îți iei la revedere.

— Promit. O să le spun chiar și o poveste la culcare

— Una decentă, sper, zise Grace. El rânji nerușinat.

— Pot să modific pe parcurs.

— Mulțumim pentru ceai, spuse Oren. Închide ușa când pleci, te rog. Era o scenă familiară. Înainte să se mute pe Coastă, Wick petrecuse multe seri în locuința soților Wesley. Era o casă fericită, pentru că Grace și Oren erau fericiți împreună. Se cunoscuseră în facultate și se căsătoriseră imediat după absolvire. Grace era consilier pentru elevi și director adjunct la un liceu public. An de an responsabilitățile ei crescuseră și se diversificaseră, dar niciodată de pe masa familiei nu lipsise cina caldă și nu admitea ca vreun membru al familiei să absenteze. Casa lor era zgomotoasă și activă, cu fetele și prietenele lor alergând tot timpul în sus și în jos pe scări sau intrând și ieșind din bucătărie. Vecinii veneau în vizită, invitați sau nu, știind că erau bine-veniți. În casă era curățenie lună, dar se vedea că acolo locuiește o familie dinamică. Când Grace era acasă, mai mult ca sigur că puteai auzi bâzâitul mașinii de spălat. Pe frigider erau prinse cu magneti bilețele și fotografii. Cutia de prăjituri era plină tot timpul.

Wick era un musafir atât de frecvent, încât era considerat de-al casei și nu se dădea în lături de la spălatul vaselor sau dusul gunoiului. O tachina tot timpul pe Grace că își dă silința să facă din el un familist și nu era prea departe de adevăr. După cină și strânsul mesei, el și Oren aveau obiceiul să se retragă în camera de zi ca să discute cazuri dificile. Astăzi făcură la fel.

— Am o casetă video pe care vreau să o vezi. Oren băgă caseta în aparat, luă telecomanda și se așează în celălalt capăt al canapelei.

— A fost înregistrată în după-amiaza asta.

— Cu cine e?

— Cu doctorița Rennie Newton. Pe ecran apăru imaginea camerei de interogatorii. Wick văzuse sute de astfel de înregistrări video. Camera de filmat era așezată pe un trepied în spatele lui Oren, îndreptată spre scaunul în care stătea persoana anchetată. În cazul de față, acolo stătea femeia din fotografiile pe care i le arătase Oren cu o zi în urmă.

— E doctoriță? întrebă Wick surprins.

— Chirurg.

— Serios?

— Am sunat-o după ce am plecat de la tine. A venit astăzi pentru anchetă.

— În legătură cu uciderea lui Howell? După ce fusese de acord să vină în Fort

Worth, Oren îi expusese elementele esențiale ale cazului, așa puține cum erau.

— A fost de acord să înregistrăm interogatoriul, dar și-a adus avocatul cu ea.

— Nu e proastă deloc.

— Nu. De fapt e... dar o să vezi. Avocatul doctoriței Newton avea o înfățișare comună, înălțime și greutate medii, păr alb, costum cenușiu. În ochi, o expresie de pândă continuă. Wick îl citi dintr-o privire. Apoi își îndreptă atenția spre doctorița Rennie Newton, care nu avea nici pe departe o figură comună. De fapt, nu și-ar fi imaginat nici într-un milion de ani că un chirurg poate să arate ca femeia de pe casetă. Și nici nu se comporta ca cineva anchetat pentru o infracțiune gravă. Nu transpira, nu dădea din picioare, nu bătea darabana cu degetele, nu își rodea unghiile și nu se foia în scaun. Stătea perfect nemișcată, picior peste picior cu mâinile încrucișate la talie și privind drept înainte, întruchiparea calmului.

Purta un costum crem din două piese, sacou și pantaloni, pantofi din piele de șarpe cu tocuri înalte și geantă asortată. Nu avea bijuterii, în afară de o pereche de cercei mici cu diamante și un ceas mare. Nu purta niciun inel. Părul lung era strâns în coadă. O văzuse în fotografie cu el desfăcut și știa că îi ajunge până la mijloc. De un blond deschis, părea la fel de natural ca diamantele din urechi. Oren opri caseta.

— Ce părere ai până acum? Ca un cunoscător al sexului frumos, care e prima ta impresie? Wick dădu din umeri și luă o gură de ceai.

— Se îmbracă bine. Piele frumoasă. Extrem de distantă.

— Rece.

— Ca gheața. Dar e chirurg. Trebuie să își păstreze calmul sub presiune, nu-i așa?

— Ba da. Oren porni din nou caseta și îi auziră vocea prezentându-i pe toți cei de față, inclusiv pe detectivul Plum, cel de-al doilea detectiv în haine civile din încăpere. Mai spuse data și numărul cazului, apoi o întrebă pe doctoriță dacă era de acord cu interogatoriul.

— Da. Oren trecu direct la subiect.

— Aș vrea să vă pun câteva întrebări în legătură cu uciderea colegului dumneavoastră, doctorul Lee Howell.

— V-am spus deja tot ce știu, domnule detectiv Wesley.

— Nu strică să mai spuneți o dată, nu-i așa?

— Presupun că nu. Dacă aveți atâta timp liber la dispoziție. Oren opri caseta.

— Vezi? La asta mă refeream. Politicoasă, dar are o anume insolență.

— Cam așa ceva. Dar și asta îi e caracteristic. E doctoriță. Chirurg. Știi că ei se cred

Dumnezeu. Când vorbește, oamenii trebuie să se

ridice și să o asculte cu atenție. Nu e obișnuită să fie luată la întrebări sau să i se pună cuvântul la îndoială.

— Ar fi cazul să se obișnuiască, mormăi Oren. Am impresia că femeia asta ascunde ceva. Dădu înapoi și o ascultară din nou spunând: „Dacă aveți atâta timp liber la dispoziție”. Pe ecran, Oren îi aruncă lui Plum o privire cu subînțeles. Acesta ridică din sprâncene, iar Oren continuă:

— În noaptea în care doctorul Howell a fost ucis, ați fost la el acasă, nu-i așa?

— Împreună cu multe alte persoane, interveni avocatul. Și pe ei i-ați interogat în felul acesta? Oren îl ignoră.

— Îi cunoșteți pe toți cei care au fost la petrecere în seara aceea, doamnă doctor?

— Da. O cunosc pe soția lui Lee aproape de când îl cunosc și pe el. Ceilalți invitați au fost doctori pe care îi cunoșteam. Le-am întâlnit pe soțiile lor la alte petreceri.

— V-ați dus singură la petrecere?

— Exact.

— Ați fost singura neînsoțită de acolo. Avocatul se aplecă spre el.

— Chestia asta are vreo relevanță, domnule detectiv?

— Poate.

— Nu văd cum. Doamna doctor s-a dus la petrecere singură. Am putea continua? Are un program încărcat.

— Sunt sigur de asta. Fără să se grăbească, Oren își răsfoi notițele o vreme.

— Înțeleg că a fost o petrecere cu grătar în aer liber.

— Pe terasa casei familiei Howell.

— Și de grătar s-a ocupat doctorul Howell.

— Nu doriți să aflați și meniul? întrebă avocatul sarcastic. Oren continuă să se uite fix la Rennie Newton.

— Lee se credea mare maestru când venea vorba de friptura la grătar, zise ea. De fapt era un bucătar foarte

prost dar nimeni nu îndrăzne să-i spună, adăugă ea și se uită în jos, zâmbind cu tristețe. Prietenii lui se amuzau tot timpul pe tema asta.

— Care a fost motivul petrecerii?

— Motivul?

— A fost un grătar obișnuit de vineri seară sau o ocazie specială? Ea se mișcă ușor în scaun și își schimbă poziția picioarelor.

— Am sărbătorit numirea lui Lee în funcția de chirurg-șef.

— Așa e, a fost promovat șef al secției de chirurgie. Ce părere aveți despre asta?

— M-am bucurat pentru el, bineînțeles. Oren lovi cu pixul în masă timp de cincisprezece secunde. Ea continuă să îl privească în ochi, fără să clipească.

— Ați fost și dumneavoastră luată în considerare pentru acest post, nu-i așa, doamnă doctor?

— Da. Și așa fi meritat să îl primesc. Avocatul ridică mâna în semn de avertisment.

— Mai mult decât a meritat doctorul Howell?

— După părerea mea, da, răspunse ea calmă.

— Doamnă doctor, eu... Ea îl întrerupse pe avocat.

— Spun doar adevărul. Pe lângă asta, detectivul Wesley a ghicit deja cum m-am simțit când am pierdut postul în favoarea lui Lee. Sunt sigură că e de părere că asta ar reprezenta un motiv de crimă, spuse ea, și se întoarse spre Oren. Dar nu l-am ucis eu.

— Domnilor detectivi, aş putea discuta o clipă cu clienta mea în particular? întrebă avocatul țeapăn.

— Nu cred că ați ucis pe cineva, doamnă doctor, zise Oren fără să îl bage în seamă.

— Atunci de ce ne pierdem cu toții timpul aici? De ce mi-ați cerut să vin la acest... Aruncă o privire disprețuitoare prin încăpere.

— ...interviu? Oren opri caseta și se uită întrebător la Wick.

— Ce zici?

— Despre ce?

— A negat înainte să o acuz de ceva.

— Fii serios, Oren. Are mai mulți ani de școală decât avem tu, eu și Plum împreună. Și n-avea nevoie de o diploma în medicină ca să-și dea seama unde bați. N-ai fost din cale-afară de subtil. Și-a dat seama ce e în capul tău. Orice fraier s-ar fi prins. Iar femeia asta nu mi se pare fraieră deloc.

— Se știe că ea și doctorul Howell se certau tot timpul.

— Și noi doi facem la fel, zise Wick râzând. Oren clătină din cap cu încăpățănare.

— Nu ca ei. Toți cei cu care am vorbit la spital au spus că ea și Howell se respectau ca medici, dar nu se înțelegeau.

— Vreo aventură amoroasă sfârșită prost?

— Am pus și eu la început întrebarea asta tuturor. Dar până la urmă m-am oprit.

— De ce?

— M-am plictisit să stârnesc hohote de râs. Wick ridică din sprâncene întrebător.

— Habar n-am, răspunse Oren întrebării nerostite. Asta a fost reacția pe care am obținut-o de fiecare dată când am întrebat. Se pare că n-a mocnit niciun foc între cei doi.

— Doar o rivalitate prietenească.

— Nu sunt sigur că a fost chiar așa. Poate la suprafață, dar probabil că în adâncuri exista o animozitate puternică. Erau tot timpul în conflict dintr-un motiv sau altul. Uneori era o chestiune mărunță, alteori ceva major. Uneori era în glumă, alteori, nu. Însă dezacordurile lor au

fost întotdeauna animate, adesea caustice, și bine cunoscute de personalul spitalului. Sortind în minte toate aceste informații, Wick trase, fără să își dea seama, de banda de cauciuc de la încheietura mâinii. Oren observă.

— Purtați chestia asta și ieri. Pentru ce e?

— Poftim? Wick se uită în jos spre banda de cauciuc de la mână ca și cum o vedea pentru prima oară.

— A, e... nu e nimic. Dar să revenim, a avut numirea lui Howell vreo legătură cu faptul că era bărbat?

— Nu cred. Tarrant General mai are două șefe de secție femei. Howell a obținut promovarea pe care Newton simțea că i se cuveneau probabil și datorită faptului că era mai veche. Lucra de doi ani la spital când a venit Howell.

— Cred că asta a iritat-o la culme.

— Normal.

— Dar de ajuns să îi facă felul? Privind imaginea încremenită de pe ecran, Wick se încruntă cu un amestec de scepticism și concentrare. Îi făcu semn cu bărbia lui Oren să dea din nou drumul la casetă.

— V-ați dus direct acasă după petrecere, doamnă doctor? se auzi vocea lui Oren din aparatele consimți scurt din cap.

— Poate cineva să confirme asta?

— Nu.

— Ați mai ieșit în noaptea aceea?

— Nu și nici asta nu are cine să confirme, adăugă ea dându-și seama că aceasta avea să fie următoarea lui întrebare. Dar asta e adevărul. M-am dus acasă și m-am culcat.

— Când ați aflat că doctorul Howell a fost ucis? Ea coborî capul și răspunse pe un ton scăzut.

— Dimineața următoare. La televizor. Nimeni nu m-a anunțat. Am fost uluită, nu mi-a venit să cred, spuse ea împletindu-și degetele strâns. A fost îngrozitor să aflu în

felul acesta, fără niciun avertisment. Wick întinse mâna după telecomandă și opri aparatul video.

— Mie mi se pare că a fost foarte afectată.

— Hm... mormăi Oren cu îndoială.

— Ai întrebat-o pe văduvă despre relația lor?

— A spus ce mi-au zis toți: se respectau, dar aveau neînțelegerile lor. Mi-a povestit că lui Howell îi plăcea să o tachineze. Era un tip pus pe glume, iar ea e sobră din cap până în picioare, deci o pradă perfectă.

— Păi vezi!

— Poate că i s-a părut că numirea lui în postul acela a fost picătura care a umplut paharul. Wick se ridică și începu să se plimbe prin cameră.

— Hai să trecem din nou în revistă toate faptele.

— În legătură cu crima? După câte spune doamna Howell, petrecerea s-a încheiat în jur de miezul nopții. La ora unu erau în pat. Telefonul a sunat la două și șapte minute. E sigură de oră, pentru că își amintește că s-a uitat la ceas. Doctorul Howell a răspuns la telefon, a vorbit câteva secunde, apoi a închis și i-a spus că e chemat la spital pentru că a avut loc un accident mare pe autostradă, cu o mulțime de victime. S-a îmbrăcat și a plecat. Cadavrul i-a fost găsit lângă mașină, în parcare doctorilor, la două și douăzeci și opt de minute. La ora aceea s-a primit telefonul la 911. Cam atât i-a trebuit ca să ajungă acolo de acasă. Paznicul

I-a văzut sosind cu câteva minute mai devreme, deci a fost ucis în clipa în care a ieșit din mașină. Portofelul îi era intact. Nimic nu a fost lut din mașină. Cauza morții a fost hemoragie masivă cauzată de o plagă prin înjunghiere sub brațul stâng. Arma crimei a fost lăsată în rană. Un cuțit obișnuit pentru friptură. Producătorul spune că n-au mai fabricat mânere de lemn de doisprezece ani, deci cuțitul ăsta putea să vină de oriunde. Din bucătăria bunicii,

din piața de vechituri sau din orice altă parte. N-am găsit nicio amprentă, bineînțeles. Lama a pătruns printre coastele lui Howell și i-a spart inima ca pe un balon. Cel mai probabil a fost atacat din spate și prins de gât. A ridicat mâinile din reflex, iar atacatorul l-a înjunghiat cu mâna stângă. Totul s-a întâmplat într-o secundă, zise el pocnind din degete. Cel care a făcut-o își cunoștea meseria.

— Un alt doctor? Oren dădu din umeri.

— Ieri spuneai ceva de un potențial martor ocular.

— Paznicul din parcare. Îl cheamă... Oren deschise dosarul și se uită pe un formular tipărit.

— Malcomb R. Lutey. Douăzeci și șapte de ani.

— L-ai verificat?

— Da și l-am eliminat din lista suspectilor. El a sunat la 911. Era speriat de moarte și nu se prefăcea. A vomitat de patru ori în timp ce primii ofițeri sosiți acolo încercau să scoată ceva de la el. N-a lipsit niciodată de la serviciu de când lucrează acolo. Nu are la activ nici măcar o amendă de circulație. Nu vorbea cu nimeni decât strictul necesar. Cam dobitoc. De fapt, dobitoc sută la sută.

— N-a văzut și n-a auzit nimic.

— Ți-am spus, nimic. După ce a terminat cu vomitul, a cooperat fără rezerve. Extrem de nervos, dar mama lui e de vină pentru asta.

Individa te bagă în sperieți. Și pe mine m-a speriat. Crede-mă, nu e el omul nostru.

— Și accidentul de pe autostradă?

— Nu a existat niciun accident. Tot personalul spitalului neagă că l-ar fi sunat pe

Howell. Desfășurătorul arată că apelul a venit de pe un telefon mobil.

— Care nu poate fi depistat.

— Exact.

— Femeie sau bărbat?

— Cel care a sunat? Nu știm. Doctorul Howell a fost singurul care a vorbit cu el. Sau cu ea.

— Ce îi rămâne soției?

— Multe. Howell era asigurat până în dinți, dar doamna avea banii ei când s-a căsătorit și va moșteni și mai mult la moartea tatălui ei.

— Au avut o căsnicie bună?

— Toată lumea spune că da. Încercau să mai aibă un copil. Au un băiețel de șapte ani. Familia americană ideală. Religioși și patrioți. Fără droguri sau alcool. El mai câștiga câte ceva din pariuri la jocurile de golf, dar nu mai mult decât atât. Nici vorbă de infidelități conjugale și în special nu cu colega lui, Rennie Newton.

Oren amestecă gheața din pahar, luă un cub și îl sparge zgomotos între dinți.

— Nu s-a intentat niciodată vreun proces pentru tratament greșit împotriva lui. Nu avea datorii și nici inamici. În afară de Rennie Newton. Instinctul îmi spune că e ceva necurat în legătură cu ea, Wick. Wick se opri din mers și se uită la Oren, invitându-l să dea mai multe explicații.

— Nu ți se pare un pic cam prea convenabil ca rivalul ei să dea ortul popii la câteva zile după ce a fost numit în postul pe care îl dorea ea?

— Coincidență bizară? se aventurează Wick.

— Poate că așa accepta asta dacă n-ar fi fost telefonul care l-a adus pe Howell în parcare în toiul nopții. Și nu cred în coincidențe atât de bizare.

— Nici eu. Făceam doar pe avocatul diavolului-Se afundă din nou în pernele canapelei și își duse mâinile la spate. Privi lung fața calmă a doctoriței de pe ecran.

— Înjunghiere? E adevărat că ar ști exact unde să înfigă cuțitul pentru ca rana să fie fatală, totuși, nu știu ce

să zic, spuse el încruntându-se. Femeia asta nu pare capabilă de așa ceva

— Nu cred că a făcut-o ea. Altcineva a făcut-o în locul ei. Wick se întoarse și își privi fix fostul partener.

— Lui Lozada îi place să folosească cuțite.

— Din când în când.

— Dar o dată a folosit un pistol de semnalizare.

— Dumnezeule, ce a ieșit atunci! Bucăți din corpul victimei fuseseră găsite plutind pe o suprafață mare din Lacul Eagle Mountain. Altă dată, Lozada zdrobise capul unei victime cu un cric, iar aceea nu fusese o crimă la comandă, ca majoritatea omorurilor sale. Individul respectiv îl enervase pur și simplu. Bineînțeles că nu puteau dovedi că el le comisese. Însă nu aveau nici cea mai mică îndoială în privința asta. Wick se ridică iar de pe sofa și se duse lângă șemineu. Se uită la fotografiile lui Stephanie și ale Laurei de pe poliță. Apoi se duse la fereastră și se uită afară printre jaluzele. Merse din nou agale până la cămin, pe urmă se întoarse pe canapea.

— Crezi că această doctoriță Newton l-a angajat pe Lozada ca să își elimine competitorul? Sau că Lozada l-a ucis din ură? Asta crezi?

— E stilul lui. În tăcere. Rapid. Lăsând arma la locul crimei.

— Nu te contrazic în privința asta, dar nu sunt convins că e implicată, spuse el arătând spre ecranul televizorului. E chirurg cu o bună reputație și câștigă fără îndoială destul de mult. Dintr-odată se apucă să caute un nemernic – știm că asta e Lozada, deși se îmbracă elegant – și îl angajează ca să îi ucidă colegul? Imposibil. Îmi pare rău, dar nu pot să cred.

— De ce? Are o educație prea bună? Se îmbracă prea bine? E prea curată?

— Nu, e prea... lipsită de pasiune. Nu știu, zise Wick

iritat. Există vreo dovadă a vreunei legături dintre ca și Lozada?

— Investigăm.

— Asta înseamnă că nu.

— Înseamnă că investigăm, spuse Oren apăsător. Wick respiră adânc.

— Da. Lozada ar putea să se întâlnească cu papa și noi am afla ultimii. Nenorocitul e alunecos ca un pește.

— Doctorița s-ar putea să fie la fel de alunecoasă și de diabolică. Își petrece majoritatea timpului la spital, dar nimeni, și repet, nimeni nu știe mare lucru despre viața ei personală. Toți spun că e rezervată și că nu vorbește niciodată despre asta. De aia a râs toată lumea când am întrebat dacă între ea și Howell a existat vreo legătură amoroasă. Nimeni nu știe dacă are vreun iubit. E o singuratică. Și un chirurg excelent, adăugă el. Toți sunt de acord cu asta. În general, lumea o place. E destul de prietenoasă. Și cumsecade. Dar e distantă. Distantă. Am auzit de multe ori cuvântul ăsta cu referire la ea.

— Ai nevoie de mai mult, zise Wick.

— Așa e. Oren scoase din buzunarul de la piept al cămășii o bucată de hârtie și o puse pe perna dintre el și Wick.

— Ce e asta?

— Adresa ei. Wick își dădu seama ce implica asta, ce voia Oren de la el. Clătină din cap.

— Îmi pare rău, Oren, dar nu m-ai convins. Nu o ai la mână cu nimic. Toate astea sunt doar speculații, fără nicio substanță. Nu ai nimic concret. Nu există justificare pentru...

— Ai auzit despre ultimul proces al lui Lozada, nu-i așa? Sau ai ținut capul îngropat prea adânc în nisipul de la Galveston?

— Sigur că am auzit. Crimă cu premeditare. Achitat

din nou, zise Wick cu amărăciune. Aceeași melodie, aceleași versuri. Ce e cu asta?

Oren se aplecă și începu să vorbească în șoaptă:

— Juriul care l-a achitat...?

— Da?

— Ghici cine a fost prim jurat?

CAPITOLUL 4

Wick purta pantaloni scurți, un tricou fără mâneci și adidași. Dacă dădea nas în nas cu vreun vecin curios, putea pretinde că e un alergător care caută un loc să urineze. Poate că avea să trezească bănuieli, dar era mult mai bine decât să spună adevărul: că îi făcea prietenului său din poliție o favoare pătrunzând ilegal în casa unui suspect, în scopul obținerii unor informații.

Ca să aibă mai multă credibilitate, înconjură de câteva ori parcul aflat la câteva străzi de casa lui Rennie Newton. Când sări gardul ce separa curtea ei din spate de alee, era acoperit de o transpirație rece. La câteva case mai jos se auzea bâzâitul unei mașini de tăiat iarba. În afară de asta, în cartier domnea liniștea. Aleseseră în mod special această oră ca să pătrundă în casă. Era prea devreme pentru majoritatea oamenilor să se întoarcă de la serviciu și prea cald pentru cei care stăteau acasă să facă treburi pe afară. Urcă treptele din spate desfăcând fermoarul borsetei prinse în jurul taliei. Scoase dinăuntru o pereche de mănuși de cauciuc și le trase pe mâini, ceea ce s-ar fi putut dovedi cam dificil de explicat unui vecin curios în cadrul scenariului cu găsitul unui loc pentru urinat. Dar prefera să aibă de-a face cu un vecin decât cu un judecător aflat în posesia unor amprente incontestabile. Apoi își scoase cartea de credit Masterlard din borsetă. În mai puțin de trei secunde, ușa din spate era descuiată. În timp ce se strecura înăuntru, în minte îi răsună avertismentul final al lui Oren: „Dacă ești prins, n-am auzit

de tine". Rareori se întâmpla ca Wick să amuțească și să rămână fără replică, însă noaptea trecută, când Oren îi spusese despre faptul că Rennie

Newton servise de curând ca jurat, limba îi înțepenise câteva momente și nu reușise să scoată decât un „Hă?” neelocvent. Oren îi întinsese nada știind prea bine că îl va prinde. Acum, intrat în casa celei care fusese prim jurat, se opri să asculte. Nu se așteptau la un sistem de securitate. Oren verificase și nu exista nicio înregistrare, iar Wick nu auzi niciun bip electronic care să îl alerteze.

Îl întâmpină doar tăcerea unei case pustii. Doctorița Newton se afla sub supravegherea poliției de aproape o săptămână. Știa că locuiește singură, iar Oren spunea că îți poți potrivi ceasul după programul ei. Se întorcea acasă după ce își făcea vizitele de seară la spital și ajungea întotdeauna la oră fixă, rareori întârziind mai mult de două zeci de minute. Ușa din spate îl dusesese pe Wick în bucătărie, care era mică și curată ca o farmacie. În chiuvetă erau doar două obiecte: o cană și vasul filtrului de cafea. În fiecare se afla puțină apă cu detergent. Pe raftul cel mai apropiat de aragaz erau aliniate ustensile pentru gătit, ca niște instrumente chirurgicale pe o tavă sterilă. Printre cuțite se afla și unul de friptură, al cărui mâner era făcut dintr-un material plastic la fel cu al celorlalte din set. În cutia pentru pâine era o jumătate de franzelă integrală, închisă bine în pungă. Toate cutiile de cereale din cămară aveau capacul bine închis. Conservele de legume nu erau chiar în ordine alfabetică, însă, așezate în șiruri atât de ordonate, te duceau cu gândul la o astfel de extremă.

Conținutul frigiderului arăta că mănâncă sănătos, dar că își supraveghează greutatea cu fanatism. În congelator erau două cutii mari de înghețată, dar bineînțeles că puteau fi păstrate pentru oaspeți.

Se uită în sertarul mesei mici prinse de perete și găsi o listă laminată cu numere de telefon pentru urgențe, un carnetel fără nicio mângălitură sau însemnare și câteva pixuri Bic, toate negre. Nimic personal sau semnificativ.

Intră în camera de zi printr-o ușă de legătură. Încăperea părea desprinsă dintr-un catalog. Pernele înfoiate erau așezate la distanțe egale de-a lungul spătarului canapelei. Revistele erau puse în șiruri ordonate, cu marginile aliniate ca într-un pachet de cărți. Telecomanda stătea frumos în colțul mesei din capătul canapelei.

— Dumnezeule! exclamă Wick gândindu-se la halul în care își lăsase cocioaba din Galveston și la camera de motel care arăta ca devastată de furtună când plecase de dimineață. La mijlocul holului mic era o cămăruță pe care cu siguranță o folosea ca birou. Speră că avea să se dovedească o comoară de informații despre această femeie, dar nu fu așa. Titlurile cărților medicale de pe rafturi erau uscate și seci. Mai existau câteva atlase, ghiduri de călătorie, câteva romane, dar nimic picant și în mod sigur nimic care să se potrivească gusturilor lui literare nesofisticate. Pe biroul ordonat, corespondența fusese separată în două coșuri din metal, unul pentru plicurile deschise, celălalt pentru cele nedeschise. Se uită prin ele, dar erau neinteresante. În sertar găsi un dosar extensibil plin cu chitanțe, având câte un compartiment etichetat pentru fiecare lună. Le răsfoi, dar nu găsi nicio factură pentru un eventual ucigaș plătit. În dormitor îl întâmpină prima surpriză. Rămase în prag aruncând o privire rapidă, apoi studie totul pe îndelete. Prin comparație, camera era dezordonată. Aici nu locuia un chirurg, ci o femeie.

Se așteptase ca patul să fie strâns conform standardelor militare. Dar, ciudat, fusese lăsat nefăcut. Se

duse la fereastră, unde știa că poate fi văzut de Oren și Thigpen de la etajul al doilea al unei locuințe cu două case mai jos și în spatele celei a lui Rennie Newton. Le făcu un gest obscen cu degetul.

Se întoarse în cameră și începu să caute în sertarele dulapului. Articolele de lenjerie intimă erau împăturite și așezate unele peste altele, bikinii într-un sertar și sutienele în altul. Îi separase pe cei cu volănașe de cei fără volănașe.

Când deschise sertarele, se întrebă după ce criterii făcuse selecția. Unele erau menite să fie purtate ziua, iar celelalte noaptea? Unele la lucru și celelalte la distracție? Starea de spirit îi dicta din care teanc să aleagă sau invers?

Cotrobăi pe sub haine căutând suveniruri, scrisori sau fotografii care să îl ajute să își facă o idee despre personalitatea lui Rennie Newton. Era oare genul de femeie care să aibă legături cu un criminal notoriu, cum credea Oren?

Dădu peste câteva săculețe parfumate, dar niciun indiciu. Nici în debara, în care totul era aranjat la fel de ordonat și pe categorii ca lenjeria din sertare, nu găsi nimic. În cutiile de pantofi nu se aflau decât pantofi.

Trecu la noptieră. O revistă de fitness fusese lăsată deschisă la un articol despre exerciții care se pot face toată ziua pentru reducerea tensiunii de la nivelul gâtului. O sticlă cu loțiune de corp nu avea capacul bine pus? Luă sticla și o mirosi. Nu putea deosebi mirosul florilor, dar pe sticlă scria hortensie, așa că probabil asta era. Oricum, mirosea bine. Luă receptorul telefonului și ascultă tonul. Nu era sunetul întrerupt ce indica faptul că avea mesaje vocale. Dacă tot se afla aici ar fi vrut să pună un microfon, dar Oren respinsese această sugestie

- Am putea afla multe, supraveghindu-i convorbirile
- E ilegal. Wick izbucnise în râs.

— Și intrarea forțată de asemenea. N-o să putem folosi nimic din ceea ce voi găsi.

— Da, dar asta e altceva. El nu percepu diferența, dar Oren era de neclintit și cazul îi aparținea. Puse telefonul la loc și deschise sertarul noptierei, înăuntru găsi o cutie de plicuri nefolosite, împachetată încă în celofan. Mai era și o pagină ruptă dintr-un ziar. O scoase și o desfăcu. Era pagina cu anunțuri mortuare. Unul dintre ele era pentru Eleanor Loy Newton.

Rennie, fiică, era trecută ca unica rudă supraviețuitoare. Citi numele orașului în partea de sus a paginii. Dalton, Texas. Împături pagina cu grijă și o puse înapoi în sertar. În timpul acesta, observă un triunghi mic alb de-abia vizibil sub cutia de plicuri nefolosite. Ridică cutia. Sub ea se afla un carton micuț cu un singur rând bătut la mașină: „M-am îndrăgostit de tine”.

Era nesemnat, fără adresă și fără dată, fiind imposibil să îți dai seama dacă Rennie Newton îl primise sau dacă intenționase să îl trimită și se răzgândise. Părea genul de cartonaș trimis împreună cu un cadou. Oare însoțise un cadou primit de curând sau era o amintire de la un iubit din liceu, de la un fost amant ori de la protagonistul aventurii de o noapte de duminica trecută? Era clar că avea o anumită semnificație pentru ea, altfel nu l-ar fi ținut în sertarul noptierei lângă anunțul mortuar al mamei sale. Un fapt curios, dar nu o infracțiune.

Puse cartonașul exact de unde îl luase și intră în baia alăturată. În coșul de rufe erau un prosop umed, împreună cu o pereche de pantaloni scurți și un tricou fără mâneci, cu dungi. Hainele în care dormise noaptea trecută? Probabil ultima lui prietenă prefera vestimentația confortabilă cele. sexy. De fapt, lui i se părea că hainele confortabile sunt al naibii de sexy.

O mulțime de săruri de baie și gelun erau aliniate pe

raftul de deasupra căzii. Și nu erau așezate acolo doar de formă. Fuseseră folosite deseori. În baie plutea un miros floral și feminin. Deasupra căzii era un suport cu frânghii pentru rufe, iar lateral se afla o etajeră pe care stăteau o luminare parfumată, un burete, un aparat de ras și o pereche de ochelari de citit. Îi plăcea să stea în cadă. Singură însă: nu era destul de mare pentru doi.

În dulăpiorul cu oglindă îi găsi periuța de dinți și un pahar, tubul cu pastă de dinți răsucit din partea de jos – nu mai cunoștea pe nimeni care să facă asta, și ată dentară cu aromă de mentă. Pe lângă acestea, mai erau cosmetice și creme de noapte, o sticlută de aspirine și o folie de tablete antiacide. Niciun fel de alte medicamente. Sub chiuvetă erau suluri de hârtie igienică și o cutie de tampoane. Se întoarse în dormitor și rămase multă vreme uitându-se la patul nefăcut. Cearșafurile galben pal erau mototolite, iar cuvertura matlasată, pe jumătate căzută. Era aproape sigur că Rennie Newton nu numai că făcea baie singură, dar dormea tot singură. Cel puțin așa se întâmplase noaptea trecută.

Ai stat o grămadă, zise Oren când Wick ajunse în camera de la etajul al doilea al casei de supraveghere.

— Da, ce-ai făcut acolo atâta vreme, i-ai probat chiloțerii? Asta venind de la

Thigpen, căruia toată lumea îi zicea Pigpen (cocină de porci), pentru că așa arăta.

Era mitocan și neîngrijit și, după părerea lui Wick, prost ca noaptea.

— Nu, Pigpen, m-am oprit în drum pentru o partidă de sex oral. Nevastă-ta îți transmite să iei pâine când te duci acasă.

— Dobitocule! Te-am fotografiat când ne-ai arătat degetul. Foarte profesional, Threadgill.

— Mă cobor la nivelul indivizilor în compania cărora

mă aflu.

— O să-ți pun poza în galerie, zise Thigpen arătând spre peretele pe care lipise cele mai revelatoare fotografii cu Rennie Newton. Wick aruncă o privire spre pozele de care Thigpen era atât de mândru, apoi înșfăcă furios o sticlă de apă, îi desfăcu capacul și o bău toată pe nerăsuflăte.

— Ei bine? întrebă Oren. Wick se așează și își scoase adidașii.

— Într-un cuvânt?

— Pentru început, da.

— Curățenie lună. E obsedată de curățenie. Descrie bucătăria, camera de zi și biroul.

— Dormitorul nu e chiar atât de ordonat. Patul era nefăcut, dar toate celelalte erau la locul lor. Poate că azi-dimineață a fost foarte grăbită, remarcă el și le enumera tot ce găsisese în sertarul noptierei.

— Cartonașul era în plic? întrebă Thigpen.

— Am spus că nu. Un cartonaș alb, simplu. Micuț. Cu un singur rând bătut la mașină.

— E din Dalton, confirmă Oren când Wick le spuse despre anunțul mortuar. Acolo a crescut. Taică-său a fost mare crescător de vite și om de afaceri. Persoană însemnată în comunitate. Un tip dur. Ea a fost singurul copil.

— Se pare că nu mai are pe nimeni. Se menționa că e singura rudă supraviețuitoare a mamei sale. Asta explica de ce cutia cu plicuri era neatinsă, gândi Wick. Cui să-i scrie?

— Ai găsit ceva care să indice...

— Vreo alianță cu Lozada? termină Wick întrebarea în locul lui Oren. Nimic. Nu cred că are vreo relație de niciun fel cu nimeni. În casă nu există nicio fotografie și niciun număr de telefon mâzgălit pe undeva. Doctorița

noastră pare să ducă o viață foarte singuratică. Se opri, iar Oren îi făcu semn să explice.

— Absolut niciun semn de prezență masculină, criminal sau altceva. Niciun fel de îmbrăcăminte bărbătească în debara sau în sertare. Singurul aparat de ras din baie e roz. O singură periuța de dinți. Nici urmă de pastile anticoncepționale, de prezervative sau de vreo diafragmă. E o călugăriță.

— Poate că e lesbiană.

— Și tu poate că ești cretin, se răsti Wick la Thigpen.

Oren îi aruncă o privire ciudată, apoi se întoarse spre celălalt detectiv.

— Ce ar fi să îți iei liber mai devreme azi?

— Nu trebuie să îmi mai spui o dată. Thigpen se ridică și își trase pantalonii kaki, care îi alunecau sub burtă.

— Care e problema ta? îl întrebă pe Wick aruncându-i o privire acră.

— Nu uita de pâine.

— Du-te dracului!

— Thigpen! îl admonestă Oren. Mâine dimineată te prezinți aici la ora șapte. Thigpen îl privi din nou furios pe Wick, apoi începu să coboare scările greoi. Cei doi rămaseră tăcuți până când auziră ușa de la intrare închizându-se, apoi Oren spuse:

— Care e problema ta?

— Am nevoie de un duș. Nu îi răspunsese la întrebare, dar Oren îl lăsa în pace pentru moment.

— Știi unde e. Baia lăsa mult de dorit. Prosoapele pe care le aduseseră nici nu meritau folosite. Erau ieftine, mici și nu absorbeau. Wick contribuise cu un săpun pe care îl șterpелise din camera de motel. Nu exista apă caldă. Dar nici baia lui din Galveston nu era tocmai luxoasă. Era obișnuit cu un boiler pe care nu te puteai baza, așa că de-

abia observă lipsa utilărilor.

Casa nelocuită era perfectă pentru supravegherea lui Rennie Newton, având o vedere clară spre curtea ei din spate și spre aleea laterală. Casa era în renovare când se ivise o dispută între antreprenor și proprietarul care locuia în altă parte. Ciorovăiala luase amploare și acum erau în proces.

Departamentul de poliție întrebase ambele părți dacă le permiteau să folosească imobilul, aceștia fiind de acord, în schimbul unei mici sume de bani. Faptul că era în construcție însemna că puteau să vină și să plece îmbrăcați mai mult sau mai puțin ca niște meseriași și să aducă provizii și echipament fără să atragă atenția vecinilor, care erau obișnuiți cu renovarea caselor din cartier.

Wick ieși din baie și căută prin geanta de voiaj în care își adusese schimburi. Își puse o pereche de blugi și un tricou pe care îl cumpărase la un concert Eagles la care fusese în Austin, cu ani în urmă. Își dădu părul ud pe spate cu mâinile.

Oren se așezase la postul de observație al lui Thigpen de la fereastră. Îi aruncă lui

Wick o privire critică peste umăr.

— Ciudată uniformă pentru un polițist.

— Nu sunt polițist. Oren se mulțumi să mormăie ceva.

— Bănuiesc că berea nu e permisă de regulile casei.

— Thigpen ne-ar pârî imediat. E Cola în frigider.

Wick luă o cutie de Cola, o desfăcu și luă o înghițitură lungă.

— Vrei și tu una?

— Nu, mulțumesc. Wick își aruncă adidașii în direcția genții de voiaj și se lăsă să cadă pe un scaun. Mai luă încă o înghițitură lungă din cutia de Cola. Oren îi urmărea atent

fiecare mișcare.

— Ce e? Întrebă Wick în cele din urmă.

— Ce ai găsit în casă?

— Ți-am spus.

— Tot? Wick desfăcu brațele și strânse nevinovat din umeri.

— De ce crezi că ți-aș ascunde ceva?

— Pentru că ești un afemeiat.

— Poftim?

— Pentru o albă, doctorița noastră arată destul de bine. Wick râse.

— Da, și? Oren îi aruncă o privire plină de subînțelesuri.

— Chiar crezi că... bine, las-o baltă. Făcu un gest de lehamite, clătină din cap și își feri privirea.

— Dacă e cuplată cu Lozada, spuse el întâlnind din nou privirea fixă a lui Oren, n-ar conta pentru mine nici dacă ar fi Elena din Troia în călduri. Știi cât vreau să pun mâna pe nenorocitul ăla. O să mă folosesc de oricine și o să fac orice ca să îl prind. Asta nu îl liniște deloc pe Oren, care zise încet:

— Țsta e al doilea motiv pentru care ai putea să îmi ascunzi informații.

— Nu înțeleg.

— Nu transforma chestia asta într-o vendetă personală, Wick.

— Mi se pare că tu ai venit să bați la ușa mea Oren ridică vocea.

— Te-am adus pentru că am nevoie de un profesionist. De cineva cu instinctele tale. Și pentru că am crezut că meriți să fii implicat după tot ce s-a întâmplat între tine și Lozada.

— Și ce vrei să spui de fapt? Oren nu se lăsă intimidat de morocănoșenia lui.

— Nu mă face să îmi pară rău că te-am adus în echipă, își însoți avertismentul de o privire la fel de gravă. Wickfu primul care se uită în altă parte.

Oren nu se abătea niciodată de la reguli. Pentru Wick, regulile erau restrictive și rareori le respecta. Ciocnirile lor erau în general cauzate de această diferență. Dar tot asta îi făcea să se admire reciproc. Oren îl certa de multe ori pentru nesăbuința lui și pentru nepăsarea față de reguli, dar în același timp îi admira îndrăzneala. Wick era în continuă revoltă față de regulamente, dar îl respecta pe Oren pentru că le susținea. Oren începu din nou să supravegheze casa lui Rennie Newton.

— A fost o chestie care mi s-a părut curioasă, zise Wick după o tăcere scurtă. Are o grămadă de blugi în dulap. Și nu din cei de firmă. Blugi uzați, că ai mei.

Își trecu degetele peste docul albit și înmuiat de o mie de spălări.

— Plus trei perechi de bocanci. Nu mă așteptam să găsesc așa ceva.

— Face echitație.

— Serios?

— Am citit în biografia ei. Cei de la *Star-Telegram* au un dosar gros despre ea. I-am rugat să îmi facă copii după tot ce au. Doctorița Newton a apărut în ziar de o mulțime de ori. Evenimente de caritate. Implicare în treburile comunității. Doctori fără frontiere.

— Ce e aia? Pe masă se afla un dosar cu coperte din carton maroniu. Oren îl luă și i-l aruncă pe genunchi.

— Documentează-te singur. Grace mă așteaptă cu cina. Se ridică, se întinse, luă un sul de desene pe care-l folosea ca acoperire și se îndreptă spre scară.

— Nu ne-am uitat la toată caseta video aseară. E acolo dacă vrei s-o vezi, dar ai grijă să nu scapi casa din ochi.

— Aș vrea să văd și restul. Poate găsesc vreun indiciu. Oren dădu din cap.

— O să am pagerul cu mine. Sună-mă dacă se întâmplă ceva neobișnuit.

— Cum ar fi să apară Lozada?

— Da, ceva de genul ăsta. Pot să fiu aici în zece minute. Ne vedem mâine dimineată.

— E ceva de mâncare pe-aici?

— Sandvișuri în frigider. Scara gemu sub greutatea lui Oren. După ce plecă, în casă se așternu tăcerea, cu excepția câte unui scârțâit scos de lemnul vechi. Camerele goale miroseau a rumegușul lăsat în urmă de lucrările neterminate de renovare. Pentru cei mai mulți ar fi fost un loc neplăcut în care să îți petreci noaptea, dar pe Wick nu îl deranja. De fapt, el se oferise pentru schimbul de noapte. Oren trebuia să fie cu familia lui. Thigpen, la fel. Deși Wick își imagina că doamna Thigpen ar fi preferat să îl aibă acasă cât mai puțin posibil.

Luă binoclul și cercetă casa lui Rennie Newton. Nu venise încă. Profitând de asta, se duse să se uite în frigiderul mic și găsi două sandvișuri ambalate. Salată de ton și curcan cu cașcaval. Îl alese pe cel cu curcan și se întoarse la masa de lângă fereastră. Puse caseta în aparatul video și se așeză contortabil să se uite în timp ce mânca. Caseta începu de acolo de unde fusese oprită seara trecută. Oren spunea:

— Doamnă doctor, ați făcut cumva parte recent din juriul care l-a achitat pe domnul Lozada, acuzat de crimă? Avocatul ei se aplecă peste masă.

— Care e relevanța acestui fapt, domnule detectiv?

— Voi ajunge și la asta.

— Chiar vă rog. Doamna doctor are pacienți care așteaptă să intre în operație.

— S-ar putea să fie necesar ca un alt doctor să îi

preia responsabilitățile.

— Asta e cumva o amenințare că aș putea fi reținută? întrebă Rennie Newton. Oren evită să dea un răspuns direct.

— Cu cât îmi răspundeți mai repede, cu atât veți putea pleca mai curând, doamnă doctor. Ea oftă, întreaga procedură părându-i-se extrem de plicticoasă.

— Da, am făcut parte din juriul care l-a achitat pe domnul Lozada. Dar știați deja, altfel nu ați fi deschis subiectul.

— Așa este, știam. De fapt, am discutat cu toți ceilalți unsprezece jurați.

— De ce?

— Din curiozitate.

— Ce anume v-a trezit curiozitatea?

— Mi s-a părut că uciderea doctorului Howell pare o crimă comandată. Ucigașul nu l-a jefuit și alt motiv nu am putut găsi. Adevărul e că singurul adversar cunoscut al lui sunteți dumneavoastră.

— Eu și Lee nu am fost adversari, exclamă ea surprinsă. Am fost colegi. Și prieteni.

— Vă certați tot timpul.

— Am avut neînțelegeri, e adevărat. Dar asta nu...

— Ați fost colega și prietena lui care de curând a pus în libertate un ucigaș plătit.

— Nu s-a dovedit că domnul Lozada s-a făcut vinovat de crimă, remarcă avocatul în manieră tipic avocățească. Și oricum asta nu are nicio importanță în cazul de față. Doamna doctor, insist să nu mai spuneți nimic.

Wick dădu caseta înainte, sărind peste altercația care se declanșa între avocat și Oren, care în mod evident reuși să îl convingă pe avocat că era în interesul clienței sale să răspundă la întrebări. Cooperarea în cadrul unei anchete însemna mult pentru FWPD etc, etc. Wick cunoștea prea

bine toate acestea. Le folosisese și el de o mie de ori. Dădu din nou drumul la casetă, la timp ca să îl audă pe Oren spunând:

— Toți ceilalți jurați mi-au spus că ați fost încă de la început pentru achitarea lui

Lozada.

— Nu e adevărat, spuse ea cu un calm remarcabil. Nu am fost pentru achitare. Deloc. Cred că domnul Lozada e probabil vinovat. Însă procurorul nu a reușit să mă convingă mai presus de orice îndoială. Luând în considerare acest lucru și instrucțiunile pe care le-am primit de la judecător, nu am putut să îl condamn.

— Deci conștiința v-a determinat să îi convingeți pe ceilalți unsprezece jurați să voteze *pentru* achitare. Ea respiră adânc.

— Ca prim jurat, a fost datoria mea să mă asigur că toate fațetele cazului sunt explorate. A fost o crimă oribilă, într-adevăr, dar i-am încurajat pe ceilalți jurați să nu își lase sentimentele să le întunece judecata și jurământul de a respecta legea, chiar dacă e imperfectă. După îndelungi deliberări, fiecare jurat a votat în conformitate cu propria lui conștiință. Cred că ați primit răspunsuri suficiente la întrebările dumneavoastră, zise avocatul ridicându-se din nou. Asta dacă nu cumva mai aveți și alte subiecte în afara cazului despre care doriți să stăm la taifas, domnule detectiv.

Oren căzu de acord că în acel moment nu mai avea nimic de întrebat și puse capăt înregistrării. Derulând caseta Wick își aminti ultima conversație pe care o avusese cu Oren despre acest caz.

— Între ea și Lozada a părut să se creeze o... legătură în timpul procesului, îi spusese Oren.

— O legătură?

— Mulți oameni au observat. Când l-am întrebat pe

aprod dacă a existat vreun jurat de care să se fi atașat Lozada, mi-a răspuns: „Vă referiți la primul jurat?” A fost primul lucru care i-a ieșit din gură, iar eu nici măcar nu o menționasem pe doctorița Newton. Aprodul mi-a spus că băiatul nostru s-a holbat la ea tot timpul procesului. Imposibil să nu observi.

— Asta nu înseamnă că s-a uitat și ea la el. Oren dădu din umeri evaziv, dar în mod paradoxal reușind să exprime foarte multe.

— Nu mă miră că Lozada a pus ochii pe o femeie frumoasă și s-a holbat la ea, continuă Wick. E un dobitoc.

— Un dobitoc care arată ca un star de cinema.

— Poate din Nașul.

— Unele femei înnebunesc după genul periculos.

— Vorbești din experiență, Oren? Promit să nu-i spun lui Grace. Detalii, vreau detalii. Cele mai picante. Își enervă prietenul și mai tare făcându-i un semn lasciv cu ochiul.

— Încetează. În clipa aceea Grace intră în cameră. Îl întrebă pe Wick de ce râde și, pentru că acesta refuză să îi spună, îi reaminti că fetele nu se vor culca până nu le va spune povestea. Le înșiră o istorie despre o stea rock plină de viață și frumosul și înfocatul ei prieten, a cărui descriere fizică semăna puternic cu a lui. Cu Oren nu mai stătu de vorbă până la plecare. După ce scoase caseta din aparatul video, hotărî să mănânce și sandvișul cu ton. Avea gust de pește vechi, dar îl măncă pe tot, știind că nu va mai căpăta altceva până dimineată.

Își ștergea firimiturile de pe mâini când observă un Jeep intrând pe aleea casei lui Rennie Newton. Luă repede binoclul, dar apucă să o zărească doar în treacăt înainte ca mașina să intre în garaj. În mai puțin de treizeci de secunde, se aprinse lumina în bucătărie. Primul lucru pe care îl făcu Rennie fu să își pună geanta mare de umăr pe

masă. Apoi își scoase sacoul și își trase cămașa din pantaloni.

Se duse la frigider, scoase o sticlă de apă. Îi desfăcu dopul și bău. Apoi puse capacul la loc și rămase lângă chiuvetă cu capul în jos. Wick reglă binoclul. Prin fereastra de deasupra chiuvetei, o vedea atât de bine, încât i se părea că o poate atinge. O șuviță de păr îi cădea pe obraz, ajungându-i pe piept.

Își rostogoli sticla de apă înainte și înapoi pe frunte. Expresia ei, mișcările și întreaga postură indicau o istovire profundă. Normal că era obosită, își spuse el. Avusese o zi lungă. Știa bine asta. Fusesse acolo când își începuse ziua.

CAPITOLUL 5

Rennie se rezemă de dulap și continuă să își plimbe sticla rece pe frunte. Trecuseră ani de zile de când nu mai avusese nevoie de exerciții de respirat adânc pentru a-și recăpăta calmul. Mulți ani, dar nu uitase cât era de înfricoșător să nu mai ai control asupra ta însăși. De trei săptămâni, viața ei era un haos. Dezintegrarea existenței ei minuțios structurată începuse prin convocarea

Ca jurat. Cu o zi înainte de a o primi prin poștă, ea și încă alții câțiva, inclusiv

Lee Howell, fuseseră adunați în camera doctorilor. Când le spusese despre convocare gemură cu toții și o compătimiră pentru ghinionul care o lovise. Cineva sugerase să pretindă că are copii mici.

— Dar nu am.

— Atunci spune-le că ai în grijă un părinte bătrân.

— Dar nu am.

— Spune-le că ești studentă. Nici măcar nu luase în seamă această sugestie.

— Ignoră citația și arunc-o naibii, o sfătuisese altul. Eu așa am făcut. Mi-am spus că merită amenda, oricât de piperată.

— Și ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nu urmăresc mai departe lucrurile astea. Sute de oameni se perindă pe acolo săptămânal. Crezi că au timp să caute pe cineva care nu a avut chef să apară?

— Sunt sigură că eu aș fi excepția. Or să mă arunce în închisoare. Mă vor folosi ca exemplu pentru cei care încearcă să scape de îndatoririle civice, zise Rennie și gânditoare își învârti paiul în paharul de suc. În plus, chiar asta este. O îndatorire civică.

— Te rog, mârâi Lee cu gura plină de cartofi prăjiți la pungă.

— E o îndatorire civică pentru cei care n-au nimic mai bun de făcut. Spune-le că ai foarte mult de lucru și nu te poți duce.

— Asta nu e o scuză. Scrie clar cu litere aldine pe citație. Mă tem că va trebui să mă duc.

— Nu îți face probleme. N-or să te aleagă pe tine.

— Pe mine nu m-ar surprinde deloc dacă ar alege-o, interveni un alt coleg. Fratele meu e avocat și zice că încearcă tot timpul să aibă cel puțin o femeie frumoasă în juriu. Rennie îi aruncă o privire caustică.

— Și dacă atât avocatul cât și procurorul sunt femei? Zâmbetul colegului se evaporă.

— Nu m-am gândit la asta.

— Bineînțeles că nu. Lee își scutură sarea de pe mâini.

— N-or să te aleagă pe tine.

— De ce nu, Lee? De-abia aștepti să-mi spui de ce n-aș fi un jurat potrivit, nu-i așa? El începu să numere motivele pe degetele agile de chirurg.

— Ești prea analitică. Prea încăpățânată. Prea slobodă la gură. Și prea dominatoare. Niciuna dintre părți nu vrea un jurat care să îi influențeze pe ceilalți.

De data aceasta, Rennie și-ar fi dorit ca Lee să aibă

dreptate. Fusese al doilea jurat ales din patruzeci și opt de candidați, apoi fusese votată prim jurat. În următoarele zece zile, în timp ce fișele i se adunau într-un munte și numărul pacienților creștea, timpul ei aparținuse statului Texas.

Când totul s-a sfârșit, ușurarea a fost de scurtă durată. Verdictul fusese criticat de procuratură prin mass-media. Și nu se bucurase nici de aprobarea cetățenilor de rând, doctorul Lee Howell fiind unul dintre aceștia. Își spusese părerea răspicat la petrecerea cu grătar din acea vineri seară.

— Nu pot să cred că l-ai lăsat să scape pe individul ăla, Rennie. E un criminal de carieră.

— N-a fost niciodată condamnat, argumentă ea. Și oricum nu a fost adus în instanță pentru presupusele lui crime.

— Nu, a fost judecat pentru că a ucis un reputat bancher, unul dintre cei mai de vază cetățeni ai frumosului nostru oraș. Procurorul a cerut pedeapsa capitală.

— Știu, Lee, eram de față.

— Iar au început, spuse unul dintre oaspeții care se adunaseră să asculte ceea ce părea că va fi o dispută aprinsă. Conservatorul înrăit și liberala milostivă își sar în cap din nou.

— Am fost informați la începutul procesului că procurorul va cere pedeapsa capitală. Nu de asta am votat pentru achitare.

— Atunci cum se face că ați decis să îl lăsați pe criminal în libertate în loc să votați pentru injecția letală? Cum ați putut crede măcar o clipă că e inocent?

— Niciunul dintre noi nu a crezut că e *inocent*. Am votat că e *nevinovat*. E o diferență. El strânse din umerii osoși.

— Mie îmi scapă diferența.

— Aceasta constă în îndoiala legitimă.

— Dacă ceva nu se potrivește, trebuie să achiți. Porcăria asta?

— Porcăria asta stă la baza sistemului nostru judiciar.

— Fiți atenți că s-a pornit, se auzi o voce din spate.

— Așa-zisele dovezi împotriva domnului Lozada erau în întregime circumstanțiale, spuse ea. Nu s-a putut proba că s-a aflat la locul crimei. Și avea un alibi.

— Vreun individ pe care probabil l-a plătit să mintă pentru el.

— Nu au existat niciun fel de martori oculari. Nu au...

— Rennie, toți jurații s-au gândit atât de mult până să ia o decizie?

— Ce vrei să spui?

— Că tu ești precizia întruchipată. Probabil că ai aliniat toate faptele și Doamne ferește să iei în considerare și elementul uman.

— Bineînțeles că l-am luat.

— Da? Atunci răspunde-mi la o întrebare: când ați votat prima oară, înainte de începerea deliberărilor, câți au votat vinovat și câți nevinovat?

— N-am de gând să discut aici ce s-a întâmplat în camera juraților. El aruncă o privire circulară spre cei din jur care spunea: „Eram sigur”.

— Lasă-mă să ghicesc. Tu...

— Lee, am deliberat o dată cazul. Nu am chef să o mai fac încă o dată.

— Tu ai fost cea care a ridicat obiecții nu-i așa? întreba el, ducându-și mâinile la inimă. Doctorița Rennie Newton a noastră, luptătoare pentru libertatea criminalilor de carieră. Disputa se încheiase în râsetele audienței. Fusesse ultima ciocnire verbală dintre ea și Lee. Ca întotdeauna, se despărțiseră prieteni, iar la plecare s-au îmbrățișat.

— Știi că te tachinam doar, nu-i așa? Nu cred că a existat vreun jurat pe lumea asta care să își dea silința mai mult ca tine pentru a da un verdict corect.

Da, încercase să dea un verdict corect. Însă nu avusese habar ce impact aveau să aibă asupra ei citația aceea blestemată, procesul și rezultatul acestuia. Știusese că avea să fie un inconvenient, dar nu se gândise că avea să se dovedească o catastrofă. Oare detectivul Wesley chiar o considera suspectă? Avocatul nu dăduse prea mare atenție îngrijorării ei. Îi spusese că, din cauza absenței indiciilor, poliția aruncase o plasă largă și îi interoga pe toți cei care avuseseră vreo legătură cu Lee Howell, de la infirmierii din spital până la partenerii de golf. În momentul acela, toată lumea era suspectată. Insinuările și intimidarea reprezintă metode polițienești standard, o asigurase avocatul. Nu trebuia să se simtă vizată. Rennie încercase să se autoconvingă că avea dreptate și că ea reacționa exagerat. Dar ceea ce avocatul nu știa era faptul că avea motive să fie nervoasă când era anchetată de poliție.

Întrebările lui Wesley o torturaseră tot timpul în după-amiaza aceea, în care consiliul director al spitalului o invitase să participe la ședința lor săptămânală și îi oferiseră postul rămas vacant în urma morții tragice a doctorului Lee Howell.

— Vă mulțumesc, dar răspunsul meu este nu. Ați avut luni de zile la dispoziție în care m-ați fi putut alege, dar n-ați făcut-o. Dacă accept acum, aș trăi tot timpul cu senzația că am fost a doua alegere. O asiguraseră că doctorul Howell primise doar un vot mai mult decât ea și că niciunul dintre ei nu o considera un candidat inferior în vreun fel.

— Acesta nu e singurul motiv pentru care refuz, le spuse ea. L-am admirat pe Howell ca medic chirurg, dar în același timp i-am considerat pe el și pe Myrna prieteni. Să

profit de pe urma morții lui mi s-ar părea o... blasfemie. Vă mulțumesc pentru ofertă, dar răspunsul este nu.

Spre surpriza ei, refuzaseră să îi accepte decizia și insistaseră să se mai gândească o zi sau două. Deși flatată și onorată de stăruința lor, acum se confrunta cu o decizie dificilă. Voia postul și știa că avea calificările necesare, dar nu suporta gândul să avanseze în carieră de pe urma morții lui Lee.

Trebuia să îl ia în considerare și pe Wesley. Dacă ar fi acceptat postul pe care el îl considera motiv de crimă, suspiciunile lui aveau să crească. Însă Rennie nu se temea. Nu exista nimic, absolut nimic care să o lege de uciderea lui Lee. Dar înainte ca Wesley să se convingă de asta, urma să fie supusă unei anchete riguroase. De asta se temea și voia să evite acest lucru.

Copleșită de toate gândurile astea, începu să își simtă capul greu. Duse mâna la spate, își scoase banda din elastic și își desfăcu coada, apoi își masă scalpul, apăsând tare cu buricele degetelor. Avusese patru operații grele până la prânz. Camera de așteptare de lângă sala de operații fusese plină cu prieteni și membrii familiilor pacienților. După fiecare operație, ieșea să discute câteva clipe cu familia bolnavului, să le spună cum se simte acesta și să le dea amănunte despre operație. Unora le putea arăta chiar fotografii color făcute în timpul intervenției chirurgicale. Din fericire, pronosticurile tuturor pacienților au fost bune. Nu trebuise să dea nicio veste proastă azi. Datorită competenței colaboratorilor, lucrurile merseseră ca pe roate la cabinet în acea după-amiază. Vizitele la spital îi luaseră ceva mai mult ca de obicei. Avusese de văzut patru pacienți pe care îi operase și alți trei pe care urma să îi opereze a doua zi dimineată. Unul a trebuit luat cu binișorul până s-a lăsat convins să își facă clisma. Asistentele, epuizate, se dăduseră bătute. Însă

după o discuție cu Rennie, bolnavul a capitulat în tăcere. Chiar înainte de plecare, a primit un telefon. Amintirea o făcu să se cutremure. Termină repede apa din sticlă, apoi aruncă recipientul la gunoi. Clăti carafa filtrului de cafea, îl pregăti pentru dimineată și fixă regulatorul de timp. Știa că ar trebui să mănânce ceva, dar numai gândul la mâncare îi făcea greață. Era prea supărată ca să mănânce. Își lăsă geanta pe masă - nu mai avea putere să o ridice - și stinse lumina în bucătărie. Făcu un pas spre camera de zi, apoi se întoarse și aprinse lumina la loc. Trăise singură toată viața, dar acum era pentru prima oară când voia luminile aprinse. În dormitor, aprinse veioza și se așeză pe marginea patului nefăcut. În mod obișnuit ar fi deranjat-o acest fapt. Acum asta i se părea o grijă minoră. Nu merită să îți bați capul că ai lăsat patul nefăcut.

Cu groază, deschise sertarul noptierei. Cartonașul era sub cutia de plicuri pe care i-o dăduse secretara ei de Crăciun. Nici măcar nu îi desfăcuse celofanul. Împinse la o parte cutia și se uită fix la cartonașul alb. Făcea câteva însemnări în fișele pacienților pe care îi operase, când asistenta de serviciu o anunțase că o caută cineva la telefon.

— Pe linia trei.

— Mulțumesc. Își pusese receptorul între obraz și umăr ca să aibă mâinile libere pentru a continua ultima treabă a unei zile foarte lungi.

— Doctorița Newton.

— Bună, Rennie. Pixul i se oprise la mijlocul semnăturii, alarmată imediat de vocea șoptită.

— Cine e la telefon?

— Lozada. Respirația i se tăie pentru o clipă.

— Lozada? El râsese încet, simțindu-i disimularea din glas.

— Haide, Rennie, doar nu suntem străini. Nu se

poate să mă fi uitat așa de repede. Am petrecut aproape două săptămâni împreună în aceeași încăpere.

Nu, nu îl uitase. Se îndoia că oricine intra în contact cu acest om îl putea uita. De multe ori, în timpul procesului, ochii lui negri o priveau lung din cealaltă parte a sălii de judecată. Imediat ce observase, evitase să îl mai privească. Nu se simțea în apele ei, mai ales fiindcă realiza că ceilalți jurați și oamenii prezenți în sală observaseră și ei interesul lui nedorit.

— Telefonul ăsta este deplasat, domnule Lozada.

— De ce? Procesul s-a terminat. Uneori, când se termină cu o achitare, acuzatul și jurații sărbătoresc printr-o petrecere.

— O astfel de sărbătorire ar fi crudă și lipsită de tact. Ar fi o palmă pentru familia victimei, care nu a văzut încă ucigașul pedepsit. În orice caz, noi doi nu avem nimic de sărbătorit și nici de discutat. La revedere.

— Ți-au plăcut trandafirii? Inima i se opri în loc, apoi reîncepu să bată cu putere. După ce întorsese chestiunea pe toate fețele, îi trecuse prin cap că el putea fi admiratorul secret, dar nu voise să recunoască asta nici măcar față de ea însăși. Acum, că i se confirmase bănuiala, primul ei impuls a fost să pretindă că nu știe despre ce vorbește. Dar bineînțeles că el nu avea să se lase păcălit, îi adusese trandafirii în casă ca să fie sigur că îi va primi. Voise să îl întrebe cum naiba intrase, dar cum îi spusese și Lee Howell, Lozada era un criminal profesionist. Să pătrundă în casa cuiva era joacă de copii pentru cineva cu experiența lui.

Era incredibil de inteligent și de ingenios, altfel nu ar fi scăpat de condamnare pentru toate crimele sale, inclusiv cea mai recentă pentru care fusese judecat și despre care era ferm convinsă că o comisese. Doar că nu fusese dovedită.

— Ghidându-mă după culoarea ușii de la intrare, m-am gândit că trandafirii sunt florile tale preferate. Trandafirii nu aveau culoarea ușii, ci pe cea a sângelui din fotografiile de la locul crimei, arătate juraților. Victima, pe care Lozada era acuzat că fusese angajat să o ucidă, fusese strangulată cu un șnur metalic foarte subțire, dar destul de puternic ca să îi taie pielea gâtului și să o facă să sângereze.

— Vă rog să nu mă mai deranjați, domnule Lozada.

— Rennie, nu închide, spuse el cu o notă de amenințare în glas, ceea ce o împiedică să trântescă receptorul, te rog, adăugă el pe un ton mai blând. Vreau să îți mulțumesc.

— Să îmi mulțumiți?

— Am vorbit cu doamna Grissom. Cea cu păr cărunț, creț și glezne groase.

Rennie și-o amintea bine. Juratul cu numărul cinci ea măritată cu un instalator și avea patru copii. Nu scăpa nicio ocazie să îi plictisească pe ceilalți unsprezece jurați cu plângeri împotriva soțului ei leneș și a copiilor nerecunoscători. Cum aflase că Rennie e doctoriță, făcuse repede o listă de boli pe care voia să le discute cu ea.

— Doamna Grissom mi-a spus ce ai făcut pentru mine, zise Lozada.

— Nu am făcut nimic pentru dumneata.

— Ba ai făcut, Rennie. Dacă nu erai tu, acum aș fi fost în celulă așteptând să fiu executat.

— Au fost doisprezece jurați care au dat verdictul.

Nu a fost nimeni responsabil de unul singur pentru decizia de a vă achita.

— Dar tu ai condus campania pentru achitarea mea, nu-i așa?

— Am analizat cazul din toate unghiurile. Am trecut în revistă toate aspectele legale până am hotărât în mod

unanim cum să le interpretăm și să le aplicăm.

— Poate că așa a fost, Rennie, zise el chicotind încet, dar doamna Grissom mi-a spus că te-ai luptat pentru mine și că argumentele tale au fost inspirate și... pasionate. Vocea lui parcă o mângâia și numai gândul că ar putea să o atingă îi făcu pielea ca de găină.

— Vă rog să nu mă mai căutați niciodată. Trânti receptorul, dar continuă să îl țină strâns până ce încheieturile degetelor i se albiră.

— Doamnă doctor? S-a întâmplat ceva? Doamnă doctor, vă simțiți bine? Pe față i se adunaseră picături de transpirație, de parcă efectua cea mai complicată operație. Crezu că o să vomite. Respiră adânc pe gură, dădu drumul receptorului și se întoarse spre asistenta îngrijorată.

— N-am nimic. Dar nu mă mai da la telefon. Vreau să termin aici, așa că, dacă mă mai caută cineva, spune-le să îmi lase un mesaj pe pager.

— Sigur, doamnă doctor. Terminase repede însemnările pe fișe și plecase acasă. Străbătând familiara parcare a doctorilor, se uitase de mai multe ori peste umăr și nu se liniștise decât atunci când văzuse că paznicul era prezent la datorie. Auzise că tânărul care descoperise cadavrul lui Lee își luase liber o vreme.

În drum spre casă, cu un ochi privea șoseaua și cu celălalt oglinda retrovizoare, așteptându-se să descopere că Lozada o urmărea. Să îl ia naiba pentru că o făcea să se simtă paranoică și speriată! Să îl ia naiba pentru că îi complica viața în clipa în care și-o aranjase exact așa cum își dorise.

Privi cu ură cartonașul din sertarul noptierei și resentimentele i se amplificară. O înfuria faptul că îndrăzneala să îi vorbească pe un ton atât de apropiat, sugerând că ar putea fi vreodată intimi. Dar o și speria și asta ura cel mai mult. Furioasă, închise sertarul noptierei.

Se ridică și își scoase bluza și pantalonii. Voia un duș fierbinte. Imediat. Se simțea violată, de parcă șoaptele lui Lozada ar fi atins-o. Nu putea suporta gândul că fusese în casa ei, că îi invadase spațiul.

Mai rău, îi simțea încă prezența, deși își spunea că era doar imaginația ei surescitată. Se surprinse că privește fiecare obiect din cameră. Erau toate exact așa cum le lăsase de dimineață? Capacul loțiunii de corp era desfăcut, dar își amintea că se grăbise și nu îl pusese bine la loc. Oare în unghiul acela lăsase revista deschisă pe noptieră? Își spuse că era o prostie. Cu toate acestea, se simțea expusă, vulnerabilă, urmărită. Brusc, se uită spre ferestre. Jaluzelele erau trase doar pe jumătate. Stinse repede lumina, apoi se duse și le închise bine.

— Dracu' să îl ia! murmură ea în întuneric. Se duse în baie, făcu duș și se pregăti de culcare. Se gândi o clipă dacă să lase lumina aprinsă, dar hotărî să o stingă. Nu avea de gând să cedeze complet fricii. Nu fusese niciodată o lașă. Dimpotrivă, curajul din copilărie o făcea pe mama ei să își frângă mâinile de îngrijorare. În adolescență, actele ei de temeritate ajunseseră de o nesăbuintă deliberată. În ultimii ani, călătorise în părți ale lumii în care dominau războiul și foametea. Sfidase despoți, furtuni sălbatice, tâlhari înarmați și boli contagioase ca să asigure tratament medical unor oameni care aveau nevoie disperată de așa ceva, fără să se gândească prea mult la siguranța ei. Acum, în propriul dormitor, întinsă în pat, se temea. Și nu doar pentru siguranță. Lozada era mai mult decât o amenințare fizică. Detectivul Wesley pomenise de proces și insinuase...

— Dumnezeu! Rennie se ridică brusc, simțind că se sufocă. Își duse mâinile la gură, scâncind involuntar. O străbătu un fior de gheață.

Lozada încercase să o impresioneze cu un splendid

buchet de trandafiri, livrat de el însuși. Ce altceva mai făcuse în încercarea de a-i intra în grații?

Răspunsul era prea oribil ca să se poată gândi la el. Dar era clar că detectivul de la omucideri o făcuse.

Wick deschise încă o cutie de Cola, sperând să scape de gustul neplăcut al sandvișului cu ton. Rennie se culcase. La treizeci și două de minute după ce se întorsese acasă, stinsese lumina în dormitor. Foarte repede. Nu luase cina. Nu se relaxase în niciun fel. Nici măcar o jumătate de oră la televizor.

O parte dintre cele treizeci și două de minute le petrecuse în fața chiuvetei din bucătărie, dusă pe gânduri. O văzuse desfăcându-și părul și masându-și pielea capului. Arăta ca cineva care avea o povară grea pe suflet sau o migrenă.

Ceea ce nu îl surprindea. Muncise din greu în ziua aceea, în dimineța aceea, el sosise în camera de așteptare pentru membrii familiilor pacienților pe la șapte, știind că ziua începuse devreme în sala de operații. Nu îl întrebase nimeni ce caută acolo. Se presupuse că aparține uneia dintre familiile care își stabiliseră acolo tabăra temporară, cu reviste și pahare de cafea de la automat. Se așezase pe un scaun într-un colț, își trăsese pălăria de cow-boy pe frunte și se ascunsese parțial în spatele unui număr din USA Today. La 8: 47, doctorița Newton apăruse prima oară.

— Doamna Franklin? Doamna Franklin și alaiul ei de susținători se adunaseră în jurul medicului. Rennie era îmbrăcată în costum verde de chirurg, iar masca îi atârna pe piept ca o bavetă. Capul îi era acoperit și peste pantofi avea șoșoni din hârtie. Nu auzise ce spunea pentru că vorbea pe un ton scăzut cu membrii familiei, dar doamna Franklin zâmbise, îi prinsese mâna și o strânsese recunoscător. După discuția scurtă, Rennie se scuzase și

dispăruse prin uşile turnante. Dimineaţa, mai făcuse încă trei vizite în sala de aşteptare. De fiecare dată acordase familiilor îngrijorate întreaga ei atenţie şi le răspunsese la întrebări cu o răbdare admirabilă. Le zâmbea încurajator, iar în ochi i se citeau înţelegerea şi compasiunea. Nu dădea impresia că se grăbea, deşi lucrurile stăteau în mod sigur aşa. Nu se comporta nici cu bruschete, nici cu detaşare. Lui Wick nu îi venea să creadă că era aceeaşi femeie reticentă şi arogantă de pe caseta lui Oren.

Rămăsese în sala de aşteptare până când stomacul începuse să îi chiorăie atât de tare, că oamenii îl priveau chiorâş. Grupul se împutinase, aşa că acest cow-boy înalt care stătea într-un colţ, cu un ziar pe care îl citise de trei ori începuse să atragă atenţia. Plecase să ia prânzul. Oren crezuse că dormise toată ziua în camera mizeră de motel. Nu îi spusese că se dusese la spital şi nici că, după ce mâncase un burger la Kincaid's, supraveghease cabinetul particular al lui Rennie Newton. Acesta se afla pe o stradă cândva de locuinţe, dar acum era plină de cabinete medicale. Clădirea din calcar părea nouă şi avea o arhitectură contemporană, fără a fi ostentativă. În cabinet se desfăşurase o activitate susţinută toată după-amiaza, cu pacienţi intrând şi ieşind la intervale de aproximativ cincisprezece minute. Parcarea era încă pe jumătate plină când Wick plecase să îi pătrundă în casă. Da, Rennie avusese o zi plină, la sfârşitul căreia băuse doar o sticlă cu apă. Atâta tot. Când ieşise din bucătărie, stinsese lumina, apoi o aprinsese din nou, aproape în aceeaşi clipă, ceea ce i se păruse straniu.

Lăsase becurile aprinse şi se dusese în dormitor, unde se lăsase pe marginea patului, cu umerii coborâţi şi cu părul desfăcut care-i acoperea faţa. Întreaga înfăţişare exprima deprimare. Sau necazuri foarte mari.

Pe urmă făcuse încă un lucru ciudat. Deschisese

sertarul noptierei și privise înăuntru câteva minute. Nu scosese nimic și nu pusese nimic înăuntru, doar privise fix. La ce se uitase? se întrebă. Decise că în mod sigur la cartonaș. O cutie nedesfăcută de plicuri nu avea de ce să o fascineze. Se putea să citească din când în când anunțul mortuar al mamei sale, ca să își aducă aminte de ea, dar putea paria că la cartonaș se uitase. Asta îi stârni și mai mult curiozitatea cu privire la originea și semnificația acestuia.

Într-un târziu închise sertarul și se ridică. Își desfăcu bluza și o dezbrăcă. Purta un sutien simplu. Poate că cele din dantelă transparentă erau rezervate zilelor când nu avea de făcut patru operații. Sau bărbatului care îi trimisese cartonașul.

Apoi își scoase pantalonii. În clipa aceea, Wick își dădu seama că își ține respirația și se admonestase să respire normal, dacă era posibil așa ceva. Putea vreun bărbat hetero-sexual să respire normal când privea o femeie dezbrăcându-se? Mai mult ca sigur, nu. El nu cunoștea niciunul. Se putea face un studiu științific pe tema aceasta. Efectuând un experiment propriu, inhală adânc apoi expiră un șuvoi constant de bioxid de carbon.

În clipa aceea, de parcă i-ar fi simțit respirația pe piele, ea se uită alarmată spre fereastră. Imediat, veioza de lângă pat fusese stinsă. O siluetă vagă apăru o clipă la fereastră și jaluzelele fură închise complet, astfel încât nu mai putea să o vadă. Lumina se reaprinse în dormitor și rămase așa zece minute, cât să își facă baie cu unul dintre gelurile ei parfumate. Se putea să fi folosit și aparatul roz de ras. Probabil că se spălase pe dinți și rulase tubul de pastă în sus, de la bază. Înainte să îl pună la loc în dulăpiorul de deasupra chiuvetei pe care nu exista nici măcar o pată. Apoi casa se cufundă în întuneric, cu excepția luminii din bucătărie. Wick bănuia că se dusesese

direct la culcare. Iar acum, după treizeci și două de minute, dormea probabil în cearșafurile ei galben pal, cu capul cufundat adânc în pernă. Își amintea perna. O privise lung, apoi își scosese mânușile de cauciuc și o ridicase de pe pat. Și-o apropiase de față. Dar numai pentru o secundă. Orice detectiv bun ar fi procedat la fel. Nici despre asta nu îi spusese lui Oren.

CAPITOLUL 6

Era cel mai bun restaurant mexican din Fort Worth, iar asta însemna, după părerea lui Lozada, că era cel mai bun restaurant din localitate.

Venea aici doar pentru mâncare și pentru felul respectuos în care era servit. Ar fi preferat să fie scutit de trioul care mergea printre mese zdrăgănind din chitare și cântând șlagăre mexicane cu voci țipătoare și mediocre. Decorul părea rezultatul eforturilor cuiva care o luase razna într-un magazin de suveniruri dintr-un oraș de frontieră și cumpărase toate sombrero-rurile și pinatele disponibile, însă mâncarea era excelentă.

Stătea la masa lui obișnuită din colț, cu spatele la perete, sorbind un pahar cu tequila. Ar fi împușcat pe oricine i-ar fi oferit o băutură dintr-aceea verde și congelată, improșcată dintr-un automat și care avea îndrăzneala să se numească margarita. Sucul fermentat al agavei merită băut simplu. Îi plăcea să bea aňejo alb, știind că tequila „aurie” e obținută prin colorare cu caramel.

Comandase la cină un platou El Ray, care consta în en-chilada con carne, plăcintă crocantă cu carne de vacă, fasole bătută, pilaf spaniol și turte de mălai înmuiate în unt. Mâncarea fusese plină de carbohidrați și grăsimi, dar nu își avea probleme pentru siluetă. Fusese binecuvântat cu un trup zvelt și musculos, pentru care alții merg la săli de forță unde lasă râuri de transpirație. El nu făcea niciun fel de sport. Niciodată. Singura dată când ridicase o

halteră fusese ca să-i zdrobească capul cuiva. Își termină paharul și lăsa patruzeci de dolari pe masă. Era aproape dublul notei de plată, dar asta îi garanta că masa lui avea să fie disponibilă oricând. În drum spre ieșire, dădu din cap spre proprietar și îi făcu cu ochiul unei chelnerițe frumoase. Restaurantul se afla în inima zonei istorice Stockyards. În seara aceea, intersecția străzilor Main și Exchange era înțesată de turiști. Cumpărau suveniruri texane de prost-gust, ca ciocolată în formă de balegă de vacă sau șerpi cu clopoței prezervați în acrilic transparent. Cei mai bogați erau dispuși să plătească sume importante pentru cizme lucrate manual la legendarii Leddy's. Aromele îmbietoare de carne afumată îi atrăgeau în restaurantele cu grătar. Din barurile cu ușile deschise ieșeau valuri de aer mai răcoros, miros de bere și tânguiri ale baladelor populare.

Străzile erau pline cu toate tipurile de vehicule, de la camionete, la mașini break de familie și autovehicule europene elegante. Grupuri de femei tinere și de bărbați colindau străzile cu trotuare de lemn, căutându-se unii pe alții. Părinții își fotografiau copiii așezați călare pe tăurași cu coarne lungi, foarte plictisiți și probabil suferind din cauza umilinței. Din când în când puteai vedea câte un cow-boy autentic îi recunoșteai după bălegarul întărit pe cizme și după forma rotundă a cutiei cu tutun de mestecat, purtată tot timpul în buzunarul din spate al blugilor. Aruncau priviri pline de un dispreț fățiș și justificat celor care încercau să îi imite. Atmosfera era veselă, proaspătă și inocentă. Lozada nu era nimic din toate acestea. Își luă Mercedesul argintiu decapotabil de la un copil căruia îi dăduse douăzeci de dolari ca să aibă grijă de mașină și o luă pe Main Street, traversă râul și ajunse în centru. În mai puțin de zece minute, își lăsa mașina în parcare, traversa holul din granit de la Trinity Tower și luă liftul

spre ultimul etaj. Cumpărase apartamentul acela imediat ce clădirea renovată fusese dată în folosință. La majoritatea clădirilor din Sundace Square, exteriorul fusese lăsat cum era pentru a se păstra ambianța istorică a zonei. Interiorul fusese refăcut de la fundație până la acoperiș pentru a se conforma noilor coduri pentru clădiri - și pentru a rezista tornadelor - și reconfigurat în apartamente de lux. Apartamentul fusese foarte scump și îl mai costase încă două milioane de dolari ca să îl reproducă pe cel pe care îl admirase în *Architectural Digest*. Își recuperase toți banii după doar trei angajamente. Intrând, se bucură de răcoarea și pacea apartamentului, după aglomerația festivă din Cowntown. Luminile indirecte se reflectau pe podeaua lucioasă din lemn, pe care erau întinse din loc în loc covoare din piele de oaie. Toate suprafețele erau netede și lustruite - lemn lăcuit, plăci de ardezie și metal. Cea mai mare parte a mobilei din mahon era încastrată

Pieșele separate erau tapisate cu piele sau cu blană. Piesa de rezistență a camerei de zi o constituia un acvariu mare din sticlă, așezat pe un pedestal de marmură lustruită. Avea doi metri și jumătate lățime și un metru adâncime. Obiectul neobișnuit reprezenta singura abatere de la apartamentul pe care îl văzuse în revistă. Fusese o adăugire necesară. Înăuntru crease un habitat ideal pentru iubiții lui. Temperatura și umiditatea erau supravegheate și controlate. Ca să îi împiedice să se omoare unul pe altul avea grijă să aibă destulă mâncare. În momentul de față, în acvariu se aflau cinci dar avusese la un moment dat opt.

Nu aveau nume - asta ar fi fost ridicol și nimeni nu îl putea acuza pe Lorada că ar fi ridicol, însă îi cunoștea bine pe fiecare în parte și din când în când îi scotea și se juca cu ei.

Pe cei doi *Centruroides* îi scosese chiar el din Mexic,

pe furiș, îi avea de mai puțin de un an. De cea mai multă vreme avea o femelă dintr-o specie comună din Arizona. Nu fusese greu de obținut și nici nu era valoroasă, dar era atașat de ea. Anul trecut născuse treizeci și unu de pui. Lozada îi omorâse pe toți imediat ce coborâseră de pe spatele ei, declarându-și astfel independența față de mamă. Ceilalți doi erau din specii mai rare și mult mai periculoase. Era greu să nu aibă o slăbiciune specială pentru ei dat fiind că îi obținuse foarte greu și cu mulți bani. Erau cei mai frumoși scorpioni din lume. Se opri să le vorbească dar nu avea de gând să se amuze cu ei în seara asta. Om de afaceri din cap până în picioare, își verifică mesajele vocale. Nu avea niciunul. La barul din camera de zi își turnă încă un aňeho într-un pahar din cristal de Bacara și merse cu el în fața zidului de ferestre de unde avea o priveliște spectaculoasă cu râul după care era numită clădirea și cu zgărie-norii din jur.

Ridică paharul într-un toast batjocoritor spre Tribunalul Tarrant County, apoi se întoarse în direcție opusă și ridica paharul salutând din toată inima depozitul de dincolo de calea ferată. Astăzi, în clădire își avea sediul o firmă ce proiecta mașini și furgonete. Însă acum douăzeci și cinci de ani, când Lozada înfăptuise prima sa crimă, depozitul din tablă ondulată era vacant.

Tommy Sullivan fusese prietenul lui. Nu avea nimic cu el. Nu se certaseră niciodată. Soarta îl adusese pe Tommy în locul nepotrivit, într-un moment neprielnic. Era într-o vară fierbinte. Nu avuseseră nimic mai bun de făcut și se apucaseră să exploreze depozitul abandonat. Se aflau acolo din plictiseală și tot plictiseala îl ucisese pe Tommy. Mergea cu câțiva pași în fața lui Lozada, când acestuia îi venise brusc ideea că ar fi foarte ușor să îl prindă pe Tommy din spate, să îl ia de gât și să îi bage briceagul în jugulară. O făcuse doar să vadă dacă poate. Iar Tommy îi

dovedise că poate. Fusese o mișcare inteligentă să îl atace din spate, pentru că din gâtul lui Tommy țâșnise foarte mult sânge. Fusese o provocare să se ferească de stropi. Dar în ansamblu, fusese incredibil de ușor să îl omoare pe Tommy. Și la fel de ușor fusese să scape basma curată. Se dusesse pur și simplu acasă la Tommy și o întrebase pe mama lui dacă era acasă. Ea îi spusese că nu, dar că putea să îl aștepte înăuntru - Tommy trebuia să apară în curând. Așa că după ce-l omorâse pe Tommy, își petrecuse timpul ascultând muzică la combina din camera acestuia anticipând cu deliciu iadul ce avea să se dezlănțuie în casă. O bătaie în ușă îi întrerupsese șirul plăcut al amintirilor. Din obișnuință, se apropie încet de intrare cu un cuțit cu lama rabatabilă lipit de încheietura mâinii. Se uită pe vizor și, văzând o femeie în uniformă pe care o cunoștea, descuie și deschise ușa.

— Să vă fac patul, domnule Lozada? Existau avantaje pentru locatarii clădirii, inclusiv îngrijitor al parcarii, portar și cameristă care făcea curățenie de două ori pe zi. Îi făcu semn să intre. Camerista se duse în dormitor și se apucă de treabă. Lozada își turnă încă un pahar și se așeză pe un scaun lângă fereastră, punând cuțitul pe o masă, în apropiere. Se uită la afișul cu filme de vizavi, dar nu înregistra niciun titlu. Mintea îi era la conversația telefonică pe care o avusese cu Rennie Newton în seara aceea. Zâmbi când își aminti de încercarea ei palidă de a părea inabordabilă. Era cu adevărat adorabilă. Camerista se apropie de el.

— Doriți să trag draperiile, domnule Lozada?

— Nu, mulțumesc. Mi-ai lăsat ciocolată pe pernă?

— Două. Din cele care vă plac.

— Mulțumesc, Sally. Ea îi zâmbi și începu să își descheie nasturii uniformei. Nu o întrebase niciodată nimic despre ea. De fapt, nu i-ar fi știut nici măcar numele dacă

nu i l-ar fi spus ea. Se grăbise să îl anunțe că slujba de cameristă era doar temporară. Ambiția ei era să devină dansatoare exotică într-un club masculin. Sâni poate că erau potriviți pentru așa ceva, dar nu și fundul. Îl avea mare cât o baniță. Când văzu că își descheie încet nasturii uniforme, îi spuse:

— Lasă asta. Și o trase între coapsele lui, împingând-o în genunchi.

— Aș putea să dansez pentru tine mai întâi. Am exersat în fața oglinzii. Sunt bună, fără lipsă de modestie. Drept răspuns, el își descheie cureaua și își trase fermoarul pantalonilor. Ea păru dezamăgită că nu voia să o vadă dansând, dar trecu imediat la treabă. Îi desfăcu cămașa, și îi mângâie tatuajul de pe piept. Un pumnal de un albastru aprins cu o lamă periculoasă părea să îi străpungă sfârcul. Pe coaste avea tatuate picături de sânge.

— Chestia asta mă excită enorm. Limba ei, rapidă și agilă ca un șarpe, îi linse vârful pumnalului. Își făcuse tatuajul când avea șaisprezece ani.

Cel care i-l făcuse îi sugerase să îi găurească și sfârcul în același timp

— Cu pumnalul ăsta, un inel în sfârc ar arăta trăsnet, amice. Lozada își aminti frica din ochii omului când îl prinsese de mărul lui Adam și îl ridicase din scaun.

— Crezi că sunt pe invers? Omului îi ieșiseră ochii din orbite și începuse să se sufoce.

— Nu, nu, omule. N-am vrut să zic nimic. Lozada îi dăduse drumul încet.

— Ar fi cazul să faci picăturile alea de sânge cum trebuie, altfel o să fie ultimul tău tatuaj. Între timp, gura avidă a lui Sally îi coborâse în josul abdomenului.

— Prezervativ, spuse el.

— Nu mă deranjează.

— Pe mine, da. Nu lăsa niciodată în urmă probe de ADN. Unghiile tăiate le arunca în toaletă. Își rădea părul de pe tot corpul, în fiecare zi.

zi. Era spân ca un nou-născut, cu excepția sprâncenelor, pe care nu și le rădea din mândrie. Pe lângă asta, fără sprâncene, cicatricea nu ar fi ieșit la fel de bine în evidență, iar el voia să atragă atenția ca un far.

Din fericire, forma craniului său era perfectă. Era neted și rotund ca o minge de bowling. Adăugând tenul măsliniu, arăta foarte bine cu capul ras. Folosea de două ori pe zi un aspirator de mână pe pat și pe măsuța de toaletă, ca să înlătore orice bucăți de epidermă uscată care ar fi putut să îi cadă. Amprentele și le arse cu mulți ani în urmă. Din experiența cu Tommy, învățase că sângele unei victime putea fi periculos. Îi fusese teamă că cineva avea să îi ceară briceagul și nu era sigur că reușise să îl curețe foarte bine. Dar nimeni nu îl considerase nicio clipă suspect și până la urmă se descotorosise de cuțit. Însă de atunci încolo încercase să lase arma la locul crimei. Folosea lucruri comune nimic exotic, recent cumpărat sau care îl putea indica pe el. Uneori, mâinile lui erau singura armă care îi trebuia. Avea și număr de asigurări sociale. Ca un bun cetățean, plătea impozite pentru veniturile obținute la un atelier de reparații TV. Un alcoolic bătrân, care nu se mai trezise din beție de când se inventase televiziunea, conducea atelierul pentru el. Se afla într-un cartier rău famat, în care prea puțini se oboseau să își repare televizoarele stricate. Se duceau pur și simplu într-un cartier mai select și furau unul nou. Oricum era o afacere legală, chiar dacă nu destul de profitabilă. Adevăratele surse de venit nu îi putea lua urma niciun revizor contabil al Administrației financiare și niciun om al legii. Sally sfâșie cu dinții ei mari celofanul de pe cutia cu prezervative.

— Cred că ești putred de bogat. Ai casa asta. Mercedesul ăla superb. Își iubea lucrurile, acum chiar mai mult decât înainte să lânzezească opt luni în închisoarea Tarrant County, așteptând procesul.

Așa ceva te învață să apreciezi ceea ce este frumos în viață. Bineînțeles că în lunile acelea pierduse și mulți bani. Dar nu își făcea probleme. Fusesse foarte bine plătit pentru treaba cu bancherul. Își plasase banii în conturi cu dobândă, în bănci din toată lumea, în locuri unde nu fusesse și nici nu avea intenția să meargă vreodată. Se putea retrage oricând și strânsese destul ca să poată trăi foarte bine tot restul vieții. Dar nici nu îi trecea prin cap să se retragă. Nu făcea asta pentru bani, ci pentru că îi plăcea. La nebunie.

— Scorpionii ăia mă cam bagă în sperieți, dar ador apartamentul tău. Ai niște chestii super. Cuvertura aia e din nură adevărată, nu-i așa?

Lozada ar fi preferat să tacă din gură și să își vadă de treabă.

— Ești un tip chiar așa de periculos cum spune lumea? O apucă de părul vopsit negru și îi smuci capul în sus.

— Cine spune?

— Au! Mă doare! îi răsuci părul în jurul degetelor și trase și mai tare.

— Cine spune?

— Celelalte fete care lucrează aici în hotel. Stăteam de vorbă și a fost pomenit și numele tău. O privi în ochi, dar nu văzu niciun semn de fățarnicie. Era prea proastă ca să fie o informatoare plătită.

— Sunt periculos doar pentru cei care se apucă să vorbească despre mine când nu e cazul, zise el slăbind strânsoarea.

— Doamne, nu e nevoie să te aprinzi așa! N-a fost

decât o discuție între fete. Eu am cu ce să mă laud și am vrut o fac, spuse ea zâmbindu-i. Habar nu avea câtă repulsie îi stârnea gestul ei. O disprețuia pentru prostia și vulgaritatea ei. I-ar fi plăcut să o pocnească zdravăn. În loc de asta, îi împinse fața înapoi între coapsele lui.

— Grăbește-te și termină odată. Se afla acolo doar pentru că era la îndemână. Putea găsi oricând o femeie. Femeile nu sunt greu de obținut. Chiar și cele frumoase ar fi făcut orice numai să le acorde puțină atenție și un bacșiș de cincizeci de dolari. Însă cele accesibile nu erau genul pe care și-l dorea el. Voia ceva ce nu avusese niciodată. În școală, fusese un derbedeu care își petrecea timpul cu o gașcă de indivizi duri. Avea tot timpul necazuri cu profesorii, cu poliția sau cu toți deodată. Părinților lui nu le păsa. Se plâneau, bineînțeles, tot timpul de comportamentul lui prost, dar nu făcuseră niciodată nimic ca să îl aducă pe calea cea bună.

Fratele lui mai mic se născuse cu un grav defect congenital. Din ziua în care acesta fusese adus acasă de la spital, Lozada încetase să mai existe în mintea și în inima părinților. Se devotaseră cu totul fratelui mai mic și problemelor lui speciale.

Presupuseseră că fiul mai mare, care era frumos, sănătos și precoc, nu avea niciun fel de nevoi. Avea în jur de patru ani când se înfuriase din cauza neglijenței lor și așa rămăsese până acum, pentru că fratele lui era cel preferat. Aflase că fiind neascultător putea atrage puțină atenție din partea mamei și a tatălui, așa că făcea toate răutățile pe care le putea născoci mintea lui de copil. Ca băiat, fusese un dracâm pielițat, iar când intrase în adolescență era deja un criminal.

În liceu, fetele de rând nu ieșeau cu băieți ca el. Nu consuma droguri, dar le fura de la traficanți și le revindea. Prefera să meargă la lupte de cocoși ilegale decât la

meciurile de fotbal de vineri seara. Era un atlet înăscut, dar nu participa la sporturi de echipă, pentru că acolo nu putea juca murdar și unde mai e plăcerea dacă trebuie să te conformezi regulilor?

Pe lângă asta nu ar fi putut niciodată să se dea bine pe lângă un dobitoc cu fluier care își spune antrenor. Fetele de rând ieșeau cu băieți care își purtau cu mândrie gecile de piele și se duceau la universități ca Southern-Methodist sau Universitatea Texas, unde așteau economia, dreptul sau medicina, ca și tații lor. Fetele dezirabile erau prietene cu băieții care se duceau la club sau la lecțiile de golf la volanul unui BMW. Fetele care se îmbrăcau bine și participau la toate activitățile extrașcolare, cele stilate, care aveau atribuții școlare și erau membre ale cluburilor academice îl evitau, temându-se probabil că se compromiteau fie și numai dacă se uitau la el de două ori. Însă multe capete se întorceau după el. Arătase întotdeauna bine. Și emana prin toți porii acea senzație de pericol căreia femeile nu îi pot rezista. Dar sexualitatea lui primitivă le speria. Dacă se uita la vreuna prea lung, prea intens, prea sugestiv fata fugea ca din pușcă. Nu se putuse apropia niciodată de fetele drăguțe. De fetele drăguțe ca Rennie Newton. Ea se putea numi *într-adevăr* o femeie stilată. Reprezenta toate femeile pe care și le dorise vreodată reunite într-un ambalaj frumos. În fiecare zi cât durase procesul de-abia aștepta să ajungă în sala de judecată ca să vadă cum era îmbrăcată și cum își aranjase părul. De câteva ori detectase un ușor miros floral și presupuse că venea de la ea, dar nu putuse niciodată să se apropie destul de mult ca să fie sigur. Până când intrase în casa ei. Mirosul plutea peste tot. Amintindu-și de camerele în care mirosul femeii se simțea peste tot, se înfioră de plăcere. Înșelându-se asupra motivului, camerista își strânse și mai tare buzele în jurul lui. El

închise ochii și și-o imaginea pe Rennie Newton. Visă că ea îl duce pe culmile plăcerii lând se termină, îi spuse fetei să plece.

— Nu vrei să...

— Nu. Vederea sânilor ei mari îl dezgusta. Era o scroafă. O curvă.

De parcă ar fi vrut să îi confirme gândul, ea își lăsă mâinile să îi alunece peste bust și începu să se legene ca în ritmul unei muzici neauzite.

— Ești cel mai arătos tip cu care am fost vreodată. Chiar și asta arată bine, zise ea și îi atinse cicatricea, încă rozalie, care îi brăzda sprânceana stângă. Cine ți-a făcut asta?

— Am primit-o cadou. Ea îl privi cu o expresie stupidă, apoi dădu din umeri.

— Bine, dacă nu vrei, nu-mi spune. Dar oricum e sexy. Se întinse spre el și când realizează că vrea să îi sărute cicatricea, o împinse.

— Cară-te de aici!

— Scuză-mă că îndrăznesc să respir! Înainte ca ea să apuce să se ridice în picioare, îi prinse maxilarul ca într-o menghină și i-l strânse atât de tare, că buzele i se țuguieră.

— Dacă mai vorbești despre mine cu cineva, cu oricine, vin după tine și îți tai limba. Ai înțeles? Ochii ei se măriră de frică. Dădu din cap. Îi dădu drumul, îl uimi cât de repede se putea mișca pentru o fată voinică. Poate că avea până la urmă un viitor ca dansatoare exotică. După ce plecă, își derula în minte conversația pe care o avusese la telefon cu Rennie. Își aminti timbrul și cadența vocii ei, până ce aproape că o putea auzi. În clipa în care îi rostise numele, ea știuse cu cine vorbea. Fusesse absurd din partea ei să pretindă că nu știe. Îi spusese să nu o mai sune niciodată, dar și asta era o poza. A fetei cuminți care simte o frică înăscută față de băiatul rău. Asta nu îl deranja. De

fapt îi făcuse plăcere să simtă teama din vocea ei. Avea o experiență vastă la femei, dar în același timp limitată, pentru că toate reprezentaseră întâlniri exclusiv pentru sex. Se plictisise de așa ceva. Începuse să îl obosească să acosteze femei și să le aducă acasă, mai ales când ele voiau să se agațe de el. Ura smiorcăielile.

Prostituatele plătite aduceau setul lor de neplăceri, întâlnirile cu ele în camere de hotel, oricât de scumpe, i se păreau de prost-gust. Era până la urmă o tranzacție de afaceri, iar prostituata se credea inevitabil șefa. Fusese nevoit să o omoare pe una, pentru că insistase să fie la cârmă; dar în general cedau în fața superiorității lui până să se ajungă la așa ceva.

În plus, prostituatele sunt periculoase și nedemne de încredere. Exista întotdeauna posibilitatea ca poliția să se folosească de una dintre ele ca să îl prindă în cursă. Venise vremea să aibă o femeie de propriul lui calibru. Era singura zonă din viața lui la care era deficitar. În rest, avea tot ceea ce era mai bun. Un bărbat de talia lui merita o femeie cu care să se poată lăuda, pentru care să fie invidiat de alți bărbați. O găsisese pe acea femeie în persoana lui Rennie Newton. Iar ea, în mod sigur, se simțea atrasă de el, altfel de ce s-ar fi luptat cu atâta ardoare pentru achitarea lui? Dacă ar fi vrut ar fi putut să satisfacă deja dorința fizică pe care o simțeau unul pentru altul. Ar fi putut să o prindă în cursă în orice moment și, dacă ar fi opus rezistență de ochii lumii, cum fac femeile, ar fi îngenuncheat-o până la urmă. După ce ar fi băgat-a în pat de câteva ori, ar fi înțeles, cum înțelesese și el, că le era scris să fie împreună.

Însă dorise o abordare mai subtilă. Era diferită de toate celelalte, așa că trebuia curtată într-un mod deosebit. Voia să o cucerească așa cum merita o femeie ca ea să fie cucerită. Astfel că, înainte de sfârșitul procesului,

se pusese pe treabă ca să afle cine era această superbă creatură și dacă avea vreun dușman. Obținuse ușor informațiile prin avocatul lui, uns cu toate alifile.

Să îl ucidă pe celălalt doctor fusese aproape prea ușor. Nu era o demonstrație suficientă a afecțiunii sale. Înainte să o sune, simțise nevoia să mai adauge ceva care să reflecte mai bine adâncimea sentimentelor lui pentru ea. Așa că urmaseră trandafirii, care atinseseră exact coarda romantică potrivită.

Își termină paharul cu tequila. Chicotind încet, se gândi la felul în care îl repezise Rennie. Era de fapt bucuros că nu se lăsase imediat amețită de mișcările preliminare. Dacă ar fi cedat prea repede și prea ușor, ar fi fost dezamăgit. Spiritul și aerul de independență făceau parte din farmecul ei. Dar până la un punct, Bineînțeles. Până la urmă trebuia să i se arate ca Lozada obținea întotdeauna ceea ce dorea.

CAPITOLUL 7

Wick se apropie de masa la care Lozada își lua micul dejun.

— Hei, dobitocule, chelia îți strălucește atât de tare, că mă orbește. Furculița lui Lozada se opri la jumătatea drumului dintre farfurie și gură. Ridică ochii încet, controlându-și furia. Nu se arătă surprins să îl vadă pe Wick, ci îl măsoară fără grabă din cap până în picioare.

— Ia te uită cine s-a întors!

— De aproape o săptămână, zise Wick vesel.

— A ajuns Departamentul de poliție din Fort Worth în asemenea hal, încât te-a invitat să revii în rândurile lor mizerabile?

— Nu. Sunt în vacanță. Wick trase un scaun de la masa din colț, îl întoarse și se așeză pe el cu spătarul în față. Știa că ceilalți clienți ai restaurantului hotelului aveau să îl considere grosolan, dar nu îi păsa. Voia să îl

enerveze pe Lozada și, după vena care i se zbătea acestuia pe obraz, reușise deja.

— Clătitele alea arată bine. Își băgă degetul în siropul de arțar de pe farfuria lui

Lozada, apoi și-l linse.

— Mmmm... Foarte gustos.

— De unde ai știut că sunt aici?

— Mi-am scos capul pe fereastră și m-am luat după duhoare. În realitate, se știa în cadrul departamentului că aici era locul preferat al ucigașului pentru micul dejun. Nemernicul nu încerca niciodată să se ascundă. De fapt, le dădea cu tifla detectivilor de la volanul mașinii sale scumpe și de la ferestrele panoramice ale apartamentului său, articole de lux care le dădeau polițiștilor și mai multe motive să îl urască.

— Ați dorit ceva, domnule? Wick se întoarse spre chelnerița tânără care se apropiase de masă.

— Un pic de distracție, draga mea, răspunse el scoțându-și pălăria de cow-boy și ducându-și-o în dreptul inimii. Mă distram puțin cu prietenul meu de aici, Ricky Roy. Lozada își ura primele două nume, așa că Wick le folosea de câte ori avea ocazia.

— Ați făcut cunoștință? Citi numele chelneriței pe legitimația de plastic prinsă pe bluză.

— Shelley - frumos nume - fă cunoștință cu Ricky Roy. Ricky Roy, ea e Shelley. Fata se înroși toată.

— Îi știi numele. Vine aici foarte des.

— Dă bacșișuri bune? o întreabă Wick în șoaptă.

— Da, domnule. Foarte bune.

— Ce frumos! Deși mă miră oarecum. Vezi tu, Ricky Roy nu e un om prea simpatic, zise el și își lăsă gânditor capul într-o parte. Dacă mă gândesc mai bine, faptul că dă bacșișuri bune e singura lui calitate. Chelnerița se uită descumpănită de la unul la altul, apoi își fixă privirea

asupra lui Wick.

— Doriți o cafea?

— Nu, Shelley, mulțumesc, ești foarte drăguță. Te chem dacă vreau ceva.

Îi făcu cu ochiul prietenește, iar ea roși și se îndepărtă repede. Wick se întoarse din nou spre Lozada.

— Despre ce discutam? A, da, că nu ne-am mai văzut de mult. Îmi pare rău că n-am asistat la proces. Am auzit că tu și avocatul tău v-ați dat serios în spectacol.

— A fost o pierdere de timp pentru toată lumea.

— Sunt de acord cu tine. Serios. Nu știu de ce s-au mai oboșit cu un proces pentru o javră ordinară ca tine. Dacă ar fi fost după mine, aș fi sărit peste nimicurile astea și te-aș fi trimis direct pe scaunul electric.

— Am noroc că soarta mea nu depinde de tine.

— Nu se știe niciodată, Ricky Roy. Într-o zi nu prea îndepărtată s-ar putea să depindă. Wick îi zâmbi larg și cei doi inamici se priviră de sus până jos.

— Frumos costum, remarcă Wick într-un târziu.

— Mulțumesc. Lozada se uită la blugii vechi ai lui Wick, la cizmele lu' de cow-boy uzate și la pălăria pe care o așezase pe masă

— Aș putea să îți dau adresa croitorului meu. Wick izbucni în râs.

— Nu mi l-aș putea permite. Țoalele tale par scumpe. Afacerile trebuie să fie înfloritoare. Se aplecă peste masă și coborî vocea. Ai mai făcut felul vreunei persoane importante de la bancherul ăla? Nu-mi zici și mie cine te-a angajat pentru treaba aia? Poate socru-său? Am auzit că nu se prea înțelegeau. Apropo, cu ce l-ai sugrumat? Cu o coardă de pian? Cu una de chitară? Sau cu un fir de pescuit? De ce n-ai folosit și de data asta un cuțit cinstit?

— Mi se răcește mâncarea.

— Vai, scuză-mă! N-am vrut să îți răpesc atâta timp.

Venisem doar să te salut și să îți spun că m-am întors în oraș. Wick se ridică și își luă pălăria. Întoarse scaunul și îl puse înapoi de unde îl luase. Apoi se întinse cât putu peste masă și vorbi doar pentru urechile lui Lozada:

— Și să te asigur că am să-ți creștez pe fund numele fratelui meu chiar dacă e ultimul lucru pe care îl fac.

— Nu știu dacă a fost o mișcare inteligentă, Wick.

— Mi-a făcut bine.

— De fapt, sunt sigur că a fost o tâmpenie

Wick se înșelase. Pe Oren nu îl amuzase când îi povestise despre întâlnirea cu

Lozada. Absolut deloc.

— De ce?

— Pentru că acum știe că suntem cu ochii pe el.

— Și crezi că l-a șocat? întrebă Wick sarcastic. A știut întotdeauna asta.

Era nervos, iar dezaprobarea lui Oren nu îi îmbunătățea deloc starea de spirit. Se ridică dintr-un salt de pe scaun și începu să se plimbe de colo-colo prin cameră, trăgând de elasticul de la încheietura mâinii.

— Nemernicului ăluia nu i-ar păsa nici dacă am avea o întreagă divizie care să îl urmărească douăzeci și patru de ore, șapte zile din șapte. A dat cu tifla poliției și procuraturii din prima zi a carierei sale. Am vrut să știe că n-am uitat ce-a făcut și că sunt încă pe urmele lui.

— Înțeleg ce simți, Wick.

— Mă îndoiesc. Asta îl supără pe Oren, dar se abținu să îi dea o replică tăioasă și își păstră calmul.

— N-ar fi trebuit să pui sentimentele personale înaintea anchetei, Wick.

Nu vreau ca Lozada sau Rennie Newton să afle că îi supraveghem. Dacă sunt implicați în uciderea lui Howeli...

— Poate că el este, dar ea nu.

— Ce te face să fii așa de sigur? Wick se opri și arătă

cu mâna spre casa ei, la două peluze

— O supraveghem de o săptămână întreagă. În afară de serviciu și somn, n-a făcut nimic. Nu iese și nu vine nimeni în vizită. Nu vede pe nimeni în afară de colegii de serviciu și de pacienți. E un robot. Parcă e o păpușă pe care o întorci cu cheia. Când i se termină bateriile, vine acasă, doarme și le încarcă.

În camera de la etajul al doilea al casei nelocuite era prea cald. Dăduseră drumul la curent ca să poată pune în funcțiune aerul condiționat, dar aparatul era vechi și inefficient împotriva arșiței brutale a după-amiezii.

Lui Wick i se părea că încăperea îl apasă, iar programul era la fel de sufocant ca și camera. Claustrofobia lui se cupla cu respectul încăpățânat al lui Oren față de reguli, ceea ce era de ajuns ca să îl facă să se urce pe pereți. Investigația stagna. Devenise obositoare și îngrozitor de plictisitoare.

— Faptul că nu i-am văzut încă împreună nu înseamnă că nu comunică, zise Oren. Sunt amândoi prea inteligenți ca să lucreze pe față. Și chiar dacă nu au mai luat contact de la moartea lui Howell nu înseamnă că nu au pus-o la cale împreună. Wick se aruncă la loc în scaun, potolit pentru moment. La naiba, Oren avea dreptate. Doctorița Newton ar fi putut să îl angajeze pe Lozada ca să o scape de rivalul ei cu mult înainte ca poliția să devină bănuitoare și să înceapă să o supravegheze. Ar fi putut rezolva totul printr-un singur telefon.

— I-au fost verificate apelurile telefonice?

— Toate sunt numere pe care le sună regulat. Dar nu te poți aștepta să telefoneze de acasă ca să aranjeze un asasinat, adăugă Oren și se așază în fața lui. Bine, ajunge cu asta. Dă-i drumul și spune-mi ce te macină. Wick își dădu bretonul pe spate și îl ținu deasupra frunții câteva secunde, apoi își coborî mâinile.

— Nu știu. Nimic. Oren îi aruncă o privire paternă: „nu mă păcălești tu pe mine”.

— Mă simt ca un dobitoc care trage cu ochiul pe fereastră.

— Munca de supraveghere nu te-a mai deranjat până acum. Care e diferența de data asta?

— Mi-am ieșit din mână.

— Posibil. Altceva? Ți-e dor de plajă? De aerul sărat? Asta e?

— Cred că da.

— Aha! Eu cred că e ceva mai mult decât dorul pentru casa aia magnifică pe care o ai în Galveston. Arăți de parcă ești gata să plesnești la toate cusăturile. Ești agitat și nervos. Ce se întâmplă? E din cauza faptului că Lozada e implicat în anchetă?

— N-ar fi de ajuns?

— Tu să-mi spui. Wick își mușcă obrazul câteva momente.

— Thigpen mă calcă pe nervi. E un cretin. Oren izbucni în râs.

— Iar el vorbește atât de frumos despre tine!

— Sunt sigur de asta.

— Ai dreptate. Crede că ești un nemernic.

— Cel puțin eu nu put. Toată casa asta duhnește a sandvișurile alea oribile cu ceapă pe care le aduce de acasă. Simți putoarea de cum deschizi ușa de la intrare. Și îi transpiră fundul. Oren râse și mai tare.

— Cum?

— Așa e. N-ai observat niciodată petele de transpirație de pe pantaloni? E dezgustător. Ca și astea. Sări din nou de pe scaun, ca un circar aruncat prin țeava unui tun. Ajunse în partea cealaltă a camerei din trei pași și smulse fotografiile din „colecția” lui Thigpen de pe perete. Le mototoli și le aruncă pe podea.

— Cât de juvenil poți să fii? Are mentalitatea unui adolescent pervers. E mitocan și prost și... Oren îl privea gânditor și încruntat.

— La dracu'! mormăi Wick și se întoarse pe scaun. Se cufundă într-o muțenie morocănoasă și se uită pe fereastră spre casa lui Rennie. Mai devreme ieșise să facă jogging. Imediat ce o văzuseră pornind în fugă pe trotuar, Oren coborâse repede și o urmărise cu mașina de la o distanță, discretă.

După ce alergase opt kilometri, se întorsese, respirând greu și cu tricoul ud de transpirație. După spusele lui Oren nu făcuse decât să alerge în timpul acestei ieșiri.

— Doamna e în formă, remarcă el. De atunci nu mai ieșise. Din cauza faptului că soarele bătea în ferestre, era greu să vezi ceva la ea în casă, în afară de câte o mișcare din când în când. Când se lăsă întunericul, își trase jaluzelele. Wick oftă.

— Bine, poate că n-ar fi trebuit să-l abordez pe Lozada. Dar nu cred că l-am băgat în stare de alertă maximă. Știa că într-o bună zi voi fi iar pe urmele lui. Am jurat că voi face asta. Oren mai rămase pe gânduri câteva clipe, apoi spuse:

— Cred că el l-a omorât pe Howell.

— Și eu la fel. Citise raportul complet, imediat ce fusese terminat. Criminaliștii își făcuseră treaba cu meticulozitate, dar scena crimei fusese la fel de sterilă ca sala de operații a victimei. Nu aveau motive să percheziționeze apartamentul sau mașina lui Lozada și chiar dacă ar fi avut, nu ar fi găsit nimic care să îl lege de crimă. Știa asta din experiență.

— Nenorocitul e ca o fantomă, zise Wick. Nu lasă niciodată vreo urmă. Nimic. Nici măcar nu deranjează aerul când se mișcă.

- O să îl prindem, Wick. El dădu scurt din cap.
- Dar așa cum scrie la carte. Wick se uită la el.
- Hai, spune, nu te abține.
- Ce?

- Știi tu ce. La ce te gândești.
- Acum îmi ghicești și gândurile?

— Te gândești că, dacă aș fi procedat ca la carte, l-am fi prins acum trei ani. Pentru uciderea lui Joe. Era un fapt indiscutabil, dar Oren îi era prieten prea bun ca să i-o spună în față. În loc de asta, zâmbi trist.

- Tot îi mai simt lipsa.

— Da. Wick își puse coatele pe genunchi și își trecu mâinile peste față.

- Și eu la fel.

— Îți amintești isprava aceea-tocmai terminaseși Academia. Erai cum nu se poate mai ageamiu. Eu și Joe supravegheam casa de pariuri ilegală de pe autostrada Jacksboro. Fusesse cea mai rece noapte din an și înghețasem bocnă. Tu te-ai gândit să fii băiat bun și să ne aduci pizza. Wick continuă povestea:

— Am apărut într-o mașină de patrulare, dându-vă peste cap toată supravegherea. Joe nu știa dacă să pună biciul pe mine sau să mănânce pizza până nu se răcea, spuse el, clătinând din cap cu amărăciune. Niciunul nu ați încetat vreodată să-mi scoateți ochii cu chestia asta. Joe și Oren fuseseră la Academia de poliție și, la scurtă vreme după absolvire, deveniră parteneri. Joe fusesse lângă Oren când i se născuseră fetele. Așteptase alături de Oren ore în șir, atunci când lui Grace i se făcuse biopsia unui chist la sân. Mersese cu el în Florida la înmormântarea mamei lui. Oren plânsese cot la cot cu Joe când femeia pe care o iubea rupsese logodna și îi frânsese inima. Aveau deplină încredere unul în celălalt și își puneau viața unul în mâinile celuilalt. Legătura lor de prietenie era aproape la fel de

puternică precum cea pe care o avuseseră Wick și Joe ca frați.

Când Joe fusese ucis, Oren preluase rolul de frate mai mare al lui Wick și mai târziu deveniseră parteneri, deși fiecare recunoștea că nimeni nu putea umple vreodată golul lăsat de Joe în viața lor. Trecu un minut de tăcere, apoi Oren se bătu peste coapse și se ridică.

— Dacă n-ai nimic împotriva, eu am să plec.

— Sigur. Mulțumește-i lui Grace pentru șuncă și pentru salata de cartofi. O să alunece bine în seara asta după toate sandvișurile alea oribile.

Îmbrățișează-le pe fete.

— Îmi pare rău că trebuie să îți petreci seara de sâmbătă aici.

— Nicio problemă. Eu... Se opri amintindu-și ceva și se uită la ceas. În ce dată suntem?

— A, unsprezece. De ce?

— Nimic. Pierdusem șirul zilelor. Ar fi cazul să o ștergi ca să n-o superi pe Grace.

— Ne vedem mâine.

— Da, sigur. Wick se lăsă pe scaun și își puse mâinile pe creștetul capului, încercând să pară indiferent și plictisit. Așteptă până auzi mașina lui Oren îndepărtându-se, apoi își luă cheile și ieși. Urcă în camionetă și trecu prin fața casei lui Rennie. Nu se vedea nicăieri. Niciun indiciu despre planurile ei din seara aceea. Dacă se înșela? În cazul acesta sau dacă Lozada urma să îi facă o vizită în seara aceea, Oren avea să îi înfigă capul în vârful unui par a doua zi dimineată. Însă își va asculta instinctul.

Ajunse la biserică cu trei minute mai devreme. Străbătu în goană distanța dintre parcare și biserică și de-abia reuși să se așeze pe un loc de pe ultimul rând, când clopotele din turlă bătură ora șapte. După ce plecase din casa de supraveghere, condusesese ca un nebun până la cel

mai apropiat Mall, intrase într-un magazin și apelase la bunăvoința vânzătorului de la raionul de haine bărbătești, care aștepta cu nerăbdare sfârșitul lungii zile de sâmbătă.

— Am uitat complet de chestia asta și mi-am amintit de-abia acum o jumătate de oră, explicase Wick cu răsuflarea tăiată. Mă uitam la meciul cu Rangers, cu o bere rece și un hotdog, când m-a lovit dintr-odată, continuă el, lovindu-se cu palma peste frunte. A trebuit să las meciul și tocmai de data asta cei de la Rangers erau la conducere. Până acum, minciuna elaborată nu îl făcuse pe vânzător decât să pufnească plictisit. Era nevoie de câteva înflorituri.

— Dacă nu mă duc, mama n-o să mă ierte niciodată. A lăsat-o spatele joia trecută. Zace în pat, luând calmante și agitându-se pentru că nu se va putea duce la chestia asta. Așa că n-am avut ce face și i-am zis: „Nu te mai frământa, mamă. Dacă nu poți să te duci tu, mă duc eu”. N-aș vrea să îmi încalc promisiunea.

— Cât timp aveți? Aha! Toată lumea are o mamă.

— O oră.

— Hmmm, nu știu ce să zic. Sunteți foarte înalt. Avem un stoc destul de limitat pentru persoane de talia dumneavoastră. Wick scoase cartea de credit și o bancnotă de cincizeci de dolari.

— Pun pariu că veți găsi ceva.

— Va fi dificil, spuse vânzătorul băgând bancnota în buzunar, dar nu imposibil.

Cu ajutorul unui croitor care tot cârtea într-o limbă necunoscută în timp ce îi luă măsurile pentru modificările necesare, îl echipaseră pe Wick pentru ocazia respectivă, inclusiv cu o cămașă bleu deschis și o cravată asortată.

— Se poartă stilul monocromatic. Se părea că vânzătorul hotărâse, ca și Lozada că avea nevoie de îndrumări într-ale modei.

În timp ce îi făceau tivul la pantaloni și îi strâmtau haina la talie Wick se duse în Mall și își lustrui cizmele. Din fericire, azi le purta pe cele negre din piele de struț. După aceea găsi o toaletă unde-și umezi părul, după care și-l aranjă pe spate cu degetele. Nu avea timp să meargă la frizer.

Acum, în timp ce intra în strănă, se gândi că nimeni n-ar fi crezut că pregătirile lui pentru această ocazie duraseră mai puțin de șaiszeci de minute.

Ceremonia începu cu așezarea mamelor. Apoi își făcură apariția domnișoarele de onoare, gătite în rochii de culoarea caisei. Toată lumea se ridică la sosirea grandioasă a miresei. Wick se folosi de avantajul pe care i-l conferea înălțimea, ca să cerceteze cât mai multe fețe. Era pe punctul să decidă că se agitase și cheltuisese o mulțime de bani degeaba, când o văzu în partea din față a bisericii.

Din câte își dădu scama, nu era însoțită de nimeni.

Îi privi ceafa tot timpul ceremoniei. Când se termină, nu o scăpă din ochi în timp ce oaspeții ieșeau din biserică și se îndreptau spre mașini, ca să meargă la club. Se bucură să vadă că Jeepul ei se alătură șirului de vehicule ce se îndrepta spre recepție. Găsise invitația la nuntă printre plicurile deschise în ziua în care îi percheziționase casa. O citise și memorase ziua, ora și locul, gândindu-se că informația i-ar putea fi de folos. Când Oren menționase că era sâmbătă seara, își amintise dintr-odată. În speranța că Rennie avea să participe la ceremonie, luase decizia instantanee că era mai bine să o supravegheze de aproape decât de departe printr-un binoclu. Ajunse la club și hotărî să parcheze singur, să ia cheile cu el și nu să își încredințeze mașina în mâinile unui paznic. Era mai rapid astfel, pentru că voia să intre în club înaintea lui Rennie. Vânzătorul sunase la raionul pentru nunți al magazinului și comandase un dar ambalat pentru el. Îl luă cu el înăuntru

și îl lăsă pe masa drapată în pânză albă. O tânără drăguță se ocupa de registrul de oaspeți.

— Nu uitați să îl semnați.

— Soția mea l-a semnat deja.

— Bine. Distracție plăcută. Barul și bufetul tocmai s-au deschis.

— Excelent. Și o spusese cu convingere.

Se temuse că ar putea fi aranjați la mese, situație în care ar fi fost nevoit să plece. Însă nu se îndreptă nici spre bar, nici spre bufet. Se postă lângă un zid și căută să treacă cât mai neobservat. O văzu pe Rennie în clipa în care intră în sala de bal și în următoarea oră îi observă fiecare mișcare.

Stătu de vorbă cu toți cei care se apropiară de ea, dar majoritatea timpului rămase singură, mai degrabă o observatoare a petrecerii decât o participantă. Nu dansă, mănca foarte puțin, refuză tortul de nuntă și șampania, preferând un pahar cu lichid transparent, cu gheață și o felie de lămâie.

Wick se apropie încet de ea, stând la marginea mulțimii și evitând personajele principale ale nunții, ca nu cumva unul dintre ei să îl abordeze și să îl întrebe din partea cui era. Rennie tocmai încheia o conversație cu un cuplu. Încerca să se desprindă de ei cu promisiuni că se vor întâlni curând să ia cina împreună, când Wick își văzu șansa. I se așeză în drum, făcând-o să se ciocnească de el. Ea se întoarse repede.

— O, îmi pare foarte rău. Vă rog să mă scuzați.

CAPITOLUL 8

Nicio problemă, zâmbi Wick dând din cap spre mâna ei. Dumneavoastră sunteți cea care s-a udat. Îmi dați voie?

Îi luă paharul și îi făcu semn unui chelner, care îi dădu șervețele să se șteargă pe mâini.

— Mulțumesc, îi spuse ea lui Wick după ce plecă

chelnerul.

— Cu plăcere. Dă-mi voie să-ți aduc un alt pahar.

— Nu e nevoie, serios.

— Mama m-ar dezmoșteni dacă nu aș face-o, zise el. Oricum mă duceam să iau ceva de băut pentru mine. Vă rog, adăugă el și făcu semn spre bar. Ea ezită, apoi dădu rezervată din cap. O conduse spre bar, unde îi spuse barmanului:

— Două pahare cu ceea ce dorește doamna.

— Apă cu gheață și lămâie, spuse ea. Ridică ochii spre Wick, care se trăgea de ureche, zâmbind trist.

— Și eu care credeam că sunt inspirat lăsându-te să comanzi pentru mine.

— Poți cere altceva.

— Nu, un pahar cu apă cu gheață e exact ce voiam. Înalt, rece și înviorător. Nunțile în luna august îți provoacă sete. Barmanul le împinse cele două pahare. Wick îi întinse unul, apoi ciocniră.

— Nu îl bea prea repede, ca să nu ți se urce la cap.

— Promit. Mulțumesc încă o dată.

Se dădu într-o parte, pentru a face loc celorlalți oaspeți. Wick se prefăcu că nu își dă seama că e „concediat” și porni lângă ea.

— Mă întreb de ce nu se fac nunți în ianuarie și februarie? Ea îl privi cu îndoială. Nu realizează dacă era surprinsă că nu prinsese aluzia să o lase în pace sau dacă era deconcertată de întrebarea pusă la întâmplare.

— Adică, se grăbi el să adauge de ce se căsătoresc atâtea cupluri în lunile de vară, pe o căldură ca asta?

— Nu știu exact. Tradiția?

— Poate.

— Sau poate că așa e mai convenabil. Sunt luni de vacanță și e mai ușor pentru invitații din afara orașului să participe.

— E cazul tău?

— Dacă sunt din afara oraşului? Ezită câteva momente, dar destul pentru a fi sesizabil.

— Nu, locuiesc aici. Deşi nu părea interesată, îi spuse că el locuia în Galveston.

— Cel puţin acolo am stat în ultimul an. Ai venit din partea miresei sau a mirelui?

— Tatăl mirelui şi cu mine suntem colegi.

— Mama e verişoară de-a doua cu mama miresei, minţi el. Ceva de genul ăsta. N-a putut să vină, dar a vrut ca cineva din familia noastră să fie prezent... Ştii cum sunt chestiile astea. Ea dădu din nou să se îndepărteze.

— Distracţie plăcută. Mulţumesc pentru apă.

— Numele meu e Wick Threadgill. Ea îi privi mâna întinsă şi, câteva secunde, Wick crezu că nu îi va răspunde. Dar în cele din urmă i-o strânse cu fermitate, dar retrăgându-şi-o imediat. Nu avu timp decât să simtă că mâna ei era mai rece decât a lui, probabil din cauza faptului că strânsese cu putere paharul cu apă încă de când i-l întinsese la bar.

— Wick ai spus?

— Da. Şi nu am niciun defect de vorbire.

— Un nume neobişnuit. E prescurtarea de la ceva?

— Nu. Wick, pur şi simplu. Iar tu?

— Rennie Newton.

— E prescurtarea de la ceva?

— *Doctor* Rennie Newton. El râse.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă doctor Rennie Newton. Ea aruncă o privire spre ieşire, de parcă voia să stabilească cea mai apropiată rută de evadare în caz de nevoie. Wick avu senzaţia că avea să se repeadă într-acolo dintr-o clipă în alta şi voia să prelungească discuţia cât mai cât mai mult posibil.

Ar fi fost curios chiar dacă nu ar fi făcut obiectul unei

anchete de omor. Și dacă s-ar fi întâlnit întâmplător ar fi vrut să știe de ce o femeie atât de sofisticată era deranjată de discuție cu un străin la o nuntă, cu sute de oameni în jur.

— Ce fel de doctor?

— Medicină.

— Ce specialitate?

— Chirurgie generală.

— Uau! Sunt impresionat Te ocupi și de traumatisme? Împușcări, înjunghieri, genul de chestii pe care le arată la televizor? Genul de chestii care l-au dus pe colegul și rivalul tău la morgă? Se uită atent în ochii ei incredibil de verzi, dar, dacă era într-adevăr complice la crima aceea, ochii nu o trădă.

— Majoritatea sunt proceduri de rutină, programate. Primesc uneori cazuri de traumă când sunt de serviciu, spuse ea bătându-se peste geanta cu mărgele. Ca în seara asta. Am pagerul la mine.

— Ceea ce îți explică abținerea.

— Nu beau nici măcar un pahar de șampanie când sunt de serviciu.

— Sper că nu vor exista urgențe în această seară. Tonul și felul în care se uita la ea erau limpezi. Însă o făcuse să nu se simtă în largul ei. Zâmbetul dispăruse. Bariere se ridicară în jurul ei ca razele laser înconjurând o valoroasă piesă de muzeu. Dacă se aventura prea aproape, avea să declanșeze o mulțime de alarme.

Câteva băți în tobă le atraseră atenția spre podiumul orchestrei, unde mireasa se pregătea să își arunce buchetul spre un grup de tinere nerăbdătoare, dând toate din coate ca să își găsească cea mai bună poziție. Wick rămase un pas în urma lui Rennie. Se pricepea destul la femei ca să își dea seama că apropierea lui o neliniștea. De ce? se întrebă.

Până acum, orice femeie ar fi procedat într-unul din următoarele feluri: (a) ar fi flirtat, dându-i de înțeles că era disponibilă pentru restul serii; (B) l-ar fi informat că are prieten, care din păcate nu putuse veni la nuntă; (C) i-ar fi spus să dispară. Rennie forma o categorie aparte. Lansa semnale amestecate. Era încă acolo, dar se ascunsese în spatele unei platoșe la fel de descurajatoare ca zidul unei mănăstiri. Wick era curios să afle la câtă presiune putea să reziste. Se dădu mai aproape, făcându-și prezența imposibil de ignorat, dar fără să o atingă.

După aruncarea buchetului, mirele se lăsă în genunchi și îi scoase miresei jartiera cu volănașe, în timp ce câțiva tineri se dădură mai aproape, fără niciun chef, formând un grup compact, cu mâinile în buzunare și umerii căzuți.

— Diferența dintre sexe e demonstrată clar de această simplă tradiție de nuntă, remarcă el aplecându-se ca să îi șoptească la ureche. Observă nivelul de anticipație al bărbaților comparat cu cel al femeilor.

— Bărbații arată de parcă se duc la spânzurătoare. Mirele aruncă jartiera. Un tânăr fu nevoit să o prindă, pentru că îi ateriza drept în frunte. Una dintre domnișoarele de onoare scoase un țipăt ascuțit și se repezi să îl îmbrățișeze și să îi acopere fața roșie cu săruturi.

— Am un sertar plin cu jartiere, zise Wick. Rennie se întoarse.

— Chiar așa de multe?

— Am avut întotdeauna avantajul înălțimii.

— Și cu ce te poți lăuda că ți-au adus?

— Doar un sertar plin și atât.

— O grămadă de jartiere risipite în zadar? Poate că înălțimea a fost un dezavantaj.

— N-am privit niciodată lucrurile în felul ăsta. Orchestra se lăsă într-un cântec pe placul mulțimii.

Invitații o luară spre ringul de dans, ocolindu-i pe Rennie și pe Wick care nu se mișcară din loc.

— Deci, doctor Rennie Newton, hm?

— Exact.

— Ce ghinion!

— De ce?

— Sunt perfect sănătos. Ea își coborî privirea spre nodul triunghiular al cravatei lui monocromatică.

— Ați venit cu cineva, doamnă doctor?

— Nu.

— Nici eu.

— Dansezi?

— Nu, mulțumesc.

— Încă un pahar cu apă cu gheață?

— Nu, mulțumesc.

— E o încălcare a etichetei să pleci de la recepție înaintea mirelui și a miresei? Ea se uită repede în ochii lui.

— Așa cred.

— La naiba!

— Consider că am avut parte de suficientă veselie. Zâmbind, Wick arătă spre cea mai apropiată ieșire. În timp ce se strecurau prin mulțime, mâna lui i se așeză pe talie, iar ea nu făcu niciun efort să i-o îndepărteze. Supraveghetorii parării stăteau rezemați de coloanele de pe terasa mare. Unul dintre ei se apropie imediat ce îi văzu ieșind.

— V-am parcat mașina chiar acolo, doamnă doctor. Are acces liber, așa cum ați dorit.

— Mulțumesc. Deschise geanta să îi dea un bacșiș, dar Wick fu mai rapid. Puse o hârtie de cinci dolari în mâna tânărului.

— O conduc eu pe doamna doctor la mașină. Nu e nevoie să o aduci aici.

— Bine. Mulțumesc, domnule. Cheile sunt înăuntru.

Zâmbetul ei îngheță. Îl lăsă pe Wick să o conducă pe treptele late de cărămidă spre parcare umbrită de copaci, dar spatele îi era drept ca un par.

— Nu trebuia să faci asta, spuse ea, de-abia mișcându-și buzele. Da, era nervoasă.

— Ce am făcut?

— Îmi dau singură bacșișurile.

— Îți dai singură... Cum? Bacșișul pe care i l-am dat băiatului? A meritat să dau cinci dolari ca să te pot conduce la mașină. Ajunseră în fața Jeepului. Rennie deschise ușa din partea șoferului, aruncă geanta înăuntru și se întoarse spre el.

— M-ai condus până la mașină, dar nu vei obține nimic mai mult în schimbul celor cinci dolari.

— Deci nici nu se pune problema să bem o cafea, împreună.

— În niciun caz.

— Nu trebuie să îmi dai un răspuns chiar acum. Mai gândește-te.

— Încetează cu flirtul.

— Te-am invitat doar la o cafea, n-am...

— Flirtezi de când mi-am cerut scuze că m-am ciocnit de tine. Dacă te așteptai să iasă ceva, ți-ai pierdut timpul. El ridică mâinile a capitulare.

— N-am făcut decât să îi dau băiatului un bacșiș. Am încercat să fiu cavalier.

— Atunci îți mulțumesc pentru comportarea cavalierească. Noapte bună.

Urcă în mașină și închise ușa. Wick o deschise imediat și își apropie fața la câțiva centimetri de a ei.

— Țin să vă informez, doamnă doctor, că, dacă aș fi flirtat cu dumneavoastră, v-aș fi spus până acum că aveți niște ochi senzaționali și că probabil o să am un vis foarte răscolitor în legătură cu gura dumneavoastră. Noapte

bună.

Închise ușa bine și se îndepărtă.

Din mașina sa, parcată la o jumătate de stradă distanță și vizavi de club, Lozada o văzu pe Rennie ieșind pe ușile duble. Purta o rochie dintr-un material subțire de vară ce i se mula pe corp, stârnindu-i dorința. Când ieși de sub balconul de la etajul al doilea, razele soarelui i se reflectară pe părul blond, făcându-l să strălucească. Arăta fantastic. Observă cu câtă grație mergea. Era...

...ce dracu' e asta?"

Pierdut în fanteziile lui, nu îl observase pe bărbatul care mergea lângă ea. Recunoscuse brusc individul înalt care o însoțea și de-abia se abținu să nu coboare din mașină, să traverseze strada și să îl omoare pe loc pe Wick Threadgill.

Până la urmă tot avea să se întâmple. Polițistul ăla cretin cu gura mare trebuia omorât, așa că de ce nu mai devreme decât mai târziu? De ce nu chiar acum? Pentru că nu era stilul lui, de aceea. Crimele pasionale erau pentru amatorii fără niciun fel de autocontrol. Uciderea lui Wick Threadgill îi va aduce o satisfacție imensă, dar avea lucruri mai bune de făcut decât să își petreacă timpul în celula condamnaților la moarte, înaintând apel după apel până le termina pe toate, pentru ca apoi statul să îi bage un ac în venă pentru uciderea unui polițist.

Dacă Wick n-ar fi dat-o în bară, probabil că și-ar fi așteptat acum rândul la execuție pentru asasinarea fratelui său, Joe. Lozada știa că greșeala de atunci încă îl mai obseda pe Wick. Mai mult ca sigur îl înnebunea faptul că ucigașul fratelui său trăia cum nu se poate mai bine într-un apartament de lux, purtând haine scumpe, conducând mașini costisitoare, mâncând, bând, făcându-și de cap cu femeile – bucurându-se de libertate, și toate datorită lui.

Își pipăi cicatricea de deasupra ochiului și chicoti. Era prea deștept ca să acționeze impulsiv, cum făcuse

Wick. Alții făceau astfel de greșeli, dar nu și Lozada. El era un profesionist. Un profesionist fără egal. Și un om că el nu trece la fapte fără să gândească. În afară de asta, pregătirea uciderii lui Wick Threadgill constituia o mare distracție în sine. Nu voia să îl elimine acum, repede, refuzându-și plăcerea unui plan bine pus la punct.

Cu toate acestea, privindu-l pe polițist mergând aproape de femeia care avea să fie a lui în curând apucă volanul atât de strâns, de parcă ar fi vrut să îl smulgă. Ce mama dracului căuta Rennie lângă Wick Threadgill?

Șocul inițial se atenua, făcând loc îngrijorării. Lucrurile luau o întorsătură neliniștitoare. Threadgill îl deranjase de dimineată în timp ce își lua micul dejun, iar în seara asta se afla la o nuntă cu Rennie? Coincidență? Puțin probabil.

De ce îl interesa doctorița Rennie Newton? Datorită rolului pe care îl avusese în procesul încheiat de curând? Sau avea legătură cu uciderea lui Howell? Lozada n-ar fi știut despre planurile ei pentru seara aceasta dacă n-ar fi văzut invitația la nuntă în ziua în care îi cotrobăise prin casă după ce îi adusese trandafirii. De unde știuse polițistul unde să o găsească? îi scotocise și el locuința? Erau întrebări apăsătoare. Una dintre explicațiile posibile îl râcăia cel mai tare, îl făcea să vadă roșu în fața ochilor și îi ridica sângele în creștetul capului chel – și anume că Rennie se înhăitase cu poliția. Descoperiseră că era atras de ea? Oare Threadgill și compania apelaseră la ajutorul ei ca să îl prindă în cursă? Asta nu i-ar fi plăcut deloc. Absolut deloc. Ar fi fost o mare pierdere să fie nevoit să ucidă o astfel de femeie, pentru că îl trădase. Privi din ce în ce mai suspicios cum Threadgill se aplecă spre ea, apoi îl văzu îndreptându-se și închizând ușa. Ea ieși din parcare, întoarse și trecu pe lângă Lozada fără să îl observe. Privea drept înainte și nu zâmbea. De fapt, părea

furioasă. Probabil cuvintele de despărțire ale lui Threadgill o înfuriaseră. Se purta ca un dobitoc cu toată lumea, de ce n-ar fi făcut și cu femeile la fel? Lozada porni motorul și întoarse brusc mașina. O urmări pe Rennie până acasă, unde intră singură. Parcă în josul străzii și îi ținu casa sub observație ore întregi. Ea nu mai ieși. Iar de intrat nu intră nimeni, nici Threadgill, nici altcineva. De-abia după miezul nopții începu Lozada să respire mai ușor. Bănuielile începură să îl părăsească. Trebuia să existe o explicație logică pentru faptul că fusese cu Threadgill. Poate că o ancheta în legătură cu asasinarea lui Howell. Era de notorietate că ea și Howell aveau anumite neînțelegeri. Departamentul de poliție din Fort Worth aflase asta până acum. Era enervant să fii interogat la o petrecere și probabil de aceea arăta furioasă când plecase de la club. Mulțumit că ajunsese la concluziile corecte, scoase telefonul mobil și îi formă numărul.

CAPITOLUL 9

Wick urcă greoi scările prin întuneric. Ținând într-o mână haina noului costum și punga de la magazin, trase de cravată cu cealaltă. Când ajunsese în camera înăbușitoare de la etajul al doilea, avea cămașa descheiată și cureaua desfăcută.

Se luase după Rennie de la club, dar nu intrase pe strada ei. Venise pe alt drum până la casa de supraveghere și ajunsese în același moment în care ea intra în garaj. Se duse drept la fereastră și se uită prin binoclu, scoțându-și cizmele și șosetele. Rennie trecu prin bucătărie fără să se oprească și dispăru în holul care dădea spre camera de zi. Wick își scoase cămașa.

Se aprinse lumina în dormitorul ei. Ca și el părea să vrea să își scoată hainele cât mai repede. Se descălță își amintea că purta sandale cu toc înalt apoi își duse mâinile la spate să își tragă fermoarul rochiei. Wick își scoase

pantalonii. Rennie își lăasă rochia să îi alunece pe podea. Wick rămase nemișcat. În seara asta purta lenjerie sexy. De un mov pal. Mai mult ca o părere, făcând-o să pară mai goală decât dacă ar fi fost dezbrăcată. Transparente și fine ca o adiere. Total nefolositoare, dar al naibii de sugestive. Își puse sandalele la loc, pe un raft din dulap, apoi intră în baie și închise ușa. Wick închise ochii. Se sprijini de geam ca să își răcorească fruntea. Gemuse cumva? Saliva. Dumnezeu, se transformase într-un Thigpen! Puse binoclul pe masă și luă o sticlă cu apă din frigiderul mic. O bău pe toată dintr-o răsuflare. Fără să își ia ochii de la casa ei, căută în sacoșă blugii de care se schimbasese la magazin. Și-i trase pe el, dar cămașa o lăasă în sacoșă. Era prea cald în cameră ca să se îmbrace complet.

— Ce dracu' are aparatul de aer condiționat? se plânse de unul singur.

Văzând-o pe Rennie că iese din baie, luă repede binoclul și schimbasese lenjeria sexy cu un tricou și pantaloni scurți, care îi veneau foarte bine, dar îi înlătură lui Wick ideea că aștepta sosirea vreunui iubit.

La nuntă purtase părul strâns într-un coc pe ceafă. Acum îi atârna liber. Lui Wick îi era greu să decidă cum îi plăcea mai mult. Ambele serveau un anumit scop. În prima ipostază arăta ca o femeie de carieră. În a doua - ca o femeie pur și simplu. Își frecă brațele. Îi era frig? Sau era nervoasă. Aruncă o privire spre fereastră și, când își dădu seama că jaluzelele nu erau trase, închise repede lumina. Era clar nervoasă. Wick schimbă binoclul cu un altul, cu vedere nocturnă. O văzu cum stă la fereastră și se uită afară. Întoarse capul încet dintr-o parte în alta, de parcă cerceta toate colțurile curții din spate, cufundate în întuneric. Verifică încuietori le ferestrei, pe urmă trase de șnur și închise jaluzelele. După câteva secunde, le deschise iar. Era un semnal pentru cineva? se întreabă el. Mai

rămase la geam câteva minute. Wick ținu binoclul ațintit asupra ei, dar din când în când se uita și prin curte căutând să observe vreo mișcare. Nimeni nu se cățara pe gardul din spate. Rennie nu ieși pe fereastră. Nu se întâmplă nimic.

În cele din urmă, plecă de acolo. Wick fixă din nou binoclul. O văzu desfăcându-și patul. Se întinse și își trase cearșaful până la talie. Își aranja perna, își ridică părul și se rostogoli pe o parte cu fața la fereastră. Cu fața spre el.

— Noapte bună, Rennie, îi șopti.

O trezi telefonul. Aprinse veioza de pe noptieră și se uită automat la ceas. Era aproape unu. Dormise mai mult de trei ore. Când era de serviciu, încerca să se odihnească cât mai mult, neștiind niciodată dacă noaptea nu avea să îi fie scurtată. Putea să conteze că somnul îi va fi întrerupt sâmbăta seara, când toți din camera de gardă aveau mult de lucru, încercând să îndrepte răul pe care oamenii și-l fac unul altuia. Când doctorii erau copleșiți de numărul pacienților sau apărea un caz pentru care era nevoie de un chirurg cu mai multă experiență, era chemat cel de serviciu. Răspunse gata de acțiune.

— Doctor Newton.

— Bună, Rennie. Își trase instinctiv cearșaful peste piept.

— Ți-am spus să nu mă mai suni.

— Dormei? Cum obținuse Lozada numărul ei de telefon?

Îl dăduse doar câtorva cunoștințe, foarte puține la număr, și celor de la spital. Însă el era un infractor versat. Avea mijloacele sale să afle un număr secret.

— Dacă continui să mă suni...

— Ești întinsă în așternuturile tale galben deschis?

— Ai putea fi arestat pentru că ai intrat forțat în casa mea.

— Te-ai distrat la nuntă? Întrebarea o reduse la tăcere. O avertiza că îi cunoaște fiecare mișcare. Și-l imaginea zâmbind superior, cum făcuse tot timpul procesului. Părea relaxat și nepreocupat de rezultat, chiar puțin plictisit. La suprafață surâsul lui părea inocent, dar ea simțise răul pe care îl ascundea. Și-l imaginea zâmbind astfel în timp ce victimele își dădeau ultima suflare. Știind că o deranja, probabil că surâdea la fel acum.

— Mi-a plăcut rochia ta, spuse el. Îți venea foarte bine După felul în care mătasea ți se lipea de corp, mă îndoiesc că s-a mai uitat cineva la mireasă.

Probabil că nu îi fusese greu deloc să o urmărească. Neutralizase un sistem sofisticat de alarmă și îl strangulase pe bancher în casa lui, în timp ce soția și copiii acestuia dormeau sus.

— De ce mă urmărești? El râse încet.

— Pentru că ești atât de plăcută. De-abia așteptam să te văd în fiecare zi a procesului ăluia plicticos și îmi era dor de tine noaptea când nu te mai puteam vedea. Tu erai lumina din sala aceea de judecată, Rennie. Nu puteam să-mi iau ochii de la tine. Și nu-mi spune că nu ți-ai dat seama. Știu că mi-ai simțit privirea. Da, își dăduse seama că o privea, și nu doar în timpul procesului. Se simțise urmărită și în ultimele zile. Poate faptul că știa că fusese în casa ei o făcea să își imagineze tot felul de lucruri, dar uneori senzația de ochi ațintiți asupra ei era atât de puternică, încât era sigură că nu era doar rodul imaginației Din ziua în care găsisse trandafirii nu se mai simțise singură în propria casă. Era ca și cum mai locuia cineva acolo. Ca acum. Stinse veioza și se duse repede la fereastră. Mai devreme hotărâse să lase jaluzelele deschise, gândindu-se că, dacă Lozada era acolo ținând-o sub observație, voia să știe. Mai mult decât atât, voia să îl vadă.

Era afară chiar acum, uitându-se înăuntru? Simțindu-se vulnerabilă, pielea i se făcu ca de găină, dar se forță să rămână la fereastră. Privi cu atenție casele din jur și umbrele adânci ale propriei curți, care în ultima vreme i se păruse sinistră.

— Nu m-am simțit flatată de privirile tale fixe din timpul procesului.

— Ba eu cred că da, Rennie. Numai că nu vrei să recunoști. Încă.

— Ascultă-mă bine, domnule Lozada, zise ea enervată. Nu mi-au plăcut privirile dumitale. Iar telefoanele astea îmi displac și mai mult. Nu vreau să îți mai aud vocea. Și dacă te prind că mă mai urmărești, vei plăti scump.

— Rennie, Rennie, nu pari deloc recunoscătoare. Ea înghiți greu.

— Recunoscătoare? Pentru ce? El făcu o pauză sugestivă.

— Pentru trandafiri, bineînțeles.

— Nu am vrut niciun trandafir.

— Credeai că am să las o favoare nerăsplătită? În special una de la tine?

— Nu ți-am făcut nicio favoare.

— Lasă că știu eu mai bine, Rennie. Știu mai multe decât crezi. Știu foarte multe despre tine. Asta o făcu să tacă o vreme. Câte știa? Deși își dădea seama că îi face jocul, nu se putu abține să nu-l întrebe:

— Adică ce?

— Știu că trupul tău miroase a flori. Și că ai întotdeauna șervețele în geantă. Preferi să îți pui piciorul drept peste cel stâng. Știu că sfârcurile tale sunt foarte sensibile la aerul condiționat. Ea închise și aruncă telefonul fără fir cât colo. Aparatul ateriză pe pat. Își acoperi fața cu mâinile și se plimbă de colo-colo prin

dormitor, respirând adânc și încercând să se lupte cu greața ce amenința să o copleșească. Nu putea să îl lase pe acest maniac să o mai terorizeze. Se părea că făcuse o pasiune bolnavă pentru ea și era atât de îngâmfat, încât își închipuia că Rennie îi împărtășea sentimentele. Nu era numai un criminal, era dement.

În facultate studiase destulă psihologic ca să știe că acesta era tipul cel mai periculos de criminal. Se credea invincibil și de aceea era în stare de orice.

Deși nu avea chef să aibă de-a face cu poliția, nu putea lăsa lucrurile să continue așa. Trebuia să îi anunțe. Luă telefonul, dar înainte să formeze 911, sună. Îngheță. Apoi își aminti să verifice identitatea celui care suna, ceea ce nu făcuse înainte. Recunoscă numărul, respiră adânc, apoi răspunse.

— Doamnă doctor, sunt medicul Dearborn de la Camera de gardă. Avem un pacient care a suferit un accident de mașină. Bărbat. Puțin peste treizeci de ani. Îi facem chiar acum tomografia, dar abdomenul îi e plin de sânge.

— Vin imediat, spuse ca și dădu să închidă, dar își aminti. Domnule doctor?

— Da?

Numărul meu de cod, vă rog?

— Poftim? Măsura de securitate fusese implementată după ce Lee Howell fusese chemat telefonic la o urgență. Codul meu...

— A, da. A, șaptesprezece.

— Vin în zece minute.

În clipa în care tălpile ude ale lui Wick atinseră gresia de pe podea, cineva ciocăni la ușa camerei lui de motel.

— La dracu'! Ieși din duș, luă un prosop pe care și-l înfășură în jurul soldurilor. Spera să ajungă la ușă și să

pună lanțul înainte ca menajera să intre cu cheia ei. De parcă știa că lucrează în tura de noapte, venea să îi facă curat în cameră la câteva minute după întoarcerea lui dimineța, când nu avea chef decât să facă un duș și să doarmă. Credea că o face dinadins. Într-una din aceste dimineți avea să o lase să îl prindă în fundul gol. Poate că asta o să o vindece.

— Vino mai târziu, strigă el traversând camera.

— E urgent. Wick deschise. În prag stătea Oren, cu o pungă de hârtie într-o mână și un plic maro sub braț. Era crunt la față ca un bulldog.

— Ce este? Te supără hemoroizii din nou? Oren îi aruncă punga și intră.

— Vrei o gogoasă?

— Sunt cu cremă?

— Mai ai și pretenții? se auzi încă o bătaie în ușă. Oren se întoarse. Menajera punctuală stătea în ușă cu căruciorul ei.

— Pleacă, mormăi el și trânti ușa.

— Hei, eu locuiesc aici, protestă Wick.

— Spuneai că e o pacoste.

— Dar acum s-ar putea să nu mai vină toată ziua.

— Ca și cum ai fi prea ahtiat de curățenie.

— Ce prost dispus suntem. Ia loc. Îi făcu semn spre unicul scaun din cameră. Mi-am cerut scuze pentru că te-am trezit din somn noaptea trecută. Tu mi-ai spus să te sun dacă se întâmplă ceva, așa că te-am sunat. Când am văzut-o pe Rennie Newton ieșind din garaj, nu aveam de unde să știu că se duce la spital pentru o urgență. Te-am deranjat cumva? Tu și Grace dansați tango la orizontală? A pus baterii noi în vibrator? Care e problema? Sau poate că Grace nu a fost în dispoziția necesară. De aia ești așa de arțăgos?

— Mai tacă-ți gura aia, Wick. Aruncându-i o privire

fioroasă, Oren băgă mâna în pungă și scoase o gogoasă. Râzând de proasta dispoziție a prietenului său, Wick își lăsă prosopul să cadă și își puse o pereche de boxeri. Întinse mâna după pungă, își luă și el o gogoasă glazurată, mușcă jumătate din ea și întreabă cu gura plină:

— Cafea n-ai adus?

— Spune-mi ce s-a întâmplat noaptea trecută. Wick înghiți.

— Ți-am spus deja. Doamna doctor a primit un telefon puțin după ora unu. A plecat în zece minute. Aproape că mi-am rupt gâtul coborînd scările și încercând să mă încalț cu cizmele în același timp. Am prins-o din urmă pe Câmp Bowie, la trei străzi distanță. S-a dus direct la spital, unde a stat până la cinci și zece. Am urmărit-o până acasă. Acolo era când i-am predat schimbul lui Thigpen.

Care, în treacăt fie spus, a întârziat un sfert de oră. Oren îi aruncă plicul maro. Wick îl prinse pe pieptul gol. Își termină gogoșa și își linse zahărul de pe degete, înainte să îl deschidă și să scoată niște fotografii mari. Erau patru.

Le studie pe rând, apoi îi arătă lui Oren una dintre ele.

— În asta am ieșit destul de bine, deși nu mă avantajează pozele din profil. Oren îi smulse fotografiile alb-negru și le aruncă pe masa de lângă scaun.

— Asta e tot ce ai de spus?

— Bine, m-ai prins. Ce vrei să zici? Felicitări. Ești cel mai tare detectiv. Sau vrei să cad în genunchi și să-ți cer iertare? Să-ți sărut inelul? Să te pup în fund? Ce?

— Ce mama dracului faci, Wick?

— Am pornit sub acoperire pe urmele unui suspect.

— Pe dracu'! Oren ridică fotografia cea mai compromițătoare. Wick și Rennie erau prinși din spate, în fața clubului mergând spre mașina ei. El o privea, ținând-o

de mijloc.

— Nu mă lua drept tâmpit. Wick deveni agitat sub privirea lui acuzatoare.

— Nu am înaintat deloc ținându-i casa sub observație, nu-i așa? Am zăcut acolo o săptămână, fără să fac absolut nimic. Mi-am tăiat unghiile de trei ori, din plictiseală. De atâta stat, fundul mi-a crescut aproape cât al lui Thigpen. Așa că mi-am spus că un pic de inițiativă nu strică.

— Dându-te la o persoană suspectată?

— Nu m-am dat la ea.

— Nu? Dar cum a fost? Cum a fost să te dai pe lângă doctorița Rennie Newton?

Ca să evite privirea incisivă a lui Oren, Wick băgă mâna în pungă după încă o gogoasă.

— E o femeie de gheață. Face ca un șarpe cu clopoței dacă o atingi. A sâșit la mine.

— Ai atins-o?

— Nu. Asta, zise el repede arătând spre fotografia demascatoare, și o strângere de mâna a fost tot. A scos colții când i-am dat un bacșiș individului din parcare.

— O să-ți dea înapoi cei cinci dolari. Wick se uită la Oren și clătină din cap fără să îi vină să creadă.

— Era de-al nostru? pufni el. Puștiul ăla cu coșuri?

— Boboc. Se pricepe la aparate foto. A avut unul dintre acelea care arată ca un stilou.

— Asta explică cum ai obținut pozele. De unde știai că se duce la nuntă?

— Am aflat când s-a dus la spital. A trecut pe acolo, în drum spre biserică. Am intrat în priză. Când a ajuns la recepție, omul nostru era acolo.

— De ce nu mi-ai spus și mie?

— Am încercat. M-am întors la casa de supraveghere să îți explic unde pleacă și să îți spun că se ocupă altcineva

de ea, în caz că voiai să ieși să mănânci ceva sau să vezi un film. Îmi părea rău să te știu închis acolo sâmbătă seara. Imaginează-ți surpriza mea când am găsit casa goală, iar tu dispărut fără urmă.

— M-am dus să-mi cumpăr un costum.

— Și bineînțeles că ți-ai închis telefonul.

— Era un afiș la biserică pe care scria că telefoanele și pagerele trebuie închise la intrare.

— Nu puteai să îl pui să vibreze?

— Ba da, dar... De data asta nu îi veni în cap nicio scuză plauzibilă și nicio minciună. Încercă o altă abordare.

— Nu știi de ce ești așa de supărat. M-am comportat exemplar. Nu am băut nimic la recepție. Am mers până acolo că am cumpărat un set de cuțite de friptură fericitului cuplu. Nimănui nu i-a trecut prin cap că n-am fost invitat.

Își termină gogoșa, se întinse pe pat și își adună pernele sub cap.

— N-am făcut nimic rău. Oren îi aruncă o privire apăsată.

— Stau aici și încerc să decid dacă să mă ridic și să plec și să te dau naibii sau să vin la tine și să îți trag o mamă de bătaie.

— Chiar așa de rău te-ai supărat? Pentru că am petrecut douăzeci de minute, maxim o jumătate de oră, cu Rennie Newton?

— Nu, Wick. Sunt supărat pentru că te-am văzut o dată dând-o în bară. Iar consecințele au fost uriașe. Iar acum mi-e îngrozitor de teamă că o s-o faci de oaie din nou. Mai rău decât data trecută. Wick văzu roșu în fața ochilor.

— Ai grijă să nu-ți dai cu ușa în cap când ieși, Oren.

— Nu, nu plec încă. Trebuie să-ți amintească cineva cât te-a costat greșeala aia. Crezi că nu știu ce rol are

elasticul pe care îl porți la mână?

— M-am obișnuit să-l port.

— Da, sigur. Lui Wick i se păru că încă mai era gata să se năpustească asupra lui.

— Pe cei cărora le pasă de tine - și numai Dumnezeu știe de ce - Îi doare să vadă halul în care ai ajuns după ceea ce s-a întâmplat. E lăudabil faptul că ai reușit să mai rămâi în poliție încă doi ani. Când mă uit în urmă, îmi dau seama ce pericol ai reprezentat pentru cei din jurul tău. Ai uitat toate astea Wick?

— Cum să uit când ai tu grijă să-mi amintești tot timpul?

— O fac pentru că nu vreau să repeți greșeala.

— N-o s-o repet!

— Pe dracu'! Wick se ridică brusc în fund.

— De ce? Pentru că m-am dus la o nuntă, am băut un pahar de apă și am stat de vorbă politicos cu un suspect? Las-o baltă, Oren!

Pe Wick îl înfuria cel mai tare faptul că prietenul său avea dreptate. Dacă ar fi urmat procedura cu trei ani în urmă, s-ar fi putut să îl și prins pe Lozada pentru uciderea lui Joe. Iar acum încălcase din nou flagrant procedura - părăsind casa de supraveghere și abordând-o pe Rennie Newton la recepție, și nu atât de flagrant nespunându-i lui Oren despre telefonul pe care aceasta îl primise noaptea trecută. Primul, cel care o tulburase.

Cel puțin i se păruse tulburată când se repezise la fereastră cu telefonul în mână și se uitase atentă afară în timp ce vorbea. Convorbirea, de orice natură ar fi fost, o agitase. Nu era sigur dacă frica, frustrarea sau suferința o făcuse să arunce aparatul pe pat și să își acopere fața cu mâinile ca cineva pe punctul de a ceda nervos. După telefonul acela nu mai semănase deloc cu femeia calmă, rece și stăpână pe sine, care îi tăiase macaroana cu atâta

dibăcie numai cu câteva ore în urmă. Cine naiba o sunase? Un prieten? Un dușman? Un iubit? Cel care scrisese:

„M-am îndrăgostit de tine” pe cartonașul alb? Oricine ar fi fost, reușise să o tulbure puternic. Trebuia să îi spună lui Oren toate astea.

Dar acesta dăduse buzna, scoțând flăcări pe nări și dezgropând morții, așa că nu se simțea dator să îi spună nimic în clipa aceasta. Oricum, așa se scuza în sinea lui, pentru că nu îi spunea prietenului său tot ce se întâmplase. Avea să aștepte până se mai potoleau spiritele. În tot timpul acesta, Oren îl privise așteptând parcă o explicație.

— Acționez pe cont propriu în cazul ăsta, dacă ai uitat cumva. Mi-ai cerut ajutorul. Așa că te ajut. În stilul meu.

— Numai să ai grijă ca „stilul” tău să ajute și nu să dăuneze anchetei.

— Uite ce e, bronzul a început să mi se ducă. Mi-e dor de zgomotul valurilor. Mi-e dor până și să curăț găinațul pescărușilor de pe verandă. N-aș avea nimic împotriva să mă întorc pe plajă, să mă odihnesc, să alerg după sora pescarului și să uit că ai venit vreodată să-mi bați în ușă. Așa că dacă nu te mai interesează ajutorul meu, spune-mi, nu te feri. Oren îl privi atent câteva clipe, apoi clătină din cap.

— Și să-ți dau o excelentă scuză ca să îți pornești propria cruciadă împotriva lui Lozada? Nu prea cred. În niciun caz. Se ridică, strânse fotografiile și i le întinse lui Wick.

— Vrei să ți le pui în album?

— Nu mulțumesc. Nu a fost o întâlnire atât de remarcabilă. Oren gemu.

— Toate întâlnirile tale cu femeile sunt remarcabile într-un fel sau altul.

Băgă pozele în plic, luă punga cu ceea ce mai

rămăsese din gogoși și o luă spre ușă.

— Ne vedem diseară. Odihnește-te.

— Așa o să fac. Dar nu avea nicio intenție să se culce.

CAPITOLUL 10

Ce să fie, scumpule? Wick închise meniul cu coperte laminate și aruncă o privire chelneriței peste tejghea. *Probabil că le prădesc pe undeva și apoi le trimit pe toate în Texas*, gândi el. Părul decolorat era ridicat în vârful capului într-un coc complicat. Sprâncenele păreau desenate cu un creion negru. Rujul roz fluorescent se scursese în ridurile de fumătoare ce radiau dinspre buzele subțiri, întinse într-un zâmbet larg pentru el.

— Ce îmi recomanzi?

— Ești baptist sau metodist?

— Poftim?

— E duminică. Baptiștii se duc din nou la biserică diseară, așa că nu comandă platoul mexican la prânz. Poate să-ți dea arsuri și gaze. E mult mai bine să mănânce pui prăjit, cotlete de porc sau ruladă de carne. Dar metodiștii pot să sară peste slujba de seară fără teamă de focul iadului, așa că un prânz condimentat e foarte bun pentru ei.

— Iar noi, păgânii? Ea îl lovi în joacă peste mână.

— Te-am citit de cum ai intrat. Mi-am zis că un tip atât de arătos nu poate fi un sfânt, spuse ea proptindu-și o mână în șold. Tot ce avem și dorești e al tău.

Wick îi făcu cu ochiul.

— O să încep cu niște pui prăjit.

— Vrei și sos?

— Da. Separat.

— Așa te vreau. Prânzul de duminică include prăjitură de căpșuni sau budincă de banane, la alegere.

— Pot să mă hotărăsc mai târziu?

— Nu e nicio grabă, dulceață, spuse ea, și aruncă o

privire spre ceasul de perete. E

trecut de douăsprezece. Ce-ai zice de o bere cât se prăjește puiul?

— Cum să nu!

— Dacă mai dorești ceva strig-o pe Crystal. Adică pe mine.

Wagon Wheel Cafe era un local tipic pentru un oraș mic din Texas. Situat la trei kilometri de autostradă, la marginea orașului Dalton, restaurantul servea mese copioase douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Șoferii de camion din toată țara cunoșteau restaurantul după nume. Cafeaua era tot timpul fierbinte și proaspătă, iar berea întotdeauna rece. Pe meniu erau numai prăjeli, dar puteai comanda și o friptură mare de vacă la grătar, în sânge sau bine rumenită.

Locul era frecventat de credincioși duminica la prânz și de păcătoși sâmbăta seara. Membrii cluburilor Rotary și Lions se întâlneau în sala de „banchete”, iar iubii adulterini, în parcare cu pietriș. Banchetele din separeuri erau tapisate cu vinilin roșu și toate aveau câte un minitoomat conectat la Wurlitzer-ul antic din colț, care cânta vesel chiar și în ziua Domnului. Exista o tejghea cu scaune metalice pentru cei grăbiți sau pentru cei singuri, cum era Wick.

Consumatorii de la tejghea vedeau activitatea din bucătărie, ceea ce îți putea strica apetitul. Dar, după cum se lăuda firma de afară: „Restaurant deschis din

1919 și până acum - n-am omorât pe nimeni!”

Orarul meciurilor echipei de fotbal a liceului era lipit pe casa de marcat, iar trofeul câștigat în '88 de echipa de base-ball era așezat lângă un borcan prăfuit în care se strângeau bani pentru organizația SPCA locală.

Lui Wick berea îi se păru foarte bună, după drumul de trei ore prin arșiță de la Fort Worth. Kilometrii îl pusese

la adăpost de prietenul său și sfaturile lui de a respecta regulamentul. După părerea lui, procedura standard te împiedică să gândești creator. Regulile poliției asupra a tot ce mișcă erau păstrate de el în dosarul personal referitor la „tâmpenii monumentale”.

Bineînțeles că tot ce îi spusese Oren era adevărat, dar nu își bătu capul cu asta.

Se năpusti asupra fripturii, fragedă sub coaja crocantă. Hotărî să aleagă budinca de banane. Crystal îi turnă o ceașcă de cafea din partea casei.

— Vii pentru prima oară în Dalton?

— Da. Sunt în trecere.

— E un loc plăcut pentru vizitatori.

— Pare un oraș drăguț. Mândria civică e în floare. Arată cu furculița spre afișele lipite pe geamuri, amintind evenimentele locale.

— La fel ca oricare altul, zise Crystal. Când eram mică, nu voiam decât să plec de aici cât mai repede, dar știi cum se întâmplă, dădu ea din umeri filosofic. M-am măritat cu un dobitoc pentru că semăna puțin cu Elvis. Și-a luat câmpii imediat după ce a sosit al treilea copil. Viața s-a amestecat în planurile mele mărețe de a-mi căuta norocul în altă parte.

— Deci ai trăit aici toată viața?

— Absolut fiecare zi nenorocită. Wick râse, apoi luă o gură de cafea.

— Am cunoscut o fată care se trăgea de aici.

O chema... ăăă... un nume mai neobișnuit. Regan? Nu. Ronnie? Nu, nici ăsta, dar ceva pe aproape.

— De vârsta ta?

— Aproximativ.

— Nu cumva Rennie Newton?

— Exact! Da, Rennie Newton. O cunoști? Ea pufni cu dispreț.

- Erați prieteni buni?
- O cunoșteam doar din vedere.
- Asta e o surpriză.
- Cum adică?

— Ambiția în viață a lui Rennie era să îi cunoască intim pe toți bărbații din jurul ei, zise ea ridicând elocvent dintr-o sprânceană. Înseamnă că ai fost unul dintre puținii bărbați care n-a cunoscut-o, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Înțelegea. Dar nu putea pune de acord descrierea lui Crystal cu doctorița Rennie

Newton pe care o cunoștea el femeia de gheață.

- Avea o viață socială susținută?
- Asta ca să ne exprimăm cu blândețe.
- Și dacă ne-am exprima fără blândețe? Crystal nu avu nevoie de alt îndemn. Se aplecă peste tejghea și începu pe un ton scăzut:

— Fata aia nu ierta niciun bărbat și nu se obosea să o facă discret. Wick o privi cu ochii mari.

- Rennie Newton? Se culca în stânga și în dreapta?
- Și încă cum. Se forță să zâmbească.
- Să fiu al naibii!
- Știu că bărbații vorbesc între ei, așa că mă mir că nu ai aflat nimic.

— Mereu am fost un ghinionist. Crystal îl bătu pe mână consolator.

- Las c-a fost mai bine așa, crede-mă.
- Și zici că era o destrăbălată, hm?
- A fost un copil bun, dar cam în clasa a noua, când a început să înflorească, cum s-ar spune, a început să o ia pe cărări greșite. Odată cu dezvoltarea rotunjimilor, a învățat cum să le folosească. A luat-o razna cu totul. I-a frânt inima mamei ei cu felul în care se comporta. Într-o zi stăteam chiar aici în spatele tejghelei și umpleam sticlele

de ketchup, când am auzit gălăgie afară. Trecea Rennie în noul ei Mustang roșu decapotabil pe care i-l cumpărase tatălul. Apăsă claxonul și flutura din mâini, goală pușcă. Bustul cel puțin. Se pare că se dusesse la lac cu niște prieteni să înoate și hârjoneala lor a cam scăpat de sub control. Unul dintre băieți i-a furat sutienul de la costumul de baie, așa că Rennie a zis că-l învață ea minte. I-a spus că se duce direct la biroul tatălui ei ca să-l părăscă pe băiat și să fiu a naibii dacă nu s-a dus. A trecut pe lângă secretară și a intrat în biroul lui taică-său. Fără nicio jenă. N-avea decât bikinii de la costum și un surâs pe buze. Mai vrei cafea? Lui Wick i se uscaseră gura.

— Aș prefera încă o bere. Crystal se ocupă de doi clienți, apoi îi aduse încă o sticlă.

— Fii fericit că nu te-ai încurcat cu o asemenea poamnă, zise ea. Ești însurat?

— Nu.

— N-ai fost niciodată?

— Nu.

— De ce? Un băiat frumos ca tine!

— Mulțumesc.

— Mi-au plăcut întotdeauna ochii albaștri.

— Că ai lui Elvis.

— Exact! Îi avea strălucitori ca niște faruri. Dar se pare că asta e cam tot ce avea, adăugă ea măsurându-l expertă de sus până jos. Însă aș zice că ție nu-ți lipsește nimic din dotare, scumpule. Cred că femeile se bat pe tine.

— Nu prea, am un caracter dificil.

— Nu m-ar deranja așa ceva la un bărbat cu astfel de ochi. El îi zâmbi încurcat și măgulit asta fiind probabil ceea ce aștepta ea. Apoi mai luă o înghițitură de bere.

— Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu ea.

— Cu Rennie? Crystal șterse niște zahăr de pe teighele cu o cârpă umedă.

— Am auzit că s-a făcut doctoriță. Ce zici de asta? Nu știi dacă e adevărat sau nu.

N-a mai apărut prin Dalton de când părinții ei au făcut-o pachet și au trimis-o în Dallas la un internat pentru copii bogați. Cred că, după ceea ce s-a întâmplat, au vrut să se spele pe mâini de ea.

— De ce? Ce s-a întâmplat? Crystal nu îl auzi. Îi zâmbi unui bărbat în vârstă care se apropie șchiopătând de tejghea și se așează pe un scaun lângă Wick. Purta o cămașă cadrilată de cow-boy, cu nasturi sidefii și blugi, ambele bine apretate și călcate. Își scoase pălăria de pai și o așează frumos pe tejghea cu calota în jos.

— Hei, Gus! Care mai e viața ta?

— La fel ca ieri, când m-ai întrebat ultima oară.

— Cu ce să te servesc? Bătrânul se uită la Wick.

— De douăzeci de ani comand același lucru, dar tot mă întreabă.

— Bine, bine, spuse Crystal. Cheeseburger cu sos de ardei iute și cartofi prăjiți, îi strigă ea bucătarului, care luase o pauză acum că mulțimea venită după slujba de la biserică se mai rărise.

— Și una de-alea, dădu Gus din cap spre berea lui Wick.

Gus e una dintre celebritățile noastre locale, îi spuse Crystal lui Wick, în timp ce desfăcea capacul de bere.

— Nu că s-ar mai observa, mormăi bătrânul. Luă sticla de bere de la ea și o duse spre buzele pătate de tutun.

— Călăreț de tauri la rodeo, preciza Crystal cu mândrie. Câți ani la rând ai fost campion național, Gus?

— Câțiva. Ea îi făcu cu ochiul lui Wick.

— E modest. Are mai multe centuri de campion decât are Carter pastile de ficat.

— Și tot atâtea oase rupte, adăugă bătrânul luând

încă un gât lung de bere.

— Vorbeam de Rennie Newton, zise Crystal. Îți amintești de ea, Gus?

— Oi fi eu cocoșat și olog, dar creierul îmi mai funcționează, spuse Gus aruncând o privire spre Wick. Dumneata cine ești? Wick îi întinse mâna peste cele câteva scaune dintre ei. I se păru că strânge un cactus în mână.

— Wick Threadgill. Sunt în drum spre Amarillo și m-am oprit puțin. Se pare că am cunoscut una dintre fetele de pe aici. Crystal se îndepărtă puțin să trântască meniuri în fața unor băieți care o salutaseră, spunându-i pe nume. După ce plecă, Gus se întoarse spre Wick.

— Ai cunoscut-o pe fata Newton?

— În colegiu, răspunse el, sperând că Gus nu avea să întrebe numele colegiului.

— Ai ceva împotrivă să vorbim pe șleau, ca între bărbați?

— Nu.

— Sunt unii care se supără. Trebuie să fii plin de tact în ziua de azi.

— Eu, nu. Bătrânul dădu din cap și sorbi din bere

— Fetița aia a fost unul dintre cele mai frumoase animale cu două picioare pe care le-am văzut vreodată. Și plină de viață. Bineînțeles că nu s-a uitat vreodată la un amărât bătrân ca mine, dar când participa la curse, toți se opreau să o privească. Avea sângele fierbinte a o turmă de iezi zglobii.

— Curse?

— Curse cu butoaie. *Curse cu butoaie?* Rennie Newton pe care o știa el alinia revistele cu rigla. Nu și-o putea imagina concurând la un rodeo.

— Nu știam că a participat la așa ceva.

— Ba da, și încă cum! în fiecare sâmbătă seara, din aprilie până în iulie, în Dalton se ține un rodeo local. Nu e

cunoscut la nivel național, dar pentru cei de pe-aici e important. Aproape la fel de important ca și fotbalul. Toți cow-boys se îmbulzeau s-o vadă pe Rennie în acțiune. Nu avea teamă de nimic. Am văzut-o de două ori aruncată de pe cal și de fiecare dată s-a ridicat, imediat și-a scuturat praful de pe funduleț și a încălecat la loc. Cow-boys spuneau că felul în care călărea i-a făcut coapsele foarte puternice, zise el și îi făcu cu ochiul. Eu n-am de unde să știu, că n-am avut plăcerea să mă așez între ele, dar cei care au făcut-o spuneau că nu s-au simțit niciodată așa de bine. Wick rânji, dar degetele sale prinseră sticla într-o strânsoare ca de menghină.

— Dar era doar vorbărie de cow-boy, adăugă Gus dând din umeri. Suntem cu toții niște mari mincinoși, așa că nu se știe care vorbea din experiență și care vorbea ca să se dea mare. Cred că sunt mai mulți cei care au încercat decât cei care au obținut ceva. Tot ce știu e că iepșoara aia îl ținea pe T. Dan ca pe sârmă, iar asta pe mine mă bucura

— T. Dan? Bătrânul cow-boy îl fixă cu ochii lăcrămoși și circumspecti.

— Nu ai cunoscut-o prea bine, nu-i așa?

— Nu. Nu prea.

— T. Dan era taică-său. Un nemernic de cea mai joasă speță.

— Cum adică?

— Vă mai aduc ceva aici? Crystal se întoarse după ce le servise Cola de cireșe celor doi tineri de la capătul tejghelei.

— Gus îmi vorbea despre T. Dan, zise Wick. T. Dan Newton.

— Moartea lui i-a bucurat pe majoritatea oamenilor de pe-aici, remarcă ea cu un râs sec.

— Ce-a făcut de-a supărat pe toată lumea?

— Dar ce n-a făcut! replică ea. De exemplu,

povestește-i ce-ai pățit tu cu el, Gus. Bătrânul cow-boy își termină berea.

— T, Dan m-a angajat să-i îmblânzesc un cal. Era tare bun, dar al naibii de încăpățânat. L-am îmblânzit, l-am deprins cu hamul, dar m-am ales cu o gleznă ruptă. T. Dan n-a vrut să-mi plătească facturile medicale. A zis c-a fost vina mea. Și era vorba de șaptezeci și cinci de dolari, o nimica toată pentru cineva cu banii lui.

— Se pricepea să facă bani, dar habar n-avea să-și facă și să își păstreze prietenii, zise Crystal.

— Se pare că toată familia era una de descreierați, trase Wick concluzia.

— După părerea mea, e foarte bine că orașul a scăpat de ei, spuse Gus scărpinându-se pe obraz. Dar nu m-ar deranja să o mai văd o dată pe fată învârtindu-se cu butoaiele. Mă trec căldurile numai când mă gândesc. Ești ocupată în seara asta, Crystal?

— Îți faci iluzii, moșule.

— Așa credeam și eu. Cu efort, Gus se ridică și porni șontăcâind spre tonomat. Wick își termină berea.

— Mulțumesc pentru tot, Crystal. Mi-o făcut mare plăcere să stăm de vorbă.

Primiți cărți de credit? Înainte să semneze nota, adăugă un bacșiș generos și destul pentru încă o bere.

— Mai desfă o sticlă pentru Gus. Din partea mea.

— O să-l bucure. N-a refuzat niciodată vreo băutură gratis. Încercând să pară nonșalant, Wick adăugă:

— Ai zis mai devreme că părinții lui Rennie au trimis-o la internat. Care a fost picătura care a umplut paharul? De ce au vrut să scape de ea?

— A, chestia aia. Crystalul își prinse mai bine o agrafă în claia de pai.

— A omorât un om.

CAPITOLUL 11

- Poftim?
- M-ai auzit bine, Oren. A omorât un om.
- Pe cine? Încă nu știu.
- Când?
- Nici asta nu știu.
- Unde ești?
- Vin înapoi.
- De unde?
- Din Dalton.
- Te-ai dus în Dalton? Credeam că o să te bagi în pat și o să dormi toată ziua. Vrei să auzi ce-am aflat sau nu? Cum ai aflat că a omorât un om?
- Mi-a spus Crystal.
- Și eu ar trebui să știu cine e Crystal? Wick îi poveste cea mai mare parte a conversației avute cu chelnerița de la Wagon Wheel. Când termină, Oren îl întreabă:
 - Crezi că e credibilă?
 - Mai ceva ca FBI-ul. A trăit acolo toată viața și știe pe toată lumea din oraș. Cafeneaua este epicentrul comunității. Și, oricum, de ce-ar minți?
 - Să te impresioneze?
 - Am fost impresionat, dar nu cred că femeia a urmărit asta.
 - Atunci a mințit?
 - Nu prea cred. Nu era genul de mitomană.
 - Bine, e prietena ta, nu a mea. Va trebui să te cred pe cuvânt. I-ai spus că ești polițist?
 - Nu sunt polițist.
 - Doamne! mormăi Oren. I-ai spus sau nu?
 - Nu.
 - Atunci ce-a apucat-o să dea atâtea informații unui străin?
 - I-a plăcut fața mea.

— Fața ta?

— Așa mi-a zis. Dar nu cred că Gus a avut aceeași motivație, zâmbi Wick imaginându-și-l pe Oren cum numără în gând până la zece.

— Ții neapărat să te întreb, nu? spuse Oren în cele din urmă. Wick râse și îi relatează aproape cuvânt cu cuvânt conversația pe care o avusese cu fostul călăreț de tauri.

— Rennie Newton îi plăcea, dar pe taică-său îl ura. Conform investigațiilor tale, T. Dan Newton a fost un om de afaceri de succes, nu-i așa?

— Și foarte activ din punct de vedere social.

— Chiar și așa, n-a fost tocmai fiul cel mai iubit al orașului. Gus l-a numit „o jigodie de cea mai joasă speță” ceea ce, în jargonul polițienesc, s-ar traduce cu ceva de genul „lepră ordinară”. Oren rumegă toate astea un timp.

— Rennie Newton a fost un copil sălbatic? întrebă el. Destrăbălată?

— Amândoi au zis că Rennie a noastră era extrem de înfierbântată.

— S-ar putea ca bârfele să fi fost exagerate. O dată ce reputația unei fete e pusă sub semnul îndoielii, se merge din rău în mai rău.

— Gus a fost de aceeași părere, spuse Wick!

— În orice caz, nu se potrivește deloc cu imaginea de azi a doctoriței Newton.

— Deloc.

— Cine e femeia asta? întrebă Oren frustrat. Cât e realitate și cât e poză? Adevărata Rennie Newton să se ridice în picioare, vă rog! Wick rămase tăcut. Se simțea și mai în ceață decât Oren. Fusesse tratat cu un refuz care încă îl mai râcăia. O femeie care se pricepe atât de bine să respingă avansurile unui bărbat trebuie să fi avut multă practică, ceea ce intra în contradicție cu ceea ce auzise astăzi.

— Vorbăreața Crystal nu ți-a dat amănunte despre crimă?

— Ce crimă?

— A omorât un om, Wick.

— Nu știm dacă a fost crimă. Putea fi accident de vânătoare, o pasă greșită la tenis, un eveniment nefericit în timpul unei plimbări cu barca sau...

— Sau poate că a călărit vreun biet dobitoc până i-a provocat un infarct. Ai verificat la poliția din localitate?

— Nu am insignă, așa că nu puteam să dau buzna acolo și să pun întrebări despre un omor când nici măcar nu știu natura crimei – dacă a fost într-adevăr crimă. Nu știam numele victimei, și nici când a avut loc incidentul.

— Arhivele ziarelor?

— E duminică. Un puști de liceu făcea de gardă lângă telefon, dar birourile erau închise, ca și cele ale autorităților locale și judecătoria.

— Biblioteca publică.

— Închisă pentru renovări. Se pot împrumuta cărți de la biblioteca volantă parcată pe Crockett Street, dar niciun fel de material de referință nu era disponibil.

Oren oftă dezamăgit.

— Nu puteam să o presez pe Crystal să-mi dea mai multe informații, continuă Wick. Încă mai încercam să mă dezmeticesc după bomba pe care mi-a aruncat-o, când a dat năvală echipa de base-ball a orașului. Veneau de la antrenament, erau încinși și însetați și au început să urle după bere și burgeri. Crystal n-a mai putut sta la palavre. Și oricum, dacă aș fi continuat să vorbesc despre o fată pe care chipurile am cunoscut-o cu ani în urmă, ar fi putut să devină bănuitoare și să nu mai scoată o vorbă. Instinctul mi-a spus că nu m-ar mai fi privit cu atâta bunăvoință dacă ar fi știut că sunt polițist.

— Nu ești polițist.

— Exact.

— Și bătrânul? Acel Gus? El n-a mai zis nimic?

— A început să trăncăne cu un fel de clonă a lui despre frumoasele vremuri apuse când participau la rodeo. Nu puteam să-l întrerup și să-l bombardez cu alte întrebări.

— Poate că n-ai vrut să auzi răspunsurile.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic. Wick numără și el până la zece în gând. În ultimele zile, Oren îi tot arunca săgeți de genul acesta. Dar Wick refuza să muște momeala. Oren ar fi vrut să știe dacă era sau nu atras de Rennie Newton, în ciuda posibilei sale implicări într-un caz de omor. Era un subiect despre care nu avea chef să discute, nici măcar cu el însuși.

— Am încercat să aflu mai multe, Oren. M-am plimbat prin Dalton să văd dacă pot să descopăr ceva, dar zadarnic. Cum ajung, o să intru pe Internet, dar nu mi-am luat laptopul cu mine, așa că...

— Am înțeles, am înțeles, zise Oren. Ai făcut tot ce ai putut.

— Mulțumesc. După o lungă tăcere, Oren întrebă:

— Deci, ce crezi?

— Despre ce?

— Despre ea, Wick. Despre cine naiba vorbeam?

— Nu știu ce să cred. Trebuie să aflăm ce a rezultat în urma acelei „crime”.

— În afară de un cadavru, vrei să spui.

Wick începu să își piardă răbdarea, dar încercă să își stăpânească vocea.

— Până nu aflăm tot ce s-a întâmplat, nu putem trage nicio concluzie.

— A luat viața cuiva, decretă Oren ca și cum lucrul acesta lui îi era de ajuns.

Avea opinii insurmontabile despre bine și rău și nu

dădea mare importanță circumstanțelor atenuante.

— Iar azi-dimineață a salvat două, spuse Wick încet.

— Încerci să mă faci să mă simt prost?

— Nu, cred doar că ecuația e mai complicată și că ar fi bine să îi acordăm o prezumție de nevinovăție pentru moment, nu-i așa? Se lăsă o tăcere la fel de încordată ca mușchii din ceafa lui Wick. Avea deja la activ douăzeci și patru de ore de nesomn, din care cinci la volan, și începea să se resimtă.

— Oren, am nevoie de câteva ceasuri de odihnă înainte să intru în tură la noapte. Poți să-mi ții locul vreo două ore? Dacă îmi faci un serviciu mai întâi.

— Adică?

— Ești pe autostrada 20, nu-i așa? La vest de Fort Worth?

— Da. N-am ajuns încă la Weatherford.

— Bun. Nu va fi nevoie să te întorci.

— Unde vrei să mă duc?

Rennie dădu pintenii calului, iar acesta, ascultător, o luă ușor la trap. Îl cumpăraseră cu trei ani în urmă când era mânz și petrecuse ore întregi să îl învețe să răspundă la cea mai ușoară strângere a hăturilor, la orice mișcare a mușchilor picioarelor și la apăsarea călcâielor. Dintre cei cinci cai pe care îi avea în grajd, acesta era probabil preferatul ei, pentru că era inteligent și îi răspundea la toate comenzile. Când îl călărea fără șa, se mișcau ca o singură ființă, fără zăbală și frâuri. Calul o asculta în toate și exact de asta avea nevoie în această după-amiază.

Splnectomia de urgență pe care o făcuse la primele ore ale dimineții fusese dificilă. Organul era grav afectat și arăta ca un hamburger crud. Când îl scosese, pur și simplu i se dezintegraseră în mâini.

Dar reușise să scoată splina și reparase și celelalte leziuni interne ale pacientului.

Rănile la cap nu cauzaseră traumatisme permanente, așa că omul avea să supraviețuiască și să se refacă. Soția disperată și părinții plânseseră copleșiți de recunoștință pentru că îi salvase viața. Prin comparație, peritonita care urmasese fusese ușoară, dar se bucurase la fel de mult să poată da vești bune soțului îngrijorat al pacientei. În cutia poștală de la spital găsisese o scrisoare din partea Consiliului director, prin care puneau în sens oferta pe care i-o făcuseră la începutul săptămânii și își exprimau speranța că avea să accepte postul de șefa a secției de chirurgie. Mai primise un bilet de la Myrna Howell care îi mulțumea pentru florile pe care le trimisese la înmormântarea lui Lee. Își încheia biletul îndemnând-o să accepte postul devenit vacant în urma morții soțului ei”. Lee s-ar bucura „scria aceasta.

Rennie încă mai ezita. Scrisoarea din partea Consiliului și biletul Myniei îi alungaseră ideea că ar beneficia de pe urma morții premature a lui Lee, dar încă o mai obsedau suspiciunile detectivului Wesley.

În dimineața aceasta își făcuse treaba bine, salvase viețile unor oameni aflați în pragul morții. I se propunea un post pe care și-l dorea. Ar fi trebuit să fie fericită și să se bucure de după-amiaza de duminică, eliberată temporar de responsabilități presante și decizii serioase. Dar îi era imposibil să se relaxeze, din cauza telefonului primit noaptea trecută de la Lozada.

Intruziunea acestuia îi dăduse viața peste cap și îi afecta luarea unei decizii majore referitoare la carieră. Cum putea să accepte oferta Consiliului știind că, dacă o făcea, Wesley avea să o investigheze cu și mai multă meticulozitate? Iar dacă detectivul descoperea vreodată că Lozada o contacta...

Dracu’ să-l ia! Numai gândul la el îi încrețea pielea. Nu o atinsese niciodată, dar vocea lui avea ceva tactil și se

simțea de parcă fiecare cuvânt al lui i se plimba pe piele. De ce naiba o alesese pe ea ca obiect al afecțiunii sale? Nici vorbă să îl și încurajat vreodată cu vreo privire sau vreun cuvânt. Dimpotrivă. De obicei indiferența ei îi descuraja și pe cei mai înfocați pretendenți. Știa că în spital și în alte cercuri avea reputația de a fi rece și distantă. Bărbații pe care îi respinsese, căsătoriți sau burlaci, vorbeau despre ea în termeni nu prea măgulitori, uneori chiar vulgari. Dar accepta bârfele urâte ca un preț ce trebuia plătit pentru a fi lăsată în pace. Însă Lozada era altfel. Nu se lăsa ușor descurajat. Furioasă, dădu din nou piteni calului, care porni în galop. Alerga de parcă se așteptase din clipă în clipă să primească subtila comandă. Acum că avea permisiunea, își puse la treabă mușchii puternici. Copitele bubuiau pe pământul uscat, lăsând în urmă o dâră de praf. Alerga întotdeauna cu pasiune, dar astăzi părea mai hotărât ca niciodată. Își încleșta degetele în coama lui. Vântul fierbinte îi biciuia obraji și îi zbură pălăria. O lăsa să cadă. Nu se simțea complet liberă decât călărind în goană. Putea, pentru scurtă vreme, să alunge amintirile urâte de care nu scăpase definitiv. Cu coada ochiului observă o mișcare, întoarse capul și văzu o camionetă pe șosea, dincolo de gardul de sârmă ghimpată. Șoferul mergea paralel cu ea. Acum înțelegea dorința calului de a porni în galop. Voia să își măsoare viteza și forța cu cele ale unei mașini. Nu îl mai pusese până acum să se întrecă într-o cursă.

Poate că ar fi trebuit să o facă. Poate se simțea înșelat.

Poate că voia să îi dovedească de ce e în stare. Sau poate că și ea trebuia să îi dovedească de ce e în stare.

— Bine, băiete. Tu ai vrut-o. Se aplecă peste gâtul armăsarului și îl împinse cu genunchii. Imediat simți o nouă răbufnire de energie. Calul trecu înaintea camionetei.

Mașina accelerează. Calul făcu un salt și o prinse din urmă. Rennie râse cu voce tare. Era cursa lui. Ea nu putea decât să se țină bine. Doamne, cât de bine era! Alergară în galop cel puțin trei minute, paralel cu camioneta. În depărtare începură să se contureze casa și grajdul într-un minut, aveau să ajungă la gard. Trebuia să înceapă să îl încetinească treptat, ca să îl poată opri când ajungeau la poartă, să descalece și să o deschidă.

Dar nu prea voia să renunțe la cursă. Telefonul lui Lozada o făcuse să se simtă speriată și vulnerabilă. Trebuia să își demonstreze că nu se temea de nimeni și că nu era vulnerabilă față de nimic. Niciodată.

În plus, cum să îi nege calului victoria, când acesta încerca din toate puterile să învingă? „Ești gata?” Calul păru să înțeleagă și porni un pic mai repede, foarte puțin, dar ea simți asta în mușchii picioarelor”. Bine, atunci. Să-i dăm drumul!” Inima ei bătea în aceeași cadență cu copitele lui. Senzația de pericol o înflora. Își înfipse mâinile și mai tare în coama lui aspră. Simți că mașina începuse să rămână în urmă, dar asta nu o opri nici pe ea, nici pe cal. Câștigaseră deja, dar mai aveau ceva de făcut”. Acum!” Se aplecă peste armăsar, iar acesta sări. Zbură la o înălțime de aproape un metru pe deasupra gardului și ateriza greu, dar plin de grație, de partea cealaltă. Rennie izbucni din nou în râs. Un zgomot puternic o făcu să tragă tare de coama calului și să îl întoarcă în loc. Camioneta se opri chiar lângă poartă, învăluită într-un nor de praf. Observă că șoferul nu luase în calcul pietrișul de pe drum. Probabil că frânase prea rapid. Mașina se învărtise pe loc și se izbise cu spatele de stâlpul porții, însă acesta rămase intact. Nu știa dacă mașina pățise ceva, dar pe Rennie o îngrijora șoferul. Coborî de pe cal și o luă la fugă spre poartă.

— Ați pățit ceva? Poarta era închisă. O deschise și

alergă spre ușa șoferului.

— Domnule? Capul lui era căzut pe volan și la început crezu că leșinase. Dar când îi atinse umărul prin geamul deschis, el gemu și se ridică încet. Își dădu pe spate pălăria de cow-boy și își scoase ochelarii de soare.

— Mi-ați rănit orgoliul, doamnă doctor. Ea se dădu înapoi uimită. Era bărbatul de la nuntă.

— Ce cauți aici?

— Pierd o cursă, dădu el din cap spre cal. Ce armăsar! apoi se uită la ea. Și ce călăreață! Ți-ai pierdut pălăria.

— Nu pot să cred așa ceva! exclamă ea furioasă. Cum ai ajuns aici?

— Pe autostrada 20, apoi spre nord pe șoseaua Farm to Market. Ea îi aruncă o privire nimicitoare.

— Bine, recunosc, am făcut săpături până te-am găsit.

— *Ai făcut săpături?*

— La spital. Nu îmi vine să cred că poți călări fără șabidiviul ăla cu aripi la picioare. Așa faci mereu? Nu e periculos?

— E mult mai periculos să fii urmărită de un străin. Nimeni de la spital nu dă informații personale. El își desfăcu centura de siguranță, deschise ușa și coborî.

— Nu sunt chiar un străin, dar ai dreptate. Am mințit. Am luat informațiile de pe Internet. Proprietatea asta îți aparține. Există dosare. Registre funciare și așa mai departe. Am sunat la spital și, când mi-au spus că azi nu ești de serviciu, m-am gândit că s-ar putea să te găsesc aici, spuse el, și dădu din umeri. E duminică și oricum aveam nevoie de o plimbare. În timp ce vorbea, se duse în spatele camionetei ca să evalueze pagubele. Se lăsă pe vine și studie zgârietura verticală. Avea cam douăzeci de centimetri în lungime, un centimetru în adâncime și

vopseaua jupuită. Dar asta părea să fie tot.

Își plimbă degetul peste zgârietura, apoi își scutură mâinile de praf și se ridică.

— Cred că se poate îndrepta fără probleme.

— Domnule...

— Wick.

— Ți-am dat...

— Nu mi-ai dat nicio șansă.

— De ce ai venit aici?

— N-aveam nimic de pierdut.

— Ba da, timpul. Ți-ai pierdut timpul. Așa că o să încerc să te ajut să eviți acest lucru pe viitor, domnule Threadgill. Sprâncenele lui se ridicară. Îl surprinsese faptul că își amintise numele lui, iar ea se întrebă de ce îl ținuse minte.

— Nu mă interesează... Făcu o pauză, iar el se aplecă spre ea plin de speranțe.

— Nimic, continuă ea. Nici vreo întâlnire romantică și nici altceva de genul ăsta.

— Ești măritată?

— Nu.

— Logodită?

— Nu și nici nu vreau să fiu.

— Aversiunea asta e generală sau nu mă placi pe mine?

— Ceea ce îmi place este discreția.

— Hei! exclamă el întinzând brațele lateral. Pot să țin un secret.

Pune-mă la încercare. Spune-mi un secret și ai să te convingi că îl voi lua cu mine în mormânt.

— Nu am secrete.

— Atunci lasă-mă să-ți spun câteva de-ale mele. Am vreunul sau două destul de picante. Avea un dinte din față ușor strâmb, ceea ce adăuga zâmbetului său o notă în plus

de insolență și probabil că îl făcea să se creadă irezistibil.

— La revedere, domnule Threadgill. Îi întoarse spatele și porni spre poartă. Intră și o închise cu hotărâre în urma ei.

— Mai stai puțin! Numai o secundă! Arăta bine, avea farmec și era conștient de asta. Mai avusese de-a face cu indivizi de genul lui. Siguri pe ei și aroganți, nu le venea să creadă că cineva, mai ales o femeie le poate rezista.

— Vă rog, doamnă doctor! Nu era nici pe departe atât de furioasă cum se prefăcea a fi sau cum ar fi trebuit să fie. Deși era hotărâtă să nu se întoarcă, o făcu.

— Ce este?

— Vreau să-mi cer scuze pentru ce-am spus aseară la despărțire.

— Nici nu-mi mai amintesc, minți ea.

— Despre gura ta și visul deocheat? Am cam sărit calul. Acum nu mai părea sigur pe sine și arogant, iar rânjetul dezarmant îi dispăruse. Părea sincer, cel puțin la suprafață. Pe lângă asta, dacă se dădea supărată, ar fi putut crede că a afectat-o.

Într-adevăr o afectase puțin, dar el nu trebuia să știe astea.

— Scuzele îți sunt acceptate.

— Am fost... adică, nu era cazul să spun așa ceva.

— Poate că și eu am reacționat exagerat când i-ai dat bacșișul băiatului din parcare. El se apropie încet de poartă.

— Poate că ar trebui să mai încercăm o dată.

— Nu cred că e cazul.

— Ce-ar fi rău în asta? Ea întoarse capul și privi cu ochii micșorați în depărtare. Pentru oricine altcineva nu ar fi fost o decizie de proporții monumentale. Pentru ea era echivalentă cu aruncarea în gol de pe creasta unui munte cu un planor nu prea sigur. Când se întoarse iar spre el, o

privea fix. Deși nu mai avea acea expresie de tachinare, ochii lui o făceau totuși să se simtă stânjenită.

Ce-ar fi rău în asta? Poate nimic, sau poate totul. În orice caz, nu merita riscul. De aceea fu cu atât mai surprinzător când se auzi spunând:

— E o cofetărie în piață.

— În Weathefford?

— Mă gândeam să mă opresc acolo după ce-mi termin treburile, a dram spre Fort

Worth. Ne-am putea vedea acolo.

— Te ajut la treburi.

— Sunt obișnuită să mă descurc singură.

— Sunt sigur de asta, spuse el pe un ton solemn. Apoi se întoarse și o luă la fugă pe drum.

— Unde te duci?

— Să-ți caut pălăria, strigă el.

CAPITOLUL 12

Îi luă o oră și jumătate să își termine treburile. Mai întâi plimbă calul prin padoc pentru a se mai răcori, apoi îl băgă în grajd. Exteriorul rustic era înșelător. Wick nu se pricepea la grajduri, dar acesta i se păru extrem de modern.

— Caii mei sunt de primă mână, îi răspunse ea la compliment. Merită să aibă o casă pe măsură. Nici la cai nu se pricepea prea mult, dar nu era nevoie să fii expert ca să îți dai seama că avea animale impresionante. Rennie țesălă încet și metodic calul, vorbindu-i afectuos. În tot acest timp, Wick stătu lângă ea.

— Pare să înțeleagă tot ce îi spui. Ea intră imediat în defensivă.

— Și de ce n-ar înțelege?

— Nu știam că armăsarii au darul vorbirii.

— Ai mei îl au. Cu ochii strălucindu-i de dragoste și mândrie, ea își plimbă mâna peste pielea netedă a

animalului.

— Cel puțin cu mine.

— Înseamnă că e un talent al tău, nu al lor. Ea se întoarce să îi răspundă, dar i se păru că stau prea aproape unul de altul. Trecu pe sub capul calului și se mută în partea cealaltă. Nedându-se bătut, Wick o urmă.

— Are vreun nume minunea asta vorbitoare a limbii engleze?

— Beade.

— Un nume neobișnuit. Are vreo semnificație?

— Îmi place cum sună.

— Nu vrei să dai prea multe explicații, nu-i așa?

— Nu, răspunse ea scurt și izbucniră amândoi în râs.

Pui prea multe întrebări.

— Am o fire curioasă. Faci multe curse cu el?

— Doar când e provocat de vreo camionetă. Ea se îndepărtă din nou, dar îi aruncă o privire peste umăr, ceea ce lui i se păru aproape ca un flirt. Sau poate că era doar o impresie dată de blugii strâmți și de coada blondă, lungă care îi atârna pe spate de sub pălăria de cow-boy, pentru care alergase un kilometru ca să i-o aducă înapoi. Poate i se părea că flirtează pentru că așa ar fi vrut să fie. După ce umplu toate gălețile cu ovăz și își luă rămas-bun de la fiecare cal în parte, plecară spre casă. Ea se scuză înainte să intre.

— Poți să profiți de leagănul de pe verandă.

— Exact la asta mă gândeam. Nu se arătă ofensat că nu îl invitase înăuntru. Se așeză în leagăn și începu să se balanseze.

— Nu te grăbi.

— Dacă apare Toby, spune-i că vin imediat.

— Toby? Dar Rennie dispăru în casă și pentru câteva momente identitatea lui Toby rămase un mister. Însă peste câteva minute apăru un bărbat într-o camionetă

hodorogită. Coborî și rămase câteva clipe pe loc, privindu-l fix pe Wick, apoi urcă treptele spre verandă. Wick nu s-ar fi mirat să audă zgomot de pinteni.

Era înalt, avea pieptul lat, iar de sub pălăria de cowboy pătată de sudoare i se vedea părul buclat, cărunț. Când își scoase ochelarii, ochii adânciți în orbite îi amintiră lui Wick de inflexibili oameni ai legii din filmele western clasice. Își înfrână impulsul de a-l saluta cu: „Sal’tare, domnule șerif!” Toby nu îi dădu impresia că ar avea un simț al umorului prea dezvoltat.

— Unde e Rennie? Nici bună ziua, nici nimic.

— Înăuntru. Dacă ești Toby, a zis s-o aștepți, că iese repede. Omul se așează pe balustrada verandei, își puse bocancul Lucchese - fără pinteni - pe un genunchi și se holbă fără jenă la Wick.

— E o zi frumoasă, încercă Wick o conversație.

— Dacă zici tu. Se părea că Toby îl antipatizase de la prima vedere. De ce oare? După o lungă tăcere, întreruptă doar de scârțâitul leagănului, bărbatul mai în vârstă îl întreabă:

— Ești de pe-aici?

— Din Fort Worth. Toby pufni cu dispreț, de parcă Wick i-ar fi răspuns: „Sunt din Sodoma, chiar lângă Gomora”.

— Bună, Toby, spuse Rennie ieșind din casă. Bărbatul se ridică și își scoase pălăria.

— Rennie.

— Ce mai faci?

— Bine. Ți se pare totul în ordine?

— Mă întrebi asta de fiecare dată când vin și răspunsul e întotdeauna același. Totul e perfect. Felul în care îi zâmbi l-ar fi făcut pe un bărbat gelos capabil de crimă. Lui Wick îi fu teamă să se gândească ce însemna fiorul pe care îl simțise.

— Ai făcut cunoștință cu domnul Threadgill?

— N-a ajuns chiar până acolo. Wick se ridică, îi întinse mâna și se recomandă.

— Toby Robbins, îi răspunse bărbatul. Ezită o clipă să îi întindă mâna, dar până la urmă o făcu. Avea palma chiar mai aspră și mai bătătorită decât cea a lui Gus.

— Toby are ferma învecinată, îi explică Rennie. Are grijă de cai pentru mine. Se întâmplă să nu pot veni câte o săptămână sau chiar mai mult.

— Înseamnă că ești un vecin bun. Toby îl ignoră și i se adresează lui Rennie:

— A venit veterinarul săptămâna asta și le-a făcut un controlamân un țit. N-a găsit nicio problemă.

— Nici eu nu găsisem vreuna, dar voiam să fiu sigură. Mulțumesc că l-ai chemat. Îmi trimite nota prin poștă?

— Mi-a lăsat-o mie. Scoase un plic din buzunarul de la piept al cămășii și i-l întinse.

— Mulțumesc. Mă ocup mâine de asta, spuse băgând plicul în geantă. A mai apărut linxul?

— Nu. Ultima oară ne-a vizitat acum câteva săptămâni, când a luat un vițel. S-ar putea ca unul dintre gloanțele mele să-l fi nimerit. Poate că a murit pe undeva ori s-a mutat într-un teritoriu mai prietenos. Wick nu l-ar fi crezut capabil să zâmbească, dar o făcu. Iar Rennie îi surâse și ea.

— Sper că ai dreptate.

— Era o jivină a naibii de mare continuă Toby. Cea mai mare din câte am văzut. Dar cred că s-a terminat cu el.

— Ar fi bine, zise Rennie. Noi tocmai plecam.

— Atunci, nu vă mai rețin. Casa e bine închisă?

— Am încuiat eu. Toby îi făcu semn să o ia înainte și coborâră treptele verandei în șir indian.

— Trebuie să fac ceva special săptămâna asta? întrebă Toby.

— Nu știu, acum. Dacă e ceva, te sun. Ai mare grijă de cai.

— Bineînțeles.

— Transmite-i salutări lui Corinne.

— S-a făcut. Își duse mâna la pălărie, în semn de salut, iar lui Wick îi aruncă o privire feroasă, apoi își puse ochelarii de soare, urcă în camionetă și plecă.

Rennie se uită cu tristețe spre casă și grajd, după care anunță:

— Sunt gata.

Fiind duminică după-amiază, cofetăria unde se servea înghețată zumzăia de activitate. Rennie ocupă o măsuță din fier forjat care tocmai se eliberase, iar Wick stătea la coadă să comande două înghețate de fructe cu sirop de ciocolată. Mergând cu ele spre masă, se gândea că budinca de banane a lui Crystal și înghețata de acum aveau probabil să îl îngrășe cu câteva kilograme.

O vreme mâncară în tăcere, apoi Rennie îl întrebă:

— Ai atacuri de panică? Venită din senin, întrebarea îl ului.

— Poftim? Ea dădu din umeri.

— Ți-am văzut elasticul de la mână. Îl purtai și aseară.

— A, elasticul. E un obicei vechi. Nu-mi mai amintesc când mi l-am pus și de ce. Ea dădu din cap, privindu-l atent.

— Uneori, oamenii, suferind de anxietate acută, sunt sfătuiți să poarte un elastic la încheietura mâinii. Când simt apropierea unui atac de panică, pot trage de elastic. Asta îndepărtează semnalul fals trimis creierului cum că ar fi în pericol de moarte și oprește senzația de spaimă.

— Nu știam. Își terminară înghețata în tăcere. Rennie luă un șervețel din cutia de pe masă și își tampona buzele. Dacă am putea avea visele pe care ni le dorim, Wick ar fi

vrut să aibă unul cât mai sugestiv despre gura ei. Ar fi fost ceva foarte plăcut.

— Ce te-a făcut să crezi că am o proprietate în afara oraşului? întrebă ea.

— Aseară, când te-am condus la maşină, am văzut o şa pe locul din spate.

— Puteam să fiu membră a unui club de echitaţie.

— Puteai să fii şi membră a poliţiei călare canadiene, dar nu mi s-a părut veridic.

— Eşti foarte inteligent.

— Mulţumesc. Dar probabil mai puţin deştept decât mă cred.

— Asta ar fi fost următoarea mea remarcă. Când zâmbea, părea altă femeie. Din păcate, nu i se întâmpla prea des. Toată după-amiaza căutase o asemănare cu fosta participantă în cursele de butoaie, care se culca în stânga şi în dreapta şi pe care toţi masculii din Dalton se adunau să o vadă, dar nu detectase niciuna.

Blugii îi scoteau într-adevăr în evidenţă fundul apetisant, dar era singurul aspect care se potrivea cu poveştile pe care le auzise.

Ce se întâmplase cu fata sălbatică şi dezlănţuită? se întrebă el. Şi cine era femeia atât de rezervată care îi luase locul? Ar fi vrut să ştie care era cauza unei transformări atât de radicale. Rennie era o enigmă pe care voia să o dezlege, indiferent dacă era sau nu clienta lui Lozada. Probabil că privirea lui întrebătoare o făcu să se simtă stânjenită, pentru că spuse brusc:

— Trebuie să plec.

— De ce?

— Am treabă, răspunse ea, dar expresia îi transmise altceva: *Nu te priveşte*. El căută repede alt subiect de conversaţie pentru a o mai reţine.

— Câţi acri ai aici?

— Două sute douăzeci.

— Excelent. Un loc bun în care să te retragi departe de lume.

— Tu cu ce te ocupi, Wick? făcuse în sfârșit câteva progrese. Nu se ridicase încă de pe scaun, îi pusese o întrebare și îl strigă pentru prima oară pe numele mic.

— Programe de calculator.

— Vânzări?

— Și programare.

— Hmm...

— Ce este?

— Nimic.

— Ce este? insistă el.

— Nu te văd stând la un birou toată ziua și lucrând la programe pentru calculator.

— Ești foarte perspicace. E o meserie a naibii de plicticoasă.

— Atunci de ce nu te apuci de altceva?

— Sunt în căutări. Cred că s-ar putea spune că nu mi-am descoperit încă vocația.

— Nu știi ce vrei să te faci când crești mare?

— Cam așa ceva, râse el. Dădu la o parte bolul gol de înghețată și își propti coatele pe masă.

— Păreai tristă când am plecat. Probabil că îți place mult să stai la fermă.

— Foarte mult. Iubesc casa. Din ceea ce văzuse, înțelegea de ce. Avea o locuință plăcută în Fort Worth, dar locuința ei de aici îi plăcea mai mult. Era o casă tipică de fermă cu două etaje, cu exteriorul din piatră și lemn de cedru și o verandă lată ce se întindea pe toată lungimea casei. Fără pretenții, dar clasică. Și foarte mare pentru o singură persoană. Sau poate nu era doar una? Poate că Toby nu avea grijă numai de cai. Wick presupusese că acea Corinne, menționată de Rennie, era doamna Robbins, însă

putea fi o mătușă bătrână sau un terrier sârmos.

— Îi cunoști de mult pe Toby și pe Corrine?

— Da.

— Au copii?

— Trei. Tocmai li s-a născut cel de-al cincilea nepot.

Bun. Deci erau căsătoriți și nu prea părea veridic ca bunicul Toby să își petreacă nopțile în casa lui Rennie.

— Nu ți-e teamă să stai acolo singură?

— De ce mi-ar fi? El ridică din umeri.

— O femeie singură într-un loc izolat... Ea își luă repede geanta și împinse scaunul.

— Sunt oameni care așteaptă o masă. Și oricum e timpul să mă întorc în Fort Worth. Mulțumesc pentru înghețată. O luă spre ieșire. Wick aproape culcă la pământ o familie din patru persoane, în graba lui de a o prinde din urmă. Când ajunse la Jeep, ea se așezase deja la volan.

— Hei, stai puțin! Ce-am zis?

— Nimic.

— Atunci de ce ai plecat așa?

— Trebuie să mă întorc, asta e tot.

— Rennie, nici sprinterii olimpici nu se mișcă așa de repede. Ce s-a întâmplat? Ea înfipse cheia în contact, pe urmă se întoarse spre el cu ochii aprinși.

— M-a deranjat insinuarea ta că aş avea nevoie să fiu protejată.

— N-am insinuat nimic de genul ăsta.

— Așteptai cumva să te invit la mine ca să îmi oferi protecție?

— Încercam doar să fac conversație. Faci din țânțar armăsar pentru o întrebare nevinovată. Ea vru să închidă ușa, dar el o opri.

— Dacă vrei să vorbim despre temeri, hai să începem cu ale mele.

— Ale tale?

— Da. Mă sperii îngrozitor. Ea încetă să mai tragă de uşă şi îl privi cerându-i din ochi o explicaţie.

— Eşti mai bogată şi mai deşteaptă decât mine, declară el şi coborî privirea spre mânerul uşii. Eşti aproape la fel de puternică şi mă tem că m-ai bate dacă ne-am lua la întrecere care aleargă mai repede. Ea coborî capul, dar el îi văzu o urmă de zâmbet pe buze şi profită imediat.

— Hai să cinăm împreună, Rennie.

— De ce?

— Păi, în primul rând, după ce o să termin de digerat îngheţata, mi se va face probabil foarte foame.

— Îngheţata a fost cina mea.

— Bine, nu trebuie neapărat să mâncăm. Am putea să mergem la un film. Să ne plimbăm. Orice. Vreau doar să mai stau cu tine. Ea învârti cheia în contact şi porni motorul.

— La revedere, Wick.

— Stai o clipă! Te rog, adăugă el în şoaptă, ceea ce o făcu să nu întindă din nou mâna spre uşă. De ce fugi mereu de mine?

— Ți-are spus că nu...

— Ştiu, ştiu, nu eşti disponibilă. Te vezi cu cineva?

— Da, *Doamne, te rog, fă să nu fie Lozada*, gândi el.

— Pacienţii, preciză ea. Îmi văd pacienţii.

— Iei masa cu ei în fiecare seară? îi aruncă un zâmbet de căţeluş trist, dur nu obţinu din partea lui Rennie nici măcar un surâs vag. Ea întoarse capul şi se uită gânditoare prin parbriz câteva clipe.

— Eşti un bărbat foarte atrăgător, Wick.

— Mulţumesc. Dar...?

— Dar lucrurile ar fi trebuit să rămână acolo unde le-am lăsat aseară.

— Adică nicăieri.

— Exact.

— Eu unul n-am vrut să le las așa.

— Va trebui să te obișnuiești cu ideea. Am încercat să îți dau de înțeles cât mai clar. Am să-ți mai spun încă o dată: nu pot și nu vreau să ne mai vedem. N-ar avea niciun rost. Și nu o să mă răzgândesc, adăugă ea întorcându-se spre el.

O privi în ochi multă vreme. Într-un târziu, întinse mâna spre fața ei.

— Nu... șopti ea. Dar nu o atinse. Îi ridică o șuviță de păr de pe obraz și i-o băgă sub pălărie. Rămase câteva secunde cu degetele deasupra urechii ei, apoi își retrase mâna.

— Vin în spatele tău până acasă, pentru a mă asigura că ai ajuns cu bine, îi spuse el încet.

— Nu vreau să faci asta.

— Știu deja unde locuiești.

— N-ai să fii invitat înăuntru, Wick.

— Vin în spatele tău până acasă. Se dădu un pas înapoi și îi închise ușa mașinii. Ea plecă imediat fără să îi facă măcar un semn cu mâna. Însă el se ținu de cuvânt. Merse în spatele Jeep-ului și, când o văzu intrând în garaj, apăsă claxonul de două ori, în semn de rămas-bun.

Rennie sună la spital să se intereseze de pacienții operați recent și i se spuse că doctorii de serviciu nu aveau nimic deosebit de raportat. Starea bolnavului căruia îi scosese splina era bună. După acest telefon, era eliberată oficial de orice îndatoriri pentru tot restul nopții. Zece minute mai târziu, era cufundată într-o baie fierbinte cu spumant. Respiră adânc și încercă să se relaxeze, dar când închise ochii, îi apăru imaginea lui Wick Threadgill și zâmbi fără să vrea. Era imposibil să nu îl plăci. Îl plăcea mai mult decât pe oricine altcineva.

De aceea nu trebuia să îl mai vadă niciodată.

Disponibilitatea ei pentru dragoste pierise pentru totdeauna. Murise odată cu Raymond Collier în după-amiaza aceea blestemată, în biroul de acasă al tatălui ei.

Sau poate că nu. Poate că fusese doar reprimată. Își negase orice dorințe normale atâta vreme și cu atâta eficacitate, încât se autoconvinsese că acestea nu mai existau. Ceea ce era natural pentru majoritatea femeilor nu era astfel și pentru ea. Nu avea nevoie de dragoste și de pasiune. În viața ei nu-și mai avea locul decât propria muncă. Doar asta își dorea și o satisfăcea.

Dar acum începea să sune a gol. Hotărârea de a nu se căsători și a nu avea o familie păruse un act de bravură la douăzeci de ani. Acum nu mai era așa de sigură. Oare nu cumva își făcuse în ciudă doar ei însăși când luase acea decizie? Odată cu anii, linia de demarcație dintre independență și singurătate se subțiasse atât de mult, încât acum nu mai putea face distincția între cele două.

Bărbatul acesta înalt, acest Wick Threadgill cu picioarele lui lungi și părul blond și zburlit, trezise în ea dorințe pe care le crezuse răpuse de mult. Nu voise să îi spună la revedere în seara aceasta. Îi plăcea să fie cu el, dar o speria ceea ce simțea când o privea într-un anumit fel.

Probabil că săruturile îi erau la fel de puternice ca și zâmbetele. Nu că l-ar fi lăsat vreodată să o sărute. Dar ar fi fost plăcut ca, atunci când îi dăduse șuvița de păr la o parte de pe obraz, să fi întors puțin capul și să își fi rezemat obrazul de mâna lui. Doar pentru o clipă. Doar ca să...

Începu să sune telefonul. Se ridică, împrăștiind munți de spumă în cadă. Poate că era Wick Era destul de arrogant și de insistent ca să mai încerce o dată.

Dar la fel de bine putea fi Lozada. Telefonul nu îi afișă identitatea celui care o apela. Ezită, apoi își drese

glasul și ridică receptorul.

— Rennie, te simți bine?

CAPITOLUL 13

Pe Lozada îl trecură fiori de plăcere auzindu-i respirația accelerată. Doar sexul sau frica o fac pe o femeie să respire așa. Cu Rennie i-ar fi plăcut ambele.

— De ce mă suni când ți-am spus clar să nu o mai faci?

— Eram îngrijorat, Rennie zise el. Am sunat ca să mă asigur că ești bine.

— De ce n-aș fi?

— Din cauza celor în compania cărora te afli. Nu îi venise să își creadă ochilor când o văzuse sosind urmată de camioneta lui Threadgill. Putea să considere întâlnirea lor la recepția de nuntă o coincidență bizară, dar două zile la rând? Putea de la distanță a tactici polițienști.

Threadgill claxonase de două ori înainte să plece. Dacă ar fi intrat în casă cu

Rennie, nenorocitul nu ar mai fi fost în viață la ora asta. Dar unde fuseseră? Cât timp petrecuseră împreună? O oră? Toată ziua? Ce făcuseră?

Lozada se gândise la mai multe modalități în care să îl ucidă pe Wick Threadgill. Oare care i-ar fi cauzat cea mai multă durere? Voia ca sfârșitul lui Threadgill să fie dureros, da, dar să întreacă suferința normală. Și-și mai dorea ca moartea lui să fie înjositoare, ca să nu facă din Wick Threadgill un martir sau un erou. Nu putea repeta ceea ce îi făcuse fratelui său, Joe.

N-ar fi fost ceva original, iar Lozada era cunoscut pentru simțul lui creativ. Avea să nască ceva unic, ceva special. Poate că va apela și la unul dintre scorpionii săi. Chiar și numai factorul frica avea să fie ceva ingenios.

Indiferent cum urma să o facă, uciderea lui Wick Threadgill avea să fie capodopera sa, punctul culminant al

carierii sale. Trebuia să o planifice cu multă grijă. Bineînțeles că dacă ar fi intrat cu Rennie, ar fi fost silit să acționeze imediat și să îi omoare pe amândoi. Pe Threadgill pentru că îi încălcase teritoriul, iar pe Rennie pentru infidelitate. În clipa aceea îi trecuse prin cap că ea ar putea fi pe deplin nevinovată. Dacă habar nu avea că Threadgill e polițist? Poate că se folosea de ea în speranța că îl va ajuta să-l prindă pe el. Ar fi vrut să fie așa și ca să se convingă, o sunase.

— Nu știi despre ce vorbești, domnule Lozada, zise ea. Și nici măcar nu-mi pasă.

— Nu-mi plac prietenii tăi.

— Nu dau o ceapă degerată pe ce aprobi și dezaprobi tu. Îți spun pentru ultima oară, lasă-mă în pace!

— Nu-mi place să te văd în compania polițiștilor. Ea amuți brusc, indicând că fusese luată prin surprindere.

— Și în special nu-mi place să te văd cu Wick Threadgill. E un nemernic. Nu e demn de tine. Nu e demn de noi. Trecură câteva secunde. Când vorbi, vocea ei era subțire ca un fir de ață:

— Wick...? E poli...? Rânjetul lui Lozada se lărgi. Avusese dreptate. Nu știuse nimic.

— Draga mea! Credeam că știi.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— Ți-am mai spus de vreo zece ori, protestă Wick frecându-se la ochi, care îl usturau din cauza lipsei de somn.

— Mai spune-mi o dată.

— Am plecat din hambar și ea s-a dus în casă. Eu n-am fost invitat.

— Crezi că era cineva înăuntru?

— N-am văzut pe nimeni. Nu mai era nicio altă mașină. N-am niciun motiv să cred că mai era cineva înăuntru, dar n-aș putea să jur. Ești mulțumit?

— De ce nu te-a invitat?

— Din bun-simț, așa zice. Nu mă mai văzuse decât o dată pentru scurtă vreme. După care am apărut la casa ei de la țară cu o explicație cusută cu ață albă despre cum am dat de ea. Dacă eram femeie, nici eu nu m-aș fi invitat în casă.

— Să zicem. Spune mai departe.

— Am și eu o întrebare, interveni Thigpen. Ai văzut arme pe acolo? Wick pocni din degete.

— Acum că ai pomenit de asta, îmi amintesc că ținea o Uzi în buzunarul blugilor. Thigpen mormăi ceva de dulce la adresa lui. Oren îi aruncă lui Wick o privire de avertisment și îi făcu semn să continue.

— Am uitat unde rămăsesem.

— Ea a intrat, iar tu ai rămas afară.

— Da. După aia a apărut un individ mai în vârstă, Toby Robbins. Un tip solid și robust. Le povesti discuțiile avute de el și de Rennie cu fermierul.

— Părea foarte protector cu ea și suspicios față de mine. M-a privit tot timpul ciudat.

— Păi arăți cam ciudat. Thigpen era greu de ignorat, dar Wick era hotărât să nu îl bage în seamă. Sperase să nu îl mai găsească acolo și să stea de vorbă doar cu Oren, dar nu avusese norocul ăsta. Mai observase că fotografiile cu Rennie, pe care le smulsese de pe perete, fuseseră netezite și prinse la loc, dar nu comentă.

Nu voia să îi dea dobitocului satisfacția asta.

— O să plătească departamentul pentru reparația mașinii? Întrebă Wick schimbând subiectul. Asigurările n-or să plătească pentru asta și e ditamai zgârietura.

Oren dădu din mână nepăsător.

— Te-am trimis acolo să arunci o privire. Nu știam că o să se ajungă la un rendez-vous. Wick dădu ochii peste cap.

— Avem păreri diferite despre ceea ce înseamnă rendez-vous. Nu știam că o să dau de ea acolo. Cursa aia s-a creat întâmplător și pe urmă lucrurile au evoluat. M-am lăsat dus de val. N-am făcut-o de plăcere. *Mincinosule, o să-ți crească nasul* își spuse el. Îi plăcuse foarte mult să o privească pe Rennie îngrijindu-și caii. Oricine ar fi fost de fapt, orice ar fi făcut și cu oricine ar fi fost înhăitată, când era vorba de animalele acelea, dragostea era reciprocă. Era singura dată când o văzuse fericită și relaxată. Nu îl deranjase mirosul pătrunzător din grajd. Chiar și cea mai mică miasmă de cal răscolea spiritul latent de cow-boy din orice texan. Caii ei erau curați și miroseau a proaspăt. Iar faptul că avusese ocazia să o vadă călărind fără șa nu fusese chiar o corvoadă. Dar nu avea sens să dezvolte acest subiect.

— Nu mi se pare că țeșălarea unor cai poate fi considerată un rendez-vous.

— V-ați dus la o înghețată.

— Într-un loc unde se cântă muzică country și se poartă cămăși în carouri alb cu roșu. Nici vorbă de lumânări și vin. Tot nu corespunde ideii mele despre o întâlnire romantică.

— La el o întâlnire romantică înseamnă să i-o tragă tipei.

— Thigpen! îl admonesta Oren, întorcându-se busc spre el. Tacă-ți gura, da? Wick sărise în picioare cu pumnii încleștați.

— Cel puțin eu pot să o mai trag cuiva, Pigpen. Cum ți-o găsi nevastă-ta scula, sub toată slănina aia, e un mister pentru mine. Dacă o fi vrând să ți-o mai caute, ceea ce mă cam îndoiesc.

— Încetați odată, amândoi! urlă Oren. Avem destulă treabă.

— Eu, nu. Am plecat.

— Wick, stai puțin!

— Sunt treaz de o grămadă de timp, Oren. Sunt obosit.

— Știu. Toți suntem obosiți. Nu trebuie să devii atât de irascibil.

— Am trecut de faza asta de multă vreme. N-am dormit de... La dracu'! nici nu-mi mai amintesc de când. Mă duc la locuința mea temporară și am de gând să dorm până mâine la ora asta. V-am salutat.

— Era partenerul de afaceri al lui taică-său. Propoziția simplă nu numai că îl opri în loc pe Wick. dar îi tăie tot avântul. Căzu pe scaunul pliant, își lăsă capul pe spate și închise ochii.

— Cine era partenerul de afaceri al lui taică-său, întrebă el deși avea o idee destul de bine conturată despre răspuns

— Tipul căruia i-a făcut de petrecanie doctorița noastră. Ignorându-l pe Thigpen, Wick deschise ochii și se uită la Oren, care dădu din cap sumbru.

— După-amiază am petrecut câteva ore în biblioteca din centru. A trebuit să caut câțiva ani în urmă ca să găsesc povestea, dar a ajuns chiar și în ziarele noastre.

— Toate poveștile succulente ajung de obicei, remarca Thigpen. Iar asta a fost extrem de savuroasă. Oren îi aruncă încă o privire de avertisment, apoi se întoarse iar spre Wick.

— Se numea Raymond Collier. A fost împușcat și ucis în biroul de acasă al lui T. Dan Newton. În locul crimei era prezentă Rennie, în vârstă de șaisprezece ani. Șaisprezece? Dumnezeuule!

— Și?

— Și ce?

— Ce amănunte se dădeau?

Puține și laconice, răspunse Oren. Cel puțin în *Star-*

Telegram. Nu pot să mă reapuc să fac săpături până mâine. N-am vrut să sun la Departamentul de poliție din Dalton până nu pot vorbi cu cineva mai sus-pus. Nu vreau să se afle printre polițiști. Dacă se duce vorba că o anchetăm, s-ar putea să se întoarcă împotriva noastră, adăuga el și îl studie pe Wick o clipă. Bănuiesc că nu ți-a vorbit nimic despre toate astea. Wick așteaptă câteva clipe să vadă dacă Oren vorbește serios și când se convinge că da, izbucni în râs.

— Da. Cred că a venit vorba despre toate astea în timp ce încerca să se decidă între căpșune sau ciocolată, zise el în timp ce Oren se încrunta. Nu, nu și-a deschis sufletul și n-a pomenit nimic despre ceea ce s-a întâmplat când avea șaisprezece ani, spuse el obosit.

— A menționat ceva de Lozada?

— Nu.

— Dar despre proces? Despre faptul că a făcut parte dintre jurați?

— Nu și nu.

— Ai stat ore întregi cu ea. Ce ați vorbit tot timpul ăsta?

— Despre primate și faptul că unele dintre ele n-au evoluat încă. A fost menționat și numele tău.

— Wick, zise Oren cu muștrare.

— E un cretin! explodă Wick. De ce l-ar fi pomenit pe Lozada?

— De ce nu ne spui despre ce-ați vorbit?

— Despre caii ei, despre casă și despre cât de mult îi place acolo. Despre munca mea plicticoasă de programator. Nimic important. Chestii pe care le discută doi oameni care de-abia încep să se cunoască.

— Și mai zice că n-a fost o întâlnire, pufni Thigpen disprețuitor. Wick sări iar de pe scaun.

— N-am de gând să suport porcăriile astea. Oren

tipă:

— Nu voiam decât să îți aflu părerile despre un suspect.

— Aha, deci vrei să știi părerile mele? Prima ar fi că nu e suspectă. Cred că legătura ei cu Lozada s-a oprit în clipa în care judecătorul a lovit cu ciocanul în masă și a încheiat procesul. Și apropo de Lozada, pe el l-a supravegheat cineva?

— Mercedesul lui a stat toată ziua în parcare blocului în care locuiește, raportă

Thigpen.

— În fine, zise Wick. E o pierdere de timp să continuăm supravegherea lui Rennie Newton. E o prostie. Nu are față de criminală. Nu se comportă ca o persoană care tocmai și-a omorât colegul. De ce poate fi suspectată cât de puțin? De nimic. Nu am înregistrat nimic ieșit din comun în viața ei de când am început supravegherea. Iar în timp ce noi stăm aici și încercăm să nu adormim cu ochii pe casa ei, persoana care l-a curățat într-adevăr pe doctorul Howell își râde în pumni pentru că a scăpat basma curată. Mi-ai cerut părerea. Ți-am spus-o.

— Și tu îl vrei pe Lozada la fel de mult - ba nu, mai mult - decât mine.

— Bineînțeles că îl vreau, strigă Wick. Dar ea n-are nicio legătură cu el.

— Încă nu sunt sigur.

— Asta e problema ta, zise Wick, luându-și pălăria.

— Pleci?

— Ești perspicace.

— Acasă?

— Exact.

— În Galveston?

— Spune-le lui Grace și fetelor la revedere din partea mea.

— Wick...

— La revedere, Oren. O luă spre scară, dar se opri brusc. Pe ultima treaptă era Rennie. Oren și Thigpen o văzură în aceeași clipă. Thigpen mormăi ceva dar Wick nu îl auzi din cauza bâzâitului pe care îl avea în urechi. Oren, ca de obicei stătea înalt și mândru, își plecase capul ca un puști prins de mama lui cu o revistă porno. Atmosfera deveni și mai apăsătoare, iar aerul greu, imposibil de respirat.

Ea se uită de la unul la altul și își opri privirea asupra lui Wick. El făcu un pas spre ea.

— Rennie...

— Nemernic mincinos! Hotărî că pentru moment tăcerea era cea mai bună apărare. Pe lângă asta, Rennie avea dreptate să fie furioasă. Ea traversă camera și duse la ochi binoclul cu vedere nocturnă, îndreptându-l spre casa ei. Wick observă cum umerii i se lasă puțin, dar asta nu dură decât până puse binoclul la loc pe masă și se întoarse spre ei. În clipa aceea observă fotografiile lipite de Thigpen pe perete, în care era mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată.

Buzele i se desfăcură, dar fără să scoată un cuvânt, și se albi la față, însă din nou reacția inițială îi fu înlocuită rapid de o furie oarbă.

— Cine e mai mare în grad aici? Cine e responsabil pentru toate astea?

— Eu, replică Oren. De unde ați știut că suntem aici? Întrebă el, privindu-l bănuitor pe Wick. Wick îi răspunse cu o privire care spunea: *știi prea bine că nu aș face așa ceva*. Rennie observă schimbul de priviri.

— Vă asigur că domnul Threadgill e un mincinos desăvârșit. Puteți fi foarte mândru de el, domnule detectiv Wesley.

— Atunci, de unde ați știut...

— E rândul meu să pun întrebări, se răsti ea. Ce explicație posibilă ați putea avea pentru a-mi supraveghea casa?

— Ne-ați lăsat cu o mulțime de întrebări fără răspuns despre uciderea doctorului

Howell.

— Și credeți că veți găsi răspunsul spionindu-mă?

— Am crezut că s-ar putea.

— Și i-ați găsit?

— Nu.

— Mi-ați ascultat și telefonul?

— Nu.

— M-ați spionat și la serviciu?

— Într-o anumită măsură, admise el.

— Mi-ați invadat intimitatea în cel mai josnic mod. Măine dimineață, la prima oră, avocatul meu îi va suna pe superiorii dumneavoastră.

— Superiorii mei au autorizat această supraveghere, doamnă doctor.

— Asta nu e supraveghere. E tras cu ochiul pe fereastră. E... Aruncă o privire dezgustată spre fotografii, apoi, prea furioasă ca să mai continue, o luă spre scări.

— Veți fi contactați de avocatul meu. Cobori scările în fugă.

— Treaba s-a împrăștiat. Pe Wick nu îl interesau comentariile lui Thigpen. Se repezi după Rennie și o ajunse din urmă pe trotuarul din fața casei ei. O prinse de braț.

— Rennie...

— Ia mâna de pe mine.

— Vreau să-ți explic. Ea încercă să își smulgă mâna, dar el nu îi dădu drumul.

— Trebuie să mă ascuți.

— Nu mă interesează nimic din ce ai putea să-mi spui.

— Te rog, Rennie.

— Du-te dracului!

— Nu sunt mândru de ceea ce am făcut. Ea rămase nemișcată și ridică ochii spre el, izbucni într-un hohot de râs sec.

— Dar ar trebui să fii, domnule ofițer Threadgill. Ai jucat rolul străinului chipeș, extrem de convingător. Însă eu nu îți eram chiar atât de străină, nu-i așa? Mă cunoșteai din fotografiile din casa aia.

— Ai dreptate să fii supărată pe mine.

— Nu te flata singur, zise ea smulgându-și brațul și fulgerându-l cu privirea. Ar trebui să îmi pese de tine, ca să fiu supărată. Nu însemni nimic pentru mine, așa că n-am de ce să fiu furioasă. Regret doar că te-am cunoscut. Nu vreau să te mai văd niciodată. Nici măcar din întâmplare. Niciodată.

Wick nu încercă să o mai rețină. O privi cum se întoarce și se îndepărtează în fugă. Continuă să se uite după ea până ce dispăru după colț.

CAPITOLUL 14

Simțea nevoia să se îmbete. Ca să își îndeplinească această modestă trebuință, alesese un bar aglomerat din Sundance Square, unde stătea aplecat asupra celui de-al doilea pahar cu whisky. Ar fi preferat o tavernă mai puțin selectă, unde băuturile sunt mai tari, muzica mai tristă și consumatorii mai fericiți. Dar localul acesta plin de viață se afla vizavi de Trinity Tower, unde Ricky Roy Lozada trăia în lux, ajuns o jigodie de milionar în urma crimelor la comandă.

Prosperitatea acestuia îl făcea pe Wick să se simtă și mai nefericit, iar în seara aceasta se părea că toate nenorocinle se îngrămădiseră pe capul lui.

Apropierea de bârlogul somptuos al lui Lozada, combinându-se cu restul necazurilor lui, estimă că mai

avea nevoie de cel puțin două pahare până să înceapă să se simtă cât de cât mai bine.

— Hei, cow-boy, cum se face că bei singur? Pe scaunul de lângă el se trânti o tânără cu părul vopsit negru și un tricou roșu pe care scria cu litere argintii: POȚI FI SIGUR CĂ SUNT ADEVĂRAȚI.

— Te avertizez de la început, domnișoară, că nu sunt o companie prea plăcută în seara asta. De aia beau singur

— Pune-mă la încercare. Fac pariu că pot să te suport. Wick dădu din umeri și îi făcu semn barmanului. Fata comandă un whiskey cu gheață, ca și el. Îi mulțumi pentru băutură.

— Eu sunt Sally.

— Mă bucur să te cunosc, Sally. Eu sunt Wick.

— Ia zi, Rick, de ce ai fața asta lungă? Te-ai certat cu doamna? El nu o corectă în privința numelui.

— Cam așa ceva.

— Nasol.

— Mie-mi spui.

— De la ce-a pornit?

— Cearta? Am făcut o tâmpenie. Am mințit prin omisiune. I-am pierdut încrederea. Știi cum e.

— Toți bărbații fac asta, spuse ea cu o resemnare născută din experiență. Mă întreb de ce.

— Probabil că ăsta ne e felul.

— Toți sunteți la fel. Sorbi zgomotos din pahar și încercă să înveselească atmosfera cu un zâmbet larg.

— Hai să schimbăm subiectul. Cu ce te ocupi?

— Când?

— La lucru, prostănacule.

— A! Sunt cow-boy, cum ai ghicit deja.

— Serios? Eu am spus-o în glumă. Chiar ești cow-boy. pe bune?

Îhî. Toată după-amiaza am muncit în grajd, am

țesălat caii, am întors fânul, chestii din astea. În minte o compara pe Rennie, pe care o văzuse îngrijindu-și caii cu atâta dragoste, cu cea care admonestase cu atâta asprime un trio de polițiști ai Departamentului din Fort Worth. Doctorița Newton nu numai că mânua bisturiul cu măiestrie, dar putea face același lucru și cu vorbele. Își alungă din minte aceste imagini și o întrebă pe Sally cu ce se ocupă.

— Sunt dansatoare exotică. Îi aruncă un zâmbet parșiv și execută o mișcare ce făcu literele lucioase de pe tricou să tremure. Wick nu fu impresionat, dar o lăasă să creadă că era. Nu avea sens să se simtă și ea la fel de mizerabil ca el.

— Mamă, Doamne! Ea chicoti flatată.

— Unde dansezi? Zâmbetul îi dispăru.

— Păi, încă nu dansez nicăieri. Tot mai dau probe. În momentul ăsta am o slujbă temporară. Acolo. Fac curat în apartamente, zise ea arătând spre clădirea înaltă. Instinctele lui Wick erau mai tari decât whiskyul. Deveni imediat atent. Încercând să își ascundă curiozitatea bruscă, îi zâmbi.

— Să mă anunți când o să fii angajată ca dansatoare. Mi-ar plăcea să te văd. Ea îi puse mâna pe coapsă.

— N-ai vrea să-ți dau un spectacol particular? Nu te costă nimic.

— Unde? Acolo? arătă el cu degetul spre blocul turn. Locuiești acolo?

— Da, cum să nu! pufni ea. Ca și cum mi-aș putea permite așa ceva.

— Totdeauna mi-am dorit să intru acolo, spuse el aruncându-i o privire melancolică spre fațada clădirii. Să văd dacă e chiar atât de luxos pe care arată.

— De luxos e al naibii de luxos. Doar bogătașii stau acolo.

— Cine, de exemplu? Ea aruncă o privire în jur.

— N-avem voie să vorbim despre locatari. Dacă ne prind că discutăm despre cineva care locuiește în bloc, ne dau afară imediat.

— Sigur, înțeleg.

— E o chestie de asigurare a intimității.

— Aha. Se întoarse spre televizorul din spatele barului și se prefăcu brusc interesat de *Cei șapte magnifici*, care rula cu sonorul dat încet.

— Dar tu pari demn de încredere, declară Sally înghiontindu-l cu genunchiul pe sub bar. Recâștigându-i atenția, se aplecă spre el ca să îi vorbească în șoaptă și să îl facă să îi simtă greutatea sânelui pe braț.

— Îl știi pe pilotul ăla de curse? Wick spuse numele unui pilot de la NASCAR, despre care știa că locuiește în Fort Worth. Sally dădu viguros din cap.

— Apartamentul 10 B.

— Serios? Cum e?

— Drăguț. Dar nevastă-sa e o mare scârbă, adăugă ca strâmbându-se.

— Mai sunt și alte celebrități?

— Un jucător de la Cowboys a stat acolo tot sezonul trecut, dar s-a mutat după ce a fost transferat. Și mai e o doamnă bătrână la etajul cinci, care a fost în *Dallas*, dar nu știu cum o cheamă sau ce rol a jucat.

— Hmmm... Se prefăcu din nou că îi cam pierise interesul și se întoarse spre Yul Brynner, care apăruse pe ecran, Sally își apăsă mai tare sânel pe brațul lui și îi strecură mâna mai sus pe coapsă.

— L-ai văzut la știri pe tipul ăla care a scăpat de o condamnare pentru crimă? Wick o privi impasibil.

— Pentru crimă? Nu cred. Când a fost asta?

— Acum câteva săptămâni. Îl cheamă Londa.

— A, da, îmi amintesc că am văzut ceva. Îl știi? Se

dădu atât de aproape de el, încât nu își dădea scama cum de nu cădea de pe scaun.

— Eu și cu el suntem... apropiați. Apartamentul lui e pe palierul unde lucrez.

Ultimul etaj. Sunt tot lungul la el. Și nu doar ca să fac curat, preciză ea, ridicând sugestiv din sprâncene

— Glumești, nu-i așa? Cu un criminal? aruncă din nou o privire neliniștită în jur.

— N-a fost condamnat, zise ca și chicoti. Iar acum mă ocup eu de el.

— Hai, lasă-mă! râse Wick în hohote.

— Jur. El coborî vocea până la o șoaptă conspirativă

— O face altfel decât... tipii obișnuiți? Ea se gândi cu seriozitate înainte să răspundă.

— Nu chiar. Cam la fel. N-am făcut-o decât de câteva ori în general nu vrea decât o partidă de sex oral. Și e o chestie ciudată, spuse ea apropiindu-se și mai mult. Nu are niciun pic de păr acolo jos.

— De ce?

— Se rade. Wick își lăsă falca să cadă.

— Pleacă de-aici!

— Îți jur. Wick se uită la ea ca o venerație simulată.

— Iar tu ești prietena tipului ăsta?

— Nu în mod oficial, răspunse ea plecându-și ochii și plimbându-și un deget pe brațul lui. Vreau să spun că e înnebunit după mine, dar nu e genul care își arată sentimentele.

— L-ai văzut și cu alte femei?

— Nu.

— Nu vine niciuna în apartamentul lui elegant?

— Nu.

— Ești sigură?

— Da. N-avea cum să-mi scape. Sunt foarte atentă la detalii. N-am găsit niciodată vreo urmă c-ar fi trecut vreo

femeie pe acolo și crede-mă că mă uit peste tot. Sunt tot timpul cu ochii în patru după scorpionii ăia scârboși. Dacă ar scăpa vreunul, cred c-aș face pe mine.

— Scorpioni? Wick știa despre fascinația lui Lozada pentru scorpioni, dar îl trecură din nou fiorii când o auzi pe Sally povestind despre acvariul cu temperatura monitorizată.

— Țin ochii bine deschiși când sunt înăuntru.

— Și telefonul?

— Ce e cu el?

— Răspunzi cumva la telefon?

— Vorbești serios? Aș fi dată afară imediat. Pe lângă asta nu folosește decât un telefon mobil.

— L-ai auzit vreodată vorbind la el?

— O singură dată, dar n-am auzit ce spunea.

— Deci nu știi dacă vorbea sau nu cu o femeie? Ea se dădu ușor înapoi și îi aruncă o privire ciudată.

— Hei, ce înseamnă toate astea? El zâmbi și o bătu pe mână.

— Încercam doar să te ajut, Sally. Căutam semne dacă tipul se mai vede și cu altcineva. Dar se pare că n-ai niciun fel de concurență. Ea se cuibări mai aproape, rezemându-și ambii sâni pe brațul lui.

— Ești un băiat de treabă, Wick. Vrei să mergem la mine? Am băutură.

— Nu vreau să-mi sară la gât Lozada ăsta.

— Nu mă văd numai cu el.

— Credeam că îți place.

— Îmi place. Arată bine și se îmbracă super.

— Și e bogat.

— Foarte bogat.

— Atunci care e problema?

— Păi... mă cam sperie puțin.

— Doar nu dă în tine, nu-i așa?

— Nu. Nu chiar. Adică nu m-a lovit, dar seara trecută, de exemplu, m-a avertizat să nu vorbesc...

— Wick, ce dracu' faci? Wick se învârti pe scaun. În spatele lor stătea Oren, uitându-se urât.

— Cine e ăsta? Întrebă Sally iritată, uitându-se și ea urât.

— Partenerul meu. Oren, fă cunoștință cu Sally.

— Partenerul tău, ai zis?

— Exact.

— Ești homo? Țipătul ei ascuțit atrase atenția aproape tuturor persoanelor din bar. Chiar și Steve McQueen păru să se holbeze de pe ecranul televizorului. Sally se ridică de pe taburetul de la bar cu o săritură care îi făcu sânii, de care era atât de mândră, să salte ca două baloane. Se îndepărtă, călcând apăsător pe sandalele cu tocuri înalte.

— Chiar aș vrea să te văd dansând cândva, strigă Wick după ea.

— Să mă pupi în... urlă ea drept răspuns. Oren îl luă de guler și îl târî spre ieșire. Afară, îi dădu un ghiont care aproape că îl trânti la pământ.

— Te-am căutat prin tot orașul. Wick se răsuci spre el.

— Dacă mă mai împingi o dată, ai să regreti. Oren părea să aibă chef nu să îl împingă, ci să îl facă bucăți.

— I-am pus pe toți polițiștii din secție să îți caute camioneta.

— De ce?

— Pentru că mi-era teamă c-ai să faci o prostie.

Oren respiră adânc de câteva ori, încercând parcă să își înăbușe furia.

— Ce se întâmplă cu tine, Wick?

— Nimic.

— Nimic pe dracu'! Ești morocănos, nervos și

dezagreabil. Pus pe hartă. Thigpen a avut dreptate când a zis că te porți ca o javră.

— Atunci ia-l pe Thigpen și distrați-vă împreună. Eu mă duc acasă.

Oren îl prinse de umăr și, fără să îi pese de avertismentul lui Wick, îl trânti cu spatele de perete și îl ținut acolo, apăsându-l cu brațul puternic pe piept. La începutul carierei lucrase într-un cartier dur, plin de găști și de droguri, dar era la fel de necruțător ca și infractorii și ajunsese să fie temut și respectat de cei mai înrăiți criminali. El și cu Joe.

— De data asta nu te las să scapi așa ușor. Ți s-a pus o pată pe creier și vreau să știu de ce. Dacă ar fi fost Joe aici...

— Dar nu e, ți-pă Wick.

— Dacă ar fi fost, urlă și Oren, ți-ar fi tras pumni până ar fi scos tot de la tine.

— Lasă-mă dracu' în pace! îl împinse la o parte, știind că nu ar fi putut să o facă dacă Oren nu i-ar fi dat voie.

— E din cauza ei? Wick se întoarce.

— A cui? Oren clătină din cap cu un amestec de enervare și milă.

— E o ticăloasă, Wick. O curvă îmbrăcată în halat de doctoriță.

— Nu e așa.

— Ai auzit cu urechile tale de la oamenii ăia din Dalton. S-a întins cu...

Pumnul lui Wick porni imediat, însă ultimul pahar de whisky își spusese cuvântul, încetinindu-l și făcându-l să greșească ținta. Îl nimeri pe Oren în umărul bine căptușit cu mușchi. Pumnul lui Oren îl nimeri pe Wick în bărbie. Își auzi pielea crăpând și sângele țâșnind. Din fericire, Oren îl prinse de pieptul cămășii înainte să îl lase genunchii. Îl

trase aproape și îl privi în față.

— Cu câteva zile înainte să fie împușcat, soția lui Raymond Collier băgase divorț. Îl învinuia de adulter. Ghici cine era fata cu care declara că își face de cap.

Înainte să verse tot whiskyul pe trotuar, Wick se smulse de lângă Oren, se întoarse și o luă spre parcare unde își lăsase camioneta, ce fusese, se pare, reperată de unul dintre polițiști. Lui Oren nu îi fusese chiar atât de greu să îl găsească.

— Wick! Se opri, se răsuci pe loc și întinse un deget amenințător spre Oren.

— Dacă mai vorbești vreodată despre ea în felul ăsta... Respira greu. Gâfâia. Nu putu să dea avertismentului greutatea pe care o dorea. Trebuia să plece de acolo. Repede. Așa că nu spuse decât:

— Să nu mai vorbești despre ea așa. Niciodată.

— Nu e cazul să te urci la volan, Wick. Lasă-mă să te duc eu la motel. Sau la mine acasă. Wick se întoarse și plecă.

De la volanul unui SU V staționat într-o parcare cu plată de pe stradă, Lozada asistă la scena dintre Wick și fostul partener al lui Joe Threadgill, Oren Wesley. Era prea departe să audă ce spun, dar se vedea clar că erau furioși.

Spre încântarea lui, făcură un schimb de pumni. Era mai bine decât anticipase vreodată. Disensiuni în cadrul forțelor de poliție. Dezbinare între doi prieteni buni. Toți cei apropiați lui Wick Threadgill erau porniți împotriva lui. Perfect.

Mai devreme avusese plăcerea să îi dezvăluie lui Rennie adevărata profesie a lui Wick. În timp ce ea digera vestea, adăugase și continuarea. Și anume că poliția din Fort Worth îi supraveghea casa. Înainte de asta, după ce Wick plecase claxonând grațios de două ori, Lozada îl urmărise până la o casă care, chipurile, era în

reconstrucție. Fiind el însuși supravegheat de multe ori, cunoștea semnele: trei mașini parcate în față, inclusiv camioneta lui Wick, materiale de construcție împrăștiate peste tot, dar nicio dovadă că s-ar fi lucrat ceva. Un cazan mare de gunoi în curtea din față. Toate acestea erau obiecte de decor, încercări stângace ale poliției să îl ducă pe el, pe Lozada, de nas. Ce prostie din partea lor să își închipuie că ar fi putut reuși vreodată.

— Te țin sub supraveghere dintr-un imobil de pe strada din spatele casei tale, îi spusese lui Rennie.

— Minți.

— Regret, dar nu e așa, draga mea.

— De ce m-ar supraveghea pe mine?

— Presupun că are legătură cu uciderea colegului tău.

— Nu te cred, declarase ea cu răceală. Dar îl crezuse. La câteva secunde după ce îi închisese telefonul în nas, ieșise din casă în goană și se îndreptase direct spre cealaltă casă. Stătuse înăuntru câteva minute, apoi ieșise, vizibil supărată, cu Threadgill pe urmele ei. Niciunul nu dăduse atenție SUV-ului parcat în apropiere. Mașina nu era trecută pe numele lui. Poliția nu avea de ce să o aibă în vizor. Se țineau după Mercedes, iar el tolera chestia asta. Iar când nu voia să fie urmărit, pleca la volanul SUV-ului. Mașina era staționată atât de aproape, că putuse să tragă cu urechea la conversația în care Rennie îi spusese lui Wick că nu mai vrea să îl vadă niciodată. Dumnezeu, ce priveliște senzatională. Rennie a lui punându-l la punct pe Wick Threadgill, în termeni pe care chiar și un polițai retardat ca el putea să îi înțeleagă.

Din unghiul în care se afla, Lozada simțise valurile de furie degajate de ea. Îi provocase o erecție. Dacă făcea dragoste chiar și numai cu o fracțiune din acel patos, merita toate eforturile. Pe urmă se întorsese acasă. Lozada

nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât să se ducă după ea și să înceapă etapa a doua a procesului de seducție, dar din păcate trebuia să se concentreze asupra lui Threadgill. Îl urmărise până la bar, unde fără îndoială că se dusesese să își înecă amarul.

Bietul Wick, gândi el privindu-l pierind ca din pușcă de lângă Wesley. Întâi o luase peste bot de la Rennie, iar acum de la vechiul său prieten. Nemernicul arogant nu mai părea atât de trufaș ca de obicei. O ciocănitură bruscă în geam îl făcu să reacționeze din reflex. Într-o fracțiune de secundă, țeava unui pistol mic era îndreptată spre fața uluită a lui Sally Horton.

— Dumnezeule mare, eu sunt! exclamă ea. Mi s-a părut că ești tu, dar nu eram sigură. Ce faci aici? Lui Lozada îi veni să îi tragă un glonț în cap pe loc, pentru că atrăgea atenția asupra lui. Wesley era încă vizavi stând de vorbă cu unul dintre polițiștii care patrulau prin piață pe bicicletă.

— Cară-te de aici!

— Lasă-mă și pe mine înăuntru! se milogi ea. Lozada se întinse peste bord și deschise ușa din dreapta. Mai bine să îi dea drumul înăuntru decât să o lase să țipe prin geam. Sally se urcă în mașină.

— Unde îți e Mercedesul? Nu că asta n-ar fi frumoasă, spuse ea plimbându-și mâna peste tapiseria din piele fină. Lozada se uita la Wesley. Ea îi urmări privirea.

— E homo. Se uită la ea.

— Cum?

— E homosexual. Lozada știa prea bine că Wesley era familist. Avea soție și două fiice.

— De ce crezi asta?

— Am întâlnit un tip în bar. Mi-a luat ceva de băut și ne înțelegeam destul de bine, când a năvălit înăuntru individul ăla de acolo. Turbat de furie. Se pare că sunt

parteneri. Stătuse de vorbă cu Threadgill? îi cumpărase de băut?

— Celălalt era tot negru? Sally clătină din cap.

— Blond cu ochi albaștri. Cow-boy. O față dură, dar drăguț. Threadgill.

— Nu mă interesează homosexualii, oricât de drăguți ar fi. Întinse mâna peste bord și îi atinse șlițul.

— Arma ta mă excită al naibii. La fel și pistolul. Râse singură de gluma ei cretină.

— Despre ce ați vorbit?

— Eu și cow-boy-ul? I-am povestit despre visul de a deveni dansatoare. Pe urmă i-am spus despre un tip pe care îl plac și care mă place. Ghici despre cine era vorba? Lozada se forță să zâmbească.

— Nu cumva despre mine? Ea îl strânse în joacă.

— Și a zis...

— Cine, cow-boy-ul?

— Da, a zis că dacă tot nu vine nicio femeie pe la tine, probabil că nu am niciun fel de competiție. Tu ce zici? Lozada întinse mâna și îi mângâie sfârcul prin tricoul ridicol.

— De unde știa că nu vine nicio femeie la mine? Te-a întrebat?

— Da, dar i-am spus... Se opri brusc, îl privi speriată și schimbă macazul.

— Nu i-am spus nimic. Mi-ai zis să nu vorbesc despre tine, așa că n-am vorbit. Adică n-am dat nume.

— Bravo! O ciupi destul de tare ca să o facă să tresară de durere.

— M-ai înfierbântat al naibii de tare.

— Hmmm, îmi dau seama.

— Hai să mergem într-un loc mai intim.

— Putem s-o facem și aici.

— Nu și ceea ce am eu în minte.

Rennie se uită la ceasul de pe noptieră. Era trecut de 3 dimineața și încă nu reușise să adoarmă. La șase fără un sfert trebuia să fie la spital. Își înfoie perna, îndreptă cearșaful care i se înfășurase în jurul picioarelor și închise ochii hotărâtă să nu se mai gândească la nimic și să adoarmă. O jumătate de oră mai târziu, renunță. Se duse la bucătărie, umplu ceainicul electric și îl băgă în priză. Începu să prepare ceaiul, dar mișcările îi erau greoaie și lipsite de coordonare. Scăpă de două ori capacul cutiei de ceai până reuși să îl pună la loc.

— Dracu' să îl ia! Dar nici ea nu știa exact la cine se referă. La Wick Threadgill sau la Lozada. Putea fi oricare dintre ei. Amândoi dețineau primul loc pe lista neagră. Iar detectivul Wesley era pe aproape, pe locul al doilea.

Era hotărâtă să ducă până la capăt amenințarea. Avocatul ei avea să îi contacteze pe superiorii lui Wesley. Ori o arestau, ori o lăsau în pace. Nu mai avea de gând să trăiască sub un nor de suspiciuni pentru o crimă pe care nu o comisese și despre care nu știa nimic". Favorul" la care se referise Lozada însemna cele cinci duzini de trandafiri. La altceva nu îndrăznea să se gândească.

O înfricoșa. Era un criminal. Un individ oribil. Insistent și, se temea, răbdător. Avea să continue cu telefoanele dacă nu găsea o modalitate să îl oprească. Problema era că nu știa cum. Normal ar fi fost să spună totul poliției, dar nu îi venea să o facă în acest moment. Amânase prea mult. Dacă îi spunea acum totul lui Wesley, i-ar fi confirmat și chiar i-ar fi sporit bănuielile. Avea să fie până la urmă absolvită de orice implicare în crima care îl costase pe Lee viața, dar între timp... Acest „între timp" trebuia evitat. Incidentul din Dalton avea să fie dezgropat și...

Ceainicul începu să țiuie. Îl scoase repede din priză și turnă apa fiartă peste pliculețul de ceai. Luă cana aburindă

în camera de zi, dădu drumul la televizor și se așeză într-un colț al canapelei, cu picioarele strânse sub ea. Schimbă canalele, încercând să găsească un program care să îi abată atenția de la necazurile cu Lozada și să o împiedice să se mai gândească la Wick.

Mintise când spusese că nu e furioasă. Era foarte furioasă. O rănise, iar acesta era lucrul cel mai neliniștitor – faptul că încă mai putea fi rănită. Se crezuse imună la așa ceva. Evident, se înșelase.

Îi descurajase toate tentativele, dar asta nu îl făcuse să dea înapoi. Începuse să îi admire tenacitatea și fusese flatată de încăpățânarea cu care o urmărea. Dacă era sinceră cu ea însăși, trebuia să admită că se bucurase când își dăduse seama că el era la volanul camionetei cu care se întrecuse. Când își dăduse pălăria pe spate și rostise tăragănat: „Mi-ați rănit orgoliul, doamnă doctor”, simțise un val de emoție. Dar până la urmă se dovedise că nu era un pretendent insistent, ci doar un polițist pe urmele unui suspect. Trădarea lui o trezise la realitate. Timpul estompase amintirile dureroase. Anii atenuaseră durerea rănilor sufletești, atât de adânci. Hotărârile luate începuseră să pară mai puțin importante.

Însă jocul dublu al lui Wick îi amintise dureros de ce luase acele hotărâri. Acum își revenise și era mai hotărâtă ca niciodată. Probabil că ar fi trebuit să îi mulțumească pentru asta. Însă nu îi era recunoscătoare pentru că o făcuse să simtă emoții și senzații pe care și le interzisese demult. Îl ura pentru că o făcuse să le simtă lipsa și să își dorească să le exploreze. Cu el. Puse pe măsuță cana cu ceai, băută pe jumătate, și se așeză mai bine între perne. Închise ochii și își aduse aminte cât de minunat îi fusese ieri călare pe Beade, simțind soarele și vântul fierbînți pe piele. Beția vitezei. Senzația că nimic nu îi stătea în cale. Libertatea.

Dacă ar fi știut în clipa aceea că Wick conducea camioneta, ar fi fost probabil și mai fericită. O făcea să zâmbească, să râdă chiar. Dintele acela ușor strâmb din față... O trezi telefonul.

CAPITOLUL 15

Wick fugi de lângă Oren cât putu de repede. Se urcă în camionetă - i se păru că îngrijitorului parcării îi luă o oră până să îi încaseze taxa - și merse până la marginea orașului. Parcă pe o stradă laterală, pustie și în următoarele câteva minute încercă să se autoconvingă că nu era pe cale să moară își pocni de mai multe ori elasticul de încheietura mâinii, dar asta nu opri falsele semnale de pericol iminent să îi urce rapid spre creier. Nu crezuse niciodată că o bandă din elastic putea face un astfel de miracol. Era ca și cum ai încerca să oprești cu un bici un tren de mărfă aflat în plină viteză. Dar doctorul i-o recomandase, așa că îi făcuse pe plac și o purta.

Începu să simtă furnicături în degetele de la mâini și de la picioare, apoi brațele și picioarele îi amorțiră. Prima oară când simțise această paralizie temporară, o luase drept dovadă certă că avea o tumoare pe creier. Apoi aflase că nu însemna decât că prin membre îi circula sânge prost oxigenat din cauza hiperventilației. Deschise torpedoul și scoase punga maro din hârtie. Respiră câteva secunde în ea după care furnicăturile încetară și amorțeala dispăru treptat.

Însă inima îi bătea ca un ciocan, de parcă s-ar fi pomenit brusc față în față cu o cobră gata de atac. Era scaldat în sudoare. Deși știa că nu va muri, așa se simțea. Pentru cinci minute de iad, mintea și trupul lui duseră o bătălie acerbă. Rațiunea îi spunea că suferă un atac de panică, iar trupul că e pe moarte. Dintre cele două, corpul era cel mai convingător. Lua masa cu niște prieteni, când fusese prins în ghearele primului atac de panică. I se

întâmplase fără veste, la mijlocul mesei. Fără niciun avertisment. Nu se simțise rău cu o clipă mai înainte, pentru ca apoi situația să se înrăutățească. Acum era bine, iar în secunda următoare un val de fierbințeală îl măturase din cap până în picioare, lăsându-l tremurând. Imediat îl apucaseră amețeala și greața. Se ridicase de la masă, dăduse năvală la toaletă și îl apucase o diaree violentă. Tremura ca frunza și simțea că i se desprinde pielea capului. Inima îi bătea îngrozitor și, cu toate că gâfâia, nu avea aer.

Crezuse cu tărie că avea o boală fatală. Că avea să moară pe loc. Chiar acolo, pe podeaua toaletei publice. Nimic nu i-ar fi putut clătina această convingere. Douăzeci de minute mai târziu își revenise cât să se țină pe picioare, să se spele pe față cu apă rece și să se scuze grupului de prieteni. Se simțea norocos că ieșea viu din restaurant – stors ca un burete, dar în viață. Se dusese acasă și dormise douăsprezece ore. A doua zi se simțise slăbit, dar bine în rest. Se gândise că poate fusese un virus perfid de gripă sau, eventual, sosul marinat pe care îl mâncase fusese toxic. Patruzeci și opt de ore mai târziu se întâmplase din nou. Se trezise în patul lui. Nu avusese niciun coșmar. Nimic. Dormea adânc și se trezise brusc terorizat de ideea morții. Inima îi bătea ca un ciocan. Transpirația îi curgea șiroaie. I se tăia respirația. Din nou simțise furnicături în extremități, pielea capului parcă i se strângea și avea convingerea absolută că zilele lui pe acest pământ luaseră sfârșit. Toate acestea se întâmplaseră după necazurile cu Lozada Asasinul dădea cu tifla Departamentului de poliție în general și lui Wick în special. Iar acum îl lovise și o boală fatală. Astfel vedea el lucrurile în momentul în care își făcuse o programare la un medic internist.

— Vreți să spuneți că sunt doar nebun? După ce îi făcuse o mulțime de analize

— Neurologice, gastrointestinale, cardiologice și câte și mai câte –, diagnosticul doctorului fusese că suferea de anxietate acută. Se grăbise să îl asigure că nu era nebun și îi explicase natura bolii. Fusese ușurat să audă că boala nu era fatală, însă cauza era imprecisă și asta îl irita. Voia o vindecare rapidă și fu dezamăgit să afle că lucrurile nu mergeau de obicei așa.

— S-ar putea să nu mai aveți niciodată vreo criză, îi spusese doctorul. Sau s-ar putea să le aveți periodic tot restul vieții. Wick se informase pe tema asta și epuizase tot materialul disponibil. Îl durea gândul că mii de oameni treceau prin ceea ce trecea și el, dar faptul că simptomele erau comune îl liniștea oarecum.

O vreme se dusese la un psiholog și luase medicamentele profilactice prescrise. Până la urmă însă îi convinsese pe ambii doctori și pe sine însuși că se vindecase.

— Nu mai am nimic, îl asigurase pe psiholog. Ceea ce a declanșat atacurile – și a fost o combinație de mai multe chestii – a trecut. Acum sunt bine.

Iar acest lucru fusese valabil pentru ultimele zece luni. Atât trecuse de la ultimul atac de panică. Se simțise bine. Până în seara asta. Slavă Domnului că ăsta nu fusese prea violent și nu durase prea mult.

Își dăduse seama imediat ce i se întâmpla și reușise să îl depășească. Poate că elasticul îl ajutase totuși. Mai așteptă cinci minute să fie sigur că trecuse, apoi porni motorul. Intră pe autostrada spre vest și merse fără nicio destinație specială. Mintea îi era goală, în afară de gândurile la Rennie Newton. Doctoriță chirurg. Călăreață. Lolita. Ucigașă.

Se putea ca atacul de panică să fi fost precipitat de vestea că fusese încurcată cu un bărbat însurat când avea numai șaisprezece ani. Asociatul tatălui ei care probabil

era mult mai în vârstă decât ea. O adolescentă distrugătoare de căsnicii. Asta se potrivea cu ceea ce spusese Crystal despre Rennie, că fusese o nebună și o destrăbălată. O fată capabilă să meargă prin oraș cu sânii goi nu ar avea nicio reținere să se culce cu asociatul tatălui, să îi distrugă căsnicia și probabil să se distreze de minune pe tema asta. Oamenii cuviincioși din Dalton nu avuseseră cum să nu fie indignați de un asemenea comportament. Iar când mai venise și împușcarea partenerului de afaceri al tatălui ei, nu era de mirare că părinții se spălaseră pe mâini și o trimiseseră pachet la un internat.

Însă nimic nu se potrivea cu femeia pe care o cunoștea el. E adevărat că nu-i stătuse în preajmă decât de două ori, dar din câte putuse observa credea că reușise să își dea seama de ce fel de om era.

De la adolescenta petrecăreață ajunsese să ducă o viață de călugăriță. De unde înainte își flutura marfa peste tot, acum nu suporta să fie atinsă, nelăsându-l nici măcar să o mângâie pe obraz. Era asta comportamentul unei femei fatale?

Nu putea s-o identifice pe adevărata Rennie Newton și asta îl înnebunea, din motive care nu aveau nicio legătură cu Lozada și cu uciderea lui Howell. Obiectivitatea lui fusese distrusă, iar Oren observase. De aceea stătea cu ochii pe el, urmărindu-l peste tot ca un ogar. Dar nu se putea supăra pe el. Îl enervase că îl lovise atât de tare și era sigur că se înșela în privința ei. Însă Oren nu își făcea decât meseria. Apelase la el ca să îl ajute și în loc de asta el complicase lucrurile și mai rău. Dintr-odată își dădu seama că nu mergea chiar la voia întâmplării. Ajunsese pe strada unde crescuse. Probabil că subconștientul îl făcuse să o ia într-acolo. Poate că avea nevoie să revadă locurile natale și să coboare din nou cu

picioarele pe pământ. Trase pe dreapta în fața casei familiei lui.

O vându-se după ce Joe fusese ucis. I s-ar fi părut un sacrilegiu să mai locuiască acolo fără el. Nu știa dacă cei care o cumpăraseră mai locuiau acolo sau dacă o vânduseră, dar oricum actualii proprietari erau oameni gospodari. Chiar și în întuneric se vedea că imobilul era bine întreținut. Gardul viu era tuns frumos, iar pomii îngrijiți. Obloanele fuseseră vopsite într-o altă culoare, care mamei lui i-ar fi plăcut cu siguranță. Stratul ei de trandafiri dinspre răsărit încă mai înflorea. Parcă își auzea tatăl spunând:

— Ar trebui să vă fie rușine de ceea ce ați făcut.

— Da, domnule.

— Da, domnule.

— Știți bine că mama voastră e foarte mândră de trandafirii ei.

— A fost un accident, mormăise el.

— V-a rugat să nu jucați fotbal lângă stratul ei de trandafiri, nu-i așa?

Wick se repezise să prindă o pasă aruncată de fratele lui mai mare. Mingea aterizase printre tufișurile de trandafiri, urmată de Wick. Zvârcolindu-se să iasă de acolo, rupsesse mai multe flori din rădăcină. Mama lui plânsese când văzuse pagubele ireparabile. Când venise acasă de la serviciu, tatăl lor intrase în ei imediat.

— De acum încolo jucați fotbal pe maidanul din capătul străzii.

— Dar sunt furnici care înțeapă pe terenul ăla, tată, protestase el.

— Tacă-ți gura aia odată! șuierase Joe.

— Nu-mi spune tu mie să tac din gură. Nu ești șeful meu. Și habar n-ai să joci fotbal. Dacă nu aruncai mingea aia nenorocită...

— Wick! Când tatăl lor adopta tonul acela, el și Joe știau că era mai înțelept să amuțească.

— În weekend-ul ăsta o să faceți curat în garaj și o să curățați jgheaburile. Nu aveți voie să vă chemați prieteni și nici să ieșiți din curte. Și dacă mai aud văicăreli, certuri sau cuvinte urâte, adăugase el cu ochii la Wick, weekend-ul viitor va fi și mai rău. Zâmbi amintindu-și toate acestea. Încă de pe vremea aceea Joe știa să se controleze și când era cazul să țină gura închisă, lecții pe care el nici acum nu le învățase. Interiorul casei păstra și mai multe amintiri. Mama lui făcea din sărbători și din zilele de naștere evenimente majore. Avuseseră o mulțime de animale pe care le iubiseră mult – un mare număr de pisici și câini, doi hamsteri și un mierloi rănit. Wick căzuse din nuc și își rupsese brațul, iar mama lui plânsese spunându-i că ar fi putut să-și rupă gâtul. În ziua în care Joe primise prima lui mașină, îl lăsase să se așeze la volan, descriindu-i toate calitățile acesteia. Avuseseră petreceri în fiecare an la începerea școlii și apoi din nou când absolviseră Academia de poliție. Părinții lor fuseseră mândri de ei. Wick era sigur că tatăl lui își plictisise de moarte colegii de la compania Bell Elicopter cu povești despre băieții lui, polițiștii. Dar erau și amintiri triste. Ca ziua în care părinții le spusese că tatăl lor avea cancer. El și Joe se mutaseră deja în apartamentele lor, dar veneau frecvent acasă la reuniuni de familie. Stăteau cu toții la masa din bucătărie, mâncând tort de ciocolată și regalându-și părinții cu povești din viața lor de polițiști, pe care le schimbau câte puțin ca să nu îi îngrijoreze prea tare, când tatăl lor devenise brusc serios. Mama lor era atât de tulburată, că fusese nevoită să plece din încăpere, își aminti el.

La doi ani după ce rămăsese văduvă, un șofer adolescent trecuse pe stop și o lovise în plin. Paramedicii le spusese că murise pe loc. Pe moment, Wick

blestemase soarta, care îi făcuse să își piardă ambii părinți atât de aproape unul de altul, dar mai târziu se bucurase că mama lui nu trăise să își vadă primul născut ucis. Joe era lumina ochilor ei. Dacă n-ar fi murit în acel accident, faptul de a-și duce băiatul la groapă ar fi omorât-o cu zile și ar fi fost mult mai dureros. Cea mai neagră amintire a lui era din noaptea în care Joe fusese luat de lângă el. După moartea mamei lor, se mutaseră amândoi înapoi în casa în care crescuseră. În seara aceea invitasese un grup de prieteni. Băuseră cu toții și făceau hărmălaie, muzica urla și de-abia auzise soneria. Fusese uimit să îi găsească pe Oren și pe Grace stând în prag.

— Hei, cine a chemat poliția? E muzica prea tare?

Își amintea că ridicase în glumă mâinile deasupra capului.

— Promitem că nu mai facem, domnule polițist, numai nu ne băgați la răcoare.

Dar Oren nu zâmbea, iar ochii lui Grace erau umezi. Prin aburii alcoolului, îl lovise brusc:

— Unde e Joe? Dar știuse dinainte să întrebe. Oftă, mai aruncă o privire lungă spre casă, apoi luă piciorul de pe frână și se îndepărtă încet.

— Destule amintiri pentru o singură noapte, Wick, bătrâne. Orașul dormea. Pe străzi mai erau foarte puține mașini. Intră în parcare a motelului, coborî, încuie mașina, se duse cu pași greoi spre camera lui și intră. Înăuntru mirosea greu. Prea multe țigări, prea mulți ocupanți, prea multe mâncăruri aduse la pachet. Dezinfectantul nu mai avea niciun fel de putere. Dădu drumul aerului condiționat la maxim.

Patul, așa trist și lăsat cum era, arăta îmbietor, dar trebuia să facă un duș mai întâi. Chiar și la ora aceea a dimineții apa caldă se termină înainte să se săpunească așa cum trebuie, dar nu se grăbi. Lăsă apa rece să îi

șiroiască pe cap și pe față multă vreme, ca să îndepărteze orice urme lăsate de atacul de panică. Pe lângă asta, începuseră să îi placă dușurile cu apă rece, ceea ce era foarte bine. Se părea că el și apa caldă din abundență nu aveau să fie niciodată colocatari.

În momentul în care închise robinetul, auzi un zgomot în dormitor.

— Pe toți dracii! mormăi el. Cred că femeia asta are un radar. Era inadmisibil. La ora... Se uită la ceasul de mână. Patru și douăzeci și trei de minute. Trebuia să stea de vorbă cu administratorul. Furios, înșfăcă un prosop, și-l înfășură în jurul taliei, smuci ușa și năvăli înăuntru. Fata zăcea pe pat cu fața în sus. Literele argintii de pe tricou străluceau în lumina veiozei de pe noptieră. Lumina se reflecta și în ochii ei deschiși și lucea sinistru pe cele două găuri simetrice din frunte. Simți mișcare în spatele lui, dar nu avu timp să reacționeze. O mână de fier i se încleșta pe mărul lui Adam. Primi un pumn puternic în spate, chiar deasupra taliei. Urechile îi țiuiră și camera începu să se învâртеască.

— E vina ta că a murit, Threadgill. Meditează la asta în timp ce crăpi.

Locul unde fusese lovit cu pumnul îl durea al naibii, dar îi trezi la viață instinctele. Încercă să desprindă brațul care îl strângea de gât. În același timp își repezi cotul în spate Lovi în niște coaste, dar fără cine știe ce impact. Repetă mișcările, încercând de data asta să îl lovească pe atacator în rotulă cu călcâiul. Sau asta crezu că face. Cel puțin asta ar fi vrut. Încercă, dar nu fu sigur dacă reușise. Dumnezeuule, nu realizase că își ieșise atât de tare din formă. Sau fusese atacul de panică mai sever decât crezuse, îl lăsase fără nicio putere, parcă era un pisoi nou-născut.

— Domnule Threadgill? își auzi numele ca de la o

mare distanță, urmat de ciocănituri repetate în ușă.

— La dracu'! Brațul din jurul gâtului i se desprinsese. Când îi dădu drumul, genunchii i se înmuiară și căzu greu pe mocheta urât mirositoare. Durerea îi explodează în creier. Dumnezeu mare, ce chin! Întunericul se lăsă ca o ceață deasă și se bucură de venirea lui.

Rennie alergă din parcare doctorilor până în camera de gardă.

— Camera trei, doamnă doctor. Îi aruncă geanta recepționerei.

— Ai grijă tu de asta, te rog. O luă la fugă pe coridor. În camera numărul trei era multă activitate, mult personal, foarte ocupați cu toții. O asistentă o aștepta cu halatul pregătit. Își băgă repede mâinile în mâneci și își trase o pereche de mănuși de cauciuc, apoi își potrivi la ochi o pereche de ochelari de protecție cu lentile transparente.

— Spuneți-mi care e situația. Rezidentul din camera de gardă o puse la curent:

— Bărbat în vârstă de patruzeci și unu de ani, plagă prin înjunghiere în partea de jos a spatelui, în dreapta. Obiectul e încă împlântat până la mâner.

— Rinichiul?

— Aproape sigur.

— Tensiunea a scăzut la optzeci, zise o asistentă. Câteva asistente și un internist îi mai dădură și alte informații vitale. Pacientul fusese intubat. I se făcea transfuzie cu sânge grupa zero și primea soluție lactică Ringer prin perfuzie. Îl rostogoliră pe o parte ca să îi poată examina plaga, din care ieșea mânerul a ceea ce părea a fi o șurubelniță.

— Abdomenul i se dilată. Are burta plină de sânge. Se uită și ea și decise că nu avea nevoie de lavaj peritoneal sau radiografie. Pacientul avea hemoragie internă.

— Tensiunea scade, doamnă doctor. Rennie trebui să

asimileze toate informațiile în treizeci de secunde de la sosire. O asistentă puse în furcă receptorul telefonului de perete și strigă:

— Sala de operații e pregătită.

— Să mergem, zise Rennie. Dădu să se întoarcă, dar zări în treacăt fața pacientului. Strigătul ei îi făcu pe toți cei din jurul patului cu roțile să se oprească în loc.

— Doamnă doctor?

— Vă simțiți bine? Ea dădu din cap și zise cu asprime:

— Dați-i drumul. Dar nu se mișcă nimeni.

— Imediat! Asta îi puse pe toți în mișcare. Patul cu roțile fu împins pe coridor. Ea alerga pe lângă el. Ușa liftului era ținută deschisă pentru ei. Ajunseseră aproape, când cineva îi strigă numele.

— Stați puțin! Se opri și se întoarse. Detectivul Wesley venea în fugă spre ea.

— Nu e acum momentul, domnule detectiv. Am o urgență.

— Nu îl operați pe Wick.

— Ba exact asta am să fac.

— Nu dumneavoastră.

— Asta îmi e meseria.

— Nu pe Wick. Patul fusese împins în lift. Făcu semn echipei să îl ducă sus.

— Vin imediat. Ușile liftului se închiseră. Se întoarse spre Wesley.

— E în stare de șoc și poate să moară. Dintr-o clipă în alta. Înțelegeți?

— Doctorul Sugarman e pe drum. Ajunge în cinci minute.

— Regret, dar nu avem atâta timp la dispoziție. Pe lângă asta, sunt un chirurg mai bun decât Sugarman și am mai multă experiență în traumatologie. Pacientul are

nevoie de mine și nu ai să mă oprești dumneata să îi salvez viața.

Îl privi în ochi zece secunde, apoi se întoarse și o luă la fugă spre liftul care fusese trimis jos după ea.

— Fetele sunt bine? Ești sigură?

— Oren, m-ai întrebat același lucru acum zece minute. Am sunat acasă. Sunt foarte bine. Luă mâna lui Grace și o mângâie.

— Iartă-mă.

— E în ordine. Îi înconjură umerii cu brațul.

— Polițista pe care ai trimis-o le pregătea micul dejun. Un alt polițist păzește casa. Totul e în regulă. Îi masă gâtul.

— Dar nu sunt așa de sigură în privința ta.

— Sunt bine, spuse el, și se ridică greoi de pe canapeaua din camera de așteptare. De ce durează atât de mult? E de ore întregi în operație.

— S-ar putea să fie un semn bun.

— Dar ce...

— Sunteți detectivul Wesley? Se răsuca pe călcâie. O asistentă în halat verde se apropie de el.

— M-a trimis doamna doctor Newton să vă spun că iese în câteva minute. V-a rugat s-o așteptați.

— Dar Wick? Pacientul? Ce face? Asistenta se întoarse și dispăru pe ușile duble. Grace îl trase la loc pe canapea. Oren își acoperi fața cu mâinile.

— A murit. De-asta nu ne-a spus nimic.

— Nu ne-a spus nimic pentru că nu e treaba ei.

— E mort, sunt sigur.

— E puternic ca un taur, Oren.

— Se repetă din nou povestea cu Joe.

— Nu e adevărat.

— Singura diferență e că Joe era deja mort când l-am găsit.

— Nu e vorba de Joe. Nu e același lucru.

— Nu am putut să fac nimic ca să-l ajut pe Joe și acum nu am putut face nimic pentru Wick.

— Nu ești tu vinovat pentru ce li s-a întâmplat nici unuia dintre ei.

— Dacă Wick a murit...

— Nu a murit.

— Grace, dacă a murit, înseamnă că l-am dezamăgit pe Joe. Se aștepta de la mine să am grijă de fratele lui. Să veghez asupra lui. Să îl protejez.

— Oren, încetează! Nu te tortura singur. Nu poți să te consideri vinovat pentru asta.

— Sunt vinovat. Dacă nu eram eu, Wick ar fi fost acum în Galveston. În siguranță. N-ar fi ajuns să se zvârcolească între viață și moarte pe podeaua camerei ălei a nenorocite de motel, spuse el, și vocea i se frânse. M-a întrebat dacă numai de atât e în stare Departamentul de poliție și eu i-am zis să nu facă pe nebunul, că a dormit în altele și mai rele și că oricum e mai bună decât maghernița în care stă în Galveston. Grace, n-o să pot să trec peste asta. Îți jur că n-o să pot.

— Wick nu a murit.

— De unde știi? Ea îi zâmbi cu blândețe.

— Pentru că e prea năbădăios ca să moară așa ușor. Ar fi vrut să o creadă, dar Grace era consilier de mesericăsta făcea toată ziua. Își câștiga existența știind să ofere încurajări în situații critice. Dar chiar dacă erau platitudini, era bucuros că se afla lângă el și îi spunea lucrurile pe care voia și avea nevoie să le audă.

Mai trecură douăsprezece minute până ce doctorița Newton își făcu apariția pe ușile duble. Înfațișarea ei nu era încurajatoare. Arăta ca un soldat rănit în luptă și care pierduse bătălia. Își pusese un halat alb pe deasupra, dar care nu reușea să ascundă bluza pătată de sânge a

costumului verde în care operase. De sub bonetă îi scăpaseră şuvițe de păr ude de transpirație. Avea cearcăne negre și părea să aibă nevoie de o farfurie sau două de mâncare fierbinte. Nu le prelungi suspansul.

— A supraviețuit operației, îi anunță apropiindu-se. Oren respiră adânc și o îmbrățișă strâns pe Grace. Ea își lipi fața de pieptul lui și spuse în șoaptă o rugăciune de mulțumire. Rămaseră așa câteva minute, apoi Oren îi dădu drumul lui Grace și își șterse ochii. Femeia îi întinse mâna doctoriței chirurg.

— Eu sunt Grace Wesley.

— Rennie Newton.

— Vă mulțumim, doamnă doctor Newton. Cele două femei își dădură mâna, apoi medicul îi întinse lui Oren o pungă de plastic cu o șurubelniță Phillips pătată de sânge.

— Eu sunt singura care a atins-o. După asta, își băgă mâinile în buzunarul halatului și trecu direct la subiect.

— Plaga a fost adâncă. Partea solidă a rinichiului drept a fost penetrată. Organul a fost reparat și după toate probabilitățile se va vindeca fără niciun efect advers asupra sistemului renal. Au mai fost afectați și mușchii. L-am chemat pe ortopedul nostru, care a făcut o treabă remarcabilă. Va fi disponibil după-amiază dacă vreți să vorbiți cu el.

— A pierdut o mulțime de sânge, spuse Oren. Ea dădu din cap aprobator.

— Am găsit sursa principală a hemoragiei - o arteră tăiată - după care am putut să îndrept fluxul sanguin înapoi spre rinichi. Din fericire, intervenția a fost rapidă. Altfel ar fi pierdut rinichiul sau ar fi murit din cauza pierderii masive de sânge. Dacă l-ar fi așteptat pe Sugarman ar fi fost riscant. Acesta era mesajul pe care i-l transmitea. Oren o întreabă când îl puteau vedea.

— Chiar și acum, dacă vreți. Veniți cu mine. O

urmară.

Grace simțise probabil animozitatea latentă dintre ei. Îi aruncă o privire nedumerită și îl întrebă încet:

— Ce se întâmplă? El clătină din cap. Avea să îi explice mai târziu și după aceea va înțelege de ce conversația lui cu doctorița era politicoasă, dar reținută.

Îi conduse prin două seturi de uși rulante automate în secția de terapie intensivă.

— Se află încă sub influența anesteziei puternice și trebuie să vă avertizez că nu arată prea bine. S-a întâmplat ceva cu fața lui.

— A căzut în nas. Doctorița se opri și întoarse capul spre el, făcând ochii mari, arătând că îi păsa mai mult decât le arătase până acum.

— A fost atacat din spate, explică el. Se pare că atunci când agresorul i-a dat drumul, Wick s-a prăbușit pe podea cu fața în jos. Așa l-au găsit paramedicii.

Îi era prea rușine să le spună că rana la bărbie o avea de la el.

— Ortopedul i-a făcut radiografie, spuse ea. Nu are pomeții rupeți, dar... o să vedeți. Le făcu semn să intre într-una din rezerve. Grace, care era mai curajoasă decât el, se duse direct spre pat, se uită la Wick și începu să plângă. Oren rămase mai în spate, dar putea să îl vadă destul de bine. Prima lui reacție fu să blesteme în șoaptă. Wick era întins pe partea stângă, susținut în poziția aceea de o pernă mare. Obrazul drept, cel vizibil, era atât de umflat, încât îl recunoșteai cu greu. Avea ochii închiși, dar nu l-ar fi putut deschide pe dreptul nici dacă ar fi vrut. Un tub lipit de buze îl ajuta să respire. Tăietura de pe bărbie părea o glumă pe lângă celelalte răni, dar tocmai aceea îl făcu pe Oren să se schimbe la față.

— Îi dăm antibiotice prin perfuzie ca să prevenim infecția, deși nu există niciun indiciu că ar avea intestinul

perforat, ceea ce i-ar fi complicat mult situația, le explică doctorița Newton pe un ton ce suna din nou mecanic și detașat. I s-a pus un cateter. La început, a avut sânge în urină, dar acum totul e bine.

— Țsta e un semn bun, nu-i așa? întrebă Grace.

— Bineînțeles. Are inima puternică, iar pulsul e regulat, îi ținem tensiunea sub observație atentă. O să îl scoată de la aparatul de respirație artificială imediat ce își recapătă cunoștința. I se vor da bineînțeles analgezice. Condiția fizică bună pe care o are l-a ajutat să supraviețuiască și îl va ajuta să se refacă. Va rămâne la reanimare câteva zile și voi continua să îl țin sub observație, dar pronosticul e bun. Cei trei rămaseră în picioare privindu-l încă pentru câteva minute, apoi doctorița le făcu semn să iasă.

— E cineva care ar trebui anunțat? Are familie? N-am știut pe cine să sunăm.

— Wick nu e căsătorit, i-o luă Grace înainte lui Oren. Nu are pe nimeni.

Mâinile doctoriței dispărură din nou în buzunarele halatului, împingând atât de tare, de parcă voia să le desfacă.

— Înțeleg.

— Putem să facem ceva pentru el? îi aruncă lui Grace un zâmbet timid.

— În clipa de față, nu. După ce va ieși din spital, va avea nevoie de cineva să stea cu el cel puțin o săptămână. Va sta mult la pat. Până atunci, va fi îngrijit foarte bine de asistentele noastre. De mâine după-amiază îi voi permite să primească vizite, dar pentru scurt timp.

— Din păcate, doamnă doctor, eu nu pot să permit să primească vizitatori. A fost victima unei tentative de asasinat. Și mai e, de asemenea, un martor-cheie.

— Martor la ce?

— Crimă.

CAPITOLUL 16

Când a fost atacat, în cameră mai era o femeie, zise Wesley. Am găsit-o moartă.

Rennie își păstră o expresie impasibilă. Dar nu îi fu ușor. Neavând încredere în propria voce, dădu doar din cap.

— Echipa de la criminalistică cercetează camera chiar acum. Menajera motelului, care a fost o pacoste până azi-dimineață, i-a salvat viața. A intrat în cameră cu cheia ei. Dacă n-ar fi venit, ar fi murit și el.

— L-a văzut pe asasin? Oren clătină din cap.

— Fereastra de la baie era deschisă. Presupunem că a ieșit pe acolo chiar înainte să intre ea. A bătut la ușă mai întâi. Asta l-a pus pe fugă.

— Deci n-a putut să schițeze niciun portret.

— Din nefericire, nu. Iar din camerele de motel cu greu se pot obține probe, pentru că sute de oameni circulă prin ele.

— Vreo urmă de tălpi lângă fereastră?

— Alea e pavată cu asfalt negru. Până acum nu avem niciun indiciu. Dar să sperăm că tehnicienii noștri vor descoperi ceva folositor.

— Dar asta? întrebă ea arătând spre șurubelnița din pungă.

— Vom face tot ce vom putea. Rennie voi să îi întrebe dacă se gândea la vreun suspect, dar se temu de răspuns.

— Trebuie să vorbesc cu Wick imediat ce se trezește, să aflu ce știe, zise el.

— Înțeleg, dar nu uitați că toată noaptea s-a luptat să supraviețuiască. Are nevoie de odihnă. Nu vreau să îmi agitați pacientul.

— N-aș face nimic care să pună în pericol recuperarea lui, zise Oren arțăgos.

— Așa sper. Acum va trebui să mă scuzați. Intru iar în operație, într-o jumătate de oră.

— Dar pareți epuizată! exclamă Grace.

— O să-mi revin după ce mănânc ceva. Îi zâmbi lui Grace Wesley, pe care o plăcuse din prima clipă, apoi se întoarse din nou spre detectiv.

— Este evident că dumneavoastră și domnul Threadgill sunteți mai mult decât colegi de serviciu.

— Suntem prieteni. Practic face parte din familie.

— Atunci am să las vorbă asistentelor de la terapie intensivă că pot să vă pună la curent cu starea lui când sunați.

— V-aș fi recunoscător. Mulțumesc.

— Cu plăcere. Grace Wesley îi mulțumi din nou pentru că îi salvase viața lui Wick. Detectivul rosti un scurt: „ținem legătura” și apăsă butonul „Jos” al liftului. Rennie se întoarse în rezerva lui Wick și o întrebă pe asistentă dacă dăduse vreun semn că și-ar reveni.

— A gemut de câteva ori, doamnă doctor. Atât.

— Dă-mi, te rog, un mesaj pe pager când se trezește. Voi fi în sala de operații, dar vreau să știu.

— Sigur, doamnă doctor. Înainte să plece, își privi lung pacientul, dar își înăbuși impulsul de a-i da la o parte o șuviță rebelă de păr de pe frunte.

Făcu duș în vestiar și își puse o uniformă verde curată, apoi se duse la bufetul de la parter. Luă un mic dejun format din din omletă, pâine prăjită și suc de portocale, pe care îl mănâcă numai pentru că avea nevoie de combustibil și nu pentru că ar fi avut vreun chef. Înapoi în secția de chirurgie, studie fișele următorilor pacienți și stătu puțin de vorbă cu ei.

— Și eu și oncologul suntem de acord că tumoarea nu se mai întinde. După ce scoatem bucata aceea de intestin, pronosticul dumneavoastră e foarte bun.

Femeia îi mulțumi amețită de anestezicul puternic pe care i-l administrase doctorul anestezist prin perfuzie. Rennie se spală metodic înainte să intre în sala de operații. Era bine să facă un lucru familiar care ținea de rutină. Viața ei organizată cu atâta grijă îi scăpase de sub control. De când aflase că Lee fusese ucis și de la apariția trandafirilor în camera de zi, nimic nu mai fusese în ordine. Dar, gândi ea frecându-se fără milă între degete, putea să își recapete acel control. Nu trebuia decât să se concentreze asupra propriei munci. Aceasta reprezenta pivotul de bază al vieții ei. Dacă ținea bine frâiele acolo, însemna că era din nou la cârma vieții sale. Se afla în sala de operație și tăia țesutul adipos al abdomenului pacientei, când rezidentul care o asista i se adresă:

— Am auzit că a fost ceva agitație pe aici de dimineață

— Doctorița Newton a noastră e o adevărată eroină, zise și asistenta de chirurgie. Rennie, concentrată asupra a ceea ce făcea, întrebă absentă:

— Despre ce vorbiți?

— A fost pe toate canalele la știri azi-dimineață. Rennie îi aruncă o privire anestezistului, care vorbise de pe scaunul lui de la capul pacientei.

— Ce a fost la știri?

— Cum i-ai salvat viața polițistului.

— Fratele lui Threadgill a murit la datorie acum câțiva ani, spuse rezidentul. Dacă nu erai tu, ar fi avut și el aceeași soartă.

— Numai că Threadgill nu era la datorie în momentul respectiv, remarcă o altă asistentă.

— Nu știu nimic despre el, zise Rennie cu răceală. Aspiră, te rog. Am fost chemată la o urgență, asta a fost tot.

— Din câte am auzit la știri, pentru fată nu s-a mai

putut face nimic, zise anestezistul. Rezidentul vorbăreț prinse firul din zbor:

— Am auzit chiar de la paramedicii care au răspuns la apelul de urgență că a fost găsită în patul polițaiului. După toate aparențele, cel care l-a atacat pe Threadgill a ucis-o mai întâi pe ea.

— Vreun iubit gelos?

— Sau soț.

— S-ar putea. Din câte și-au dat seama până acum, Threadgill făcea duș.

— În ceea ce mă privește, țin să remarc rezidentul, cu fumez totdeauna o țigară mai întâi. De-abia după aia mă duc la duș. Tu cum faci, Betts? Fumezi după sex?

— Nu știu, replică asistenta. Nu m-am uitat niciodată. Izbucniră cu toții în râs. Asistenta de chirurgie ridică din sprâncene pe deasupra măștii.

— Dacă polițistul ăsta chiar arată ca în fotografia pe care au publicat-o în ziar, aș zice că fata a murit cu zâmbetul pe buze.

— Ce-ar fi să ne întoarcem la treabă? le-o reteză Rennie. Care e tensiunea? Anestezistul îi răspunse pe un ton docil și profesional. Bruschetea ei le tăia se pofta de glume. Rennie nu ridică deloc capul, concentrată asupra operației. Dar când îi sună pagerul, o rugă pe asistentă să vadă de la cine era mesajul.

— E de la secția de terapie intensivă, doamnă doctor.

— Vrei să-i suni tu, te rog? Ascultă în timp ce ea telefona.

— Bine, îi spun, zise ea și închise.

— Threadgill își revine.

— Mulțumesc. Deși simți că sprâncenele tuturor se ridică pe deasupra măștilor, nimeni nu îndrăzni să comenteze. Nu se mai vorbi decât despre operație. Într-un târziu, Rennie își retrase mâinile și îl rugă pe chirurgul

asistent să prindă ultima sutură internă. Pipăi zona cu degetul înmănușat să se asigure că toate suturile țin.

— Arată bine.

— Perfect, spuse celălalt chirurg. Ai făcut o treabă excelentă, doamnă doctor.

— Mulțumesc. Vrei să închizi tu în locul meu?

— Dorința ta e poruncă pentru mine.

— Mulțumesc. Ați făcut cu toții treabă bună. Își trase mânușile pline de sânge și ieși, conștientă că imediat ce ușa avea să se închidă în urma ei, vor începe cu toții să speculeze. Lasă-i să își dea cu presupusul, gândi ea.

Anunță familia, care aștepta cu sufletul la gură, că operația reușise, pe urmă se duse repede la vestiar, mai făcu un duș și ajunse la terapie intensivă chiar în momentul în care asistenta îl îndemna pe Wick să tușească, ca să își scoată tubul pentru respirat. Trecu prin senzația de sufocare pe care o au toți pacienții, dar până la urmă tubul ieși.

— N-a fost chiar atât de rău, nu-i așa, domnule Threadeill? Ați fost la înălțime.

El își mișcă buzele, dar asistenta nu îl auzi, așa că se aplecă spre el. Când se ridică, chicotea.

— Ce-a zis? Întrebă Rennie.

— A zis: „Du-te și găsește pe cineva să ți-o tragă”.

— Nu trebuie să tolerezi așa ceva din partea lui.

— Nu vă faceți probleme, doamnă doctor. Am un soț și patru băieți. Rennie îi luă locul la marginea patului lui Wick.

— Wick, știi unde te afli? El mormăi ceva ininteligibil. Ea îi puse stetoscopul pe piept și ascultă câteva minute.

— Ești foarte bine.

— Mi-e sete.

— Vrei niște gheață sfărâmată? Se uită spre asistentă, care dădu din cap și plecă să aducă gheața.

— Deocamdată ai voie doar câteva bucățele de gheață. Nu vreau să bei ceva și să ți se facă greață. El gemu din nou, luptându-se să deschidă ochiul drept, neștiind cât era de umflat. Avea să fie amețit și dezorientat încă pentru câteva ore.

— Cum stai cu durerile, Wick? Pot să îți măresc doza de analgezice. El bolborosi ceva, dar tot de neînțeles.

— Voi considera că ai spus da. Asistenta se întoarce cu o cană cu gheață sfărâmată și o lingură de plastic.

— Dă-i câteva linguri de câte ori se trezește. Rennie se apucă să treacă însemnările necesare pe fișă. Înainte să plece, i se adresează asistentei:

— Voi fi aici sau la cabinet. Dă-mi mesaj pe pager dacă intervine vreo schimbare.

— Sigur. Oh, doamnă doctor, cred că vrea să vă spună ceva.

Rennie se întoarce lângă patul lui Wick. El îi caută mâna. În ciuda acului perfuziei care îi intra în dosul palmei, o strânse surprinzător de tare. Ea se aplecă spre el.

— Ce este, Wick? El șopti un singur cuvânt.

— Lozada. Detectivul Wesley se încruntă la ea din spatele biroului plin cu hârtii în dezordine.

— Altceva?

— Doar atât". Lozada", repetă Rennie.

— Când s-a întâmplat asta?

— Astăzi, în jurul prânzului.

— Și de-abia acum îmi spuneți?

— Mai întâi a trebuit să cântăresc bine situația.

— Ce situație? Ceilalți membri ai Diviziei de Criminalistică păreau să își vadă de treburile lor, dar Rennie realizează că e obiectul curiozității acestora.

— Putem vorbi undeva între patru ochi? Wesley dădu din umeri și îi făcu semn să o urmeze. O conduse în

aceeași cameră unde îi înregistrase pe bandă interogatoriul. Se așezară pe aceleași locuri. Ei nu îi plăcu faptul că se afla din nou în poziție defensivă, dar nu comentă și reluă imediat discuția.

— Asta ar putea să însemne că Lozada a fost cel care l-a atacat pe Wick azi-noapte?

— Așa credeți? Ea simți cum i se încălzesc obraji.

— Văd că asta nu e o noutate pentru dumneavoastră.

— Deloc, doamnă doctor.

— Pot să vă întreb ceva? El înălță din umeri cu indiferență.

— Ce aveți împotriva mea? El se foi în scaun.

— Nimic.

— Nu e adevărat. Ați avut ceva cu mine de la început. De ce?

— N-ar fi mai bine să discutăm despre treburile noastre? Ce situație ați avut de

„Cântărit” în după-amiaza asta?

— În ziua în care a fost înmormântat Lee Howell, am primit un buchet de trandafiri. Țsta e cartonașul pe care l-am găsit în buchet.

Deschise geanta și scoase o pungă de plastic în care băgase cartonașul alb. Era a doua probă pe care o dădea poliției în ziua aceea, deși nu voia să se gândească la șurubelnița pe care trebuise să o scoată din spatele lui Wick. Wesley luă punga, se uită la cartonaș și citi unicul rând dactilografiat, dar reacția lui nu fu cea la care s-ar fi așteptat Rennie. De fapt nu reacționa deloc. Expresia lui rămase neschimbată.

— Se pare că nici asta nu vă surprinde.

— Nu știam că a însoțit un buchet de trandafiri care v-a fost trimis în ziua înmormântării doctorului Howell.

— Dar cartonașul vă e cunoscut? De unde? A fost tot timpul... Se opri și îl privi oripilată. Nu v-ați mulțumit

numai să îmi supravegheați casă, mi-ați și percheziționat-o, nu-i așa?

— Nu eu. Ea se rezemă de spătar, împinsă parcă de o mână invizibilă.

— Wick. Wesley nu spuse nimic. Ea înclină capul. Își privi mâinile, pe care nicio cantitate de cremă sau loțiune nu le putea catifela, din cauza săpunului antiseptic pe care îl folosea tot timpul. Wick pătrunsese în casa ei, îi căutase prin sertare și îi răscolise prin lucruri. Înainte sau după ce se cunoscuseră? se întrebă. Cu toate că nu conta. Intimitatea ei fusese violată și, ceea ce era și mai rău, Wick fusese cel care o făcuse. După o tăcere scurtă și tensionată, înălță capul și se uită la Wesley.

— Cartonașul e de la Lozada. A livrat personal trandafirii Mi-a pătruns în casă și i-a lăsat la vedere.

— De unde știți?

— Mi-a spus chiar el.

— V-a spus el?

— M-a sunat de câteva ori. I-am cerut să nu o mai facă. Am insistat să mă lase în pace. Dar nu vrea să înceteze cu telefoanele.

— Și ce spune?

— Citiți ce scrie pe cartonaș, domnule detectiv. S-ar părea că s-a îndrăgostit de mine în timpul procesului. Se uita fix la mine tot timpul, încât toată lumea a observat. A fost foarte jenant. Iar acum își închipuie că îi împărtășesc sentimentele.

— Verdictul l-a făcut să creadă asta?

— Probabil. Cine poate ști? E nebun. El își drese glasul.

— Lozada e în multe feluri, dar nebun nu, spuse el, și o privi atent o clipă. De ce îmi spuneți de-abia acum toate acestea?

— Mă tem că el l-a ucis pe doctorul Howell. Cred că a

aflat că Lee a fost numit șeful secției de chirurgie și nu eu așa că l-a ucis ca să-mi facă o favoare. Mi-a spus că vrea să îmi întoarcă serviciul pe care i l-am făcut.

— Prin faptul că l-ați achitat?

— Un juriu din douăsprezece persoane l-a achitat. El dădu din umeri cu îndoială.

— Spuneți mai departe.

— Lozada e cel care mi-a spus că îmi supravegheați casa. Mă urmărea și el în același timp. L-a văzut pe Wick sosind odată cu mine ieri după-amiază. Bănuiesc că l-a urmărit până la casa de supraveghere, apoi m-a sunat. I-a făcut mare plăcere să mă anunțe că noul meu prieten e polițist.

— Wick n-ar fi de aceeași părere.

— Cum adică?

— N-are importanță. De ce nu ne-ați spus despre Lozada aseară când ați venit să ne cereți socoteală?

— Pentru că n-am vrut să credeți ceea ce de fapt credeți.

— Adică?

— Că sunt în cârdășie cu Lozada! exclamă ea. Asta gândiți, nu-i așa? Că l-am angajat ca să îl omoare pe Lee. Iar acum... acum pe Wick. De asta n-ați vrut să îl operez eu.

— Erați pornită pe noi. În special pe Wick.

— Deci vă închipuiți că l-am contactat pe acest asasin, care întâmplător a făcut o pasiune pentru mine, și i-am dat instrucțiuni să îi înfigă lui Wick în spate o șurubelniță? Wesley o privi impasibil. Era un polițist versat, cu mulți ani de experiență. Oamenii fac confesiuni de multe feluri. Fără îndoială se gândea că Rennie încearcă să se elibereze de vină.

— Dacă puteți să credeți o asemenea absurditate, nu are rost nici să mă obosesc să neg spuse ea.

— Atunci de ce ați venit aici?

— Când Wick a rostit numele lui Lozada, totul mi-a devenit clar. Am început să văd lucrurile așa cum le vedeți dumneavoastră. Lee a obținut promovarea pe care o voiam și eu. E ucis. I-am spus lui Wick că nu vreau să-l mai văd niciodată. Are loc o tentativă de crimă asupra lui. Când mi s-a limpezit totul în minte, am venit direct aici. Am trecut doar pe acasă, ca să iau cartonașul.

— De ce l-ați păstrat?

— Nu știu. Trandafirii i-am aruncat. Poate că l-am păstrat pentru că m-am gândit că o să am nevoie de... dovezi.

— Asta înseamnă că de la început l-ați suspectat pe Lozada că l-a ucis pe Howell.

— Nu. Lozada m-a sunat prima oară la câteva zile după înmormântarea lui Lee și după ce am primit trandafirii. M-a întrebat dacă mi-au plăcut. Până atunci nu știusem cine i-a trimis. El îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Haideți, doamnă doctor!

— Vă jur că n-am știut.

— N-ați avut nici măcar o bănuială vagă?

— Bine, poate, în subconștient. Nu știam pe altcineva care ar fi fost în stare să îmi pătrundă în casă.

— Și totuși, când ați aflat că a fost Lozada, tot nu m-ați contactat. De ce?

— Din cauza tonului pe care a fost condus interogatoriul în această cameră. M-am temut că o să vă confirme bănuielele privind implicarea mea.

— Ați deținut informații ce ar fi putut duce la arestarea lui Lozada și nu ne-ați pus la curent.

— Ceea ce a fost o greșeală.

— De ce n-ați dat fuga la mine, fluturând cartonașul și strigând: „știu cine mi-a ucis prietenul și de ce?”

— Aș fi putut să mă înșel teribil. Aș fi putut să vă încurc și să vă trimit pe o pistă greșită.

— Mă îndoiesc că ăsta a fost adevăratul motiv, doamnă doctor Newton. Cred că ați sperat că vom dezlega singuri misterul crimei doctorului Howell. Fără ajutorul dumneavoastră. N-am dreptate? Întrebă el privind-o în ochi. N-ați vrut să vă fie pomenit numele în legătură cu o moarte violentă. Făcu o pauză plină de subînțeleșuri, apoi adăugă:

— A doua oară.

— A! exclamă ea și își coborî din nou capul, dar îl ridică imediat și îi susținu privirea sfidător. Ați aflat despre Raymond Collier.

— Câte ceva. N-ați dori să-mi spuneți mai multe?

— Aveți resursele dumneavoastră, domnule detectiv. Sunt convinsă că le veți folosi.

— Puteți fi sigură. Își încrucișă mâinile pe piept și își înălță bărbia.

— E ceva care mă nedumerește. Mă întreb cum de ați fost aleasă în juriu. Nu îi chestionează avocații amănunțit pe potențialii jurați, nu îi întreabă dacă nu au cazier? Nu ați jurat să spuneți adevărul?

— Moartea lui Raymond Collier a fost un accident tragic. Nu am cazier. Iar în timpul audierii preliminare nu m-a întrebat nimeni dacă am fost implicată într-un deces prin împușcare accidentală când eram minoră.

— Foarte convenabil, nu? Ea se ridică.

— Văd că nici nu apreciați, nici nu doriți ajutorul meu.

— Dimpotrivă, doamnă doctor. A fost o conversație edificatoare.

— Îl veți aresta pe Lozada acum?

— Când voi avea destule dovezi pentru a justifica arestarea și punerea sub acuzație.

— Cum așa când? Azi-dimineață mâinile mele erau mânjite cu toate dovezile de care aveți nevoie. Cu sângele lui Wick, vreau să spun. Și v-am dat și arma.

— Va fi analizată minuțios în laborator și chiar acum detectivii încearcă să îi stabilească proveniența, dar pot să vă spun de acum ce vor găsi. Vor descoperi că a fost fabricată cu zeci de ani în urmă și că, atunci când era nouă, ar fi putut fi cumpărată de la orice magazin de fierărie de pe continentul ăsta și probabil și de pe altele. Numai Dumnezeu știe prin câte mâini a trecut de atunci. Nu va putea fi stabilit proprietarul.

— Fata aceea a fost împușcată. Ați găsit arma?

— A fost lăsată la locul crimei și se află în posesia noastră, însă lucrurile stau la fel ca și cu șurubelnița. E ieftină și veche și nu poți nimeri ținta cu ea decât de aproape. În cazul nostru, între zece și cincisprezece centimetri. Cel care a folosit-o știa că nu îi vom da de urmă cu ajutorul ei. Vom încerca, dar nu cred că avem vreo șansă.

— Știți foarte bine că a fost Lozada! scoase ea un strigăt mic. Wick îl poate identifica.

— Chiar poate? E normal ca Wick să îl suspecteze. Ar fi suspectul numărul unu pe lista oricui. El și Wick sunt dușmani de moarte. Își dăduse deja seama de asta după tonul pe care îl folosea Lozada de câte ori pomenea numele lui Wick.

— Ce s-a întâmplat între ei?

— E o chestiune de poliție. O chestiune pe care era clar că nu avea chef să o discute cu ea.

— Nici măcar nu-l puteți aduce pentru interogatoriu? El pufni disprețuitor.

— Fără un motiv justificat? I-ar plăcea la nebunie chestia asta. Ar fi practic o asigurare că nu va fi niciodată judecat. Îl voi aresta numai dacă Wick îl poate identifica

fără urmă de îndoială ca fiind agresorul. Dar sunt aproape sigur că Wick nu l-a văzut. Și, exact cum mă așteptam, camera de motel e plină de probe care i-ar putea aparține nu numai lui Lozada, ci și tuturor celor care au trecut vreodată pragul acelei încăperi, inclusiv mie. Nicio dovadă pe care am putea-o lua de acolo n-ar fi admisibilă la tribunal. Nici măcar probele pe care le-am luat de pe cealaltă victimă, fata, nu ne folosesc la nimic. Zeci de oameni au văzut-o având contact fizic cu mai mulți bărbați din bar, inclusiv cu Wick. I-am curățat unghiile și n-am găsit decât mizerie. Tot ce am găsit la ea pute fi luat prin contact întâmplător cu oricine.

— Deci s-a aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

— Exact, iar asta nu e tot. A avut legături cu Lozada, zise Wesley. Ea era menajera care îi făcea curățenie în apartament și s-a lăudat colegelor ei că erau intimi.

— Atunci, de ce alte dovezi mai aveți nevoie?

— Avem o grămadă de probe că a intrat zilnic în contact cu hainele lui Lozada, cu așternuturile de pat, covoarele, tot. Dar asta e mai mult în defavoarea noastră.⁷

Avocatul lui ar putea argumenta că fata putea contracta probele oricând avea dreptate. Asta e situația cu dovezile noastre. Îi aruncă o privire strâmbă.

și ar

— De ce nu îmi spuneți dumneavoastră de ce fel de probe ar avea nevoie un juriu ca să îl condamne pe Lozada, doamnă prim jurat?

— Dar sângele de pe hainele lui?

— Știți mai bine ca mine că sângерarea a fost în cea mai mare parte internă, pentru că nu a scos arma. Dacă a sărit vreun strop pe Lozada, ceea ce e îndoielnic, până să obținem un mandat de percheziție va fi distrus hainele. A existat sânge provenit din gâtul victimei și în cazul

anterior. A fost procuratura în stare să aducă vreo haină de-a lui Lozada pătată cu acel sânge?

— Nu, răspunse ea. Iar avocatul s-a asigurat că nouă, juraților, nu ne-a scăpat lucrul ăsta. Rămase pe gânduri câteva secunde, apoi întrebă:

— Dar probele de ADN? Astea ar fi practic incontestabile. Spermă? Salivă? El clătină din cap.

— Lozada nu lasă astfel de urme. Și chiar dacă ar fi făcut-o, el și fata ar fi putut fi împreună mai devreme în acea zi și nu neapărat în camera de hotel.

Nu spuse dacă găsiseră probe de ADN ale lui Wick la fată, iar Rennie nu întrebă.

— Se pare că v-am făcut să vă pierdeți timpul. Se ridică și deschise ușa, reducându-i la tăcere pe toți cei din camera alăturată. Toate capetele se întoarseră spre ea. Ezită, dar Wesley o îndemnă să meargă mai departe.

— Vreau să vă arăt ceva înainte să plecați. O conduse înapoi spre biroul lui, de pe care ridică o fotografie.

— Pe fată o chema Sally Horton. Avea douăzeci și trei de ani. Ea nu se putu abține să nu întrebe:

— Wick o cunoștea de mult? Erau prieteni?

— De vreo douăzeci de minute. Barmanul a văzut-o cum s-a apropiat de el și s-a prezentat. Wick a plecat din bar cu mine. Va trebui să aflu de la el ce s-a întâmplat după aceea. Dar orice s-ar fi petrecut și indiferent cât a stat cu ea, lui Lozada nu i-a convenit. Îi întinse fotografia. Rennie intra în contact cu moartea tot timpul. Văzuse distrugerile pe care boala, o mașină sau o armă le pot provoca asupra trupului omenesc. Adeseori stricăciunile erau de necrezut și păreau desprinse dintr-un film de groază aparținând unui producător cu o imaginație bogată și bolnavă. Se așteptase să vadă o fotografie similară cu cele prezentate juriului în timpul procesului. O față umflată, limba atârânănd, ochi ieșiți din orbite. Dar Sally

Horton părea neatinsă, cu excepția a doua puncte negre pe frunte. Rennie puse fotografia înapoi pe biroul lui Wesley.

— Dacă v-aș fi spus mai devreme despre Lozada, acum ar fi putut fi în închisoare, iar fata n-ar fi fost ucisă. De asta mi-ați arătat fotografia?

— Da, de asta. Dar și ca să vă avertizez.

— Știu deja că Lozada e periculos.

— E la fel de periculos să ai vreo legătură cu Wick.

CAPITOLUL 17

Când Lozada află prima oară de la știri, se înfurie. Cum putuse Rennie să îi salveze viața lui Wick Threadgill, după ce făcuse atâtea eforturi și își asumase atâtea riscuri ca să o scape de el? Femeile! Nu avea să le înțeleagă vreodată. Faci atâtea pentru ele și niciodată nu e de ajuns. De câte ori e ucis un polițist, toate programele de știri disecă subiectul. Toți polițiștii se raliază. Își pun pe braț banderole negre. Pe primele pagini ale ziarelor se publică poze cu văduva și orfanii. Toată lumea jelește de parcă și-ar fi pierdut cel mai bun prieten. Cel căzut la datorie e considerat erou. Din cele ce se puteau auzi la televizor în dimineața aceea, ai fi crezut că Wick Threadgill era cel mai bun om de pe pământ. Se dădeau amănunte despre mulțimea de cazuri pe care le rezolvase, de parcă ar fi făcut-o de unul singur, fiind personificarea lui Batman și a lui Dick Tracy la un loc. Când în realitate fusese la un pas să fie dat afară din poliție, dar asta nu se menționa. Rennie era ridicată în slăvi ca talentata doctoriță chirurg care se luptase cu vitejie să îi salveze viața, ce îi atârna de un fir de păr. Venise la Tarrant General cu experiența de traumatologie și tratament câștigată practicând în țări sfâșiate de războaie, prin participarea la programe internaționale, cum ar fi Medici fără Frontiere. Lozada fusese atât de înfuriat de aceste povești cusute cu ață albă și subiective, încât nu îi mai făcuse plăcere nici să se joace

cu scorpionii. Cel mai mare dușman al lui era elogiat. Rennie lucra împotriva lui. Nu se mai simțise așa de frustrat din ziua în care un paramedic salvase viața fratelui său mai mic, după ce el îi băgase o minge pe gât.

Avea șaisprezece ani și era dimineata de Crăciun. Fratele lui avea treisprezece ani, dar mintea unui copil de doi. Unul dintre cadourile pe care i le adusese Moș Crăciun acestuia fusese o minge de base-ball din burete și o bătă de plastic. Se juca cu ele sub brad, iar părinții lor erau în bucătărie având grijă de jambonul pentru masa de Crăciun. După ce stătuse și își urmărise fratele câteva minute, Lozada decisese că lumea lui ar fi mult mai frumoasă fără acesta. Idiotul crezuse că e un joc când îi îndesase mingea din burete în gură. Nu scosese niciun sunet și nu opusese niciun fel de rezistență. Viața aproape că se stinsese din ochii încrezători ai copilului, când Lozada își auzise părinții venind din bucătărie, începuse să le strige să vină repede, că frățiorul își băgase în gură noua minge de base-ball. Sunaseră imediat la numărul de urgență 911 și copilul scăpase cu viață. Părinții plânseseră de ușurare toată ziua, ținând copilul în brațe, repetându-i întruna ce binecuvântare era pentru ei. Fusese un Crăciun oribil. Chiar și jambonul se arsese. Ironia consta în faptul că ar fi putut să se scutească de efortul de a încerca să își omoare fratele. Doar șase luni mai târziu, părinții lui erau în drum spre Houston cu copilul ca să mai consulte încă un doctor, nevoind cu niciun preț să se dea bătuți, iar avionul în care se aflau se prăbușise într-o mlaștină din estul Texasului din cauza unei furtuni. Nici nu îi venise să creadă că avusese atâta noroc. Însă pe Wick Threadgill nu avea de gând să îl lase în voia sortii. În primul rând, nu voia să își refuze satisfacția de a-l ucide. Trebuse deja să sacrifice planuirea în tihnă a acestui eveniment. Numai cu o zi înainte luase hotărârea să nu se grăbească și să pună

la cale ceva special pentru Threadgill. Însă noaptea trecută trebuise să acționeze fără întârziere. Detestase ca naiba faptul că fusese nevoit să își accelereze planurile. Nu bei o carafă de Louis XIII ca pe o cutie de suc. Fusese împiedicat să savureze totul fără pripeală. Dar putea accepta situația, cu condiția să îl vadă pe Threadgill mort.

Deși noaptea trecută avusese de făcut față câtorva probleme tactice, plănuiise rapid și acționase fără întârziere. Așa-zisa dansatoare exotică fusese ușor de atras în cursă. Îl crezuse imediat când îi spusese că avea un prieten căruia îi plăcea sexul în trei-ce zicea, o atrăgea ideea? „Dacă e la fel de drăguț ca tine, cum să nu!” Se împotrivise puțin ideii de a merge cu mașina ei și nu cu a lui, dar cedase imediat când el spusese: „Poate că ar fi mai bine să o lăsăm baltă”.

Știa unde stă Threadgill. În maghernița în care Departamentul de poliție îi caza de obicei pe toți martorii plătiți, pe polițiștii din alte orașe aflați în trecere, pe noii recruți și pe alții asemenea. Pentru verificare, nu trebuise decât să sune și să ceară să i se dea legătura în camera lui Wick Threadgill. Închisese în timp ce telefonul suna, dar își confirmase că într-adevăr acela era bârlogul temporar al acestuia.

O pusese pe Sally să lase mașina în parcare a unui supermarket la două străzi de hotel și parcurseseră pe jos restul drumului. Când îl întrebaseră de ce, îi răspunsese că voia să îi facă o surpriză prietenului său, iar ea îl crezuse imediat.

Camioneta lui Wick era trasă în fața camerei 121. Se uitase atent prin parcare, să se asigure că nu era nimeni prin preajmă. Majoritatea camerelor erau cufundate în întuneric. Cele câteva în care lumina era aprinsă aveau draperiile trase.

Îi făcuse semn fetei să o ia înainte.

— Mergi tu în față. Vreau să te vadă pe tine când deschide ușa.

Ea ciocănisese și după câteva secunde de așteptare își lipise urechea de ușă.

— Cred că aud dușul.

Fusese impresionată când îl văzuse descuind ușa cu cartea de credit. Îi făcuse semn să nu scoată o șoaptă, o împinsese înăuntru și îi spusese să se întindă pe pat. Ea îi făcuse pe plac și se abținea să nu chicotească în momentul în care el îi trăsese două gloanțe în frunte. Stătuse pe gânduri dacă să nu îi taie și limba cum îi promisese că avea să facă dacă mai vorbea despre el, dar asta însemna prea multă mizerie. În plus, robinetele dușului fuseseră închise.

Gândind retrospectiv, ar fi trebuit să folosească pistolul cu amortizor și pentru Wick. Un glonț în ureche când ieșea din baie și încă unul între ochi pentru siguranță. Dar ce distracție ar mai fi fost în asta? Voia ca Wick să își dea seama că avea să moară. Pe de altă parte, șurubelnița fusese o alegere bună. O găsisese într-o veche cutie de unelte în camera din spate a atelierului său de reparații televizoare. Practică, ruginită, veche de când lumea, imposibil de localizat.

Un alt lucru în privința căruia ar fi trebuit să procedeze altfel: trebuia să îl înjunghie mortal și nu doar de amuzament. În loc să îl omoare instantaneu înjunghiindu-l în inimă, cum făcuse cu Howell, voise să se joace cu el. Fusese prost inspirat. Nu avusese timp să termine treaba din cauza menajerei de la motel. Cine naiba face curat în camere la ora 4: 30 dimineața?

Până ce femeia să apuce să sune la 911, el era înapoi la supermarket. Mersese cu mașina lui Sally până în locul unde făcuseră schimbul de mașini. Lăsase cheile înăuntru, își luase SUV-ul, îl parcase într-un garaj și se dusesse în

cafeneaua hotelului să ia micul dejun. Tocmai își bea o ultimă ceașcă de cafea când primele rapoarte despre crimă apăruseră la știrile de dimineață. Făcuse atâtea eforturi și fără niciun rezultat, gândi el. Nenorocitul nu murise. Și Rennie îl ajutase să supraviețuiască. De ce? De ce îi salvase viața? Era furioasă pe el. Îi spusese că nu vrea să îl mai vadă niciodată. Îl ura. Sau nu?

Rămase în apartament toată ziua, prea demoralizat ca să aibă chef să iasă. Sună la numărul ultrasecret al mesageriei lui vocale și găsi un mesaj că îl aștepta ceva de lucru. Treaba era atât de importantă pentru client, încât Lozada putea să fixeze singur prețul. În mod obișnuit oferta l-ar fi entuziasmat, dar acum nici măcar perspectiva unei misiuni profitabile, pentru care ar fi primit în mod sigur și o primă, nu reuși să îi ridice moralul.

Îi era superior lui Wick Threadgill din toate punctele de vedere. Avea clasă, cuvânt care probabil nici nu făcea parte din vocabularul lui Threadgill. Era milionar. Threadgill trăia dintr-un salariu de polițist. Purta haine de la marile case de modă. Threadgill se îmbrăca precum un țărănoi. Voia să o înalțe pe Rennie pe un pedestal. Threadgill nu voia decât să se folosească de ea ca să pună mâna pe el. Pur și simplu nu avea niciun sens.

Cum putea să i-l prefere pe Threadgill? Era tot posomorât când se transmise prima ediție a știrilor de seară. Nu se mai întâmplase nimic în ziua aceea care să întrecă în importanță știrea despre uciderea lui Sally Horton și tentativa de crimă asupra lui Wick. După ce recapitula evenimentele dimineții, crainicul spuse:

— O conferință de presă s-a ținut astăzi la spitalul Tarrant General, în cadrul căreia doctorița Rennie Newton a răspuns întrebărilor ziariștilor.

Urmară imagini de la conferința de presă. Rennie stătea pe un podium, flancată de doi bărbați cu expresii

sumbre și îmbrăcați în costume negre, probabil administratori ai spitalului. Ea făcu ochii mici din cauza luminii orbitoare a proiectoarelor video, uitându-se spre unul dintre reporterii agitați:

— Doamnă doctor Newton, care este starea actuală a domnului Threadgill?

— Stabilă. Ceea ce este un lucru încurajator. Azi-dimineață se afla într-o stare critică. A suferit o plagă prin înjunghiere în spate, vătămându-i-se destul de tare țesuturile din jur. Mânuită de cine trebuie, o șurubelniță Phillips poate să facă așa ceva oricui. Pe buzele lui Lozada apăru un rânjete de satisfacție.

— Rana putea fi fatală?

— După părerea mea, da. S-au luat imediat măsuri pentru a i se salva viața. Echipa noastră de la traumatologie a făcut o treabă excelentă.

— A avut atacul vreo legătură cu uciderea încă neelucidată a fratelui domnului

Threadgill, de acum trei ani?

— Nu știu nimic despre asta.

— Este încă domnul Wick Threadgill în concediu pe perioadă nedeterminată de la

Departamentul de poliție?

— Aceasta este o întrebare pentru poliție.

— Este... Ea ridică mâinile cerând liniște.

— Eu am răspuns unui apel de urgență azi-dimineață. O vreme nici nu am știut numele pacientului. Nu știu nimic despre cariera sau familia domnului Threadgill. Mi-am făcut doar meseria. Mai mult de atât nu vă pot spune.

Filmarea se opri acolo. Crainicul reveni cu un scurt rezumat, apoi trecu la următoarea știre. Lozada închise televizorul și rămase nemișcat, gândindu-se la afirmația lui Rennie: „Mi-am făcut doar meseria”.

Bineînțeles! Nu îl salvase pe Threadgill pentru că îl

plăcea. Își făcuse pur și simplu meseria. Nici el nu avusese nimic personal cu majoritatea oamenilor pe care îi omorâse. Nici măcar nu îi cunoscuse, dar asta nu îl împiedicase să facă ceea ce era plătit să facă. Rennie își îndeplinea treburile cu aceeași detașare profesională cu care și le îndeplinea și el pe ale lui.

Și nu fusese fantastic felul în care se purtase în fața reporterilor?

Rece, cu profesionalism, netimorată și neimpresionată de camerele de filmat. Era extraordinară. O, dar era obosită. Se cunoștea. O văzuse arătând mai bine. Dar chiar și răvășită și epuizată era tot frumoasă și ispititoare. O dorea. Avea să fie a lui în curând. În mod sigur că după acest incident avea să aprecieze devotamentul lui adânc pentru ea. Brusc, i se făcu o foame de lup și îi veni chef să iasă în oraș.

Își turnă un pahar de tequila și îl luă cu el în baia din marmură neagră. Făcu duș și se rase pe cap și pe tot corpul, după care lăsă apa să curgă încă zece minute. După aceea desfăcu gura de scurgere, curăță fiecare piesă componentă cu șervețele de hârtie pe care le aruncă în toaletă și trase apa.

Puse capacul de scurgere la loc, șterse cabina dușului cu prosopul, pe care îl puse într-o pungă de rufe. La plecare avea să arunce punga într-un tobogan prin care ajungea în lada de la subsolul clădirii. Serviciul de spălătorie ridica pungile de două ori pe zi. Nu lăsa niciodată în baie un prosop folosit.

Își termină băutura în timp ce își punea o pereche de pantaloni de stofă făcuți la comandă și un tricou din mătase, îi plăcea să simtă mătasea pe piele și felul în care îi mângâia sfârcurile, moale și fină ca limba unei femei. Spera că lui Rennie avea să îi placă tatuajul lui. Își completă ținuta cu un sacou sport. Se îmbrăca prea

elegant pentru restaurantul mexican, dar se simțea dispoziție festivă. Îl sună pe îngrijitorul parcarii și îi dădu dispoziții să îi aducă Mercedesul din garaj.

Înainte să părăsească apartamentul, mai dădu un telefon, îngrijitorul îl aștepta cu ușa mașinii deschisă.

— Vă urez o seară plăcută, domnule Lozada.

— Mulțumesc. Știind că arată superb și că probabil tânărul îl invidia, îi dădu un bacșiș generos.

CAPITOLUL 18

Chiar în clipa în care ieși din lift, văzu trandafirii. Ar fi fost imposibil să îi scape. Buchetul fusese așezat la marginea pupitrului asistentelor. Era evident că acestea și infirmierii îi așteptaseră sosirea ca să îi vadă reacția. Zâmbeau cu toții în expectativă.

— Sunt pentru dumneavoastră, doamnă doctor.

— Au fost livrați cam acum o jumătate de oră.

— Băiatul care i-a adus de-abia se vedea în spatele buchetului. Nu-i așa că sunt splendizi?

— Cine e admiratorul secret?

— Nu e polițist în mod sigur, remarcă gardianul postat de Wesley în fața rezervei lui Wick. Niciun polițist nu și-ar permite să cumpere așa ceva.

Rennie nu se mai uită a doua oară la trandafiri.

— Trebuie să fie o greșeală. Nu sunt pentru mine.

— D - dar există un cartonaș, se bâlbâi una dintre asistente. Cu numele dumneavoastră pe el.

— Luați de aici și trandafirii și cartonașul. Și vaza. Tot.

— Vreți să îi aruncăm?

— Sau împărțiți-i printre pacienți. Duceți-i în holul de la intrare, în capelă, puneți-i pe meniul de seară, faceți ce vreți cu ei. Numai să nu-i mai văd în fața ochilor.

Vreau fișa domnului Threadgill, vă rog. Cei din grup se împrăștiară, pierindu-le zâmbetul. Polițistul se duse

înapoi la postul lui. Una dintre asistente plecă, ținând în brațe impozantul aranjament floral. O alta îi dădu lui Rennie fișa cerută și o urmă în rezerva lui Wick.

— A început să stea treaz din ce în ce mai mult, îi spuse ea. Nu suportă spirometrul. Pacienții erau forțați să sufle în aparat periodic, pentru a-și păstra plămânii curați. Semnele vitale erau în ordine. Îi verifică pansamentul care îi acoperea incizia. El gemu prin somn când i-l desprinse ca să arunce o privire. Apoi îl puse la loc și o întrebă pe asistentă dacă băuse ceva.

— Doar bucățele de gheață.

— Când mai cere de băut, dați-i câteva guri de Sprite.

— Cunoașteuschi. Rennie se duse lângă pat.

— Poftim?

— Uschi. În șprait. De abia mișcându-și capul, încercă să o localizeze cu singurul ochi funcțional. Ca să îi ușureze sarcina, ea se așeză pe marginea scaunului de lângă pat.

— Merge să bei whisky cu Sprite?

— Nu contează. Ea zâmbi.

— Cred că ai deja destule sedative în tine.

— Nu sunt suficiente. Asistenta plecă repede să aducă Sprite. Wick schimbă poziția capului ca să nu mai aibă fața îngropată pe jumătate în pernă.

— Tu mi-ai făcut asta, Rennie?

— Vinovată.

— Atunci te-am scos... Tresări de durere și respiră precipitat... de pe lista celor cărora le trimit felicitări de Crăciun.

— Dacă ai chef de glume înseamnă că te simți mai bine.

— Ca o bucată de rahat zdrobită cu ciocanul.

— Cam așa și arăți.

— Ha-ha. Închise ochiul și nu îl mai deschise. Rennie se ridică și îi puse stetoscopul în mai multe locuri pe piept.

— Se aude vreo bătaie? întrebă el, ceea ce o surprinse, deoarece crezuse că adormise din nou.

— Tare și puternic, domnule Threadgill, răspunse ea și se așeză la loc pe scaun. Și plămânii par curați, așa că va trebui să sufli în continuare în spirometru când îți spun asistentele.

— Asta e o chestie pentru fătălăi.

— Dar pneumonia nu e numai pentru ei.

— Rennie?

— Da?

— Am fost împușcat?

— Înjunghiat. Deschise iar ochiul.

— Cu o șurubelniță, îi spuse ea.

— Stricăciuni?

— Considerabile, dar remediabile.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

— Mă dor testiculele.

— Voi avea grijă să primești o pungă cu gheață pentru ele.

O uimi cum într-un singur ochi se puteau aduna atâteasub înțelesuri obscene.

— Sunt umflate, îi explică ea. Se adună sânge în testicule după o leziune ca a ta.

— Dar altfel nu au nimic?

— Nu. E o stare temporară.

— Juri?

— Așteaptă câteva zile și își vor reveni la normal.

— Bun, bun, zise el și închise ochiul. Ce conversație amuzantă.

— Însă, din câte mi s-a spus, durerea nu e la fel de amuzantă.

— Rennie? Deschise iar ochiul.
— L-au prins? Ea clătină din cap.
— La dracu'! Rennie rămase unde era, pe scaunul de lângă pat. Crezu că adormise, când el mormăi iar:

— Fața. Mă doare al naibii. Ce mi-a făcut la față?

— Se pare că te-a atacat din spate.

— Așa e.

— Ai căzut cu fața în jos. Te-ai lovit și la bărbie, dar n-a fost nevoie de copci. Ești învinețit și umflat, dar n-ai niciun os rupt.

— Deci voi fi la fel de frumos ca întotdeauna?

— Și la fel de arogant, sunt sigură. El zâmbi, dar se vedea că orice schimbare a expresiei îi cauza dureri. Asistenta se întoarse cu suc într-un pahar de plastic și, când Rennie i-l luă din mână, îi aruncă o privire ciudată. Prea puțini chirurghi se ocupau de pacienți în felul acesta. Ea îi duse lui Wick paiul la buze. El luă încet câteva înghițituri, apoi dădu capul puțin pe spate în semn că nu mai voia.

— Ți-a ajuns?

— Nu vreau să vomit. Rămase tăcut și de data asta fu sigură că a adormit. Rennie rămase și după plecarea asistentei. Nu își dădu seama cât stătuse așa, când auzi o voce blândă:

— Cum îi mai merge? Ridică ochii și o văzu pe Grace Wesley stând în fața ușii. Nu o auzise venind, nu observase nimic și nu știa cât timp trecuse. De câtă vreme stătea privind fața umflată a lui Wick? Se ridică repede de pe scaun.

— Ăăă... e mai bine. Vorbește coerent când se trezește. A băut și câteva guri de Sprite. Așeză paharul cu suc pe tava patului. Se simțea cumva vinovată că fusese surprinsă cu el în mână.

— Doarme acum.

- Pot să intru?
- Sigur.
- Nu vreau să deranjez.

— Nu vă faceți probleme. Doarme adânc. Grace Wesley era subțire și atrăgătoare. Purta părul strâns într-un coc mic la spate, un stil minimalist care avantajează doar persoanele cu pomeți înalți și trăsături delicate ca ale ei. Ochii migdalați exprimau inteligență și integritate, întreaga înfățișare reflecta tihnă și blândețe. Mai devreme, Rennie observase că și cea mai mică atingere a lui Grace avea un efect calmant asupra vânjosului ei soț.

Veni în capătul patului lui Wick și îl privi câteva momente.

— Mi-e greu să cred că el e Wick, zise ea zâmbind. Nu l-am văzut niciodată nemișcat. Nu stă locului mai mult de câteva secunde. E în continuă mișcare.

— Am observat și eu lucrul ăsta. Grace se întoarce spre ea și o privi întrebător.

— Bineînțeles că nu îl cunosc prea bine, se grăbi ea să precizeze. Nu îl cunosc aproape deloc. Dar înțeleg că dumneavoastră îl știți demult.

— Wick era în ultimele clase de liceu când Oren, soțul meu... Rennie dădu din cap aprobator.

— Când Oren și Joe, fratele lui Wick, au intrat la Academia de poliție. Am devenit buni prieteni cu Joe. Ne-a invitat la un meci de baschet la liceu „să îl vedeți pe fratele meu mai mic jucând”. Râse încet.

— Wick a fost eliminat din joc.

— E un competitor agresiv?

— Și un cap înfierbântat. Volatil, se enervează repede. Dar la fel de repede își cere scuze. Nu mai spuseră nimic o vreme, apoi Rennie rupse tăcerea:

— N-am știut ce s-a întâmplat cu fratele lui până azi, când m-a întrebat un reporter despre el.

— Joe a murit acum trei ani. Niciunul dintre noi nu ne-am revenit. În special Wick. Joe era eroul lui și l-a iubit foarte mult. Asistenta intră să înlocuiască punga perfuziei. Își întrerupseră discuția până când rămaseră din nou singure.

— Înțeleg că Joe a fost...

— Ucis, zise Grace fără ocolișuri. Ca într-o străfulgerare, Rennie făcu legătura.

— Lozada, spuse ea.

— Exact. Lozada.

— Cum a reușit să scape?

— Nici n-a fost pus sub acuzație.

— De ce? Grace șovăi, apoi veni cu un pas mai aproape de Rennie și vorbi cu un ton scăzut:

— Doamnă doctor, l-am întrebat pe soțul meu ce se întâmplă între dumneavoastră și el. Am sesizat curenții puternici de ostilitate azi-dimineață.

— Acum două săptămâni am făcut parte din juriul care l-a achitat pe Lozada.

— Mi-a spus Oren.

— Soțul dumneavoastră îmi poartă pică pentru verdictul dat la proces. Mai ales acum. Lozada i-a răpit un prieten și era cât pe-acți să-i mai omoare încă unul. Coborî privirea spre Wick. Dacă jurații ar fi ajuns la un alt verdict, Wick n-ar fi fost atacat și tânăra femeie ucisă azi-noapte ar fi în viață acum.

— Pot să vă întreb ceva? spuse Grace încet. Dacă ați putea să o luați de la început, ați vota iarăși pentru achitarea lui Lozada?

— Pe baza a ceea ce știam atunci sau a ceea ce știu acum?

— A ceea ce știati atunci. Rennie se gândi foarte bine înainte de a răspunde, la fel cum se gândise și când își dăduse acel vot hotărâtor.

— Pe baza strict a ceea ce știam atunci și a instrucțiunilor date de judecător, aș fi nevoită să votez iarăși pentru achitare.

— Atunci conștiința dumneavoastră e curată, doamnă doctor. Nu puteți fi făcută responsabilă pentru atacul asupra lui Wick.

— Încercați să-i spuneți asta soțului dumneavoastră, zise ea tristă.

— I-am spus deja. Rennie fu deconcertată. Grace îi zâmbi în felul îi blând și îi strânse mâna.

— Am să plec acum. Când se trezește Wick, spuneți-i, vă rog, că am trecut pe aici.

— Am să plec și eu curând, dar am să le rog pe asistente să îi spună.

— Aveți idee când va fi mutat într-un salon obișnuit?

— Într-o zi sau două, dacă îi va merge la fel de bine. Îi urmăresc cu atenție orice posibilă apariție a unei infecții.

— Ce să le spun ficelor mele?

— Aveți fete? Două. Extrem de pline de viață.

— Ce norocoasă sunteți.

— M-au implorat să le iau cu mine în seara asta, dar Oren nu vrea ca ele să iasă din casă. Rennie știa deja de ce. Wesley se temea pentru siguranța lor, îi era frică de faptul că Lozada s-ar putea să nu fie satisfăcut doar cu tentativa asupra vieții lui Wick. Postase polițiști în mai multe locuri din spital, iar acum observă încă doi de cealaltă parte a peretelui de sticlă al rezervei lui Wick. Fără îndoială că erau însoțitorii lui Grace Wesley.

— Fetele mele îl adoră pe unchiul Wick, spuse Grace. Dacă ar exista un poster cu el, ar fi agățat pe peretele camerei, împreună cu ceilalți care fac obiectul pasiunii lor.

— Spuneți-le că unchiul Wick se va face bine.

— Dumneavoastră trebuie să vă mulțumim pentru asta. Fetele de-abia așteaptă să vă cunoască.

— Pe mine?

— Le-am povestit despre dumneavoastră și după aceea le-am auzit discutând. S-au hotărât să se facă doctorițe chirurg. Vor să salveze oameni așa cum l-ați salvat dumneavoastră pe Wick. Rennie fu atât de mișcată, încât nu știu ce să spună. Grace simți asta. Își luă repede rămas-bun și plecă. Cei doi polițiști o flancară în drum spre lift. Nu mai era nicio urmă de trandafiri când Rennie se întoarse în biroul asistentelor. În interiorul spațiului circular se aflau câteva birouri, calculatoare, aparate de monitorizare, fișete și o mulțime de hârtii. Nu știa unde să înceapă să caute ceea ce îi trebuia și se pare că avea o înfățișare pierdută.

— Căutați ceva, doamnă doctor?

— Ăă... da. Scotociră prin câteva sertare până ce dădură de o cutiuță cu balsam pentru buze. Rennie o luă cu ea în rezerva lui Wick Dormea încă, respirând regulat. Se așeză pe scaunul de lângă pat, dar trecu cel puțin un minut până ce scoase capacul cutiuței, din care se revărsă o aromă plăcută de vanilie.

Observase mai devreme că Wick avea buzele uscate și crăpate. Nu era un efect secundar neobișnuit în urma unei intervenții chirurgicale și a pierderii de lichide. De fapt era destul de comun. Însă buzele lui Wick i se păruseră extraordinar de uscate. Se gândise că un pic de balsam avea să îi facă bine. Ce putea fi rău în asta? Față de cine se justifica?

Frecă în cercuri suprafața unguentului cu buricul degetului arătător până ce fricțiunea și propria ei temperatură corporală îl încălziră și înmuiară. Îi aplică balsamul pe buza de jos, apoi pe cea de sus, atingându-l foarte ușor.

După ce i-a uns buzele cu alifia aromată, își retrase mâna. Ezită. Apoi îi atinse din nou buza de jos, numai că de

data asta îi întinse balsamul de la un colț al gurii la altul și înapoi. Făcu același lucru cu buza de sus, urmând conturul masculin al gurii și făcând eforturi să nu îl depășească, asemeni unui copil căruia îi e teamă să nu fie certat dacă depășește liniile în timp ce colorează.

Tocmai când voia să își retragă din nou mâna, el se trezi. Privirile li se contopiră și contactul fu electric. Niciunul nu spuse nimic. Rămaseră nemișcați, cu degetul ei arătător lipit de buzele lui. Rennie își ținu răsuflarea, dându-și seama că nici respirația lui adâncă și regulată nu se mai auzea. Avu sentimentul puternic că ceva avea să se întâmple dacă vreunul dintre ei se mișca. Ceva incomensurabil. Dar nu știa cu exactitate ce. În orice caz, nu îndrăzni să se miște. Și nici nu era sigură că poate. Ochii lui albaștri aveau un efect paralizant asupra ei.

Rămaseră astfel, împietriți... câtă vreme? Mai târziu, nu putu să-și amintească. Dură până când ochiul drept al lui Wick se închise din nou. Nu respiră până ce el nu începu să respire din nou. Apoi își trase mâna, puse la loc cu stângăcie capacul balsamului și îl lăsă pe tava de deasupra patului. Plecă fără să se mai uite la el.

— Sunați-mă dacă apare vreo schimbare, le spuse scurt asistentelor, dându-le înapoi fișa. În dreptul liftului, polițistul de pază îi deschise ușa și i se adresă cu timiditate:

— Doamnă doctor Newton, voiam să vă spun că... Wick e un tip pe cinste. Acum câțiva ani unul dintre copiii mei a avut un accident. El a fost primul care a donat sânge. Am vrut doar să vă mulțumesc că l-ați salvat.

Rennie puse lacrima pe seama epuizării. Nu își dăduse seama cât era de obosită până ce ascensorul nu începuse să coboare. Se rezemă de peretele din spate și închise ochii. În clipa aceea, simți o lacrimă alunecându-i pe obraz. Și-o șterse înainte să ajungă la parter. Când ieși

din spital, un alt polițist o surprinse luându-se după ea.

— S-a întâmplat ceva?

— Ordinele lui Wesley, doamnă. Doamnă doctor, se corectă el.

— De ce?

— N-am întrebat și el nu mi-a spus. Bănuiesc că e în legătură cu Threadgill. Polițistul o conduse la mașină, apoi îi cercetă bancheta din spate, uitându-se sub ea.

— Conduceți cu grijă, doamnă doctor.

— Mulțumesc, așa voi face. El o urmări cu privirea până ce ieși pe poartă. Străbătu câteva străzi până ce observă caseta. Ieșea din casetofonul de bord. O privi fix năucită. Nu punea niciodată casete, doar CD-uri. La următorul stop o scoase să se uite pe etichetă. Nu exista niciuna. Se vedeau rolele micuțe de bandă prin plasticul transparent. Înlăturând senzația de pericol care o cuprinsese, băgă caseta la loc și apăsă butonul „play”. Acordurile unui pian invadară mașina, împreună cu vocea răgușită a unei cântărețe de blues: „m-am îndrăgostit de tine, dulceată”. Începu să lovească cu pumnul butoanele, până ce muzica se opri. Tremura, în primul rând de furie, dar și de teamă. Polițiștii postați în jurul spitalului nu îl împiedicaseră pe Lozada să îi pună caseta în mașină. Cum naiba reușise? Mașina fusese încuiată. Începu să caute prin geanta de piele după telefonul mobil, dar nu reuși decât să răstoarne pe podea tot conținutul poșetei. Se gândi că în timpul cât ar fi oprit și ar fi căutat telefonul putea ajunge acasă. Atunci avea să îl sune pe Wesley. Trecu de două ori pe roșu, după ce se uită în dreapta și în stânga să vadă dacă nu venea vreo mașină. Intră pe alea din fața casei cu viteză prea mare. Dură o eternitate până să se deschidă ușa garajului. Nu așteptă decât să se ridice cât să aibă loc să treacă și intră pe sub ea. Apăsă butonul telecomenzii și ușa se închise în urma ei, înainte ca

motorul mașinii să se oprească.

Își lăsa lucrurile din geantă împrăștiate pe podea, ieși și pomi în goană spre ușa din spate. Dădu buzna în bucătărie, apoi se opri brusc.

Lumini tremurătoare se vedeau prin ușa ce dădea spre camera de zi. Nu avea niciun bec care să dea o astfel de lumină. Ce se întâmpla? Cel mai înțelept lucru pe care i se păru că îl putea face fu să iasă repede pe unde venise, să deschidă garajul și să alerge în mijlocul străzii dând din mâini și strigând după ajutor.

Dar nu avea de gând să fugă urlând din propria ei casă. La dracu' cu asta!

Lăsa ușa din spate deschisă și scoase un cuțit mare din sertar. Traversă bucătăria și intră în camera de zi. Lumânări, sute de lumânări, după cum i se păru ei, dar probabil numărul lor era mai aproape de zeci, ardeau în recipiente de toate formele și mărimile. Fuseseră așezate pe toate suprafețele disponibile și umpleau aerul cu un miros floral înăbușitor, dând impresia că încăperea era în flăcări.

Pe măsuta de cafea se afla încă un buchet de trandafiri roșii. Iar din CD-player se revărsa muzică stereo. O altă versiune. Un alt artist. Dar aceeași melodie. Laitmotivul lui Lozada. Respira greu, cu gura deschisă și își auzea bătăile inimii peste muzică. Făcu un pas înapoi, gândindu-se dacă era bine să se ocupe de asta singură. Poate era mai indicat să o ia la goană prin ușa bucătăriei.

Calculă timpul de care ar fi avut nevoie ca să se ducă după ajutoare. Înapoi în bucătărie, afară pe ușă. Apăsă butonul de deschidere a garajului. Plecat capul pe sub ușă. Fugit pe alee și în stradă. Sau sărind gardul viu spre casa domnului Williams. Strigat după ajutor. Implicarea altor oameni. Implicarea poliției.

Nu. Se duse la combina audio și opri muzica.

— Haide, ieși și dă ochii cu mine! Cuvintele strigate se întoarseră în ecou. Ascultă atentă, dar era greu de distins alte sunete în afară de propria ei respirație rapidă și bătăile ca de ciocan ale inimii.

O luă spre hol, dar se opri în capătul acestuia. Se întindea în fața ei întunecat și amenințător, părând mult mai lung decât era în realitate. Faptul că o făcuse să îi fie frică în propriul ci sanctuar o înfurie și mai tare, iar furia o propulsa înainte. Străbătu repede holul și întinse mâna după comutatorul din biroul ei de acasă. Încăperea era goală și nu exista niciun loc unde s-ar fi putut ascunde cineva. Deschise ușa debaralei. Nu era nimic acolo, în afară de bagajele depozitate de ea și de echipamentul pentru călătorie. Nici aici nu era loc pentru un om în toată firea să se ascundă. De acolo se duse în dormitor, unde pâlpâiau alte lumânări. Aruncau umbre tremurânde pe pereți, pe tavan și pe obloanele de la ferestre, pe care, din cauza lui, le ținea acum închise și ziua și noaptea. Se uită sub pat. Se duse la dulap, deschise ușa larg și începu să răscolească printre hainele agățate pe umerase. Baia era și ea goală, însă perdelele dușului, pe care le ținea mereu deschise, erau trase. Prea furioasă ca să se mai teamă de ceva, le smuci la o parte. Un alt buchet de trandafiri era așezat pe suportul metalic de deasupra băii. Smulse vaza și o aruncă în cadă. Zgomotul fu ca o explozie.

— Nemernicule! De ce nu mă lași în pace?

Se repezi înapoi în dormitor și începu să sufle în lumânări până se temu că fumul avea să declanșeze alarma de incendiu. Se duse înapoi în camera de zi, dar lăsă lumânările aprinse pentru moment. În bucătărie, închise și încuie ușa din spate și puse cuțitul la loc în sertar. În frigider găsi o sticlă pe jumătate plină de Chardonnay. O turnă aproape pe toată într-un pahar și luă o înghițitură lungă. Închise ochii și își apăsă paharul rece pe frunte.

Se gândi dacă să îl sune pe Wesley. Ce rost ar fi avut? Nu putea să dovedească faptul că Lozada îi pătrunsese în casă, la fel cum nici Wesley nu putea dovedi că acesta o ucisese pe Sally Horton și încercase să îl omoare pe Wick.

Pe de altă parte, dacă nu îi spunea și Wesley afla totuși... Da. Oricâtă neplăcere îi cauza ideea, trebuia să îl anunțe. Înălță capul, deschise ochii și își văzu propria reflecție în fereastra de deasupra chiuvetei. În spatele ei stătea Lozada.

Fusese doar o părere că furia îi izgonise teama.
CAPITOLUL 19

O luă de umeri și o întoarse cu fața spre el. Avea ochii atât de întunecați la culoare, încât pupilele nu i se puteau distinge de iris.

— Pari supărată. Am vrut să îți fac o bucurie, Rennie, nu să te supăr.

Vocea îi era catifelată. Ca a unui iubit, în mintea ei furia se împletea cu teroarea.

Ar fi vrut să se repeadă cu unghiile asupra lui, pentru că îi aruncase în haos viața atât de bine organizată. La fel de mult și-ar fi dorit să se facă mică de groază. Dar ambele reacții ar fi fost o dovadă de slăbiciune și nu îndrăzneala să îl lase să vadă asta. Lozada era ca un animal de pradă care ar fi profitat din plin de slăbiciunea victimei. Îi luă paharul de vin din mână și i-l duse la buze.

— Bea. Ea încercă să își ferească capul, dar el îi prinse maxilarul cu cealaltă mână și i-l ținu pe loc, înclinând paharul. Simți vinul rece pe buze. Sticla îi atinse dinții și gura i se umplu de alcool. Înghiți, dar nu pe tot. O parte i se scurse pe bărbie. Îl i-l șterse cu degetul mare, zâmbindu-i. Acest gen de surâs îi era cunoscut. Era zâmbetul afișat de criminal în fața victimei. Era zâmbetul unui soț crud pentru soția pe care o bătuse până la desfigurare. Zâmbetul luptătorului inamic pentru fecioara

pe care o violase. Zâmbetul tatălui pentru fiica virgină pe care o pângărise. Era un zâmbet posesiv și superior. Semnala că libertatea de voință a persoanei abuzate fusese acaparată și că, printr-un raționament pervers, ar fi trebuit să fie fericită pentru asta, chiar recunoscătoare. În felul acesta îi zâmbea Lozada. Îi aplecă din nou paharul spre buze, dar ea nu îi mai putu suporta surâsul și îl lovi peste mână, împrăștiind vinul, în acel moment, ochii bărbatului se îngustară periculos. Ridică mâna și Rennie crezu că avea să o lovească.

Dar el își duse mâna la gură și linse vinul cu mișcări obscene ale limbii. Zâmbetul diabolic se transformă într-un râs domol.

— Nu e de mirare că n-ai vrut, Rennie. E ieftin. Un soi oribil. Unul dintre primele mele sarcini va fi să te obișnuiesc cu gustul vinurilor bune. Întinse mâna ca să pună paharul pe masa din spate, lipindu-și în același timp trupul de al ei. Apropierea lui o sufoca. Nu putea să respire și nici nu dorea. Nu voia ca mirosul coloniei lui să i se întipărească în memoria olfactivă. Amintindu-și fotografia cu Sally Horton, se forță să nu-l îmbrâncească și să-i suporte apăsarea trupului. Lozada, probabil, ar fi vrut ca ea să se zbată. S-ar fi folosit de orice pretext care i-ar fi permis să își exercite poziția dominantă. Abuzatorii sunt ahtiați după motive care să le justifice cruzimea.

— Tremuri, Rennie. Ți-e teamă de mine? Se aplecă și mai mult spre ea. Îi simți respirația pe gât. Se excitase și se freca de ea sugestiv.

— De ce te-ai teme de mine când vreau doar să te fac fericită? Hmm?

Într-un târziu se dădu în spate și, cu un aer amuzat, o măsură lung din cap până în picioare.

— Poate că înainte să învățăm câte ceva despre vinuri, ar trebui să începem cu ceva mai important. Cum ar

fi garderoba ta. O mângâie ușor pe clavicule. E un păcat să ascunzi un asemenea trup. Ochii îi coborâră spre sâni și rămaseră acolo, iar asta fu cumva mai rău decât dacă i-ar fi atins.

— Ar trebui să porți haine mulate, Rennie. Și mult negru, ca să contrasteze cu părul blond. O să-ți cumpăr o rochie neagră și foarte sexy, ceva care să îți pună în evidență sâni. Da, în mod sigur. Toți bărbații vor dori să te atingă, dar numai eu voi putea să o fac. Apoi își îndreptă privirea asupra feței și începu să o tachineze.

— Bineînțeles că astăzi nu arăți în formă. Ai muncit foarte mult. Îi contura cu degetul cearcănele vinete de sub ochi.

— Ești epuizată. Draga de tine! Rennie înghiți cu greu nodul din gât în momentul în care Lozada începu să își descrie fantezia.

— Nu sunt draga ta.

— A, deci doamna vorbește. Începusem să mă întreb dacă nu ți-ai pierdut glasul.

— Vreau să pleci.

— Dar de-abia am venit. Asta era bineînțeles o minciună. Îi luase cel puțin o oră să așeze lumânările aprinse în camera de zi. Oare unde se ascunsese când căutase prin casă? De parcă i-ar fi citit gândurile, el spuse:

— Nu divulg niciodată secretele meseriei, Rennie. Ar trebui să știi deja asta, spuse el, și o ciupi în joacă de bărbie. Cu toate astea, ne rămân destule subiecte de conversație.

— Ai dreptate. Avem destule.

— Începe tu, zâmbi el mulțumit.

— Lee Howell.

— Cine?

— Tu l-ai ucis, nu-i așa? Ca o favoare pentru mine. Și atacul asupra lui Wick. Tot tu ai fost, recunoaște. El se

mișcă ca argintul viu. Îi ridică bluza și își plimba mâinile pe sâni ei, apoi își băgă degetele sub cingătoarea fustei. Ea îl lovi în piept cu toată puterea.

— Ia-ți mâinile de pe mine, spuse ea în timp ce îl plesni.

— Încetează! îi prinse mâinile și i le lipi de piept. Rennie, Rennie, nu te mai lupta cu mine! Vocea lui era blândă, dar strânsoarea, nu. Șșșș... Șșșș... Potolește-te!

Ea îi aruncă o privire cruntă, iar el își ceru scuze pe un ton înșelător, blajin și rezonabil:

— Îmi pare rău că a trebuit să fac asta. Acum câțiva ani poliția s-a folosit de o polițistă sub acoperire, încercând să mă prindă în cursă. Am fost nevoit să mă asigur că nu porți microfon. Mă ierți pentru că am fost un pic dur, da? E mai bine acum? îi eliberă mâinile și o prinse de umeri, flexându-și ritmic degetele puternice, masând-o ca un soț atent care tocmai a aflat că soția lui a avut o zi lungă și obositoare.

— Nu lucrez pentru poliție.

— Aș fi fost foarte dezamăgit dacă ar fi fost așa.

O strânse puțin mai tare, iar expresia îi deveni rea.

— Ce-ai căutat în compania lui Wick Threadgill? Rennie avea o figură dezgustată.

— N-am știut că e polițist. M-a mințit pentru a se folosi de mine.

— Atunci de ce ai făcut atâtea eforturi să îi salvezi viața? Cuvintele de avertisment ale lui Wesley îi răsunară în urechi. Sally Horton fusese un simplu pion în rivalitatea de sânge dintre Wick și Lozada. Murise din cauza rolului pe care îl jucase fără să știe.

— Pentru asta sunt plătită, răspunse ea pe un ton neutru. Nu pot să-mi aleg întotdeauna răbdării. În cazul ăsta, a fost mâna sorții. Am ales o carte proastă. Nu aveam cum să îl las să sângereze în camera de gardă. O privi

iscoditor în ochi, îi puse mâna pe gât și îi mângâie vena carotidă cu degetul mare.

— Aș fi distrus dacă m-ai înșela cu Wick Threadgill.

— Nu e nimic între mine și el.

— Te-a sărutat vreodată?

— Nu.

— Te-a atins în felul ăsta? insistă el mângâindu-i sânul. Gâtul i se strânse și nu putu vorbi. Clătină doar din cap.

— Polițaiul ăla nu s-a excitat niciodată atât de tare pentru tine, Rennie, șopti el apăsându-i trupul. N-ar putea niciodată să se excite atât de tare pentru tine.

— Mâinile sus, Lozada! Oren Wesley dădu buzna înăuntru, urmat de încă doi ofițeri, cu pistoalele ridicate. Cei trei se așezară în semicerc în jurul lor.

— Mâinile sus, am zis! Pleacă de lângă ea! Rennie rămase perplexă. Lozada se supuse ordinului și fața îi deveni o mască placidă. În câteva secunde, înfățișarea i se schimbă, luând aspectul unei figuri de ceară. Nu arată nici furie, nici surprindere, dar nici îngrijorare.

— Domnule detectiv Wesley, nu știam că lucrați așa de târziu.

— Așază-te în poziție! Dând din umeri nepăsător, Lozada se aplecă peste masa din bucătărie. Își propti mâinile de o parte și de alta a coșului cu fructe, în care bananele se copseseră prea tare. Lui Rennie i se păru bizar să se gândească la asta în timp ce un criminal notoriu, care fusese la un pas să o violeze, era percheziționat în locuința ei, dar în același timp fu o bine-venită distragere a atenției. Polițistul care avusese onoarea să îl percheziționeze scoase un pistol mic din buzunarul pantalonilor lui Lozada.

— E înregistrat, spuse Lozada.

— Puneți-i cătușele, zise Wesley. Trebuie să aibă un

cuțit într-un toc prins la gleznă. În timp ce unul dintre polițiști îi trase mâinile la spate pentru a-i pune cătușele, celălalt se lăsă în genunchi și îi ridică pantalonul. Scoase un cuțit mic, cu lama strălucitoare, din toc. Expresia lui Lozada nu trăda niciun sentiment. Wesley îi aruncă o privire lui Rennie.

— Sunteți bine? Încă prea șocată ca să poată vorbi, ea dădu doar din cap. Lozada se uită la Wesley peste umărul polițistului care îi citea drepturile.

— Pentru ce sunt arestat?

— Crimă.

— Interesant. Și cine e așa-zisa victimă?

— Sally Horton.

— Menajera din blocul în care locuiesc?

— Lasă teatrul pentru juriu, zise Wesley aruncându-i în treacăt o privire lui Rennie. Mai ai la activ și o tentativă de crimă prin înjunghiere asupra lui Wick Threadgill.

— E pur și simplu o farsă.

— Vom vedea ce va mai scoate la iveală ancheta. Între timp, vei fi oaspetele închisorii districtuale.

— O să ies până mâine dimineață.

— După cum am mai spus, vom vedea. Wesley le făcu semn din cap celorlalți doi polițiști să îl scoată din casă. Lozada îi zâmbi lui Rennie.

— La revedere, iubito. Ne vedem curând. Îmi pare rău pentru această întrerupere. Detectivului Wesley îi place să se dea mare. Drept compensație pentru celelalte lipsuri ale sale. Trecând pe lângă Wesley, îi aruncă:

— Cred că ți-au îngropat scula odată cu Joe Threadgill. Unul dintre polițiști îi dădu un ghiont puternic în spate și dispărură pe ușa spre camera de zi. Rennie se rezemă de dulap.

— Mulțumesc.

— N-aveți pentru ce.

— Ați zis că nu-l arestați fără dovezi solide. Asta înseamnă că...

— Înseamnă că l-am bătut la cap pe șeful meu până a cedat. A fost de acord să îl aduc în arest cât ne întindem plasele. Dacă avem noroc – iar norocul nu prea pare să fie de partea noastră când e vorba de Lozada – vom descoperi ceva incriminator.

— Înțeleg că n-ați descoperit nimic de genul ăsta până acum. El dădu din umeri.

— Nu-l putem reține prea mult fără să-l punem sub acuzare, dar vom trage de timp cât vom putea. Dacă nu facem rost de probe serioase care să susțină acuzația lui Wick, n-avem nicio șansă la proces. Asta dacă procurorul va permite aducerea cazului în fața curții.

— Dar va trebui s-o facă, nu-i așa? Dacă Wick l-a identificat pe Lozada drept agresor?

— Procuratura s-ar putea să nu fie dispusă să meargă în fața juraților doar pe baza a ceea ce spune Wick. Vor lua în considerare antecedentele dintre Wick și Lozada, care reduc dramatic credibilitatea lui Wick, care, în plus, nu e prea iubit acolo.

— La procuratură? De ce? Un polițist băgă capul pe ușa și i se adresa lui Wesley:

— E în drum spre arest.

— Vin și eu imediat. Polițistul se retrase. Rennie îl urmă pe Wesley în camera de zi, unde ardeau încă lumânările emanând un miros sufocant. Se duse și deschise una dintre ferestrele ce dădeau în fața casei. Mai multe mașini de patrulare se pregăteau de plecare, cu girofarurile aprinse. Pe trotuar se adunaseră vecini îmbrăcați în pijamale, discutând între ei. Domnul Williams era acolo, gesticulând teatral și definind centrul atenției.

— De unde ați știut că Lozada e aici? încă îmi supravegheați casa?

— Nu. Am primit un telefon. De la un domn Williams, vecinul dumneavoastră. A zis că i se pare că se întâmplă ceva ciudat. Dumnezeule, era un adevărat coșmar! Wesley se opri în mijlocul camerei și se uită cu atenție înjur. Observă imediat și trandafirii. Apoi o privi din nou pe Rennie.

— Azi am vorbit cu unul dintre membrii consiliului de administrație al spitalului. Mi-a spus că ați acceptat postul rămas vacant în urma morții doctorului Howell. Rennie își înalță puțin bărbia.

— Le-am comunicat decizia mea astăzi după-amiază, după întâlnirea cu dumneavoastră. Am ajuns la concluzia că nu contează dacă accept sau nu. Oricum veți continua să credeți că eu l-am angajat pe Lozada să îl ucidă pe Lee.

El arată spre trandafiri.

— Felicitări.

— Nu e vorba de vreo sărbătorire, dacă asta vă închipuiți. Toate astea erau aici când am venit de la spital. A pătruns iar în casă.

— Nu ați sunat să ne anunțați.

— N-am avut când. El se uită la hainele ei aflate în dezordine.

— Mă teroriza! exclamă Rennie. I-a intrat în cap ideea asta dementă că voi deveni iubita lui. Îi relatează tot ce îi spusese Lozada, chiar și părțile cele mai jenante.

— M-a pipăit cu grosolănie. Credea că port un microfon.

— Microfon?

— Când am pomenit de uciderea lui Lee Howell, a început să mă caute peste tot. I-a fost teamă că lucrez pentru poliție și că îi întindem o cursă.

— Ei bine, știm amândoi cât de tare se înșală. Ei nu îi plăcu tonul lui sarcastic.

— Domnule detectiv, nu eu l-am invitat aici. De ce

presupuneți asta?

— Ați spart ceva?

— În baie. A mai lăsat acolo un buchet. M-am înfuriat atât de tare, că am spart vaza.

— Domnul Williams era în grădina din spate, plimbându-și câinele. A auzit zgomotul și a încercat să vă sune, să vadă dacă n-ați pățit ceva, spuse Wesley uitându-se spre telefonul fără fir de pe măsuta din capătul canapelei.

Rennie îl ridică, apoi i-l întinse. Nu avea ton. Fusese deconectat de atâta vreme, încât nu se mai auzea nici măcar bip-ul nesuferit de alertă.

— Presupun că n-a vrut să fie deranjat, zise ea încet.

— Probabil că nu. Rennie puse telefonul la locul lui de pe mäsută, apoi își retrase brusc mâna.

— Am făcut rău că l-am atins?

— Nu are amprente. Oricum, nu contează. Știm deja că a fost aici și acesta nu este locul unei crime.

— De când intrarea prin efracție nu mai reprezintă o infracțiune? A intrat ca la el acasă.

— Da. Domnul Williams i-a spus operatoarei de la 911 că părea foarte familiarizat cu locul. După ce a raportat incidentul, a adăugat: „Stați puțin, am impresia că m-am înșelat. Îi văd pe amândoi prin fereastra bucătăriei. Se pare că totul e în regulă și că îl cunoaște foarte bine”. Ceva de genul ăsta. Dar operatoarea a fost pe fază. A recunoscut numele și adresa dumneavoastră, știind că eu...

— M-ați spionat.

— Așa că m-a sunat și mi-a spus că a primit un telefon bizar de la vecinul dumneavoastră. Cum că vă făceați de cap cu un bărbat pe masa din bucătărie.

— Lucrurile nu au stat deloc așa. Mi-a fost teamă că voi sfârși ca Sally Horton dacă opun rezistență.

— Ar fi fost posibil.

— Atunci de ce trebuie să mă faceți tot timpul să mă simt sub acuzație? El îi aruncă o privire scurtă, apoi o luă spre ușă.

— Trebuie să plec. Ea se repezi după el, îl prinse de braț și îl forță să se întoarcă.

— Merit un răspuns, domnule detectiv.

— Bine, atunci am să vă ofer un răspuns, îi spuse el sec. Nu mi-ați dat niciun motiv să am încredere în dumneavoastră, doamnă doctor, în schimb mi-ați dat o mulțime ca să nu am.

— Ce ar trebui să se întâmple ca să vă convingeți că spun adevărul? V-ați fi schimbat părerea dacă Lozada m-ar fi omorât în seara asta?

— Nu chiar, replică el dând din umeri indiferent. Înainte ca Sally Horton să devină victima lui, i-a fost amantă.

CAPITOLUL 20

Nu vrea decât să o facă fericită.

— Te ții de bancuri?

— Nu te mai uita așa la mine, Wick, se plânse Oren. N-am spus-o eu. Ea a zis că el i-a spus-o. Wick stătuse la terapie intensivă două zile, după care a fost mutat într-o rezervă de pe fereastra căreia se zărea cerul. Acum putea sta întins pe spate. Mai avea încă dureri mari, în special când se forța să se ridice și să umble, ceea ce se întâmpla de cel puțin două ori pe zi.

Fiecare excursie, cum spunea el, de genul ăsta reprezenta un chin echivalent cu cățărarea pe Everest. Îi luă cinci minute numai ca să coboare din pat. La început abia fusese în stare să se târâie prin cameră, dar astăzi mai devreme reușise să ajungă până în capătul holului și înapoi, eveniment aclamat de toate asistentele. Se grăbiseră cu toatele să îi laude progresul. El blestemase și le întrebasese unde își țin uniforme naziste. Când ajunsese

la loc în pat, era learcă de transpirație și se simțea la fel de neajutorat ca un nou-născut.

De-abia aștepta analgezicele distribuite regulat. Nu izbuteau să îi elimine durerile, dar le făceau tolerabile. Le putea suporta dacă nu se gândea prea mult la ele și se concentra asupra altor subiecte. Cum ar fi Lozada.

Azi-dimineață îi scosese ră perfuzia. Se bucurase să scape de ea, dar imediat asistentele începuseră să îl terorizeze să bea multe lichide. Îi aduceau suc de fructe în pahare mici de plastic, acoperite cu folie de aluminiu. Până acum nu reușise să deschidă niciunul fără să îl verse pe jumătate.

— Mănânci? îl întrebă Oren.

— Da. Puțin. N-am poftă de mâncare. Și pe lângă asta nu ți-ar veni să crezi ce porcării servesc ăștia aici drept mâncare. Obrazul lui încă mai avea culoarea unei vinete stricate, dar se dezumflase și acum putea să vadă cu ambii ochi. De exemplu, vedea bine că sprânceana lui Oren era ridicată, semn că îl nemulțumea ceva.

— Ce e? îl întrebă el iritat.

— Cum stai cu părțile genitale?

— Bine, mulțumesc, dar tu? Câteva zile trebuise să țină un pachet de gheață acolo, dar, cum îi promisese Rennie, acum testiculele îi reveniseră la dimensiunile normale.

— Știi bine la ce mă refer, spuse Oren.

— Sunt bine. Vrei să te uiți ca să te convingi?

— Te cred pe cuvânt. Oren se mută de pe un picior pe altul.

— Nu am avut ocazia să-ți spun până acum. Îmi pare pentru lovitura în bărbie.

— E cea mai mică dintre problemele mele.

— Da, dar n-ar fi trebuit s-o fac.

— Eu am dat primul.

— A fost o tâmpenie din partea noastră. Îmi cer scuze.

— S-a consemnat și se acceptă. Acum întoarce-te la ceea ce spuneai despre Lozada și fixația pe care a făcut-o pentru Rennie.

— Ți-am spus deja, se văicări Oren.

— Mai zi-mi o dată.

— Doamne, cât ești de enervant! Nu ți-au scos cateterul încă, nu-i așa?

— Îl scot după-amiază. Dacă voi putea urina singur, nu mi-l vor mai băga din nou.

— Și dacă nu poți?

— O să pot. Indiferent cât va trebui să mă screm. Nu-i las să-mi mai bage chestia aia la loc. Mai bine sar pe fereastră.

— Parcă ești un copil de doi ani.

— Îmi povestești sau nu?

— Ți-am povestit. Cuvânt cu cuvânt, de câteva ori. Vecinul a zis că păreau să se giurgiulească. Doctorița Newton zice că o teroriza și că i-a fost frică să îl îndepărteze ca să nu pățească ce-a pățit Sally Horton. Wick se lăsă la loc pe pernă și închise ochii. Era dureros să își amintească ce i se întâmplase fetei. Nu avea să uite niciodată imaginea ei, zăcând moartă pe pat. În timp ce el se relaxa la duș, aceasta fusese ucisă cu sânge rece.

— S-ar putea să spună adevărul, Oren, zise el fără să deschidă ochii. Lozada e o amenințare pentru ea. Mai ales dacă își închipuie că noi doi suntem în competiție, iar ea mă preferă pe mine.

— Bănuiesc că ea nu ți-a spus nimic.

— Nu. Dacă nu-mi spuneai tu, n-aș fi știut nimic. Nu înțelegea de ce Rennie se purta așa, iar acesta era motivul principal pentru care era atât de arțăgos. Da, avea dureri. Da, mâncarea era oribilă. Da, nu îi plăcea deloc să se

fățâie cu fondul gol și lipsit de orice vlagă. Dar cel mai tare îl deranja răceala ei. Îl vizita în fiecare dimineață și seară și de obicei își ținea capul plecat și privirea turtită în fișa medicală „Ce faceți, domnule Threadgill?” îl întreba mereu pe un ton neutru.

Se uita repede la incizie, îl întreba cum se simte și dădea din cap absentă indiferent de răspunsul primit, ca și cum nici nu îl asculta sau puțin îi păsa. Îi spunea că e mulțumită de progresele pe care le avea, zâmbea mecanic și plecă. Își dădea seama că nu e singurul ei pacient. Nu se aștepta la un tratament preferențial. Sau poate că se aștepta. Puțin.

Cât fusese la terapie intensivă, i se dăduseră sedative puternice, dar își amintea că stătuse lângă patul lui și îi dăduse să bea câte puțin Sprite. Ținea minte cum îi unsese buzele cu balsam și cum se uitaseră unul la altul cât de lungă fusese acea privire și cât de plină de semnificații păruse. Sau nu se întâmplase nimic din toate astea? Poate că avusese halucinații din cauza sedativelor. Sau fusese un vis frumos pe care îl luase drept realitate? Posibil. Pentru că în acea noapte Oren îi surprinsese pe ea și pe Lozada îmbrățișați și „giurgiulindu-se” în bucătărie.

Habar n-avea ce se întâmpla cu ea.

— E foarte rigidă când vine să își facă vizitele, îi spusese lui Oren. N-am vorbit nici măcar despre vreme.

— E arșiță uscată.

— Se vede.

— A acceptat postul de șefă a secției de chirurgie.

— Am auzit zise Wick. Bravo ei. Merită. Oren continuă să îl privească cu subînțeles.

— Asta nu înseamnă nimic. Oren.

— N-am zis că ar însemna ceva.

— Nu era nevoie să zici. Intră o soră cu încă un pahar de suc.

— Îl beau mai târziu, îi spuse el. Promit. Ea nu păru convinsă, dar îl puse pe tava de deasupra patului și plecă. Wick îi oferî sucui lui Oren.

— Nu, mulțumesc. E de zmeură cu măr.

— Nu mi-e sete.

— Ești sigur? Iartă-mă că ți-o spun, dar nici tu nu pari sănătatea întruchipată. Oren arăta nu numai toropit de căldura de afară, dar și destul de deprimat.

— Ce se întâmplă? Am primit un telefon de la procuratură acum o oră. M-a căutat chiar procurorul-șef, nu vreun asistent. Wick bănuia că proasta dispoziție a lui Oren avea legătură cu cazul Lozada. Dacă ar fi avut vreo veste bună de comunicat, ar fi făcut-o până acum. Durerile îl toceau să suporte și mai greu veștile proaste, își căută o poziție mai confortabilă pentru partea dreaptă, care îl chinuia.

— Te ascult.

— A spus că ceea ce avem împotriva lui Lozada e infim. Nu e de ajuns ca să se prezinte în fața juraților, așa că a refuzat. Vestea nu îl surprinse pe Wick.

— A venit ieri să mă vadă. Plin de bunăvoință și jovialitate până în vârful pantofilor italienesti. Mi-a adus chestiile alea. Arată spre un buchet țițător de garoafe roșii, albe și albastre. S-a întrecut pe sine.

— I-am povestit amănunțit ce s-a întâmplat în noaptea în care am fost înjunghiat. I-am spus că n-am nici cea mai mică îndoială că a fost Lozada.

— Cum a reacționat?

— Păi, s-a tras de gușă, s-a scărpinat la tâmplă, s-a frecat pe burtă, s-a încruntat, a făcut gura pungă și s-a scuturat de vreo câteva ori. Arăta exact ca un individ balonat care încearcă să găsească o modalitate cuviincioasă de a trage un vânt. Mi-a spus că fac acuzații grave". Nu mă înnebuni", i-am zis eu". Crima și tentativa

de crimă sunt al dracului de grave". N-a putut să mă privească în ochi la plecare. Nu mi-a spus-o pe șleau...

— Nu e politician degeaba.

— Dar am înțeles din foiala lui că povestea mea nu l-a prea convins.

— Nu l-a convins.

— Adică?

— N-o să te plictisesc cu detalii, zise Oren. Dumnezeu știe că m-a plictisit el pe mine destul. Vreo jumătate de oră s-a tot bâlbâit și a icnit, dar ideea de bază a fost că...

— Povestea nu ține. Oren începu să se joace cu panglica tricoloră legală în jurul garoafelor urâte și se uită pieziș spre Wick.

— Trebuie să privești lucrurile și din punctul lui de vedere, Wick.

— Pe dracu'! Să-l văd și pe el că i se administrează șase unități de sânge, că are testiculele umflate cât niște mingi de bowling și un tub înfipt în mădular și pe urmă o să privesc lucrurile din punctul lui de vedere.

— Știu că te vei supăra când vei auzi ce am să-ți spun...

— Atunci nu spune.

— Dar la urma urmelor are dreptate, îmi pare rău că nu pot să te pocnesc zdravăn.

— Știam că vei reacționa așa, oftă Oren. E adevărat că nu vor să-și asume riscuri, dar...

— E un fricos.

— Poate, dar de data asta are o justificare. Dacă stai să te gândești bine, nu îl avem pe Lozada la mână cu nimic.

— Lozada, pufni Wick cu dispreț. A băgat frica în toți, nu-i așa? Crezi că nu râde în sinea lui de noi? Oren îl lăsă câteva secunde să se calmeze.

— Tot ce avem e circumstanțial. Lozada te cunoaște. A cunoscut-o și pe Sally Horton. Asta e o legătură, dar nu indică motivația. Dacă, printr-un noroc chior, ar fi pus sub acuzare, cazul tot n-ar sta în picioare la tribunal. Mi s-au dat trei zile să vin cu ceva. Ca de obicei, n-a lăsat nicio urmă. Nu am nimic.

— În afară de cuvântul meu. Pe fața lui Oren apăru o expresie chinuită.

— Procurorul a luat în calcul și ceea ce s-a întâmplat în trecut între tine și Lozada. N-a uitat nimic. Asta îți reduce credibilitatea. Argumentele aduse de Oren erau atât de juste, încât n-avea niciun rost să îl contrazică. Oren se așază pe fotoliul verde din vinii și se uită în podea.

— N-am avut ce să fac și a trebuit să îi dau drumul. Am obținut și mandat de percheziție și crede-mă că n-a fost ușor. I-am răscolit toată casa. Nimic. Curată ca lacrima. Chiar și scorpionii strălucesc de curățenie. La fel și cu mașina. Nici urmă de sânge, fibre, nimic. Avem armele, dar acestea pot aparține oricui. Nu există martori, în afară de tine, iar tu nu ești credibil. În plus, nici nu l-ai văzut, după cum recunoști chiar tu.

— Eram prea ocupat să sângerez de moarte.

— Avocatul lui țipă deja în gura mare despre metodele de hărțuire ale poliției. Zice că...

— Nu mă interesează ce zice. Nu vreau să aud niciun cuvânt despre cum au fost violate drepturile cetățenești ale nenorocitului ăluia, clar?

Urmă o lungă tăcere. După o vreme, Oren se uită spre colțul de lângă tavan.

— Televizorul merge bine? Wick îi opriase sonorul când venise Oren. Ecranul era plin cu un fel de pureci colorați, dar reușeai să detectezi imaginile dacă te uitai foarte atent.

— Ca naiba. Nu au nici cablu. Urmăriră o vreme

imaginile fără sonor, apoi Oren îl întrebă dacă serialul era bun.

— Alea două sunt mamă și fiică, îi explică Wick. Fiica s-a culcat cu soțul maică-sii.

— Cu taică-său?

— Nu, e cam al patrulea tată vitreg. Tatăl ei adevărat e preotul parohiei. Dar nimeni nu știe, în afară de maică-sa și de preot, căruia fata îi mărturisește la spovedanie că s-a culcat cu soțul maică-sii și îl apucă toți dracii. O învinuiește pe maică-sa că reprezintă o influență negativă și că e o destrăbălată. Dar e copleșit de vinovăție pentru că n-a fost alături de fiică-sa. Ca tată, vreau să spun. A fost preotul ei de când a botezat-o. E cam complicat. A pătruns în casa ei, pentru numele lui Dumnezeu!

Ultima propoziție a lui Wick nu se referea la serial, dar Oren își dădu seama.

— Nu pot să elimin posibilitatea că ea l-a invitat. Wick nu consideră că merită să răspundă la așa ceva, dar îi aruncă o privire foarte sugestivă.

— Am spus că e doar o posibilitate. Oren întoarse capul și mormăi ceva de neînțeles.

— Ce-ai zis?

— Nimic?

— Spune!

— Nimic.

— *Spune!*

— Îi pipăia sânii. Ești mulțumit? îi păru rău că întrebasese. Insistase să afle, Oren îi spusese, iar acum îi pândea reacția. Încercă să își păstreze o expresie cât mai placidă.

— I-a fost teamă să i se împotrivească.

— Așa a zis și Grace, dar niciunul dintre voi n-a fost de față.

— Grace?

— Da, zise Oren gesticulând larg. Soția mea a devenit fanul numărul unu al doamnei doctor Newton.

— Știam că s-au cunoscut. Mie Grace nu mi-a zis decât că se bucură că sunt pe mâini atât de bune.

— Eu aud ceva mai multe acasă. Mă bate la cap că o judec prea aspru și prea nedrept pe doctoriță. Grace crede că îi port pică pentru că a făcut parte din juriul acela. Pentru prima oară de când venise Oren, Wick fu cât pe ce să zâmbească. Îi plăcea să și-o imagineze pe Grace tocându-i la cap partenerul. Oren nu ar fi ascultat de nimeni pe lumea asta în afară de soția sa, pe care nu numai că o iubea, dar o și respecta pentru mintea sa pătrunzătoare.

— Grace e o femeie deșteaptă.

— Da, dar ea n-a văzut cadrul romantic pe care l-am văzut eu. Și nici asta.

Oren scoase din buzunarul de la piept al hainei câteva foi de hârtie ce fuseseră împăturite în lungime. Le puse pe tava de deasupra patului, lângă paharul de suc. Wick nu făcu nicio mișcare spre ele.

— În tot tam-tamul zilelor trecute, s-ar putea să fi uitat că doamna doctor Newton a împușcat un bărbat când avea șaisprezece ani.

— Dar tu n-ai uitat, nu?

— Nu crezi că trebuie să verificăm mai bine înainte să-i trecem numele în rândul sfinților? Am luat legătura cu poliția din Dalton și cu biroul șerifului. Scrie totul acolo. Wick nu avea niciun chef să citească hârtiile incriminatoare de pe tavă.

— Ce-ar fi să-mi faci tu un rezumat?

— E o poveste urâtă. Foarte urâtă, zise Oren. Taică-său a intrat în cameră la câteva secunde după ce se trăseseră două focuri. Raymond Collier era mort. Moarte instantanee. T. Dan a afirmat că partenerul său de afaceri

a încercat să îi seducă fetița, care l-a împușcat ca să-și protejeze virtutea. Caz clar de autoapărare.

— S-ar putea să se fi întâmplat chiar așa.

— S-ar putea, dar nu e prea probabil. Mai ales că obișnuia să i-o sugă lui Collier.

— Frumos limbaj, domnule detectiv. Oren îl ignoră.

— O întrebare bună pentru ea ar fi de ce și-a ales tocmai ziua aceea ca să-și protejeze virtutea.

— A întrebat-o cineva?

— Nu știu. Mă îndoiesc. Partea cea mai interesantă e că nimeni n-a fost interogat oficial. N-a existat nicio audiere, nicio anchetă, nimic. T. Dan avea buzunare adânci. Se pare că a aruncat cu banii în stânga și în dreapta și a îngropat toată tărășenia până să se răcească trupul lui Collier. Moartea lui a fost considerată un accident, iar cazul a fost declarat închis. Toată lumea a plecat acasă fericită, inclusiv văduva lui Collier. A părăsit Dalton-ul și s-a stabilit într-un apartament nou și complet utilat din Breckenridge, Colorado. Până acolo a călătorit în noul ei Jaguar strălucitor. Wick rămase pe gânduri.

— Sursele tale n-au nicio credibilitate. Nu cred nimic.

— De ce?

— Departamentul de poliție și șerifi au recunoscut că au acoperit un caz de împușcare mortală?

— Nu. Rapoartele lor au fost concise, dar oficiale. N-au existat dovezi care să indice că n-a fost un accident. Dar am reușit să dau de fostul polițist ajuns primul la locul faptei.

— Fostul?

— A plecat din poliție și s-a apucat să instaleze antene satelit. Își amintește că s-a dus la locuința familiei Newton, răspunzând unui apel. Spune că a fost extrem de ciudat.

— Ce anume?

— Comportamentul lor. Indiferent dacă a fost sau nu accident când tocmai ai împușcat pe cineva, nu e normal să fii tulburat? Un pic șocat? Să verși câteva lacrimi? Să ai remușcări? Sau cel puțin să îți frângi mâinile de câteva ori? zice că Rennie Newton stătea acolo rece ca un sloi de gheață. Ochii ei mari și verzi erau perfect uscați. Și ține cont că n-avea decât șaisprezece ani. La vârsta aia nu știi să-ți stăpânești emoțiile. Omul spune că nici n-a clipit cât i-a povestit ce s-a întâmplat. T. Dan și doamna Newton stăteau de o parte și de alta a fetei. T. Dan tuna și fulgera împotriva lui Collier pentru că încercase să-i violeze fiica. Asta demonstrează, spunea el, că niciodată nu cunoaștem pe nimeni cu adevărat.

Maică-sa plângea încet într-o batistă. N-auzise nimic, nu văzuse nimic, nu știa nimic și n-ar dori cumva domnii polițiști ceva de băut? Fostul polițist spune că era de-a dreptul sinistru, de parcă se afla într-un episod din Zona crepusculară. Wick încercă să își imagineze o Rennie de șaisprezece ani relatând cu calm cum ucisese un om, chiar și accidental. Nu putu. Nici măcar să și-o închipuie pe adolescenta incorigibilă descrisă de Crystal sau pe nimfeta care ademenise un bărbat însurat. Nimic din ceea ce auzise despre trecutul ei nu se potrivea cu prezentul.

— Ar fi cazul s-o șterg, zise Oren. Te las să te odihnești. Să-ți aduc ceva înainte să plec? Wick clătină din cap.

— Pot să cobor până la magazin și să...

— Nu, mulțumesc.

— Bine. Vin din nou cu Grace deseară. După cină. Crezi că poți face față unei vizite a fetelor?

— Sigur, ar fi minunat.

— Ne tot bâzâie să le aducem să te vadă. Promit că nu stăm mult. Wick se forță să zâmbească.

— De-abia aștept să le văd. Oren o luă spre ușă, dar

se opri cu mâna pe clanță.

— Wick, hai să dăm cărțile pe față. De acord?

— De acord.

— De la bărbat la bărbat, și nu de la partener la partener. Wick se încruntă impacientat.

— Ce este?

— Ți s-a pus rău pata pe ea, nu-i așa? Wick întoarse capul spre fereastră și spre priveliștea familiară.

— Nu știu. Oren trase o înjurătură în bărbie.

— Hai, pleacă o dată, zise Wick simțindu-se dintr-odată foarte obosit. Ai spus tot ce ai avut de spus.

— Aproape. Mai am să-ți zic câte ceva.

— Norocul meu.

— Rennie Newton ți-a salvat viața. Nimeni nu poate contesta acest lucru. Și îi voi fi veșnic recunoscător pentru asta. Wick întoarse din nou capul spre el.

— Dar?

— Fostul polițist din Dalton a zis că nu i-a venit să creadă că cineva poate să ia viața cuiva, chiar și a unui dușman de moarte, și să fie atât de detașat emoțional de fapta comisă. Era atât de glacială, spunea el, încât și acum îl mai trec fiorii când își amintește.

CAPITOLUL 21

Wick se uită urât la bărbatul în halat alb care dădu buzna în rezervă zâmbind larg, de parcă tot spitalul era al lui.

— Sunt doctorul Sugarman. Cum vă simțiți în seara asta, domnule Threadgill?

— Unde e doamna doctor Newton?

— În seara asta îi fac eu vizitele.

— De ce?

— Înțeleg că ați scos cateterul azi. Cum a fost?

— Superb. Sper să repet experiența și mâine. Doctorul îi zâmbi din nou, arătându-și dinții albi și

strălucitori.

— Totul e în regulă acum?

— Dacă am face un concurs de urinat, v-aș întrece. Unde e doctorița mea?

— Și eu sunt tot doctor. *Și un bufon*, gândi Wick scrbit. Doctorul Sugarman îi citi fișa și dădu din cap aprobator.

— Îmi pare bine că în sfârșit am ocazia să-l cunosc pe pacientul celebru al spitalului. V-am văzut la televizor. Ați trecut prin clipe grele, dar acum faceți progrese excelente.

— Mă bucur. Când pot să plec de aici?

— Sunteți nerăbdător să ne părăsiți? Ce întrebare tâmpită mai era și asta. Lui Wick îi veni să îl strângă de gât. Nu îi plăcea nici el, nici zâmbetul lui larg. Unde era Rennie? De ce nu venise să își facă vizitele? Merita și ea, ca toată lumea, o seară liberă, dar de ce nu îl anunțase? Nu voia să știe?

Lozada a ieșit din închisoare și Rennie își ia liber. Era un gând neplăcut și se urî pentru că îi venise în minte. Expresia lui neagră trebuie să îi fi dat de înțeles doctorului Sugarman că ar face mai bine să își exerseze tacticile terapeutice asupra unui pacient mai agreabil și mai recunoscător. Zâmbetul, desprins parcă dintr-o reclamă la Colgate, îi pieri.

— Doamna doctor Newton va hotărî când veți ieși din spital, dar nu cred că va dura mai mult de câteva zile. Numai să nu apară vreo complicație neprevăzută. Doctorul îi dădu mâna și plecă.

— Ce dobitoc, mormăi Wick. Sosi familia Wesley. După cum promisese, Oren limită vizita la cincisprezece minute, dar energia și exuberanța fetelor nu puteau fi îngrădite în niciun fel.

Îi aduseseră fursecuri cu ciocolată pe care le tăcuseră chiar ele și nu îl lăsară până nu mănăcă două.

Grace avea cu ea o pungă mare.

— Pijamale. Nu știi dacă te lasă încă să le porți, dar să le ai aici. Ți-am adus și papuci. El îi luă mâna și i-o sărută.

— Vrei să te măriți cu mine? Fetele începură să râdă cu hohote ascuțite și trebuiră admonestate ca să se potolească. Trăncăneau întruna și erau minunate, dar îl epuizară. Îi fu rușine pentru ușurarea pe care o simți când îl îmbrățișară și își luară rămas-bun. Oren nu pomeni despre probleme de serviciu decât după ce familia lui ieșise în hol. Îl anunță pe Wick că Lozada era din nou în libertate.

— Sergentul n-a vrut să autorizeze ținerea lui sub urmărire. Și de mâine retrace și polițiștii din spital.

— Mă pui în gardă. Oren dădu solemn din cap.

— Fii cu ochii în patru. De mâine Departamentul de poliție nu-ți, mai asigură paza. Wick nu se neliniști deloc. Nu dorea protecția poliției, pentru că în schimb ar fi trebuit să renunțe la libertatea lui. După ce aflase decizia procuraturii, ajunsese la concluzia că autoritățile erau neputincioase în fața lui Lozada. Jurisprudența e constrânsă de granițele moralității, iar Lozada nu opera într-un asemenea cadru. Dacă voia să pună mâna pe el, trebuia să acționeze singur să lupte cu aceleași arme folosite de Lozada. Nu putea tace acest lucru dacă se afla sub pază și monitorizare continuă. Întrebă de camioneta lui. Oren se încruntă bănuitor.

— Ce e cu ea?

— Vreau să știu unde e.

— De ce?

— Pentru că e mașina mea, replică Wick nervos. Șovăind, Oren îi spuse că se afla la el acasă.

— Mi-am luat libertatea să îți eliberez camera de motel. După ce și-au terminat treaba tipii de la

criminalistică, ți-am împachetat bagajele și le-am luat de acolo. Wick ar fi vrut să îl întrebe despre pistol, dar se abținu. Nu avea sens să îl îngrijoreze și mai tare pe Oren.

— Mulțumesc. N-aveam niciun chef să mai intru în camera aia.

— Așa m-am gândit și eu. Toate lucrurile tale sunt încuiate în camionetă. E parcată pe aleea mea.

— Și cheile?

— Sunt la adăpost, la mine în casă, împreună cu portofelul. La adăpost față de cine?

se întrebă Wick. Față de el? Dar nici de data asta nu întrebă nimic.

— Mulțumesc, partenere. Oren nu răspunse zâmbetului inocent al lui Wick, ghicind probabil că era prefăcut.

Wick suportă cu greu restul serii lungi și plicticoase, într-un târziu, circulația pe coridorul din fața camerei lui se potoli. Tăvile cu farfuriile de la cină fură adunate pe cărucioare și duse înapoi la bucătărie. Doctorii își terminară consultațiile și plecară acasă. Vizitatorii părăsiră spitalul. Sosi schimbul de noapte. La ora unsprezece intră o asistentă pentru a-i da un analgezic.

— Să trag jaluzelele?

— Te rog. Dimineața intră soarele.

— Ce păcat de doctorița Newton, remarcă el cu indiferență prefăcută, în timp ce asistenta se îndrepta spre fereastră. Aceasta râse.

— Păcat? Aș vrea să-mi pot lua și eu vacanță când am chef.

— Vacanță? Mi s-a părut că doctorul Sugarman a zis că e bolnavă.

— Nu, și-a luat câteva zile de concediu, asta e tot. El își flutură degetele la tâmplă.

— Medicamentele astea mă cam tâmpesc.

— Se întâmplă.

— Când se întoarce?

— Nu mi-a comunicat, răspunse asistenta zâmbind.

Dar nu vă faceți probleme. Doctorul Sugarman e un dulce. În timp ce ea se ocupa de jaluzele, Wick se prefăcu că înghite pastila. Puse paharul gol pe tava de deasupra patului și o împinse mai încolo. Își așează capul la loc pe pernă și căscă.

— Noapte bună.

— Noapte bună, domnule Threadgill. Somn ușor.

Se lăsase întunericul când Lozada intră în apartamentul său. Fu mulțumit să vadă că instrucțiunile lui fuseseră îndeplinite. Casa îi era liniștită și curată ca o biserică. Aflând de la propriul avocat că i se făcuse percheziție, știuse la ce să se aștepte. I se mai percheziționaseră locuințele și înainte, încă din liceu când polițiștii de la narcotice dăduseră năvală în casă într-o noapte, fluturând un mandat de percheziție, sperând să găsească droguri. Nu reușiseră decât să se facă de râs și să îi terorizeze părinții și fratele retardat. De atunci, aproape toate locuințele îi fuseseră percheziționate cu același entuziasm furtunos.

De când se afla încă în celulă aranjase, prin avocatul său, ca o firmă de curățenie să îi pună apartamentul în ordine și să i-l dezinfecteze de microbii lăsați de poliție. De asemenea se ocupase ca în celulă să nu existe apărau electronice de supraveghere. E curat, îi raportă avocatul în timp ce sărbătoreau eliberarea la City Club. Din toate punctele de vedere. Avocatul nu pusese niciodată întrebări cu privire la vinovăția sau inocența lui Lozada, care îi plătea un onorariu anual exorbitant. În felul acesta își permitea să îl reprezinte exclusiv pe Lozada și în rest să joace golf. Ducea viața unui playboy bogat.

Culpabilitatea clientului era ultimul lucru de pe lista

lui de priorități.

— Dar e curat numai pentru moment, îl avertiză el. Ai grijă cine intră și cine iese de la tine din casă de acum încolo. Lozada nu avea nevoie de avertismente în această privință. Anunțase deja portarul că nu avea să mai folosească serviciul de curățenie pe care îl ofereau. Angajase propriul său om de serviciu, care venea cu recomandări excelente din partea unui fost – și extrem de mulțumit – client. Fusesse asigurat că tânărul era foarte priceput și se putea avea încredere totală în el.

Și nici femeii nu avea să mai aducă acasă – În afară de Rennie, desigur. Se folosise de proasta aceea de Sally Horton pentru că fusese la îndemână – o mare scăpare, după cum se dovedise. Avea să se ducă în oraș pentru sex până o va aduce pe Rennie lângă el. Reușise să facă pași importanți până când să dea năvală Wesley, cu arma ridicată asemeni unui personaj principal dintr-un film polițist idiot. Ce prostie! Oare nu își dăduse seama cât era de ridicol?

Rennie nu fusese amuzată deloc. Părase extrem de ofensată să își vadă casa invadată de un grup de polițiști neghiobi, stricând surpriza pe care o pregătise pentru ea. Nu, nu părase deloc fericită de sosirea neanunțată a lui Wesley.

După ce petrecu o jumătate de oră plăcută cu scorpionii lui, făcu un duș prelungit pentru a spăla orice urmă a închisorii. Se rase cu grijă, dat fiind că nu avusese încredere în aparatul de ras bont oferit de închisoarea districtuală, pe urmă parcurse ritualul de curățare a gurii de scurgere și de îndepărtare a prosoapelor. Savura câteva pahare de tequila și luă cina, comandată de la restaurantul lui favorit. Alți clienți nu beneficiau de livrare acasă, dar Lozada, tratat ca un VIP, da. După ce bău încă un pahar înainte de culcare, formă numărul lui Rennie. Îi răspunse

robotul: „Sunt doctorița Newton. Vă rog să vă lăsați numele și numărul de telefon. Dacă e o urgență...”

Închise. Voia să o vadă cât mai repede, dar ea s-ar fi putut să nu considere dorința lui drept o urgență. Sorbind din băutură, mai încercă de două ori să o găsească, la spital și acasă, dar fără niciun succes. E bine și mâine, gândi el. Avea să o invite la cină. Prima lor întâlnire oficială. Zâmbi la gândul de a intra cu ea de braț într-un restaurant bun. Avea să o ducă în Dallas. Într-un local foarte luxos, de elită. Mâine îi va cumpăra o rochie neagră sexy ca să îi facă o surpriză. Avea să o ajute să se îmbrace, din cap până în picioare, astfel încât totul să fie perfect și pe placul lui. Va arăta superb, va tăia răsuflarea tuturor. El își va pune costumul nou. Vor întoarce capete. Toată lumea va vedea cine este Lozada.

După ce petrecuse trei nopți pe un pat de campanie, cu o saltea urât mirositoare, de-abia aștepta să doarmă în propriul așternut. Gol, se strecură între cearșafurile de mătase și se bucură de atingerea lor răcoroasă.

Adormi masturbându-se, gândindu-se la sunetul excitant scos de Rennie când îi simțise tăria erecției. Dormi ca un prunc până ce fu trezit de soneria insistenta de la intrare.

Îi fusese mult mai ușor să se strecoare afară din spital decât crezuse.

Partea ce mai grea fusese să îmbrace pijamaua noua adusă de Grace. Când reușise în sfârșit să și-o pună, era learcă de transpirație și tremura. Rezistase tentației de a se întinde ca să se odihnească pentru câteva minute, temându-se că nu va mai reuși să se ridice. Asistentele erau prea ocupate cu fișe și dosare la biroul lor central ca să îl observe când plecase din cameră. Mai devreme când se plimbase pe hol văzuse unde se afla ieșirea de incendiu. Din fericire, nu era prea departe de camera lui Ajunse pe

scară fără să îl zărească nimeni. Coborî cele patru etaje, ținându-se tot timpul de balustrada metalică. Când ajunse la parter, avea genunchii ca de cauciuc. Nu îl opri nimeni. Polițiștii postați de pază l-ar fi recunoscut imediat, dar trecu pe lângă ei neobservat. Unul flirta cu asistentele din camera de gardă, iar celălalt moțăia în scaun. Halal securitate. Următoarea zonă comercială era la două străzi de spital. Porni la drum, dar își dădu seama în curând că pentru el însemna cât un maraton. Două străzi sau patruzeci de kilometri era același lucru pentru el. Îi tremurau picioarele, se simțea slăbit, iar spatele îi pulsa de durere la fiecare pas, dar se forță să meargă înainte. Când intră în primul magazin care îi ieși în cale, bărbatul cu turban de la tejghea îl privi cu o teamă fățișă.

— Știu că arăt penibil, zise Wick repede. Dar nevastă-mea e gravidă și i s-a făcut poftă de un baton de Butterfinger la foarte scurt timp după ce am adormit. Așa că am luat mașina și am venit înapoi, în pijama, să îi iau Butterfinger. La dracu'! avem Snickers în cămară, dar ea nu, că vrea Butterfinger. Și peste toate, am rămas fără benzină pe autostradă, la vreo cincisprezece metri de rampa de ieșire. A trebuit să vin pe jos până aici și afară e mai cald ca în iad, chiar și la ora asta. Transpirația îi lipise bluza de pijama de piept. Și-o dezlipi și începu să își facă vânt.

— Puteți să-mi dați „Pagini aurii”? Vreau să chem un taxi. Probabil că singurele cuvinte pe care domnul străin le înțelesese din tot monologul lui fuseseră

„Pagini aurii”. Îi întinse peste tejghea un exemplar uzat, împreună cu un telefon murdar și lipicios. După ce făcu comanda la taxi, Wick se așeză să aștepte pe un scăunel de campanie și își pierdu timpul răsfoind colecția vastă de reviste de culturism. Mai intră un singur client, care cumpără un pachet de țigări și plecă fără să se mai

uite a doua oară la Wick. Taxiul opri în parcare.

— Vă mulțumesc mult, zise Wick. Nu se știe care fu mai ușurat să vadă taxiul, el sau vânzătorul. Plecă fără batonul de Butterfinger. Spre norocul lui, casa familiei Wesley era cufundată în întuneric. Ceea ce Oren nu știa era că ținea o cheie de rezervă într-o cutie magnetică, prinsă sub bara camionetei. O luă de acolo, deși faptul de a se lăsa pe vine și a se ridica îl făcu să geamă de durere. De câteva ori fu nevoit să se oprească de teamă că va leșina.

Descuie mașina și căută prin buzunarele hainelor împachetate după bani. În final, găsi cât îi trebuia să plătească taxiul. Întârzierea nu prea îi conveni șoferului, care demară în trombă, înjurând furios. Wick așteptă lângă casă, să se convingă că Oren nu fusese trezit de zgomot. Lăsă să treacă cinci minute, dar nu ieși nimeni. Urcă la volan, întoarse cheia în contact și motorul se trezi la viață. Plecă imediat. Opri în parcare pustie a unei școli, unde își schimba pijamaua și papucii cu haine de stradă și adidași. Se uita permanent în jur după mașina lui Oren sau după vreo mașină de poliție, însă aparent evadarea îi reușise. Din parcare școlii merse direct acasă la Rennie și trase lângă bordură. Becul de pe verandă era aprins, dar restul casei se afla în întuneric. Păcat, dar avea să fie nevoit să o trezească din somn. Ieși din camionetă cu toată agilitatea unui octogenar invalid. În fața ușii, se sprijini cu toată greutatea pe sonerie și, când nu obținu niciun răspuns, bătut tare și cu ciocănelul de alamă. Așteptă treizeci de secunde și își lipi urechea de ușă. Tăcere totală.

— La dracu'! Dar dacă ar fi fost în situația lui Rennie, el ar fi răspuns la ușă în toiul nopții? Se duse spre garaj și studie intrarea secționată pe orizontală. Știa de duminica trecută, când venise în urma ei până acasă, că se deschidea cu telecomanda. Încercă oricum mânerul. Fără telecomandă, ușa nu se deschidea. Înconjură casa -

sperând să nu fie confundat cu un hoț de vreun vecin suferind de insomnii – și o luă de-a lungul zidului garajului spre spatele casei. Cercetările lui dădură rezultate. Garajul avea o intrare în spate. Minunea minunilor, exista și o fereastră. Își făcu mâinile pâlnie la ochi și se uită înăuntru. Era întuneric, dar dacă mașina ei ar fi fost acolo, ar fi zărit-o. Garajul era gol. Nu era acasă.

Tremurând de epuizare, se întoarse la camionetă. Urcatul la volan i se păru o sarcină insurmontabilă, dar reuși – cu greu. Pielea îi era lipicioasă și îi fu teamă că avea să vomite. Fursecurile cu ciocolată făcute de Stephanie și Laura. Îl tentă ideea de a-și pune capul pe rezemătoarea scaunului. Avea dureri prea mari ca să doarmă, dar măcar să închidă ochii și să se odihnească vreo câteva minute...

Nu trebuia să meargă mai departe până o găsea pe Rennie. Al doilea loc de căutare de pe lista lui era Trinity Tower.

Fața lui Lozada era o mască de furie rece când deschise ușa apartamentului.

— Îmi pare rău să vă deranjez, domnule Lozada, dar am un mesaj urgent pentru dumneavoastră. Portarul îi întinse un plic sigilat, cu antetul discret al clădirii, imprimat cu litere de aur în relief, în colțul de sus din stânga. Lozada tocmai avea un vis delicios despre Rennie, când primul tril al soneriei îl făcuse să sară ca ars. În buzunarul halatului îi atârna un pistol. Împușcarea mesagerului reprezenta o tentație enormă. Îi smulse plicul din mână.

— Ce mesaj? De la cine?

— Nu mi-a spus numele, domnule. Am întrebat, dar mi-a zis că vă veți da seama. Lozada rupse plicul, scoase un cartonaș și citi așa-zisul mesaj. Nu exista nicio îndoială asupra identității celui care scrisese scurta poezie.

— A fost aici?

— Acum câteva minute, domnule Lozada. A plecat imediat ce a scris mesajul. Mi-a cerut să vi-l dau personal, imediat. Nu arăta bine deloc. Când a intrat, am crezut că e beat. Era cu siguranță foarte confuz.

— Cum adică?

— Inițial a zis că are un mesaj pentru persoana aflată în vizită la dumneavoastră.

— Persoană în vizită?

— Așa a zis, domnule Lozada. I-am spus că, după câte știu eu, ați venit singur acasă aseară și că n-ați primit pe nimeni, în afară de cel care v-a livrat mâncarea. M-am uitat și în registru ca să mă asigur. Threadgill îl jucase pe degete pe dobitoc.

— M-am oferit să vă sun, dar a zis că nu e nevoie, pe urmă mi-a cerut cartonașul, plicul și un pix.

— Bine, ai adus mesajul. Lozada dădu să închidă ușa, dar portarul ridică o mână...

— Încă ceva, domnule Lozada, zise el tușind ușor în pumn. Veți primi o notificare oficială în scris, dar presupun că pot să vă anunț de acum.

— Ce să mă anunți?

— Mi s-a transmis să vă spun că asociația proprietarilor din clădire s-a întrunit astăzi mai devreme și a votat unanim ca dumneavoastră... că ei...

— Ce?

— Vor să părăsiți clădirea, domnule. În urma acuzațiilor recente, vă cer să vă mutați în treizeci de zile. Lozada nu avea de gând să se înjosească certându-se cu un nimeni ca portarul.

— Poți să le transmiți proprietarilor să se ducă dracului. Apartamentul ăsta e proprietatea mea și am să locuiesc aici cât voi avea chef.

Îi trânti ușa în nas. Se duse furios spre barul

încastrat și își turnă o tequila.

Nu știa ce îl înfuriase și îl insultase mai mult, cererea de a se muta din clădirea luxoasă sau provocarea juvenilă a lui Wick Threadgill. Trandafirii au fost roșii; La fel și sângele meu. Vino să mă prinzi, secătură. Te aștept mereu.

CAPITOLUL 22

Primul lucru pe care îl făcu Rennie când ajunse la ferma fu să pună șaua pe Beade și să facă o plimbare lungă, la galop. După aceea petrecu două ore în grajd țeșălând caii. Nu aveau nevoie de asta, dar era ceva terapeutic pentru ea.

Mai devreme, Oren Wesley o sunase și o informase politicos că Lozada urma să fie eliberat.

— Îi dați drumul?

— Nu am de ales, spusese el și îi explicase decizia procurorului. V-am avertizat că acuzația s-ar putea să nu țină. Wick spune că Lozada l-a atacat, dar fără nicio dovadă concludentă...

— Cum rămâne cu faptul că a pătruns la mine în casă?

— Nu există niciun semn de intrare forțată, doamnă doctor.

— Dar a intrat, insistă ea.

— Dacă doriți, puteți să veniți și să depuneți o plângere.

— La ce-ar folosi? îi deveni clar că nu se putea baza pe sistemul judiciar pentru a rezolva problema cu Lozada. Era problema ei și trebuia să și-o rezolve singură. Dar cum? apoi mai era și Wick. Era încă furioasă pe Wick-polițistul, care merita tot disprețul ei. Dar Wick - omul îi era pacient și merita cele mai bune îngrijiri. Cum putea să reconcilieze cele două aspecte?

Din respect pentru doctorul Howell, consiliul fixase peste două săptămâni data preluării de către ea a funcției

de șefa a secției de chirurgie. Voia să preia noul post cu viața în deplină ordine, eliberată de alte probleme. Avea nevoie de timp, departe de tot, ca să mediteze și să pună la cale un plan de acțiune.

Decizia de a-și lua câteva zile libere ceruse anumite manevre din partea personalului, dar izbutiseră să îi refacă programul astfel încât pacienții să nu fie inoportunați decât moderat. Doctorul Sugarman îi returnase favoarea pe care i-o făcuse cu câteva luni în urmă și fusese de acord să îi preia pacienții proaspăt operați care se mai aflau încă în spital. Wick era printre ei.

Își făcuse bagajele în grabă și condusesese în timp record. Plimbarea călare îi alungase temporar gândurile negre. Toby Robbins veni în vizită la scurt timp după ce se întoarse acasă.

— Nu trebuia să vii imediat, Toby, îi zise ea deschizându-i ușa. Îl sunase mai devreme să îi spună că se desprinsese o scândură din poarta țarcului pentru animale.

— Îmi pare rău că n-am văzut-o.

Nu e mare lucru. Nu stă chiar să cadă.

— Aș prefera s-o repar acum. Numai dacă nu te deranjez.

— Deloc. Se uitase la ea peste bagajele care stăteau încă pe podeaua sufrageriei.

— Rămâi mai mult de data asta?

— Câteva zile. Hai să-ți arăt unde e scândura. Coborâra împreună treptele din fața ale casei. În drum spre țarc, el se opri să ia o cutie cu scule din camioneta.

— Ce face Corrine?

— Bine. Va rosti rugăciunile speciale la întrunirea asociației femeilor creștine joia viitoare. Are emoții.

— Sunt sigură că se va descurca foarte bine. El dădu din cap și îi arunca o privire.

— Am citit despre tine în ziar săptămâna asta.

— Să nu crezi tot ce citești, Toby.

— A fost doar de bine de data asta. *De data asta*. Nu știa dacă o spusese intenționat. Bătrânul fermier își amintea articole din ziar despre ea care nu fuseseră prea măgulitoare, cele despre împușcarea lui Raymond Collier.

Înainte să moștenească ferma aceasta de la părinții lui, Toby locuise în Dalton și lucrase din când în când pentru T. Dan. Când preluase ferma, avea o turmă modestă de vaci, dar, administrându-și proprietatea cu multă grijă, o mărise și prosperase, când alți fermieri sucombaseră din cauza secetei sau a recesiunilor economice, De-a lungul anilor păstrase legătura cu Rennie. Știa că își dorește un loc în care să se retragă la sfârșit de săptămână și unde să poată crește cai, așa că o anunțase când ferma vecină cu a lui fusese scoasă la vânzare. Ea venise să o vadă o singură dată și semnase contractul de vânzare-cumpărare, fără să se tocmească. Toby nu mai avea nevoie de banii pe care-i dădea ea. Lucra în continuare pentru Rennie pentru că era un bun vecin, un om cumsecade sau pur și simplu pentru că o plăcea. Ori poate era atât de amabil pentru că îl cunoscuse atât de bine pe T. Dan.

— Aici. Vezi? Îi arată poarta cu scândura desprinsă, după care se dădu într-o parte pentru a-l lăsa să-și facă treaba. El se uită bine, apoi se lăsă pe vine și scoase un ciocan din cutia cu scule. Se apucă să scoată cuiele ruginite din găurile lărgite cu capătul în formă de furculiță al ciocanului.

— Tipul ăla, căruia i-ai salvat viața...

— Wick Threadgill.

— N-a fost cel pe care l-am cunoscut aici?

— Ba da.

— Ce e cu el?

— Nimic. Răspunsese atât de repede și pe un ton de apărare, încât Toby îi aruncă o privire piezișă pe sub borul

pălăriei.

— Scuză-mă, Toby, dar acum mă voi duce înăuntru să despachetez. Vino să îți iei rămas-bun înainte să pleci.

— Așa o să fac. Era ocupată în bucătărie când el se întoarce și bătut la ușa din spate.

— Intră! Toby intră și își scoase pălăria.

— Mai erau câteva scânduri cu cuiele slăbite. Le-am înlocuit pe toate. E solidă ca stânca acum.

— Mulțumesc. Vrei ceva rece de băut?

— Nu, mulțumesc. Ar fi cazul să mă duc acasă, ca să n-o fac pe Corrine să mă aștepte cu cina. Aș putea să vin într-o zi săptămâna viitoare ca să vopsesc poarta.

— Ar fi bine. Vrei să cumpăr eu vopseaua?

— O aduc eu. Aceeași nuanță de alb, da?

— Perfect.

— N-ai să ai nicio problemă cât vei sta aici, Rennie?

— De ce mă întrebi?

— Așa, pur și simplu. Dar avea motivele lui să întrebe. Se vedea din felul nervos în care își frământa pălăria, uitându-se la vârfurile bocancilor uzați.

— Ce te preocupă, Toby? El ridică ochii și o privi drept în față.

— Ai avut de-a face cu niște personaje destul de dubioase în ultima vreme. Nu te supăra că ți-o spun.

— Nu mă supăr. Sunt de acord. Lozada e un individ mai mult decât dubios.

— Nu mă refer numai la el. Threadgill ăla a fost dat afară din poliție.

— Și-a luat concediu pe o perioadă nedeterminată. Toby înălță din umeri, spunând parcă: e același lucru.

— Oricum, eu și Corrine ne facem griji pentru tine.

— Nu e nevoie, Toby, te asigur. Nu m-am amestecat cu oamenii ăștia pentru că am vrut eu. Drumurile noastre s-au încrucișat din întâmplare. Iar legăturile cu Threadgill

sunt strict profesionale. Se referă și la meseria mea, și la a lui. Asta e tot. Expresia feței îi era sceptică.

— Am grijă singură de mine de multă vreme, Toby, adăugă ea încet. De când aveam șaisprezece ani. El dădu din cap, părând stânjenit că răscolise amintiri dureroase.

— E doar un fel de obicei pe care îl avem eu și Corrine să îți purtăm de grijă.

— Grija voastră a însemnat întotdeauna foarte mult pentru mine.

— Atunci, zise el punându-și pălăria, am plecat. Dacă ai nevoie de ceva, anunță-mă.

— Așa voi face. Mulțumesc din nou c-ai reparat poarta.

— Ai grijă de tine, Rennie. Cât și-a pregătit masa, a băut un pahar cu vin.

În timp ce mânca, privi soarele apunând la orizont. După aceea își duse bagajele sus. Aici, la țară, nu dădea atâta importanță detaliilor. Aruncă lenjeria intimă în sertare fără să o împăturească. Hainele le atârnă în dulap, la întâmplare. Aici, ceda vinei rebele din caracterul ei - ce intra în conflict cu firea ei de altfel ordonată. Terminând și cu asta, merse din cameră în cameră, căutând ceva de făcut. Acum că avea timpul liber pe care și-l dorise, nu știa ce să facă cu el. Televizorul nu oferea nimic interesant. Nu avea chef să se uite la un film din colecția de DVD uri. Încercă să citească o biografie nouă, dar subiectul i se păru plicticos și stilul pretențios. Se duse în bucătărie, căutând mai mult ceva care să îi ocupe timpul decât ceva de mâncare. Nu îi stârni nimic apetitul dar, pentru că tot era acolo, desfăcu o cutie de fursecuri și ciuguli dintr-unul.

Un avantaj al vieții la țară, departe de luminile orașului, este pleiada de stele. Se aventură afară ca să privească cerul nopții. Localiza constelațiile familiare, apoi detecta un satelit pe care îl urmări cu privirea până nu îl

mai văzu.

Traversă curtea și intră în țarc prin poarta reparată de Toby. Cu toate că intențiile lui fuseseră bune, iar grija sinceră, preocuparea acestuia îi stârnise neliniștea și o făcu chiar să se simtă puțin nervoasă când intră în grajdul întunecat.

De obicei mirosurile familiare ale cailor o înviorau. T. Dan o urcase pe ponei imediat ce învățase să mearcă. De atunci, caii deținuseră un rol important în viața ei. Nu îi provocaseră niciodată teamă și îi plăcea la nebunie să se afle în preajma lor. Totuși, în seara aceasta grajdul tenebros i se păru amenințător. Umbrele erau mai întunecate și mai impenetrabile ca de obicei. Trecu de la boxă la boxă și caii necheză și tropăiră sperioși. Fuseseră țeșalați și hrăniți. Erau uscați. Nu se apropia nicio furtună. Le vorbi încet, pe un ton liniștitor, dar care sună fals și în propriile ei urechi și probabil că le transmise neliniștea pe care o simțea.

Asemeni stăpânei erau agitați aparent fără motiv.

În loc să o liniștească, animalele îi sporiră tulburarea, fiindcă păreau să o împărtășească. Se întoarse în casă și făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată. Încuie toate ușile și ferestrele, apoi mai verifică o dată să se asigure că nu îi scăpase niciuna. Se duse sus și își făcu un duș, dându-și seama că se grăbea să termine cât mai repede. Ea, care trecuse prin râuri africane pline de șerpi și crocodili, se temea să își facă duș în propria cadă. Enervată pe sine însăși că se lăsa copleșită de spaimă, stinse lumina hotărâtă și se băgă în pat. Avu un somn ușor, de parcă aștepta zgomotele care o treziră până la urmă.

— Ce...?

Wick apucă strâns volanul camionetei.

Știa că mintea îi merge mai încet din cauza epuizării.

Probabil că în sânge încă îi mai pluteau câteva grame

de sedative, încâlcindu-i gândurile. Avea reacțiile încetinite, dar i se păru că volanul îi înghețase în mâini. Câteva secunde, rămase împietrit. Apoi se uită la indicatorul de benzină.

— Fir-ar al dracului! Rezervorul era gol. Rămăsese înțepenit la dracu' în praznic, la primele ore ale dimineții. Nu îi trecuse prin cap să verifice când plecase din Fort Worth. După ce părăsise clădirea Trinity Tower sigur că Rennie nu era în apartamentul lui Lozada, după ce îi lăsase portarului plicul și o bancnotă de zece dolari care să îi garanteze o livrare rapidă, nu se mai gândise decât să plece repede din oraș, înainte ca Oren să vadă că din aleea lui lipsea camioneta sau înainte ca vreo asistentă să descopere că din patul de spital dispăruse pacientul. Aflat la volan, avusese mari probleme să își țină ochii deschiși. De obicei conducea cu agresivitate, înjurându-i pe cei care se mișcau încet. După părerea lui, radarele erau o violare a Constituției. Dar în noaptea aceasta rămăsese pe banda laterală, cedându-le pe cele de viteză camionagiilor de cursă lungă și șoferilor care nu trecuseră printr-o agresiune aproape fatală cu nicio săptămână în urmă. Presupusese că Rennie se dusesse la fermă, deși putea să fi plecat oriunde în lume. Dar, dat fiind că își luase doar câteva zile de concediu, ferma era ipoteza cea mai plauzibilă, așa că se îndreptă într-acolo.

Nu știa exact ce avea să îi spună când va ajunge, dar se va descurca la fața locului. Nu putea prevedea nici reacția ei la apariția sa neanunțată. Îl salvase pe masa de operație, dar se putea să îi poarte încă pică pentru că o mințise și o spionase. Oricare ar fi fost situația, avea să se descurce. Important era că mai avea puțin și ajungea. Cel puțin așa crezuse până rămăsese fără benzină.

Răsuci volanul cu toate puterile pe care le mai avea și trase mașina la marginea șoselei, unde o lăsă să se

oprească singură. Neavând aer condiționat. În cabină se tăcuse toarte cald. Lăsa geamul în jos. dar degeaba, tot aer fierbinte.

Mersese cam doisprezece kilometri pe autostrada interstatală. Estimă că mai avea încă vreo șaisprezece până să ajungă la drumul lateral ce ducea spre ferma lui Rennie Dacă ar fi putut să alerge, ar fi acoperit această distanță într-o oră, o oră și zece minute maximum. Dar nu putea să fugă De-abia reușea să meargă. La cât de încet se deplasa, i-ar fi luat ore întregi să ajungă până acolo dacă nu se prăbușea mai întâi, ceea ce s-ar fi întâmplat în mod sigur.

Putea să sune pe mobil la o stație de service de pe autostradă, însă acestea nu asigură asistență la marginea drumului și cu atât mai puțin livrează benzină. Ar fi trimis un autocamion de depanare, ceea ce ar fi durat o veșnicie. În plus, nu avea nici bani, nici cărți de credit, pentru că Oren îi dusesese portofelul la loc sigur în casă. Nu avea să treacă nimeni pe drum până în zori și mai erau câteva ore până atunci. Pe scurt, era imobilizat. La răsăritul soarelui putea să o pornească pe jos spre fermă, sperând că un bun samaritean avea să oprească și să îl ia în mașină. Era prea întuneric ca să se vadă în oglinda retrovizoare, dar dacă arăta la fel de rău pe cât se simțea, putea stârni mila oricui.

Între timp, ar fi fost bine să se odihnească. Mânat de acest gând binecuvântat, se rezemă de spătarul scaunului și închise ochii. Însă imediat realizează că, dacă nu se așază la orizontală, spatele va continua să îi pulseze de durere atât de tare, că nici măcar nu va putea ațipi. Regretă că alesese scaune individuale în loc să opteze pentru banchetă. Deschise ușa încet. Trebui să facă apel la toată forța pe care o mai avea ca să o împingă. Respiră adânc de câteva ori și coborî, însă nesigur pe propriile-i picioare. Îl ținură,

dar îi tremurau foarte tare. Rezemându-se de camionetă, se duse în spate și coborî capacul, care păru să cântărească o tonă. Pe lângă faptul că era greu, mai era și tare ca piatra. Încearcă să stai confortabil pe așa ceva, gândi el.

— La naiba! Dacă nu se întindea cât mai repede, avea să cadă din picioare. Se uită în jur. Nu se vedea nicio lumină în nicio direcție. Văzu un pâlc de copaci vizavi, dincolo de un gard din sârmă ghimpată. Pământul e mai moale decât metalul, nu-i așa? Bineînțeles. Iar cel de sub copaci e afinat și mai moale, pentru că reține mai multă apă, nu? Habar n-avea de fapt, dar suna bine.

Își luă geanta de voiaj, grea și asta ca naiba, și traversă șoseaua târând-o după el. Se întinse la pământ și se târî pe sub gard. I-ar fi fost imposibil să se aplece și să treacă pe dedesubt. Întunericul fusese înșelător. Pâlcul de copaci era mai departe decât i se păruse. Liniștea era totală, cu excepția respirației lui greoaie, dar dacă transpirația ar produce zgomot, s-ar fi stârnit un mare vacarm. Era learcă. Și se temea că negreala care începea să îi avanseze din colțul ochilor nu avea nimic de-a face cu întunericul. Ajunse într-un târziu la copaci, dădu drumul genții și căzu în genunchi lângă trunchiul unuia. Apoi se așeză în patru labe, cu capul plecat. Picături de sudoare îi cădeau de pe nas și de pe lobii urechilor. Nu îi păsa, nu l-ar fi interesat nici dacă se topea, tot ce voia era să se întindă. Se lăsă cu fața în jos pe iarba uscată, care îl înțepă prin cămașă, dar nu conta câtă vreme putea să închidă ochii. Își puse obrazul pe materialul scortos al genții și își imagină că era sânul unei femei. Rece, moale și mirosind frumos a talc. Sau poate a hortensii.

Se prăbușise într-un somn tară vise. Doar ceva înspăimântător îl putea smulge dintr-un somn atât de adânc. Ceva cu adevărat înfricoșător, cum ar fi:

— Dacă faci o mișcare, ești mort. Dar bineînțeles că se mișcă. Întâi deschise ochii apoi se rostogoli pe spate să se orienteze și să detecteze de unde venea avertismentul. Rennie stătea cam la douăzeci de metri de el cu o armă pe umăr și cu ochiul în lunetă. Wick se ridică brusc în picioare.

— Ți-am spus să nu te miști. Apoi trase.

CAPITOLUL 23

Linxul se prăbuși mort din copac. Căzu doar la vreo doi pași de Wick, strunind un nor de praf în mijlocul pieptului avea o gaură însângerată. Inima lui Wick bătea să-i spargă pieptul. Înghiți greu.

— Excelentă împușcătură. Rennie se apropie și îngemmehe lângă animalul mort.

— A fost așa de frumos! Cu excepția incisivilor ucigași, linxul semăna într-adevăr cu o pisică mare, cu blana frumoasă. Rennie îi mângâie smocul alb de la baza urechii.

— Îmi pare rău că a trebuit să îl împușc, dar părea gata de atac. De luni de zile omoară miei și animale de casă. Azi-dimineață a pătruns în grajdul meu.

— Nu știam că atacă un animal așa de mare cum e calul.

— Nu atacă. Probabil căuta ceva mai mic, un șoarece sau un iepure. Dar i-a speriat, s-a speriat și el la fel de tare și a zgâriat un cal. Am auzit zgomotul, am ieșit și l-am văzut fugind din grajd. De o oră sunt pe urmele lui.

— Iar el era pe urmele mele. Ea îl privi pentru prima oară.

— Erai o pradă ușoară.

— Infirmul ambulant.

— Muribundul ambulant Wick, ce naiba faci aici?

— Dorm. Dormeam, mai bine zis. Arată cu capul spre arma rezemată de genunchiul ei. Ratezi vreodată ținta?

— Niciodată. Ai de gând să-mi răspunzi?

— Ce cauți aici? E o poveste lungă. Dar poanta e că am rămas fără benzină. Sper că nu ești pe jos. Ea se ridică și fluieră ascuțit. Wick fu impresionat. Nu mai întâlnise nicio femeie în stare să fluiera ca lumea. Dar talentele ei nu se opreau aici. Peste câteva secunde, o iapă apărură în galop.

— Mamă Doamne, exact ca în filme! exclamă el. Iapa se opri la o distanță prudentă de linxul mort și bătu nervoasă din copite.

— Nu știu dacă pot să o încălesc fără șa.

— N-o încăleci deloc. O voi încăleca eu. Rennie se întoarse și porni spre cal.

— Mă abandonezi aici? Lângă animalul ăsta mort?

— Nu te-am invitat eu să vii. Poezie pură.

Asta era să o vadă îngropându-și degetele în coama deasă a iepei și săltându-se călare. Reuși să facă asta într-o singură mișcare fluidă. Înghionti iapa cu călcâiele, iar aceasta dansă grațios în cerc, cu capul și coada ridicate în sus.

— Te întorci să mă iei, nu-i așa? I se păru că îi surprinde un zâmbet, dar nu se trezise încă pe deplin, așa că se putea să își fi imaginat. Cu o mișcare ușoară a genunchilor, ea îndemnă iapa să pornească în galop.

Era atât de sigur că avea să se întoarcă după el, încât adormi înainte ca animalul și călărețul să dispară la orizont. Nu își dădea seama cât dormise. Poate cincisprezece minute, poate cincisprezece ore. Când deschise ochii, Ren era din nou lângă el. Înfășură linxul într-o pânză groasă. Când observă că o privea, remarcă:

— N-o să-l las să îl devoreze ăia. Se uită în sus printre ramurile pomilor. O

mulțime de ulii zburau în cerc, deasupra.

— S-ar putea să mă aștepte pe mine s-o mierlesc.

— S-ar putea. Luă cadavrul înfășurat al linxului și îl duse într-o camionetă cu care nu o mai văzuse niciodată. Probabil că, după semnele de uzură, nu o folosea decât la fermă. În timp ce ea puse linxul în partea din spate a camionetei și închise capacul, el reuși să se ridice, ținându-se de trunchiul copacului. Dădu să se aplece să își ia geanta.

— O iau eu, zise ea venind înapoi. Urcă în mașină. Trecând pe lângă ea îi veni ideea să o salute militărește, dar se răzgândi în ultima secundă.

Era adevărat că hainele îi atenuau ținuta militărească. Purta un tricou roșu fără mâneci, ca acelea în care dormea, o pereche de blugi strâmți pe fund și cizme de cow-boy. Părul îi era desfăcut și răvășit. Se gândi că agitația din grajd o făcuse să sară din pat, să își tragă blugii și cizmele și să dea fuga afară. Oricum, felul în care arăta era pe gustul lui. Nu îi fu cu mult mai ușor să treacă pe sub gardul de sârmă ziua decât noaptea. Când ajunsese la camionetă și reuși să se urce în cabină, era acoperit de o transpirație rece și tremura. Rennie se întoarse cu geanta și o aruncă în spate, lângă linx. Urcă la volan și porni motorul. Observă ca el se uita în oglinda retrovizoare, spre partea din spate a camionetei.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Mă bucuram doar că nu m-ai azvârlit și pe mine acolo.

— M-a bătut gândul.

— Și camioneta mea?

— Am niște canistre de benzină. Dar nu preciza cum și când aveau să transfere benzina din canistre în rezervor, iar el nu întreabă. Rennie intră pe șosea și merse aproape doi kilometri până să mai spună ceva.

— Știu că doctorul Sugarman nu ți-a dat drumul din spital.

— De unde și-a făcut rost de atâția dinți?
— Ai plecat de capul tău?
— Îhî.
— Și paznicii?
— N-aș vrea să fiu în locul lor când Oren îmi va descoperi lipsa.
— Nu știe?
— S-ar putea să fi aflat până acum.
— Se va enerva?
— O să erupă precum un vulcan.
— Pentru că știe că era cazul să mai stai câteva zile.
— Pentru că știe că am pornit după Lozada pe cont propriu. Ea îi aruncă o privire ascuțită.
— Atunci de ce-ai venit aici?
— Unde ești tu, va fi și el. O să vină după tine, Rennie, iar, ca și mine, aici te va căuta prima oară.
— Nu știe că am ferma asta.
— Va afla. În cele din urmă. Te va găsi. Nu se va potoli până nu o va face. A investit prea mult din ego-ul lui în tine. Va veni. Niciunul nu mai spuse nimic. Ajunși acasă, Rennie parcă aproape de treptele din față. Înconjură mașina și îl ajută să coboare și să urce pe verandă, apoi deschise ușa și îi făcu semn să intre. Pătrunseră direct în sufrageria spațioasă, mobilată și decorată în stil texan. Multă piele și catifea, toate cu gust și scumpe. Covoare groase pe podelele din lemn. Pernițe cu ciucuri. Piese de mobilier erau mari și confortabile, invitându-te să te așezi și să te relaxezi în fața șemineului, citind revistele împrăștiate – Împrăștiate?
— Pe măsuțele de stiluri diferite. Într-un colț se afla o șa mexicană, din piele ornamentată cu ținte de argint, luminată ca o sculptură. Pe un perete era atârnată o pătură pentru cai, în carouri îndrăznețe. Lui Wick îi plăcu totul foarte mult.

- E frumos.
- Mulțumesc.
- Nu îți seamănă. Îl privi în ochi.
- Îmi seamănă perfect. Ți-e foame?
- Mi-a trecut prin cap să încep cu linxul.

— Vino pe aici. Îl conduse în bucătărie, unde îl așteptau și mai multe surprize. În centru se afla un fel de suprafață de lucru, cu rafturi dedesubt. Avea încastrată o chiuvetă mică, din aramă, în care fuseseră lăsate la uscat mere roșii și verzi. Pe suportul metalic de deasupra erau așezate oale.

Pe masă rămăsese deschisă o cutie cu fursecuri.

— Supă sau fulgi de ovăz? El se lăsă greoi pe un scaun de la masa rotundă de lemn.

— Doar asta pot să aleg?

— Dacă nu vorbeai serios despre linx, caz în care va trebui să te descurci singur.

— Ce fel de supă? Avea supă cremă de cartofi și i se păru cea mai gustoasă masă pe care o luase în viața lui. Rennie o preparase din conservă, dar adăugase unt, condimente și cașcaval ras, apoi o pusese în cuptorul cu microunde cât să se topească cașcavalul. Mișcările ei erau economice și pricepute. De chirurg.

— Asta a fost o masă de lux după mâncarea din spital, zise el ștergând farfuria cu o a doua felie de pâine prăjită. Ce avem la prânz?

— La prânz vei dormi.

— Nu pot să mă culc încă. N-am șters-o din spital și n-am făcut atâta drum ca să mă culc imediat ce-am ajuns.

— Regret, dar ai nevoie de odihnă și te vei culca. Nu mi-a supraviețuit niciun pacient care să arate în halul în care arăți tu. Ar trebui să chem o ambulanță să te ducă de urgență la cel mai apropiat spital.

— Aș pleca imediat.

— De-asta n-am sunat până acum. Termină de spălat vasele și se șterse pe mâini.

— Haide să te ajut să mergi sus și să te dezbraci.

— Am dormit, Rennie. Sub copac.

— Cât ai dormit?

— Destul.

— Nici pe departe.

— Nu mă culc.

— Ba te culci.

— Mai întâi va trebui să-mi bagi pe gât somnifere.

— Ți-am băgat deja.

— Hă?

— Când te-ai dus la baie, ți-am pisat în supă un analgezic puternic și un somnifer. Va începe să-ți vâjâie capul din clipă în clipă.

— La dracu'! O să opun rezistență. Ea zâmbi.

— N-ai să poți. Vei pica lat. E mult mai simplu să mă lași să te duc în pat înainte să se întâmple asta.

— Avem de discutat, Rennie.

— Vom discuta. După ce te odihnești. Îl prinse de cot și îl trase de pe scaun. Mai bine zis, încercă. Deja picioarele nu îl mai țineau și avea o mâncărime în degetele de la picioare, despre care își dădea seama că e indusă de medicamente, nu de hiperventilație.

— Ia-mă pe după umeri. El se conformă. Rennie îl prinse de mijloc și îl sprijini în timp ce o luă înapoi prin sufragerie spre scara din capătul opus.

— A început să-mi vâjâie capul al naibii de tare, zise el la mijlocul scării. Și urechile la fel. În cât timp o să treacă efectul medicamentelor?

— Depinde de pacient.

— Asta nu e un răspuns. La etajul al doilea era o galerie lată ce dădea spre sufragerie, cu mai multe uși de-a lungul ei. Deschise una dintre ele și îl conduse într-un

dormitor. Patul era nefăcut.

— E camera ta? întrebă el.

— E singurul dormitor mobilat.

— Adică o să dorm în patul tău? Ea îl sprijini de un dulap.

— Ridică brațele. Se conformă și ea îi scoase tricoul. Apoi îngenunche și îl ajută să se descalțe.

— Acum scoate-ți pantalonii și întinde-te în pat.

— Vai, doamnă doctor, credeam că veți fi mai subtilă. Că veți... Ce e aia? Ea scosese ceva din sertarul de jos al dulapului.

— O seringă. Se ridică și bătu cu degetul peste tubul transparent al seringii.

— Am să-ți umflu fundul de antibiotice.

— N-am nevoie.

— Wick, nu stăm la discuții. Nu, nu părea să aibă chef de așa ceva. Și oricum n-ar fi putut să susțină o discuție în contradictoriu. Limba i se împleticea. Picioarele parcă îi erau de gelatină. Făcea eforturi mari să țină ochii deschiși.

Își desfăcu șlițul și își scoase pantalonii. Probabil că ea se aștepta să poarte chiloți. Se înșelase amarnic. O luă țațoș - cât de țațoș putea în starea lui - spre pat și se întinse.

— Pe burtă, te rog.

— Ești o cață, bolborosi el. Rennie îi tamponă coapsa cu alcool, apoi băgă acul în mușchi.

— A o...

— S-ar putea să doară.

— ...leu! Mulțumesc pentru avertisment, își încleștă dinții și așteptă să termine injecția, care păru să dureze o veșnicie. Ea puse seringă goală pe noptieră.

— Rămâi așa. Am să-ți curăț incizia. El se gândi la o replică inteligentă, dar nu îi veni nimic. Perna i se păru al

naibii de confortabilă. Simți vag cum îi spăla incizia cu un lichid rece, apoi cum îi puse un pansament nou. Înregistra ca prin vis cum îl învelește cu un cearșaf și cu o pătură subțire. Camera se întunecă din ce în ce mai tare. Mai deschise ochii doar cât să o vadă la fereastră, închizând obloanele. Pentru o fracțiune de secundă îi zări silueta conturată în lumina puternică de afară, detailându-i formele. Nu purta sutien.

Gemu. Dumnezeu mare! Sau poate doar i se păru că geme.

Când se trezi, se afla întins pe spate, ferindu-și partea stângă. Camera era în întuneric, dar un fir de lumină pătrundea pe sub ușa închisă a băii. Se uită spre ferestre. Obloanele erau tot închise. Dumnezeu, ce îi dăduse? Cât dormise? Toată ziua? Două zile? Trei? Chiar în clipa aceea, dâra de lumină dinspre baie se stinse. Ușa se deschise fără zgomot. Rennie intră în cameră, aducând cu ea miros de săpun și șampon. Se uită spre pat și observă că e treaz și că o privește.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să folosesc foehnul. Însă dormeai atât de adânc, că nu credeam că-l vei auzi.

— Cât e ceasul?

— Aproape șase. Tălpile ei goale lipăiră pe podeaua de lemn, în timp ce se apropie de marginea patului.

— Cum te simți? Se aplecă să îl privească mai de aproape și părul îi căzu ca o perdea de o parte și de alta a feței. Și-l dădu pe umăr.

— Să-ți aduc ceva? Păr, ochi, piele, buze. Era o femeie frumoasă. Fusesse de părerea aceasta de când o văzuse prima oară în fotografiile lui Oren. Încă de atunci prinsese rădăcini dorința și începuse minciuna. Îl mințise pe Oren și se mințise pe sine însuși, întâi referitor la părerea lui despre ea, pe urmă cu privire la obiectivitatea lui, care murise în clipa în care se întorsese spre el la

recepția aceea de nuntă. Știuse atunci că profesionalismul se dusesse pe apa sâmbetei. Se înecase odată cu el în adâncimile ochilor ei verzi.

De-a lungul carierei, avusese de-a face cu tot felul de femei de la prostituate la gospodine. Ipocrite, mincinoase, hoațe și sfinte. Femei care se îmbracă în taioare elegante și a căror misiune în viață e să castreze toți bărbații cu care vin în contact și femei care se dezbracă pentru amuzamentul și distracția bărbaților. Oren avusese dreptate când spusese că nu avusese nicio întâlnire neremarcabilă cu o femeie. Toate fuseseră memorabile dintr-un motiv sau altul, de la educatoarea de la grădiniță, până la polițista care îl decretase cel mai mare nemernic pe care avusese vreodată neplăcerea să îl cunoască și până la Crystal, chelnerița. Tuturor le făcuse impresie.

Bună sau rea, avea o putere înăscută de percepție când venea vorba de femei, iar ele își dădeau seama de asta. Era ceva ce făcea parte din el și de care nu făcea prea mare caz, cum ar fi amprenta palmei lui sau dintele ușor strâmb din față.

Se culcase cu unele dintre femeile acelea - de fapt, cu multe dintre ele. Dar pe niciuna nu o dorise cum o dorea pe Rennie Newton. Și niciuna nu îi fusese atât de inaccesibilă. De te început reprezentase o sursă de necazuri și asta avea să fie și de acum înainte. Dar nimic din toate acestea nu mai contă când îi simți șuvițele de păr mângâindu-i pieptul gol. Bunul-simț și conștiința nu mai aveau nicio șansă.

— La naiba! gemu el. Îi puse palma pe ceafă și o trase spre el. Urmă un sărut incendiar. De-abia îi atinse buzele, că i le și despărți cu limba, îi cercetă interiorul gurii cu patimă. Îi simți respirația fierbinte și rapidă pe față, iar asta îi dădu și mai mult elan. Îi trase capul mai aproape, găsimd și mai multă căldură, și mai multă

dulceață, un paradis umed. Ridică mâna și își răsfiră degetele pe creștetul capului. Pe cealaltă i-o așează pe coaste. Pe degetul mare îi simțea greutatea molatică a sânelui. Apoi sfârcul, întărindu-se sub atingerea lui și răspunzându-i dorințelor.

— Nu! Se dădu înapoi și clătină din cap furioasă. Îl privi fix câteva secunde, apoi se întoarse și aproape că fugi din cameră.

CAPITOLUL 24

Făcu duș și se rase cu unul dintre aparatele ei roz. Se privi în oglinda de deasupra chiuvetei și i se păru că nu mai arată atât de groaznic ca înainte. Cearcănele i se estompaseră și ochii nu îi mai erau atât de adânciți în orbite.

Dar era departe de a fi un Făt-Frumos. Paloarea de spital accentua vânătaia de pe pomete. Și oare când se tunsese ultima oară?

— Las-o dracu'! își apostrofa el imaginea din oglindă și ieși din baie. Rennie era în bucătărie. Aruncă o privire peste umăr când îl auzi intrând.

— Ți-ai găsit geanta?

— Da, mulțumesc. I-o lăsase lângă pat pentru a se putea schimba.

— Cum te simți?

— Mai bine. Mulțumesc. Pentru tot. În afară de injecție Mă doare fundul.

— Sunt sigură că ți-e sete. Servește-te cu ce vrei din frigider. Dădea piepți de pui dezosați prin pesmet condimentat și îi așeza într-un vas Pyrex. El scoase o cutie de suc de portocale, o agită și îi deșurubă capacul.

— Pot să beau din cutie?

— Nu în casa asta.

— Ți-am folosit periuța de dinți.

— Mai am alta de rezervă.

— De ce nu mă miră?

— Găsești pahare în dulapul din spatele tău. Sucul iese
se păru foarte bun.

Goli paharul și își mai turnă unul.

— Ce-ai făcut cu linxul?

— L-am chemat pe pădurar. A venit și l-a luat. M-a
felicitat.

— Ai făcut un mare serviciu comunității. Ea se uită în
gol pentru o clipă.

— Mie nu mi s-a părut așa. Mi s-a părut că am ucis.
Se spală pe mâini, dădu drumul la cuptor, apoi se duse la
chiuveta plină cu legume și luă un cuțit de tocat. Arăta cu
el spre un telefon mobil de pe masă.

— A sunat de câteva ori.

— Doamne, nici nu mai țin minte unde l-am lăsat.

— Era în camionetă.

— Unde e camioneta?

— În garajul din spate. Se uită pe fereastră și îl văzu.
Era o versiune mai mică a grajdului. Ușile duble erau
închise.

— Cum ai reușit s-o aduci?

— M-am dus călare pe Beade până acolo cu o
canistră. Apoi l-am legat de capacul din spate și am condus
încet până aici.

— Ar fi fost mai ușor dacă așteptai să mergem
împreună.

— Credeam că nu vrei să știe nimeni că ești aici. El o
studie o clipă.

— Nu e chiar adevărul adevărat, nu-i așa, Rennie? Ea
se opri din tăiat roșiile și se uită spre el.

— Tu n-ai vrut să știe nimeni că sunt aici. Ea se
întoarce la treaba ei.

— Îți plac roșiile în salată?

— Rennie.

- Sunt oameni cărora nu le plac.
- Rennie. Ea lăsa cuțitul și îl privi fix.
- Ce e?

— A fost doar un sărut, zise ea încet. Hai să nu facem mare târboi din asta, da?

— Tu faci, nu eu. Ai ieșit din dormitor de parcă izbucnise un incendiu.

— Ca să nu mă mai brutalizezi.

— Te-am brutalizat? întrebă el și repetă ridicând vocea. *Brutalizat?*

— În seara în care ne-am întâlnit - nu, în seara în care tu ai aranjat să ne întâlnim - ți-am spus foarte clar că nu mă interesează... toate astea. Orgoliul masculin își făcu simțită prezența. Wick ocoli suprafața de lucru ca să nu mai stea între ei.

— E o mare schimbare pentru tine, nu-i așa? Un sărut și consideri că te-am brutalizat, dar în Dalton erai o fată al naibii de petrecăreață. Atunci cum se numea chestia asta? Ea se dădu înapoi de parcă o lovise, și într-o secundă fața îi căpătă o expresie dură.

— Se pare că ai stat la taclale cu amicul tău, detectivul Wesley.

— Numai după ce am aflat totul despre ține de la concetățenii tăi din Dalton. Lumea te mai ține minte pe acolo, scumpete. Pentru că făceai mult mai mult decât să-i săruți pe localnici, nu-i așa?

— De ce mă mai întrebi dacă ești atât de bine informat.

— Le ofereai considerabil mai mult decât săruturi. Ea dădu înapoi și își feri privirea.

— Nu mai sunt aceeași persoană.

— De ce nu? Se pare că te distrai pe cînste. Limbile din Dalton încă mai toacă despre călătoria ta prin oraș cu sâni goi, la volanul unui Mustang roșu decapotabil. Dar eu

de-abia îți ating sfârscul și sari în sus de trei metri. Rennie încercă să îl ocolească, dar el făcu repede un pas lateral și îi blocă drumul.

— La rodeo îi făceai pe toți cow-boys ăia în călduri să ofteze după tine. Și pe tăticii lor, și pe unchii lor și probabil și pe bunicii lor.

— Încetează!

— Și știai foarte bine ce faci, nu-i așa? Îți plăcea să-i vezi cum scot aburi.

— Nu știi...

— Ba da, știu. Bărbații știu. Avem nume urâte pentru fete ca tine, Rennie. Dar asta nu ne oprește să dorim marfa căreia îi faceți reclamă. Câte inimi au fost zdrobite când ai pus ochii pe Raymond Collier?

— Nu...

— Și când relația s-a deteriorat, l-ai împușcat. Asta te-a făcut să-ți piară cheful de brutalizări?

— Da! țipătul ei fu urmat de o tăcere bruscă, reverberantă. Îi întoarse spatele și se rezemă de masă. Își duse mâna la gură și o ținu acolo câteva momente. Apoi, foarte neobișnuit pentru un chirurg, păru să nu știe ce să facă cu mâinile. Și le încrucișă în dreptul taliei, prinzându-și coatele; își șterse palmele pe coapse; în final, luă vasul cu friptura de pui și îl puse în cuptor. Fixă temporizatorul și se întoarse la tăiatul roșiilor. Wick continuă să o privească, încăpățânat precum ulii care dădeau târcoale cadavrului linxului. Refuza să schimbe subiectul. Se simțea îndreptățit să încerce să desprindă măcar una din mulțimea ei de carapace. Voia să își formeze o idee cât de vagă despre cine era ea de fapt, ce o făcea atât de rezervată și nedoritoare de a atinge o altă ființă umană decât în mediul steril și lipsit de primejdii al sălii de operații. Dorea să o zărească, măcar pentru o clipă, pe adevărata Rennie Newton.

— Ce s-a întâmplat în biroul tatălui tău în ziua aceea?
Cuțitul căzu greu și cu furie pe fundul de tocat.

— Nu te-a pus Wesley la curent cu detaliile?

— Ba da. Am citit și raportul poliției.

— Atunci?

— Nu mi-a dat nicio lămurire. Vreau să aud de la tine ce s-a întâmplat.

Termină cu roșiile și clăti cuțitul. Îl șterse cu un prosop de vase, apoi îi aruncă bărbatului o privire sardonică.

— Curiozitate perversă, Wick?

— Nu spune asta, zise el înfrânându-și furia. Știi că nu de asta te întreb. Ea își sprijini mâinile pe masă și se aplecă spre el.

— Atunci, de ce întrebî? Explică-mi și mie de ce e atât de important să afli detalii despre asta. Se aplecă și el, îngustând spațiul dintre ei.

— Știi bine de ce, Rennie, șopti el. Nu avea cum să nu înțeleagă la ce se referea. Dar, pentru orice eventualitate, îi acoperi mâinile cu palmele lui și îi încercui încheieturile cu degetele. Ea lăsă capul în jos. I se păru că se uita la mâinile lor, dar nu îi vedea decât creștetul capului și cărarea naturală din păr. Trecu o jumătate de minut până își retrase mâinile.

— Wick, nu poate să iasă nimic bun din asta.

— Prin asta înțelegi triumghiul bizar care s-a format?
Tu, eu și Lozada?

— Nu există un astfel de triumghi.

— Ba știi foarte bine că da.

— Voi doi aveți ceva de împărțit dinainte să fi apărut eu.

— E adevărat, dar tu ai mai adăugat o dimensiune.

— Nu am nicio legătură cu dușmănia voastră, spuse ea cu hotărâre.

— Atunci de ce-ai plecat din oraș?
— Aveam nevoie de câteva zile libere.
— Ai aflat că i-au dat drumul din închisoare lui Lozada.

— Da, dar...
— Te-ai grăbit să vii aici la câteva ore după ce a fost eliberat Mie mi se pare că te ascunzi de el. Îi sună telefonul mobil. Îl luă, se uită la identitatea celui care apelase și înjură încet.

— E cazul să rezolv și chestia asta. Ieși pe verandă prin camera de zi, luând telefonul cu el. Se așează în leagăn și răspunse.

— Salut.
— Unde dracu' ești?
— Bună ziua nu știi să spui?
— Wick...
— Bine, bine, zise el și oftă adânc. N-am mai putut suporta spitalul, Oren.

Știi că inactivitatea nu-mi prieste. Încă o zi acolo și îmi pierdeam mințile. Așa că am plecat Mi-am luat camioneta de la tine și am condus aproape toată noaptea. Am ajuns în Galveston azi-dimineață, pe la cinci mi se pare. Am dormit până acum și m-am odihnit mult mai bine ascultând valurile decât în spital unde este imposibil să ai liniște. După o pauză semnificativă, Oren spuse:

— Casa ta din Galveston e ferecată mai rău ca o fortăreață Rahat!

— De unde știi?
— I-am rugat pe polițiștii de acolo să verifice.
— De ce?
— Wick, aștept o explicație.
— Bine, am făcut un mic ocol în drum spre casă. Ce mare lucru?
— Ești cu ea, nu?

— Sunt băiat mare, Oren. Nu trebuie să-ți dau socoteală...

— Pentru că întâmplarea face că și ea și-a luat zborul. Nu e nici la spital, nici acasă. Amabilul ei vecin mi-a spus că a văzut un bărbat care părea grav bolnav și subnutrit ciocănindu-i la ușa în toiul nopții.

— Tipul ăla stă pironit la fereastră tot timpul?

— A devenit un informator valoros.

— Măi, măi! Ai discutat cu poliția din Galveston. Ai stat de vorbă cu vecini băgăreți. Ai fost foarte ocupat azi.

— La fel și Lozada.

— Serios? Făcând ce?

— Terorizându-mi familia.

I se spunea Weenie (Mititelul) Sawyer. Numai cineva de statura lui putea tolera un nume atât de ridicol. Weenie nu avea ce face. Era lipsit de orice apărare. Căpătase porecla în clasa a doua când se scăpase pe el în timpul orei de geografie și li se vorbea despre Hawaii. Brusc, un râu de urină își desenase harta pe piciorul lui. Spre amuzamentul colegilor, ceea ce nu fusese absorbit de șosetă formase o băltoacă sub bancă. Ar fi vrut să moară pe loc, dar, spre ghinionul lui, supraviețuise. În după-amiaza aceea fusese botezat Weenie de gașca de bătauși, conduși de cel care constituia năpasta curții școlii, Ricky Roy Lozada. Porecla dănuise până în ziua de azi. Iar Lozada continuase să îl terorizeze. Weenie gemu tare când deschise ușa și îl văzu pe Lozada în prag.

— Pot să intru? Întrebarea era pusă în bătaie de joc și doar ca să îi amintească lui Weenie că nu avea nevoie de invitație. Trecu pe lângă el și intră în apartamentul înghesuit și cu ventilație proastă din care Weenie nu ieșea zile în șir uneori.

Își crease un univers propriu în care își găsea refugiul.

— Nu e un moment potrivit, Lozada. Iau cina. Pe o tavă în fața televizorului se afla un castron cu fulgi care începuseră să se înmoaie prea tare.

— Nu te-aș fi deranjat dacă n-ar fi fost ceva extrem de important.

— Așa zici mereu.

— Pentru că toate afacerile mele sunt importante. Lozada continuase să își tortureze nefericitul coleg până când terminaseră liceul. Statura lui Weenie, privirea lui crucișă și caracterul moale atrăgeau batjocura celorlalți. Era o pradă aproape prea ușoară. În consecință, Lozada îl tratase ca pe un animal de casă neimportant, pe care îl puteai certa și neglija sau agreea și lăuda, după cum aveai chef. În fiecare clasă există un geniu în calculatoare, iar în clasa lor acesta fusese Weenie. Pe Lozada îl plictiseau computerele și microcipurile, însă era conștient de importanța lor. Pe măsură ce uzul calculatoarelor crescuse, valoarea lui Weenie sporise în ochii lui. În prezent, Weenie își câștiga existența creând pagini de web. Îi plăcea ceea ce făcea. Era o meserie creativă și plină de satisfacții. O putea face singur, acasă, după propriul său program. Își factura clienții pentru un număr de ore de patru ori mai mare decât îi luă lui ca să facă o pagină de web, dar aceștia erau atât de mulțumiți de rezultat, că nu comentau niciodată. Scotea un profit frumușel. Însă acele venituri erau nesemnificative față de banii pe care-i primea de la Lozada. Echipamentul său ocupa o cameră întreagă și rivaliza cu cel de la NASA în ceea ce privește sofisticarea. Își reinvestea majoritatea banilor în afacere, cumpărând aparatură și programe noi de ultimă oră. Putea diseca un computer cu precizia unui patolog, apoi îl reasambla adăugându-i caracteristici noi și îmbunătățite. Toate tipurile de computere îi plăceau. Știa cum funcționează. Mai mult, înțelegea cum funcționează.

Cu un minimum de clicuri din mouse putea intra în orice cameră secretă de chat, putea genera virusuri catastrofale și sparge orice cod de securitate. Dacă ar fi avut mai multă imaginație sau dorință de putere, ar fi putut practic să controleze lumea din apartamentul lui vechi, înghesuit și urât mirositor, aflat într-un cartier prăpădit din umbra centrului comercial din Dallas. Lozada considera că își risipește talentul zadarnic. Cunoștințele lui Weenie ar fi trebuit să fie puse în slujba cuiva care să știe cum să le exploateze, cineva care să aibă clasă, stil și tupeu. Dacă ar fi lucrat într-un alt domeniu, ar fi putut folosi geniul lui Weenie ca să fure sume uriașe de bani fără riscul de a fi prins. Dar în ce ar mai fi constat provocarea? Prefera implicarea personală, cerută de ocupația lui. Se folosea de Weenie doar ca să obțină date despre clienții și victimele sale. Același lucru îl dorea de la el și în seara aceasta.

— Am nevoie de informații.

Weenie își împinse pe nas ochelarii care îi tot alunecau.

— Și asta zici mereu, Lozada. După care persoana despre care îți obțin informații moare. Lozada îl fixă cu o privire de gheață.

— Ce te macină în seara asta?

— Nimic, zise el și începu să își zgârmene o coajă de pe cot. Ce te face să crezi că m-ar măcina ceva?

— Nu pari bucuros să mă vezi. Nu te-am plătit destul data trecută?

— Ba da, dar... Își trase nasul zgomotos.

— Nu e vorba de bani.

— Atunci care e problema?

— Nu vreau să dau de bucluc. Cu legea, vreau să spun. Ai fost o prezență constantă la știri în ultima vreme, sau n-ai observat?

— Tu n-ai remarcat că n-au fost decât vești bune?

— Ba da, dar de data asta nu știu ce să zic. Poliția pare să strângă cercul în jurul tău. Threadgill ăla îți poartă sâmbetele.

— Threadgill nu mă îngrijorează deloc. Weenie, în schimb, părea foarte îngrijorat.

— Mie mi se pare hotărât să pună gheara pe tine. Dacă fac legătura cu mine?

— Cum ar putea să facă asta?

— Nu știu. Lozada își amintea tonul acela plângăreț din școala primară. Îl enervase și atunci, iar acum îl irita și mai tare. Se grăbea, iar discuția aceasta îi răpea din timpul său prețios.

— Vreau să spun, continuă Weenie, că nu doresc să fiu învinuit de complicitate. Aseară m-am uitat la *Lege și ordine*. L-au condamnat pe un tip pentru complicitate înainte de comiterea faptei. A luat aproape la fel de mult ca tipul care a ucis de fapt. Nu vreau să mi se întâmple așa ceva.

— Ți-e frică?

— Bineînțeles. Cât crezi că ar rezista un om ca mine în închisoare? Lozada îl măsură de sus până jos. Zâmbi.

— Te înțeleg. Așa că va trebui să îți dublezi eforturile ca să te asiguri că nu vei fi prins, nu-i așa? Weenie o luă de la capăt cu ticurile nervoase: ochelarii, coaja de la cot, trasul nasului. Evita să îl privească în ochi. Lui Lozada nu îi plăcu ceea ce se întâmpla.

— Ia loc, Weenie. Mă grăbesc. Hai să-i dăm drumul. Weenie păru că vrea să refuze, dar în final se așează pe scaun în fața bancului de monitoare, pe ecranul cărora pluteau diverse screen savers.

— Rennie Newton, zise Lozada. Doctorița Rennie Newton. Weenie gemu iar.

— Mă temeam că despre asta e vorba. Am văzut-o la

știri dând un interviu despre polițistul ăla. Ce vrei să știi?

— Totul. Weenie se apucă de treabă. Ținea nasul la câțiva centimetri de ecran, uitându-se cruciș. Degetele loveau tastele cu o viteză impresionantă. Dar Lozada nu se lăsa păcălit. Își dădu seama că Weenie trăgea de timp. O ținu așa cel puțin cinci minute. Din când în când mormăia frustrat.

În cele din urmă se rezemă de spătarul scaunului și zise:

— Numai înfundături. Nu există mare lucru despre ea. Lozada băgă mâna în buzunarul pantalonilor și scoase o sticlă cu capac metalic perforat. Îl deșurubă încet, apoi răsturnă conținutul peste Weenie. Scorpionul îi căzu pe piept. Weenie țipă și încercă instinctiv să se dea înapoi cu scaunul, dar Lozada era în spatele lui și nu îl lăsa, blocându-l între el și birou. Își încleșta mâna pe fruntea lui, îi trase capul pe spate și îl ținu așa în timp ce scorpionul i se cățara pe piept.

— Nu îl am decât de scurtă vreme. Așteptam momentul să mă laud cu el. Nu-i așa că e o frumusețe? Weenie scoase un strigăt ascutit.

— Venit tocmai din India, fă cunoștință cu *Mesobuthus tamulus*, o specie rară al cărei venin e destul de toxic ca să provoace moartea, deși victima poate agoniza zile în șir. Ochelarii lui Weenie stăteau strâmb. Ochii i se rostogoleau sălbatic, încercând să se fixeze asupra scorpionului oribil care i se cățara pe piept.

— Lozada, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el cu răsuflarea întretăiată. Lozada îi dădu drumul calm și chicoti.

— Sper că n-ai de gând să te scapi iar pe tine, nu? Imperturbabil, culese scorpionul cu o foaie de hârtie pe care o înfășură în formă de con și îi dădu drumul la loc în sticlă.

— Gata cu distracția, Weenie, zise el înșurubând capacul perforat. Avem treabă.

CAPITOLUL 25

Nu-ți place? Wick ridică ochii din farfurie.

— A, ba da. E foarte bun. Doar că... m-am săturat cu supa de cartofi de dimineată. Încercă să zâmbească, dar nu reuși. Își aduseseră tăvile cu mâncare pe terasa din spatele casei și priviseră apusul în timp ce mâncau. Rămăseseră tăcuți aproape tot timpul. De fapt, de când îl sunase Oren, nu mai schimbaseră decât câteva propoziții lipsite de importanță. Ea se ridică, își luă tava și întinse mâna după a lui.

— Deci ai terminat?

— Pot să duc și eu tava.

— Nu e cazul. Trebuie să-ți protejezi spatele.

— Nu mă mai doare.

— Îmi dai tava aia odată? Wick îi dădu tava și ea le duse în casă. O auzi mișcându-se prin bucătărie, apa curgând, ușa frigiderului deschizându-se și închizându-se. Zgomote de fond pentru preocuparea lui. Când se întoarse, Rennie adusesese cu ea o sticlă de vin alb pe care o așeză pe măsuta dintre scaunele lor de tek.

— Exact ce îmi trebuia, zise el.

— Tu nu bei. Turnă vin pentru ea în singurul pahar pe care îl adusesese

— De ce?

— Pentru că iei medicamente.

— Mi-ai mai strecurat o pastilă în pieptul de pui? Sau în orez?

— În niciunul. Pentru că nu știu ce iei.

— Ce să iau?

— Pentru atacurile de panică. Îi trecu prin cap să facă pe prostul. Apoi să nege. Dar ce rost ar fi avut? Ea știa deja.

— Nu iau nimic. Nu mai iau, întoarse capul și privi în depărtare. Cum ți-ai dat seama?

— Am avut și eu aceleași simptome. Wick o privi în timp ce ea îi mărturisi cu ton scăzut:

— La limita sindromului convulsiv-obsesiv. N-am ajuns chiar să număr fiecare bătaie de inimă și fiecare pas, dar totul trebuia să fie într-un anumit fel. Încă mai trebuie, într-o oarecare măsură. De fapt e vorba despre deținerea controlului. Subiectul îl stânjenea foarte tare.

— Am avut... câteva... crize, cum s-ar spune. Puls accelerat, sufocări. Asta a fost tot. Mi s-au întâmplat prea multe dintr-odată. Schimbări de viață majore, dădu el din umeri. Psihologul spunea că nu e grav.

— N-are de ce să-ți fie rușine, Wick.

— Nu mi-e rușine. Replica lui rapidă implica exact contrariul. Îl privi lung, apoi spuse:

— Oricum, medicamentele pe care ți le-am dat azi ar fi fost compatibile cu orice tratament pe care l-ai fi făcut. Asta ca să știi.

— Mulțumesc, dar cum ți-am spus, nu mai fac tratament.

— Poate că ar trebui să reîncepi?

— De ce, *doamnă doctor*?

— Pentru că, dacă ai avea cu două kilograme mai puțin, nu cred că forța gravitațională te-ar putea ține în scaun. El făcu un efort conștient să înceteze să se mai vânzolească.

— Mai bine mi-ai apune ce-a zis Wesley. Wick își feri din nou privirea și se uită peste proprietatea ei. Era destul de întinsă, genul de loc pe care i-ar fi plăcut lui să îl aibă dacă și l-ar fi putut permite, ceea ce nu avea să se întâmple vreodată. Nu fusese niciodată material. Lăcomia nu făcea parte dintre defectele sale. Dar un loc ca acesta i-ar fi plăcut. Pe pășunea de dincolo de gard erau ici-colo

copaci maturi, majoritatea nuci pecani. De-a lungul pârâului, ce curgea în diagonală, se înșirau plopi și sălcii, ce se legăna, în bătaia vântului dinspre sud. Adierea răcorise aerul serii și era plăcut să stai afară.

După ce fusese închis în spital o săptămână, primise cu bucurie sugestia ei de a lua cina afară, pe terasă. Însă nu se bucurase cum ar fi trebuit de masa luată în aer liber. Veștile date de Oren îi alungaseră pofta de mâncare.

— Grace Wesley a plecat astăzi de la biroul ei de la școală în jurul orei patru și jumătate, începu el. În ultimele săptămâni se pregătea pentru noul trimestru, ca toți ceilalți profesori. Numai că Grace este extrem de conștiincioasă. De obicei e ultima care părăsește clădirea, cum s-a întâmplat și azi. Când s-a urcat în mașină, pe bancheta din spate stătea Lozada. Lui Rennie i se tăie respirația. Da, zise el. A speriat-o îngrozitor.

— E...

— E bine. N-a ridicat nici măcar un deget asupra ei. A vorbit doar.

— Ce-a zis?

— Voia să afle unde sunt eu și unde ești tu.

— Grace știa?

— Nu, și asta i-a și spus. Dar probabil că n-a crezut-o. Îi aruncă o privire. Rennie își încrucișă mâinile peste talie, pregătindu-se parcă pentru ce avea să urmeze.

— I-a zis că e în interesul ei să-i spună tot ce știe și, când i-a zis că nu știe nimic, a remarcat ce fete frumoase are. Ea își coborî capul și și-l sprijini în mână, apăsându-și tare tâmplele.

— Te rog, nu-mi spune că...

— Nu, fetele sunt bine și ele. A fost un avertisment. O amenințare mascată. Însă una reală, pentru că știa foarte multe despre ele. Numele lor, activitățile favorite, prietenii, locurile unde le place să meargă.

— Grace a început să plângă. E o femeie puternică, dar, ca noi toți, are un punct slab. În cazul ei acesta este familia. Oren spune că nu s-a prăbușit și că nu l-a implorat. Dar cumva trebuie să îl și convingă că nu știe nimic. A coborât din mașină și a urcat într-a lui. I-a făcut chiar și cu mâna în semn de rămas-bun înainte să plece. Grace l-a sunat imediat pe mobil pe Oren. În câteva minute, fetele au fost puse sub pază. Grace la fel. Oren era... Îți imaginezi.

Rămaseră tăcuți o vreme. Greierii își încălzeau vocile pentru noapte.

— Vrea să le trimită pe Grace și pe fete în Tennessee, la soacra lui, continuă el. Chiar în timp ce vorbea cu mine le făcea bagajele. În ciuda protestelor lor. Le auzeam pe fete agățându-se și pe Grace spunând că nu avea de gând să îl lase singur și nici nu se va lăsa alungată de acasă de un criminal psihopat ca Lozada.

— Tu ce părere ai?

— E un psihopat, nu încapă nicio îndoială.

— Știi la ce mă refer. Ar trebui să plece?

— Îi înțeleg pe amândoi.

— Și eu. O cunoscuse pe Grace și îi văzuse împreună, așa că nu o surprindea faptul că refuza să își părăsească soțul într-un moment de criză.

— Nu e numai asta, Rennie. Dacă Lozada vrea să facă rău familiei lui Oren, o va face. Excursia într-un alt stat ar fi un inconvenient minor. Se uitară unul la altul. Dintr-odată, Wick se ridică și începu să se plimbe de colo-colo pe terasa pavată cu dale din piatră.

— Lozada. E într-adevăr o jigodie de cea mai joasă speță. Acum s-a apucat să amenințe femeii și copii? Cât de nemernic poate să... Știi care e părerea mea? Părerea mea e că e un laș. Atacă doar în întuneric, ca scârbele alea de scorpioni ai lui.

— Scorpioni?

— Își lovește victimele în spate. În spate. Gândește-te la asta. L-a strangulat pe bancher din spate. Pe mine m-a înjunghiat în spate. N-a avut curajul să dea ochii ziua decât cu o femeie, căreia i-a amenințat copiii. N-a avut niciodată îndrăzneala să înfrunte un bărbat. Cea mai mare dorință a mea e să-l pot să-l prind față în față.

— Asta ar putea fi periculos. Îi aruncă o privire întunecată.

— Tu și Oren parcă ați citi din aceeași carte. O luasem deja spre garaj să mă urc în camionetă și să mă întorc în Fort Worth dar Oren mi-a zis că dacă pun piciorul acolo voi fi arestat.

— Pentru ce?

— N-a specificat, dar vorbea serios. A zis că nu are nevoie de un răzbunător cu mințite înfierbântate care să complice situația și mai tare. Spunea că singurul lucru bun în toată încurcătura asta a fost faptul că Lozada a ales s-o terorizeze pe

Grace când eu eram plecat din oraș.

— A făcut-o *tocmai* pentru că erai plecat din oraș. El se opri și se întoarse spre ea.

— Ai tras cumva cu urechea când am vorbit cu el? Pentru că exact asta a spus și

Oren. Crede că Lozada a amenințat-o pe Grace numai ca să mă facă să scot capul la lumină.

— Sunt sigură că are dreptate. El își trecu degetele prin păr.

— Și eu sunt la fel de sigur, mormăi el. Lozada se așteaptă să dau buzna precum cavaleria.

— Devenind o țintă imposibil de ratat.

— În special dacă agresorul aș fi eu. De-abia așteaptă să mă năpustesc asupra lui, ca să mă omoare și să pretindă că a fost autoapărare. Rennie dădu din cap aprobator, ceea

ce îl agită și mai tare. Porni din nou să măsoare terasa.

— Oren spera că m-am întors la Galveston. N-a fost prea fericit să afle că sunt încă în apropiere de Fort Worth.

— Cu mine.

— I-am spus că tu și Lozada nu sunteți și nu ați fost niciodată în cârdășie.

— Te-a crezut? Ezitarea lui spuse totul.

— Nu contează. Știu că mă crede o persoană dubioasă. Wick nu stăruie asupra subiectului. Se întoarce în scaun, luă sticla de vin și trase un gât. Rennie nu îl opri. Apoi se aplecă spre ea.

— Lozada a întrecut orice măsură astăzi când s-a luat de Grace. Una e să mă atace pe mine, dar să o amenințe pe ea și pe copiii lor e cu totul altă poveste. Am să pun mâna pe nenorocitul ăsta, Rennie. O dată pentru totdeauna. Și nu se poate face pe căi legale. Am învățat lecția asta de mai multe ori. Acum își dă seama și Oren. Nu ne putem baza pe sistem. Nu ne-a ajutat cu nimic. Trebuie să îl prindem altfel. Să lăsăm deoparte legea și să începem să gândim ca Lozada.

— Sunt de acord, spuse Rennie înregistrându-i imediat surpriza. Crezi că am plecat din oraș ca să scap de el, continuă ea. Că am fugit speriată când am aflat că i s-a dat drumul din închisoare. Ești convins că am venit aici să mă ascund. Ei bine, te înșeli. Am plecat pentru că am nevoie de timp ca să mă gândesc cum pot să-mi recapăt libertatea. Refuz să trăiesc în frică. În special față de un bărbat. Mi-a invadat casa. De două ori. L-a ucis pe Lee Howell, prietenul meu. A omorât-o pe Sally Horton și a încercat să te omoare și pe tine și nu a pățit nimic. L-a ucis pe bancherul acela și a scăpat basma curată, iar eu l-am ajutat.

— Erai jurat. Ai votat după cum ți-a dictat conștiința.

— Mulțumesc pentru aprobare, dar acum regret acea

decizie. Lozada pare imun în fața legii, dar nu e invincibil. Wick. Gloanțele îl pot atinge și pe el.

— Iar tu ești o țintașă excelentă, remarcă el, dar zâmbetul îi pieri când îi văzu schimbarea drastică de expresie. Mă refeream la linx, Rennie, nu la ceea ce s-a întâmplat în Dalton. Ea surâse cu jumătate de gură și dădu din cap.

— Nu am intenția să trag în nimeni, nici măcar în Lozada.

Nu vreau să ajung în închisoare.

— Și eu aș prefera să nu recurg la asta, deși sunt hotărât să îl elimin cu orice preț.

— Din cauza fratelui tău? El dădu din cap aprobator.

— A fost unul dintre evenimentele care ți-au schimbat viața?

— Țsta a fost cel major. Se lăsă pe spate și își rezemă capul de perna scaunului. Cerul devenise albastru ca cerneala. Se vedeau deja stelele. Mii de stele, mult mai multe decât se văd la oraș. Chiar mai multe decât se vedeau pe plaja din Galveston, unde luminile reclamelor le făceau să pălească.

— Joe și Lozada se cunoșteau de fapt din școală. Mai bine zis, se știau din vedere. Mergeau la licee rivale, dar au terminat în același an. Joe era un foarte bun sportiv și un elev fruntaș. Lozada era un vagabond, un golan și un traficant de droguri. Se vedeau uneori în locurile în care își petrec timpul adolescenței. Nu au intrat în contact decât o dată, când Joe a pus capăt unei bătăi între Lozada și un alt tip. S-au apostrofat dar asta a fost tot. Joe a devenit polițist. Lozada a devenit ucigaș plătit. Amândoi excelau în ceea ce făceau. Era predestinat să se ciocnească. A fost numai o chestiune de timp

Întinse iar mâna după sticlă și bău, sperând că îi va alina durerea groaznică din spate, ce îl chinuia din ce în ce

mai tare.

— Mergem înainte câțiva ani. Joe și Oren lucrau la un caz de omor în înalta societate. Poveste texană tipică. Soția unui petrolist bogat, căsăpită pe terasa vilei. Soțul era bineînțeles plecat din oraș și avea o listă de alibiuri incontestabile. Dat fiind că niciun obiect nu fusese deranjat și nu se furase nimic, putea a crimă la comandă. Joe și Oren și-au concentrat toată atenția asupra soțului, care avea o amantă de douăzeci și doi de ani în New York, foarte pretențioasă și foarte costisitoare. Ca să mă exprim figurat, întreaga poveste purta amprentele lui Lozada, dar nu au putut să dovedească o legătură între el și soțul victimei. Joe l-a luat tare și, la fiecare interogatoriu, platoșa îi crăpa câte puțin. Joe nu s-a lăsat și era la un pas de a-l face să mărturisească. Tăcu o vreme, apoi continuă:

— Ultima oară când l-am văzut pe Joe ne-am întâlnit să bem o cafea. Mi-a spus că simțea mirosul fricii individului". Sunt aproape, Wick. Foarte aproape". Era sigur că tipul se va prăbuși și va mărturisi totul în curând și în felul acesta îi va băga după gratii și pe el, și pe Lozada. Mi-a zis că petrolistul e un dobitoc, manevrat de cățeaua din New York. Gândea cu scula și asta îi adusese sfârșitul. Lui Joe aproape că-i era milă de el". Însă Lozada ăsta e o canalie, frățioare. Mare canalie". Astea au fost cuvintele lui. Mi-a mai spus că Lozada ucide mai mult de plăcere decât pentru bani. Îi place să ucidă. Avea să facă un serviciu lumii întregi aruncându-l la închisoare pe viață pe nenorocitul ăla fără inimă și fără niciun fir de păr. Țin minte că am ciocnit ceștile de cafea pentru succesul lui. Se pare că și Lozada era de părere că avea să reușească să îl bage la apă curând. Simțise probabil că petrolistul era pe cale să spună tot. În aceeași seară, Oren a plecat de la birou cu câteva minute după Joe. În parcare, a observat că mașina fratelui meu era tot acolo. Ușa din partea șoferului

era deschisă și Joe stătea la volan privind prin parbriz. Oren își amintește că s-a dus spre mașină și a zis: „Hei, ce e cu tine? Credeam că ai plecat deja”. Se opri să respire adânc. Se lăsase întunericul. Luna de argint atârna chiar deasupra liniei orizontului.

— Joe era deja mort când l-a găsit Oren. Eu dădeam o petrecere acasă în seara aceea. Oren și Grace au venit să mă anunțe. Se aplecă, își puse coatele pe genunchi și se bătu ușor peste buze cu mâinile încleștate.

— Știi ce întrebare mă chinuie, Rennie? Întoarse capul și observă că nu se mișcase de când începuse să îi povestească.

— Știi ce mă intrigă cel mai tare?

— Ce anume?

— De ce Lozada nu l-a ucis pe petrolist. Asta i-ar fi închis gura definitiv. De ce nu l-a omorât pe el în loc să-l omoare pe Joe?

— Fratele tău reprezenta amenințarea cea mai mare. Uciderea petrolistului ar fi însemnat o soluție temporară la o problemă permanentă. Lozada știa că Joe nu avea să se dea bătut până nu punea mâna pe el.

— Un fel de compliment pervers, bănuiesc.

— De ce n-a fost niciodată acuzat și judecat pentru uciderea lui Joe? Întrebă ea. Telefonul mobil al lui Wick sună, scutindu-l de a da un răspuns.

Duse telefonul la ureche.

— Da? Ascultă câteva secunde, aruncă o privire spre Rennie, se ridică de pe scaun și se duse la marginea terasei, stând cu spatele la ea.

— Nu, n-am vorbit încă despre asta, îl auzi spunând în timp ce ieșea de pe terasă și se îndepărta și mai mult. Înțelegând că dorea să fie singur, Rennie se duse în bucătărie și termină curățenia. Se întrebă ce vești proaste îi mai putea da detectivul Wesley de data aceasta. Prin

fereastra de deasupra chiuvetei îl vedea pe Wick mergând de-a lungul gardului. Era și ea la fel de neliniștită. Simțea nevoia să acționeze, să facă ceva, dar pur și simplu nu știa ce.

În sufragerie, aprinse o veioză de pe una dintre măsuțe și se cuibări în locul ei favorit din colțul canapelei. Începu să răsfoiască o revistă, dar nici pozele, nici articolele nu reușiră să îi rețină atenția. Se gândea la Wick.

Era în continuă mișcare, exact cum spusese Grace Wesley. Cu toate acestea, avea obiceiul de a-și sublinia punctul de vedere prinzându-ți privirea pentru o perioadă de timp indeterminabilă. O dată ce ochii lui albaștri se uitau într-ai tăi, era greu să te desprinzi de privirea lor intensă. Era inteligent, bun de gură, amuzant și foarte încrezător în sine. Dar nu era superficial. Sentimentele lui erau profunde, își iubise fratele, iar pierderea acestuia era încă o rană vie. Fiecare oră petrecută de Lozada în libertate puneă sare pe acea rană. Părea să îl urască la fel de mult pe cât își iubise fratele, iar acest lucru putea duce la o răbufnire periculoasă. Lui Lozada ar fi trebuit să îi fie foarte teamă de Wick Threadgill.

Se identifica cu furia cu care dorea să își reglementeze conturile. Răzbunarea ei luase cu totul altă formă, însă îl înțelegea pe Wick. Dar în același timp îl și compătimea, pentru că răzbunarea e o treabă solitară și care îți consumă toată energia. Deși nu și-ar fi dorit, îi plăcea Wick Threadgill. N-ar fi vrut să îl ierte pentru că o trăsesese pe sfoară, dar o făcuse. Nu dorise să se simtă atrasă de el, dar era. Știuse că, dacă avea să îl sărute o dată, își va dori să o facă din nou. Îl sărutase, și acum mai voia. Iar dacă sărutul era o indicație despre pasiunea cu care făcea dragoste, ar fi vrut să guste din acea pasiune.

— Rennie? își îndreptă spatele și își dresе vocea.

— Sunt aici. Tocurile cizmelor lui bocăniră pe podea. Se așază în capătul opus al canapelei, dar chiar pe margine, pregătit parca să sară în picioare în orice clipă.

— Ce faci? Ea arată spre revista deschisă din poală.

— O revistă despre cai?

— Aha.

— Ceva nou și interesant în lumea lor?

— Wick, ce-a zis? El respiră adânc și își duse mâna la ceafă.

— Mi-ar trebui un masaj.

— N-ar fi bun pentru rana pe care o ai.

— Doar la umeri. Am un junghi la gât de când am dormit sub pom azi-noapte. Ce-ar fi să-i faci un masaj pacientului tău preferat?

— Alte vești proaste?

— Nu chiar. De unde ai făcut rost de șaua aia?

— Am primit-o drept premiu.

— La cursele cu butoaie?

— Știi că am participat la curse cu butoaie? Întrebă ea observându-i expresia vinovată. Bineînțeles că știi. Da, am câștigat șaua la cursele cu butoaie.

— E frumoasă. Dar țințele alea de argint nu incomodează la călărit?

— Wick, dacă Oren nu ți-a dat vești proaste, de ce tragi de timp?

— Bine, zise el scurt o să-ți spun ce-am vorbit. Dar vreau să știi de la început că n-a fost ideea mea.

— N-o să îmi placă, nu-i așa?

— Mă îndoiesc. Îl privi în expectativă, dar el ezita încă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cât de rău poate fi?

— Oren crede că ar trebui să ne prefacem că suntem amănți, zise el dând din cap, ca să sublinieze ideea. Îl privi fix câteva clipe, apoi izbucni în râs.

— Asta e planul strălucit de a-l prinde în cursă pe Lozada? El se simți jignit de râsul ei.

— Și care ar fi problema?

— Niciuna. După cum ar depune mărturie toți scriitorii de romane de duzină și toți producătorii de filme de mâna a șaptea. Râse și mai tare, dar el nu i se alătură.

— Haide, Wick. Nu crezi că e cam nas de păr? îl facem pe Lozada gelos. El scornește o pedeapsă teribilă și când încearcă să o pună în practică, îl înhățăm. Cam ăsta ar fi pe scurt marele plan?

— Cam așa ceva, zise el bățos. Ea clătină din cap cu neîncredere.

— Dumnezeu să ne ajute.

— Mă bucur că poți să râzi Rennie pentru că eu nu pot. Lozada a dispărut, Mercedesul e în garaj, așa că folosește un alt mijloc de transport care ne este necunoscut. De azi-noapte, n-a fost văzut în restaurantele sale favorite și nici la locuința lui din Trinity Tower. Portarul i-a spus lui Oren că asociata proprietarilor i-a cerut să elibereze apartamentul.

— Atunci poate că s-a mutat.

— Și poate că linxul pe care l-ai împușcat azi-dimineață o să învie la noapte. Se ridică și se plimbă prin cameră.

— Nu e stilul lui Lozada să dea curs unei cereri de evacuare venită din partea vecinilor. Locuința aceea e un fel de simbol al statutului său social, ca și costumele de comandă și mașina de o sută de mii de dolari. Faptul că i s-a cerut să plece a fost probabil un mare afront și l-a înfuriat de moarte. Și cine e de vină că a devenit indezirabil pentru elita din Fort Worth? Ai ghicit. Eu. Noi. E mort de oftică pe noi că am dispărut, mai ales dacă știe că suntem împreună. E supărat că am apărut la știri și din cauza noastră i s-a cerut să părăsească blocul. Iar acum

nimeni nu știe unde se află. Asta mă neliniștește foarte tare.

Când fu sigură că a trecut criza, Rennie își ceru scuze.

— Wick, n-am vrut să iau situația în răs. Știu cât e de serioasă. Nu trebuie decât să mă gândesc la Grace, ca să-mi amintesc. Dar hai să fim rezonabili. Lozada n-o să se lase păcălit de o șaradă atât de simplistă. El veni și se postă direct în fața ei, forțând-o să își dea capul pe spate ca să îl privească.

— Bine, atunci hai să auzim ideea ta. Presupun că ai un plan alternativ. Ai zis că ai venit aici să reflectezi la un plan care să te scape de el. Ți-a stimulat aerul proaspăt de țară materia cenușie? Ea își lăsă capul în jos.

— Nu e nevoie să adopți tonul ăsta insultător.

— Având în vedere hohotele tale de răs de adineauri, nu-mi vine să cred că ai tupeul să mă privești în ochi – spre șliț, de fapt – și să-mi spui asta. O luă spre bucătărie. Rennie îl urmă. Când îl ajunse din urmă, el bea o sticlă cu apă.

— Șchiopătezi. Te doare spatele?

— Al naibii de rău.

— Mai devreme ai zis că nu te doare.

— Am mințit.

— N-ar fi pentru prima oară. Se priviră într-o tăcere ostilă. Ea fu cea care o rupse:

— Bine, ce ar trebui să facem? Să ne ținem de mână la intersecția dintre străzile Forth și Main? Să ne privim lung, luând cina la lumina lumânărilor? Să dansăm pe muzică lentă până în zori? Ce?

— Nu uita de brutalizare, remarcă el. Aș putea să te mai brutalizez puțin.

Se înroși, dar rămase pe loc. Dacă ar fi plecat bătoasă, ar fi însemnat să dea incidentului importanța pe

care pretinsese că nu o are.

Înjurând încet, el puse sticla de apă pe masă și își frecă ochii obosiți.

— Îmi pare rău. Tot timpul mă determini să spun lucruri care, o dată rostite, mă fac să mă simt ca un rahat.

— E în ordine. N-ar fi trebuit să folosesc termenul acela pentru ceea ce... El își luă mâna de la ochi și se uită la ea.

— Pentru ce?

— Nu m-ai brutalizat. El o fixă cu una dintre privirile acelea imobilizante, până ce ea reuși să își desprindă ochii.

— Ar fi cazul să-mi dai mai multe amănunte despre planul lui Oren.

— Hm, da. Clătină din cap de parcă voia să își aducă aminte ce vorbise cu Oren.

— A zis că am putea să-l prindem pe Lozada sub o acuzație de hărțuire. Dacă îl putem băga la răcoare pentru așa ceva, chiar dacă e numai pe o perioadă scurtă am avea timp să strângem dovezi ca să-l acuzăm de uciderea lui Sally Horton și de atacul asupra mea. Dar...

— Mă temeam că există un dar.

— N-ai niciun martor că ți-a făcut vizitele pe care pretinzi că ți le-a făcut. Ea dădu să obiecteze, dar el ridică mâinile cu palmele în afară.

— Ai puțină răbdare. Încerc să gândesc ca cei de la procuratură.

Parcă și aud un procuror asistent, de-abia ieșit de pe băncile școlii, cerând dovezi despre vizitele acelea, iar noi nu avem niciuna. Așa e?

— Așa e, dar am bilețelul care a venit împreună cu trandafirii.

— Nu conține nicio amenințare.

— Mi-a pătruns în casă.

— Oren și încă doi polițiști v-au găsit îmbrățișați.

— Mi-a fost frică că voi sfârși ca Sally Horton dacă opun rezistență.

— Nu există nicio urmă de intrare forțată la tine acasă, Rennie.

— Nici în urma ta n-a rămas vreun semn. El rămase cu gura căscată.

— Știai despre asta?

— Am bănuیت, iar Wesley mi-a confirmat-o printr-o tăcere împietrită.

— Oren nu mi-a spus că știi, zise el plecându-și capul și masându-și iar ceafa. E de mirare că nu m-ai lăsat să sângerez de moarte.

— N-am aflat de percheziția ilegală decât după ce ți-am salvat viața.

El ridică brusc capul. Ea îi zâmbi strâmb pentru a-i arăta că glumește. Îi zâmbi și el.

— Norocul meu.

— Să ne întoarcem la chestia cu hărțuirea, zise ea. Care ar fi consecințele dacă nu pot să dovedesc că m-a hărțuit?

— Am avea mai multe șanse dacă s-ar întâmpla asta într-un alt loc. Acuzația ar fi mai credibilă dacă am dovedi că te-a urmărit undeva.

— Aici, de exemplu. El clătină din cap.

— Ar putea să spună că l-ai invitat. Ar fi cuvântul lui împotriva cuvântului tău.

— Atunci, unde?

— La mine acasă, în Galveston. Pe lista mea de oaspeți nu e în mod sigur trecut. Cât de repede îți poți face bagajele?

CAPITOLUL 26

Oren răspunse la primul țârâit al telefonului. Wick îl anunță că hotărâseră să dea curs planului său.

— Doctorița Newton e de acord?

— Nu, zise Wick. Și nici eu. E de doi bani și Lozada ar trebui să fie handicapat mintal să se lase păcălit.

— Dar nimeni nu are o idee mai bună.

— Am eu. Înarmează-mă până în dinți și lasă-mă să-l hăituiesc și să-i zbor creierii.

— Un astfel de plan ți-ar afecta serios calitatea vieții în viitor.

— Singurul motiv pentru care n-am ce face și sunt de acord cu al tău.

Rennie gândește la fel. Nu e o strategie ideală, dar e singura pe care o avem.

Un avantaj ar fi că îl lovește pe Lozada acolo unde îl doare mai tare – în orgoliul său.

— De-asta ar putea să meargă.

— Ce-ați hotărât tu și Grace?

— Fetele au plecat. Grace a rămas. Wick zâmbi în receptor.

— Bravo ei.

— Da... Ascultă-mă bine: până ajungi în Galveston, vor fi oameni de pază nonstop acolo. Nu îi căuta. N-ai să-i observi. Cel puțin așa sper.

— Tu nu vii?

— Ți-ai invita prietenul cel mai bun la un festin de dragoste cu noua ta iubită?

— Nu știu. Ce perversități am fi dispuși să facem?

— Wick!

— Scuze. Am înțeles. Dacă dădea cu ochii de Oren, Lozada s-ar fi prins imediat că e o cursă.

— Păstrăm legătura prin telefon douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, continuă Oren. Ține ochii bine deschiși și raportează tot timpul. Dacă auzi un pescăruș trăgând un vânt, vreau să fiu pus la curent.

— Ești sigur? Pentru că trag vânturi la fel de des pe cât scapă găinațuri...

— Vrei să încetezi? Nu e de glumă.
— Știu. Lăsăm glumele la o parte, zise el serios.
— Lozada s-a volatilizat, Wick. Știi ce se întâmplă ce obicei când dispare câteva zile.

— Se lasă cu un cadavru.
— Nu-mi place deloc.
— Nici mie. Totuși nu cred că ne va găsi așa de repede.

— Dar e posibil. Am răspândit prin tot orașul zvonul despre legătura ta amoroasă cu doctorița chirurg care ți-a salvat viața. Probabil că a ajuns și la urechile lui că vi s-au aprins călcâiele unul după altul.

— O să scoată capul. Sunt sigur de asta. Nu le spusese nici lui Oren, nici lui Rennie despre steagul roșu pe care îl fluturase în fața lui Lozada, sub forma unei poezii pentru copii. Lozada nu va putea rezista provocării. Termină discuția cu Oren și ieși din casă să cerceteze împrejurimile. Înconjură casă, apoi grajdul și garajul, aruncând o privire înăuntru. Totul părea în ordine. Intră din nou în casă și verifică împreună cu Rennie toate ferestrele și ușile, să se asigure că sunt bine închise. Ea nu era foarte agitată, dar bunul-simț îi spunea să fie prudentă.

— Cine ar fi crezut că o să iasă așa ceva dacă îmi fac datoria de jurat?

— N-aveai de unde ști că pârâțul se va îndrăgosti de tine.

— Asta nu e dragoste. E... Wick nu găsi cuvântul potrivit, așa că nu spuse decât:

— Lozada.

— Chiar și numele lui sună amenințător. Cu un gest inconștient, își frecă mâinile de parcă o trecuseră fiori de frig.

— Chiar crezi că se aștepta să fiu flatată de atențiile lui dezgustătoare?

— Absolut.

— Cum poate fi atât de arogant? A fost judecat pentru crimă. Crimă cu premeditare, pentru care ar fi putut primi pedeapsa capitală. Cine s-ar putea gândi la amor în astfel de împrejurări?

— O persoană normală, nu. Doar un grandoman ca Lozada. Se crede cel mai tare fundaș din echipă.

— În Super Bowl-ul asasinilor profesioniști.

— Cam așa ceva. E printre cei mai buni în meseria lui. După câte știm nu s-a extins încă pe plan internațional, dar de ce ar face-o? Ar putea câștiga mai mulți bani cu mai puține riscuri, lucrând în afara Fort Worth-ului, SUA. Dar cei care comit astfel de crime trebuie să lucreze adânc sub acoperire, ceea ce nu e stilul lui Lozada. De ce să își bată capul cu asasinarea demnitarilor publici, ca să îi pornească pe urme guverne întregi și Interpolul? E un pește mare într-un iaz relativ mic.

— Deci ce femeie nu s-ar bucura de atențiile lui, asta gândește, nu?

— Exact. La asta se adaugă dorința sa de a avea tot ce e mai bun. Provine dintr-o familie din clasa mijlocie. Unicul său frate avea un handicap sever. Părinții lui și-au cheltuit toți banii ca să-l trateze. Pentru Lozada achizițiile înseamnă totul. Se crede un om de afaceri bine plătit, care recunoaște lucrurile fine din viață și pe care consideră că le merită. Pentru ca pachetul să fie complet, are nevoie de o femeie cu clasa lângă el.

— Cu scorpionii ce e?

— Face colecție. Înfricoșător, nu? Sunt un fel de mascotă a lui. Sunt animale nocturne, își ucid prada noaptea. Nu i-ar trece prin cap să colecționeze monede, timbre sau chiar obiecte de artă, pentru că ar fi ceva mult prea comun, iar el se consideră un individ excepțional. Ea își lăsa capul pe spate și îl privi dusă pe gânduri.

— L-ai analizat atent, nu-i așa?

— Nu am stat cu mâinile în sân de când am părăsit departamentul. În ciuda a ceea ce crede Oren, am fost destul de ocupat. Am strâns toate informațiile disponibile despre Lozada.

— Cum ar fi?

— Documentele din arhiva școlii. I s-a făcut un profil psihologic în primii ani de liceu, aceasta fiind în mare perioada în care și-a început cariera criminală. De aici am obținut cele mai multe date. Comportamentul de psihopat și complexul de superioritate au fost constante ale vieții lui. L-am studiat pe toate fețele. Din punct de vedere psihologic, cred că îl cunosc mai bine decât mă cunosc pe mine. Făcu o pauză, apoi adăugă întunecat:

— Ceea ce n-am știut a fost că avea o relație cu Sally Horton. Dacă aș fi știut, aș fi avertizat-o să păstreze distanța și de el și de mine și mi-aș fi păzit spatele în noaptea aceea. Dacă va afla că suntem iubiți... Nu avu nevoie să spună mai mult.

— Sally Horton nici măcar nu însemna ceva pentru el însă tu însemni foarte mult, Rennie.

— Și l-am trădat cu alt bărbat.

— Așa o să vadă el lucrurile. Să nu subestimezi pericolul în care te afli. Oren a pus polițiști și informatori să răsirindească bârfe savuroase despre noi. Lozada nu va suporta ideea. L-ai înșelat, iar eu i-am furat iubita.

— Nu sunt altceva decât o obsesie pentru el.

— Dacă el crede că ești a lui, ești a lui.

— Doar moartă.

— Aș vrea să evit asta. Îi ridică bărbia și se priviră drept în ochi.

— Nu trebuie să spui decât un cuvânt și îi spun lui Oren să oprească totul. Vom găsi alt mijloc de a pune mâna pe el, unul care să nu te expună nici unui pericol. Am venit

aici aseară ca să te avertizez și să te îndemn să pleci undeva departe până ce reușim să scăpăm de Lozada într-un fel sau altul.

— Asta ar putea să dureze.

— Nu cred, spuse el gândindu-se din nou la biletul pe care i-l trimisese lui Lozada.

— Sunt deja în pericol, Wick. Cu sau fără tine, l-am călcat pe bătăture. Pe lângă asta, nu pot să plec și să îmi părăsesc responsabilitățile. Nu, de fapt nu vreau.

— Bine. În cazul ăsta, cât îți ia ca să te pregătești?

— Doar nu vrei să plecăm în noaptea asta?

— Imediat ce îți faci bagajele.

— Nu bagajele sunt problema. Ai plecat din spital de mai puțin de douăzeci și patru de ore și ar mai fi trebuit să stai cel puțin câteva zile.

— Sunt bine.

— Nu ești bine deloc. Ai spatele înțepenit și te doare. Te strâmbi și când faci câțiva pași prin cameră, imaginează-ți ce-ar însemna să trebuiască să conduci prin tot statul. Nu ai putere și mă tem încă de infecții și de pneumonie, ambele ți-ar putea fi fatale. Este posibil să-ți fi plesnit și câteva copci.

— Ai zis că incizia arată bine.

— Sunt mai multe suturi afară decât înăuntru. Promite-mi că la primul semn de moliciune în abdomen, îmi spui.

— O să-ți spun. Dacă încep să mă simt foarte rău în drum spre Galveston, ne oprim la primul spital.

— Nu plecăm în seara asta, decretă ea. V-am lăsat pe tine și pe Wesley să decideți în probleme de poliție, dar sănătatea ta e domeniul meu. Nu plecăm nicăieri până nu te mai odihnești. Sfârșitul discuției.

Se culcară în același pat, pentru că el refuză să o lase să doarmă singură, jos, pe canapea.

— E o problemă de poliție și trebuie să te supui, îi zisesese el. Sfârșitul discuției.

Fiind un adevărat gentleman, nu își scoase pantalonii și se așeză peste cuvertură. Ațipi, dar nu avea nicio șansă să adoarmă adânc, în parte pentru că dormise așa de mult în timpul zilei, în parte pentru că tresărea la fiecare zgomot, în parte pentru că încerca să gândească cu mintea lui Lozada și în parte pentru că era extrem de conștient de prezența lui Rennie, care dormea lângă el.

Trăsăturile feței și contururile trupului i se relaxaseră în somn. Ținea o mână peste cuvertură, lângă el, cu palma în sus și degetele subțiri, curbate înăuntru.

Părea vulnerabilă și lipsită de apărare, nemaisemănând cu mâna puternică și pricepută a unui chirurg. Era cea mai independentă și mai capabilă femeie pe care o cunoscuse. O admira pentru ceea ce realizase, dar simțea și dorința de a o proteja. Și dorea să facă dragoste cu ea. Doamne, și încă cum! Dorea pentru că... ei bine, pentru că era bărbat și asta vor bărbații să facă cu femeile. Dar nu era numai asta. Umorul, farmecul, chiar și furia lui nu reușiseră să îi străpungă rezerva. I-o zgâriaseră puțin, dar numai atât. Oare avea să reușească să ajungă la ea dacă îi penetra trupul? Era un gând provocator care îl agita la mai multe niveluri.

Dădea înapoi dacă o atingea, dar nu pentru că nu îl plăcea. Era un reflex condiționat autoimpus, pane din controlul acela la care ținea atât de mult rămas moștenire de când cu incidentul cu Raymond Collier. Pasiunea o făcuse să dea de necazuri teribile. Însă asta nu însemna că nu era o femeie pasională. Doar că nu mai ceda pasiunii. În ciuda rezervei sale, și-o putea imagina aprinsă de patimă. Astăzi, când o sărutase, pentru câteva secunde incredibile nu fusese doar unilateral. Nu mersese până acolo încât să îl sărute și ea, dar își dorise. Iar asta nu venea din partea

unui lăudăros care sărutase o mulțime de femei.

Nu își imaginase că i se tăiase răsuflarea și că limba fusese la un pas să îi capituleze. Îi simțise pielea înfierbântată chiar și prin haine. Și nu trebuise să se lupte ca să îi smulgă o reacție. Două mângâieri cu degetul mare și sfârcul i se întărise, gata de a fi luat în gură. Își ascunse un geamăt, prefăcându-se că își drege glasul. Lângă el, Rennie continua să doarmă, netulburată și fără să fie conștientă de chinul lui. Se rostogoli pe o parte, cu fața la ea. Dacă se trezea și îl întreba ce face, putea să îi răspundă cu sinceritate că îl durea spatele. Oricum, nu prea avea cum să o vadă. În cameră era întuneric. Dar îi simțea răsuflarea moale și imaginea ei era întipărită în fanteziile lui. În timpul acelor lungi nopți de supraveghere, avusese destul timp să îi memoreze fiecare trăsătură a fetei...

Și-o aminti scoțându-și rochia în seara în care fusese la nuntă. Apartțineau oare acele bucăți de dantelă de culoarea lavandei unei femei lipsite de pasiune? În niciun caz. Unul câte unul, mișcându-se încet își desfăcu nasturii șlițului. Dacă se trezea acum, ar fi făcut un scandal monstru, pentru că nu se putea ca spatele să îl doară atât de tare. Era recunoscător pentru faptul că aparatul său sexual nu suferise deteriorări irecuperabile și își reluase activitatea la capacitate maximă, ba chiar părea că vrea să se dovedească mai apt decât înainte.

Înlăturând presiunea, închise ochii și încercă măcar să nu se mai gândească la nimic și să se odihnească. Să nu își mai amintească gustul atât de bun al celui sărut sau cât de bine încăpea sânul ei în mâna lui. Să nu se mai gândească la ea, caldă și moale sub cuvertura subțire, sau la locul acela dulce care era chiar și mai cald și mai moale. Primindu-l înăuntru. Învăluindu-l.

Un cal necheză, trezindu-l la fel de eficient ca un

ceas deșteptător zgomotos. Rămase perfect nemișcat, cu ochii deschiși, neîndrăznind nici măcar să respire de teamă că avea să îi scape zgomotul următor. Nu avu mult de așteptat și auzi iar sforăitul animalului. Rennie nu se trezi. Dormi mai departe la fel de profund. În ciuda durerii de spate, coborî din pat cu agilitatea unei pisici și luă pistolul de unde și-l lăsase pe noptieră. Merse în vârful picioarelor până la fereastră, se lipi de peretele adiacent și se aplecă puțin, cât să se uite afară.

Privi câteva momente, dar nu detecta nicio mișcare în curte sau în luminișul dintre spatele casei și grajd, însă instinctul îi spunea că se întâmpla ceva acolo. Poate un șoarece speriasse vreun cal. Poate că partenera linxului venise să îl caute. Sau poate că Lozada le făcea o vizită.

Porni cu pași ușori și, după ce se convinse că Rennie nu se trezise, ieși pe furiș din cameră și străbătu palierul, fără zgomot. În capătul scărilor se opri să asculte. Așteptă un minut întreg, dar nu auzi nimic, în afara propriului său puls.

Coborî treptele cât putu de repede, având grijă ca scara să nu scârțâie, ceea ce l-ar fi dat de gol. Sufrageria arăta la fel cum o lăsaseră acum câteva ore.

Nimic nu fusese deranjat de la locul lui. Ușa de la intrare era încuiată și zăvorâtă. Apucă pistolul cu amândouă mâinile și le ridică luând-o spre ușa ce dădea în bucătărie. Ezită, apoi intră dintr-un salt și se uită peste tot, având arma pregătită. Era goală, ca și cămara.

Descuie ușa din spate și ieși, mergând aplecat, dar simțindu-se totuși expus. Se ascunse în spatele scaunului de pe terasă în care stătuse mai devreme. Nu era o acoperire prea substanțială, dar îl ajuta și întunericul. Binecuvântă luna slăbănoagă. Așteptă cu urechea la pândă. În curând, auzi niște mișcări inconfundabile venind dinspre grajd. Ieși din spatele scaunului și străbătu

distanța în fugă. Când ajunse lângă grajd, se lipi de zidul exterior, sperând să nu fie văzut. Dar în același timp avea nevoie și de sprijin. Era amețit, i se tăiase respirația, transpira abundant și își simțea spatele de parcă fusese tras în țeapă. Asta ți se întâmplă dacă stai câteva zile în spital, gândi el. Devii un neputincios. Orice adversar cu un strop de vlagă în el putea să îl doboare. Dar era înarmat, iar pistolul era încărcat și măcar asta avea să îi dea de furcă nemernicului.

Se strecură de-a lungul zidului, ajunse la ușa lată și se opri să asculte. Se neliști pentru că nu auzi absolut nimic, însă tăcerea era grea, nu pustie; simți încă o prezență. Știu instinctiv că era cineva înăuntru. Oricine ar fi fost, se opri din ceea ce făcea. Ceva îl avertizase despre prezența lui Wick. Persoana asculta acum cu aceeași intensitate. Pânda se prelungi încă două minute. Nimic nu se mai mișca. Nu se auzea niciun zgomot. Chiar și caii stăteau complet nemișcați și tăcuți în boxele lor. Atmosfera era încărcată și încordată. Wick îi simțea apăsarea pe piele. Transpirația acidă îi intră în ochi. I se prelinse pe coaste și printre omoplați. Tăietura operației începu să îl usture din cauza asta. Mâinile, în care ținea strâns pistolul, i se umeziră Ori rămânea pe loc dizolvându-se încet, ori pune capăt situației chiar în clipa aceea.

— Lozada! Ai sânge în tine să dai ochii cu mine ca un bărbat? Sau continuăm jocul ăsta prostesc de-a v-ați ascunselea? După o scurtă tăcere, auzi o voce de cealaltă parte a zidului.

— Threadgill? Nu era Lozada. Vocea lui era lucrată și suna ca un tors scăzut de pisică. Cea de acum era nazală și avea accent texan.

— Cine ești? Bărbatul ieși de după zid. Degetele lui Wick se strânsură pe pistol și îl ridică la nivelul capului. Toby Robbins ridică mâinile.

— Ho, nu trage! Wick nu se lăsa înșelat de tonul glumeț. Destui polițiști muriseră lăsându-se păcăliți astfel.

— Ce dracu' faci aici în întuneric?

— Aș putea să te întreb același lucru, nu? Dar pentru că tu ești cel înarmat, o să-ți răspund cu plăcere. Cu condiția să îndrepti chestia aia în altă direcție.

— Mai întâi să-mi spui ce cauți în grajdul lui Rennie.

— Inspectam zona.

— Fii mai clar.

— Am auzit că unul dintre cai a primit o zgârietură urâtă de la linx.

— Cine ți-a spus?

— Pădurarul. Am venit să văd ce face și dacă nu e nevoie să chem veterinarul.

— În toiul nopții? Toby Robbins aruncă o privire spre orizontul ce începuse să capete o nuanță roz.

— E aproape ora prânzului. Wick se uită spre poartă. Era închisă și încuiată și nu se vedea nicio mașină parcată dincolo de ea.

— Cum ai ajuns aici?

— Am venit pe jos. Coborî privirea spre picioarele lui. Era încălțat cu adidași, nu cu ghete. Robbins se bătu peste partea singă a pieptului.

— Cardiologul mi-a recomandat cel puțin cinci kilometri pe zi. Asta înseamnă un drum dus-întors de la noi până la Rennie. Îmi place să îl fac înainte să se lase arșița. Ezitând, Wick coborî pistolul și și-l băgă la cureaua blugilor. Adică asta ar fi vrut să facă, numai că erau descheiați, își închise repede nasturii și lîșului.

— Ar trebui să te împușc oricum pentru atîta prostie, Robbins. De ce n-ai sunat înainte sau măcar n-ai aprins o lumină?

— Întrerupătorul e în încăperea cu harnașamentul. E încuiată. Rennie ține o cheie de rezervă deasupra ușii.

Tocmai voiam s-o iau când te-am auzit. N-am știut că ești tu. Credeam că e alt linx. Wick îl privi cu neîncredere. Nu mințea, dar nici nu spunea tot adevărul.

— Rennie mi-a zis că a pus antiseptic pe zgârietura și că se va vindeca într-o zi sau două. Ar fi chemat ea veterinarul dacă ar fi considerat că e cazul.

— O a doua opinie nu strică. Robbins se întoarce și intră din nou în grajd. Wick îl urmă, deși era în picioarele goale. Nu avea să pățească nimic dacă rămânea pe culoarul central. Grajdul lui Rennie era curat ca o sală de operații...

Robbins se duse direct spre încăperea harnașamentului și pipăi deasupra ușii. Găsi cheia. Deschise, băgă mțna înăuntru și o clipă mai târziu se aprinse lumina. Fără să îi dea nicio atenție lui Wick, intră într-o boxă și trecu în spatele iepei, vorbindu-i domol. Văzu zgârietura pe piciorul din spate și se lăsă pe vine să o examineze mai de aproape. Când termină, ieși din boxă și trecu pe lângă Wick de parcă era un obiect neînsuflețit. Se întoarce în încăperea de depozitare, stinse lumina, încuie ușa și puse cheia la loc. Apoi ieși, urmat de Wick.

— Nu ai venit aici numai pentru iapa zgâriată, nu-i așa? Bărbatul mai în vârstă se opri și se întoarce. Îi aruncă o privire fioroasă, apoi se duse și se rezemă de gard. Rămase la nesfârșit cu spatele la el și cu ochii ațintiți asupra răsăritului într-un târziu, scoase o pungă mică cu tutun și foite din buzunarul cămășii cadrilate, cu capse sidefii în loc de nasturi.

— O țigară?

— Sigur.

CAPITOLUL 27

Robbins scutură tutun din punga de pânză în foiță și i-o întinse cu grijă lui Wick, care aranja tutunul în centrul foiței, umezi marginea cu limba și o înfășură strâns.

Robbins îl privea cu interes. Wick avu impresia că prin faptul că știa să își înfășoare țigara crescuse în ochii fermierului. Ca și cum trecuse printr-un ritual de inițiere, Wick îi mulțumi în gând prietenului din liceu care îl învățase să înfășoare țigări cu marijuana – până aflate Joe. După bătaia pe care o luase de la el, hotărâse că fumatul îi face rău la sănătate.

Robbins își înfășură și el țigara. Aprinse un chibrit și îi oferă întâi un foc lui Wick, apoi și-o aprinse pe a lui. Ochii li se întâlniră pe deasupra flăcării chibritului.

— Tot recomandarea cardiologului? Robbins inhală adânc.

— Să nu mă spui soției. Tutunul era al naibii de tare. Îi înțepă buzele, limba, gâtul, dar continuă să fumeze, prefăcându-se că e profesionist la așa ceva.

— N-ai fost surprins să mă vezi.

— Mi-a spus pădurarul că Rennie e cu cineva. Mi-am închipuit că tu trebuie să fi.

— De ce? Robbins dădu din umeri și se concentrează asupra fumatului.

— Ai venit să vezi ce face Rennie, nu? Să te convingi că n-a pățit nimic?

— Cam așa ceva.

— De ce crezi că i-aș face vreun rău? Bărbatul mai în vârstă se uită o clipă în depărtare, apoi privirea lui neclintită se opri asupra lui Wick.

— Ai putea să o faci fără să vrei. Lui Wick nu îi plăcuse implicațiile vorbelor lui.

— Rennie e femeie în toată firea. Nu are nevoie de paznic. Poate să-și poarte de grijă și singură.

— E fragilă. Wick izbucni în râs, înecându-se cu fumul. La dracu'! Stinse țigara de un par al gardului.

— N-aș fi zis despre Rennie Newton că e fragilă.

— Asta demonstrează cât ești de ignorant, nu?

— Ascultă, Robbins, nu mă cunoști deloc. Nu știi nimic despre mine. Așa că nu încerca să îți dai cu părerea în ceea ce mă privește, da?

Nu că mi-păsa cât negru sub...

— L-am cunoscut pe tatăl ei. Wick amuți. Privirea lui Robbins spunea, *ține-ți gura și ascultă*. Dădu înapoi.

— Înainte să moștenesc ferma asta de la ai mei zise Robbins, am stat în Dalton și am lucrat din când în când pentru T. Dan. A fost un mare nenorocit.

— Toată lumea pare să fie de părerea asta.

— Știa să fie și fermecător. Zâmbea tot timpul. Te trata de parcă erai cel mai bun prieten al lui. Îți strângea mâna și te bătea pe spate. Dar nu își urmărea decât propriile interese.

— Cunoaștem cu toții astfel de oameni.

— Nu de calibrul lui T. Dan. A fost unic. Mai trase cu lăcomie un ultim fum, apoi o aruncă și o strivi cu vârful adidasului. Încălțările sport nu se potriveau deloc cu restul ținutei sale de cow-boy sau cu el însuși. Un John Wayne în adidași Nike.

Se întoarse cu fața spre gard și își rezemă brațele de bârna de sus. Wick, sperând că se va face lumină asupra câtorva secrete de-ale lui Rennie, se duse lângă el și se așeză în aceeași poziție. Robbins continuă să vorbească:

— Rennie a fost un copil fericit, ceea ce e de mirare avându-l pe T. Dan drept tată.

— Dar mama ei?

— Doamna Newton a fost o femeie cumsecade. Făcea multă muncă de caritate și era activă în cadrul bisericii. Dădea câte o petrecere mare de fiecare Crăciun și împodobește casa foarte frumos. Cu un Moș Crăciun dând dulciuri copiilor și chestii din astea. Ținea gospodăria ca pe roate, dar își cunoștea bine locul. Nu se amesteca în viața lui. Wick înțelegea ce voia să spună.

— Spuneai că Rennie era fericită. Pe buzele lui Robbins se aşternu unul dintre rarele sale zâmbete.

— Mie şi lui Corrine ne era tot timpul un pic milă de ea. Încerca din răspuţeri să fie pe plac tuturor. Slabă ca un ţâr. Zburdalnică. Ochii mai mari decât restul feţei.

Aşa îi are şi acum, gândi Wick.

— Deşteaptă foc. Politicoasă şi manierată. Avusese doamna Newton grijă de asta. Şi călărea ca o profesionistă înainte să intre la şcoală. Robbins se opri câteva clipe.

— Cel mai groaznic era că se uita la tatăl ei ca la soarele de pe cer. Voia aşa de mult să o ia în seamă. Prin tot ceea ce făcea încerca să îi câştige atenţia şi aprobarea lui T. Dan. Îşi încleştă mâinile şi, în lumina slabă a zorilor, îşi studie pielea aspră şi plină de bătăături de la încheieturile degetelor. Wick văzu că unghia unuia dintre degetele mari era complet înnegrită de o lovitură recentă. Avea să îi cadă în mod sigur.

— Toată lumea din Dalton ştia că T. Dan îşi face de cap cu femeile.

Nu era un secret nici pentru doamna Newton. Bănuiesc că s-a obişnuit cu ideea la scurt timp de la căsătorie, îşi purta crucea cu demnitate. Ignora bârfele cât de bine putea şi păstra aparenţele. Dar Rennie nu era decât un copil. Nu înţelegea cum trebuie să stea lucrurile între un bărbat şi o femeie care se iubesc. Nu ştia că se poate şi altfel, pentru că aşa fusese mereu în căsnicia părinţilor ei. Se purtau civilizat unul cu altul. Rennie era prea mică pentru a-şi da seama că nu exista niciun fel de intimitate între ei. Îi aruncă o privire lui Wick, care realiză că vrea să vadă dacă îl mai asculta. Se apropia de punctul culminant al poveştii.

— Rennie avea cam doisprezece ani, mi se pare, când s-a întâmplat ceva. O perioadă dificilă pentru o fată, după cum susţine soţia mea, care pare să se priceapă. Rennie l-a

surprins pe T. Dan în biroul lui într-o după-amiază. Numai că ea a fost cea care a avut o mare surpriză.

— Era o femeie cu el.

— Sub el, pe canapeaua din birou. Profesoara de pian a lui Rennie. Se opri și privi drept spre soarele ce se ridica.

— Acela a fost sfârșitul copilăriei ei fericite. De atunci, a încetat să mai fie un copil. Crystal, chelnerița din Dalton, îi spusese că Rennie o luase razna imediat ce i se conturaseră formele femeiești. Dar nu sexualitatea de-abia îmbobocită îi schimbase personalitatea la pubertate, ci descoperirea faptului că tatăl ei își înșela soția. Era clar de ce devenise o rebelă. Probabil că doamna Newton discutasese cu ea despre sex și moralitate. Apoi îl prinsese tatăl violând principiile insuflate de propria mamă. Experiența trebuie să o fi deziluzionat groaznic, mai ales pentru că își adora tatăl. Fusesse de asemenea și un eveniment catalitic. Promiscuitatea ei ca adolescentă era o pedeapsă potrivită pentru afemeiatul ei părinte și pentru mama ei, care se prefăcea că nu vede. Fata inocentă își descoperise tatăl în flagrant delict cu profesoara de pian și, în consecință, devenise dezmățata orașului. De parcă i-ar fi citit gândurile, Robbins zise:

— Astăzi așa ceva se numește „răbufnire comportamentală”. Așa mi-a zis Corrine. Mi se pare că a auzit la televizor. Dar oricum s-o numi, Rennie s-a schimbat peste noapte. A devenit o teroare. La școală, notele i s-au prăbușit brusc. În următorii câțiva ani a fost de nestăpânit. Niciun fel de pedeapsă nu avea efect asupra ei. Își sfida profesorii și pe toți cei care aveau un pic de autoritate. T. Dan

Newton i-au retras orice fel de favoruri, dar n-a servit la nimic.

și doamna

— Tatăl ei i-a luat un Mustang decapotabil, remarcă

Wick. Asta înseamnă să îi transmiți semnale derutante unui copil.

— Probabil că l-a șantajat ca să-i ia mașina aia. Rennie știa că deține o poziție privilegiată și a profitat de ea, T. Dan și-a pierdut autoritatea ca părinte când l-a surprins cu profesoara pe canapea. Rennie mergea cu viteză spre distrugere.

— Până la vârsta de șaisprezece ani. Robbins întoarse capul și se uită la el.

— Știi despre Collier?

— Câte ceva. Știu că Rennie l-a împușcat mortal, dar n-a fost acuzată de crimă. Incidentul n-a fost nici măcar anchetat drept crimă. S-a trecut totul cu vederea.

— T. Dan, zise Robbins, de parcă numele constituia toată explicația de care era nevoie.

— N-aș putea să spun că îmi sângerează inima pentru Raymond Collier, zise Wick. Ce fel de nemernic se încurcă cu o fată de șaisprezece ani care era clar că are nevoie de părinți mai buni, de disciplină strictă și de sfaturile unui psiholog?

— Nu te grăbi să-l judeci. Când Rennie pune ochii pe un bărbat, era greu să îi rezisti. Ochii lui Wick se îngustară și îl priviră fix, dar acesta clătină din cap amuzat.

— Nu, eu nu. Eu am certat-o întotdeauna. Voiam să-i bag mințile în cap, nu s-o bag în pat. Dar cu Raymond Collier a fost altă poveste.

— Cum era?

— Nu l-am cunoscut bine, dar oamenii îl considerau de treabă. Avea un cap bun pentru afaceri. De-asta s-a asociat T. Dan cu el într-o afacere de anvergură cu proprietăți imobiliare. Însă avea o slăbiciune.

— Femeile.

— Nu toate. Una singură. Rennie, zise bărbatul mai

în vârstă întunecându-se la față. Îl obseda. Ca în filmul ăla al lui James Mason.

— *Lolita*.

— Exact. Cred că Rennie știa ce simte Collier pentru ea. A simțit, ca orice femeie. Ea...

— Eu de ce n-am fost chemată la această întrunire? Wick și Robbins se întoarseră în același timp. Rennie traversa curtea spre ei. Avea părul încă ud de la duș, ceea ce arăta că se grăbise să se îmbrace și să li se alăture.

— V-am văzut de la fereastra dormitorului. Stați cu capetele apropiate de multă vreme. Ochii îi coborâra spre pistolul de la brâul lui Wick.

— Era cât pe ce să îl împușc, zise Wick încercând să suradă convingător, dar mintea lui era la ceea ce îi spusese Robbinsbătrânul îi dădu una dintre explicațiile lui laconice:

— Am auzit că ai omorât linxul cu un glonț drept în inimă. Toți cei păgubiți de pe-aici îți vor mulțumi.

— Crezi că ar fi trebuit să chem veterinarul să se uite la Spats”?

— Nu, răspunse Robbins. Ai avut dreptate. Rana nu e adâncă și e curată. O să se vindece repede. Privirea femeii se îndreptă asupra lui Wick, apoi înapoi la

Robbins.

— Plec pentru câteva zile. Ai tu grijă de casă până mi întorc? Bărbatul în vârstă ezită o clipă.

— Cu plăcere. Te găsesc la numărul din Fort Worth dacă intervine ceva.

— În Galveston, interveni Wick. Eu stau acolo. O să-ți las numărul. Rennie nu păru prea mulțumită că îi dăduse acea informație.

— Mă duc să văd ce face Spats, zise ea. Cred că e mai bine să nu iasă din boxă încă o zi, dar celorlalți le voi da drumul în țarc.

— O să trec diseară să-i bag la loc în grajd, îi spuse

Robbins. Ea o luă spre ușa deschisă a grajdului și aruncă o privire în urmă de parcă se aștepta ca Robbins să o urmeze.

— Vin imediat, zise el. Să îmi dea întâi numărul de telefon.

— Mă poți găsi oricând pe telefonul mobil.

— Nu strică să am două numere. Pentru mai multă siguranță.

Ei nu păru să îi convină să îi lase din nou singuri dar se întoarse și intră în grajd. Wick se uită spre Robbins, dar nu era sigur dacă vrea să afle mai multe despre puterea fatală de seducție a lui Rennie asupra lui Raymond Collier.

— Mai ai ceva de adăugat?

— Da, spuse Robbins. E ceva ce poate ar trebui să știi și sper că va conta. Se opri și Wick dădu din umeri întrebător. Robbins aruncă o privire spre grajd, apoi spuse cu glas scăzut.

— După ceea ce s-a întâmplat cu Collier, Rennie nu a luat-o de la capăt. Nu s-a mai comportat ca înainte. Wick nu comentă și îl lăsă să termine.

— Ai dreptate, Threadgill, nu te cunosc deloc, dar știu că nu poți să aduci decât necazuri. Citesc și eu ziarele și mă uit la televizor. Nu îmi place să te văd în preajma ei.

— Mare păcat, dar nu e treaba ta.

— În special că e implicat și individul ăla. Lozada.

— Din cauza lui mă aflu în preajma ei.

— ăsta să fie singurul motiv? întrebă străpungându-l cu privirea. Eu și Corrine avem grijă de Rennie de multă vreme. Nu avem de gând să ne oprim acum.

Își coborî capul și se dădu mai aproape.

— Ai un pistol mare și o gură pe măsură, dar ești mai prost decât stâlpul ăsta dacă nu înțelegi ce vreau să spun.

— O să pricep mai bine dacă mi-o spui de-a dreptul.

— Bine. Rennie a muncit mult ca să ajungă unde e.

Am văzut-o asumându-și riscuri călare, cum nu îndrăznesc nici cow-boys și cascadori experimentați. S-a dus la celălalt capăt al lumii, în țări cu războaie și boli și n-a arătat niciodată niciun dram de frică. Dar, zise el făcând încă un pas, n-am mai văzut-o în compania vreunui bărbat. Aici nu și-a petrecut noaptea niciunul. Se uită cu subînțeles spre pieptul gol al lui Wick. apoi spre șlițul pe care și-l încheiase în grabă.

— Sper că ești destul de cuviincios și de bărbat ca să faci față unei astfel de responsabilități.

Când Rennie se întoarse din țarc, Wick supraveghea cafeaua picurând din filtru în carafă. Cu pieptul și picioarele goale, nu avea decât blugii pe el. Pistolul stătea pe masă. lângă cutia de cafea. Toate acestea erau incompatibile cu bucătăria ei familiară și se simți deconcertată.

— E ceva în neregulă cu filtrul? El dădu din cap cu alean.

— Nu, dar vreau atât de mult o cafea, că număr picăturile.

— Și eu vreau, spuse ea, și scoase două câni din dulap.

— Spats e bine?

— Exact cum a spus Toby.

— Omul ăsta nu mă poate suferi.

— Nu spune prostii.

— Nu spun prostii. Și nu mă simt jignit. E doar o constatare. S-a dus acasă?

— Tocmai a plecat. Ultimele picături de cafea se scurseră bolborosind în carafă. Wick îi umplu cana, avertizând-o:

— E cafea ca pentru polițiști. Tare.

— Și doctorii o beau la fel. Luă o sorbitură și ridică degetele mari în semn de aprobare.

— Robbins crede că e de datoria lui să-ți poarte de grijă. M-a prevenit să îmi țin labele departe de tine.

— Nu cred c-a spus așa ceva.

— Ce-i drept, n-a folosit cuvintele astea. Ea mai luă câteva guri de cafea, pe urmă puse cana pe masă.

— Întoarce-te și lasă-mă să mă uit la incizie. El se întoarce, se rezemă cu mâinile de masă și se aplecă.

— Nu mă păcălești. Vrei să te uiți la fundul meu.

— L-am mai văzut.

— Și?

— Am văzut altele mai frumoase.

— Asta *chiar* că-mi rănește orgoliul.

Trupul uman avea puține mistere pentru Rennie. Îl studiasse, îl învățase, îl văzuse în toate stările, dimensiunile, culorile și formele. Însă ieri când îl văzuse pe Wick întins pe patul ei, fusese impresionată. Și nu din punct de vedere medical. Avea torsul lung și zvelt și membrele bine proporționate. Niciun trup din câte văzuse nu îi mai plăcuse atât și se luptase să își păstreze detașarea profesională când îl atinsese. Scoase pansamentul și pipăi încet incizia.

— Te doare?

— Doar când apeși. A început să mă mănânce.

— Semn că se vindecă. Un miracol medical, având în vedere cât de puțin ai stat la pat.

— Când îmi scoți firele?

— Peste câteva zile. Rămâi pe loc și termină-ți cafeaua. Ești într-una din rarele perioade de imobilitate, așa că ar fi bine să-ți curăț incizia.

— Nu mai vreau injecții, strigă după ea în timp ce ieșea din încăpere.

Își aduse trusa de sus și fu surprinsă să îl găsească în același loc. I-o spuse.

— Astea au fost ordinele doctorului.

— Da, dar nu-mi vine să cred că le-ai dat ascultare. Nu sunteți chiar pacientul ideal, domnule Threadgill.

— De ce sunt Toby și Corrine Robbins atât de protectori față de tine?

— Mă cunosc de când eram mică.

— Ca și multe alte persoane din Dalton. Dar nu mai văd pe nimeni strângând rândurile în jurul tău și izgonind satirii ca mine.

— Mă îndoiesc că Toby Robbins știe ce e aia un satir.

— Dar tu știi, nu-i așa, Rennie?

— Nu ești satir.

— Raymond Collier a fost? O momea, încercând să o facă să vorbească despre asta însă ea nu era pregătită încă. Se îndoia că va putea discuta subiectul vreodată cu Wick. Cu ce să înceapă? Cu ziua în care descoperise că tatăl ei comitea adulter? Ar fi putut să îl facă să înțeleagă cât fusese de distrugător să descopere ipocrizia în care trăise și pe care o acceptase din stupiditate?

Sau să înceapă cu Raymond. Cum o urmărea. Privirea lui plină de dorință nu se desprindea de ea, oricâți omeni ar fi fost în jur, inclusiv soția lui. Cât îi urâse ochii bovini și mâinile umede până își dăduse seama că se putea folosi de obsesia lui ca să își pedepsească tatăl. Nu, nu putea discuta despre așa ceva cu Wick.

— Gata, spuse ea punând un pansament nou peste tăietură. De data asta ai fost destul de cooperant. Înainte să plece de lângă el, o luă de mâini și i le trase pe pieptul lui, astfel încât îl îmbrățișa din spate.

— Ce faci?

— Cine a fost pacientul tău ideal?

Ea respinse întrebarea cu un râs ușor, ceva nu prea lesne de realizat cu sâni lipiți de spatele lui, mâinile plimbându-i-se prin părul aspru de pe piept și simțind cum se înfierbântă în urma contactului cu trupul acestuia.

Îi acoperise mâinile, ținându-le captive într-ale lui. Îi simțea pielea-nu epiderma, ci chiar pielea-caldă și pulsând de viață sub palmete ei. Sub mâna stângă îi simțea bătaile puternice ale inimii. Deși era obișnuită să asculte astfel de bătaii zilnic, ritmul inimii lui avea un efect ciudat asupra ei. Îi făcea propria inimă să bată mai tare, lipită de mușchii puternici ai spatelui lui.

— N-ar trebui să ne pregătim de plecare? Parcă ne grăbeam.

— Pacientul tău ideal. Vreau să știu cine a fost el sau ea și nu plecăm de aici până nu îmi spui. Îți jur că sunt destul de încăpățânat ca să mă țin de cuvânt.

Ca să își întărească intenția, îi apăsă brațele de părțile lui laterale, forțând-o să îl îmbrățișeze și mai strâns. Capitulând, ea își lăsă capul în golul dintre omoplații lui. Dar era prea confortabil și prea bine, așa că și-l ridică în câteva secunde.

— A fost o ea. O femeie de treizeci și patru de ani. Victimă a atacului de la World Trade Center. Pe unsprezece septembrie mă aflu la Philadelphia la o conferință. Am plecat imediat cu mașina spre New York și am ajuns seara târziu. A fost una dintre puținii scoși vii dintre dărâmături, dar avea o mulțime de răni grave. M-am ocupat de leziunile interne. Un specialist i-a amputat piciorul. Timp de douăzeci și patru de ore nu i-am știut nici măcar numele. Nu avea niciun act asupra ei și nu era destul de lucidă ca să ne spună cine este. Dar în subconștient știa că i se acordă ajutor. De fiecare dată când îi luam mâna, încercând să îi transmit că era în siguranță și că cineva are grijă de ea, îmi răspundea cu același gest. Până la urmă și-a recăpătat cunoștința destul timp cât să ne spună cum o cheamă și astfel i-am putut anunța familia, una dintre miile care cereau informații cu disperare. Era din Ohio și venise într-o călătorie de afaceri. Soțul și cei trei copii au venit la

spital și a avut loc o reuniune emoționantă. În toiul acesteia, s-a uitat spre mine. Ochii ei au fost atât de elocvenți, că n-a mai trebuit să spună nimic.

La un moment dat, în timp ce povestea, își așezase obrazul pe spatele lui. El îi mângâia mâinile, pe care i le ținea încă pe piept.

— I-ai salvat viața.

— Nu, spuse ea cu glasul răgușit. N-am putut. A murit două zile mai târziu. Știa că avea să moară. Îi spusese că nu existau șanse desupraviețuire cu atâtea leziuni. Mi-a mulțumit că i-am prelungit viața cât să-și vadă familia. A vrut să-și ia rămas-bun de la ei. A fost nevoie de un act enorm de voință și de curaj ca să rămână în viață până atunci. Dragostea pentru ei a fost mai puternică decât suferința. Așa că atunci când m-ai întrebat despre pacientul ideal, ea a fost cea care mi-a venit imediat în minte. Trecură câteva clipe de tăcere.

— Sunteți o femeie incredibilă, doamnă doctor Newton Nu e de mirare că familia Robbins te apreciază atât de mult. Își dădu seama că vorbele lui erau o nadă. Voia să știe mai multe despre relația ei cu Toby și Corrine și o întrebă în felul acesta oculit. Făcea vreun rău dacă îi spunea măcar atât? Probabil că știa oricum. Era posibil ca Toby să-i fi spus ceva în timpul lungii conversații de lângă gardul țarcului, iar acum dorea să audă și versiunea ei.

Își așază din nou capul între omoplații lui, dar de data asta îl ținu acolo.

— După ceea ce s-a întâmplat cu Raymond Collier, părinții mei m-au înscris la un internat din Dallas. În timpul primului Crăciun pe care îl petreceam acolo, au plecat în Europa. Mama nu a vrut să se ducă, sau cel puțin așa a pretins, însă cu T Dan nu se putea sta la discuții. Drept pedeapsă pentru necazurile provocate, am fost lăsată la școală să îmi petrec sărbătorile singură. Cumva,

Toby și Corrine au aflat și au apărut în dimineața de Crăciun. Au venit împreună cu copiii lor și cu o mulțime de bunătăți și de cadouri și s-au străduit să mă facă fericită. De atunci și până acum încearcă același lucru. Dacă ți se pare că mă protejează prea mult e probabil din cauză că încă mă vede ca pe fetița singură și abandonată în ziua de Crăciun.

— Ce s-a întâmplat în biroul tatălui tău în ziua aceea? înalță capul și își retrase mâinile de sub ale lui.

— Ar fi cazul s-o pornim spre Galveston. El se întoarce și o luă de umeri.

— Ce s-a întâmplat, Rennie?

— Wesley va da vina pe mine dacă întârziem, fu singurul ei răspuns.

— Te-a violat? A încercat să te violeze? înfuriată de tenacitatea lui, se smulse de lângă el.

— Dumnezeu, nu renunți niciodată?

— Așa a făcut?

— Asta a declarat tatăl meu poliției?

— Da. Și din puținul pe care îl știu despre T. Dan Newton, minciuna ar fi fost cel mai mic păcat al său. Ar fi fost în stare să îi mintă pe polițiști cu zâmbetul pe buze. Spune-mi, ce te-a făcut să tragi în Raymond Collier?

— Ce contează?

— Contează, pentru că vreau să știu! Fiindcă ești atât de hotărâtă să păstrezi secretul îngropat de banii tatălui tău. Și pentru că am o erecție de două zile, încât nu mai știu ce să fac. Mai ales când mă acuzi că te brutalizez și când primesc amenințări cu moartea de la vecinul tău, Toby. O băgase la colț - și din punct de vedere fizic: o împinsese între două dulapuri, și din punct de vedere emoțional. Se luptă să iasă de acolo.

— Raymond nu m-a forțat niciodată să fac nimic. Nici în după-amiaza aceea, nici altă dată. Dacă vrei să inventezi

un mit despre o tentativă de viol, pentru că asta cumva clarifică totul în mintea ta și te face să gândești mai frumos despre mine, n-ai decât. Dar nu s-a întâmplat așa. Raymond și T. Dan s-au asociat într-o afacere cu terenuri când aveam paisprezece ani. A început să vină des pe la noi.

Știam ce efect am asupra lui. Îl tachinam fără milă. Sub acoperirea unui om în vârstă, plin de afecțiune, profita de fiecare ocazie să mă atingă. Îl încurajam și râdeam de el. Patima lui evidentă mie mi se părea ilară. Se opri să respire adânc.

— Tot mă mai crezi „incredibilă”, Wick? Mai așteaptă puțin. Nu se termină aici.

— Încetează!

— Nu, tu ai vrut să știi. Tu ai vrut să scapi de erecție. Asta o să te vindece. Doi ani l-am chinuit pe bietul om. Apoi, cam cu o săptămână înainte de ziua aceea nenorocită, m-am certat cu tata. Nici nu mai țin minte ce făcusem, dar mi-a luat cheile mașinii și mi-a interzis să mai ies din casă o lună de zile. Așa că m-am răzbunat culcându-mă cu partenerul lui de afaceri. Da, Wick, exact asta am făcut.

L-am sunat de la un motel și i-am spus că sunt a lui dacă mă vrea, dar că trebuie să vină imediat. Că îl aștept.

Își șterse lacrimile de pe obraji roșii de rușine, dar era prea târziu să se mai oprească acum. Cuvintele continuau să îi curgă cu repeziciune.

— Raymond a venit la hotel și m-am culcat cu el. Cum am făcut-o cu toți ceilalți. Tot ce ai auzit despre Rennie Newton e adevărat. Și probabil că nu ai auzit decât o mică parte din poveste. Cândva poate o să ne întâlnim la o sticlă de vin și o să-ți povestesc în detaliu escapadele mele sexuale. Sunt mult mai bune decât poveștile cu stafii. Însă se pare că povestea asta te interesează cel mai tare. Și ai

dreptate, pentru că a fost cel mai groaznic lucru pe care l-am făcut vreodată. Tata m-a pedepsit, dar i-am arătat eu lui, nu-i așa? L-am învățat eu minte!

CAPITOLUL 28

Aparent, Wesley fusese ușurat să afle că Rennie și Wick petrecuseră noaptea în siguranță și că Lozada nu dăduse niciun semn. Dar de când plecaseră de la fermă, îl sunase pe Wick din jumătate în jumătate de oră, deși acesta îl asigurase că îl anunță imediat dacă dă cu ochii de Lozada în drum spre Galveston. Wick insistase să ia camioneta lui, pe care voia să o conducă. Călătoria ar fi fost mult mai dificilă și mai epuizantă pentru el ca pasager.

După părerea lui Rennie, șofatul avea să îl obosească prea tare, dar nu se opuse. Evitau să își vorbească. Încordarea existentă între ei de la ultima discuție era atât de mare, încât la orice cuvânt în contradictoriu putea plesni ca o coardă de cauciuc întinsă prea tare. Iar Wick începuse să o poarte din nou pe a lui la încheietura mâinii. Rennie se uita pe geam plictisită la peisaj, când sună mobilul lui pentru a mia oară.

— Dumnezeu, Oren, mai potolește-te! exclamă el.

— Transmite-i salutările mele cele mai călduroase, spuse ea în bătaie de joc.

— Da? Își dădu seama imediat că se întâmpla ceva. Întoarse capul spre el și observă că avea mâna liberă încheștată pe volan și buzele ca un fir de ață.

Cu toate acestea, vocea lui era binevoitoare.

— Hei, Ricky Roy, nu ne-am mai văzut demult. Bineînțeles că ultima oară n-am avut plăcerea să-ți văd fața, nu-i așa? Numai faptul că știa că la telefon era Lozada o făcu să se cutremure. Teroarea pe care o simțise în seara aceea în bucătărie îi era încă vie în memorie. Dacă ar fi fost brutal sau dement, n-ar fi înfricoșat-o atât de tare, însă complezența lui fusese terifiantă. Wick ieși de pe

autostradă.

— Îmi pare rău că trebuie să ți-o spun, Ricky Roy, dar să înjunghii pe cineva pe la spate e un lucru de tot rahatul. Camioneta se opri și trase frâna de mână.

— Dar m-am refăcut complet. Păcat că nu pot spune același lucru și despre Sally Horton. Sally Horton jigodie! O ții minte. Fata pe care ai ucis-o în noaptea în care ai încercat să mă omori și pe mine. Rennie auzi prin telefon râsul catifelat al lui Lozada. Își desfăcu centura de siguranță, se dădu mai aproape de Wick și îi făcu semn să îndepărteze puțin telefonul de la ureche ca să poată asculta și ea.

— Probabil că sedativele ți-au întunecat mintea, Threadgill, spuse el. Habar n-am la ce te referi.

— Atunci lasă-mă să îți clarific situația. Ești un laș care ucide femei. Lozada era prea inteligent să se lase momit așa ușor.

— Am citit că de-abia ai supraviețuit unui atac și că ai fi murit dacă nu ai fi primit excelente îngrijiri de urgență.

— Rennie Newton e un chirurg excelent.

— Și foarte bună la pat. Rennie reacționează de parcă primise o lovitură. Se uită la

Wick, dar nu își văzu decât propria reflecție în lentilele ochelarilor lui de soare.

— E lângă tine? întrebă Lozada.

— Dacă n-ar fi fost, nu m-ai fi sunat, nu-i așa?

— Straniu, nu ți se pare? Noi doi împărțind aceeași femeie. Deși, continuă el pe același ton, nu e de mirare că Rennie e atrasă de amândoi. Pericolul o excită. Ca atunci când a murit prietenul ei, doctorul Howell. Mi-a descris felul violent în care a murit și s-a udat toată în timp ce îmi povestea. Rennie repezi mâna spre telefon, dar Wick i-o îndepărtă.

— Și era doar a doua oară când ne aflam împreună,

adăugă Lozada. A fost pur și simplu sălbatică în noaptea aceea. De-abia am ținut pasul cu ea.

— Asta nu mă surprinde, zise Wick pe un ton plictisit. Am fost convins întotdeauna că armele cu care îți înfăptuiești crimele sunt doar niște substitute pentru deficiențele tale fizice. Lozada țâțâi din buze.

— Asta a fost o lovitură ieftină. Nedemnă chiar și de tine.

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să spun pe șleau că ești un dobitoc impotent. Lozada râse.

— Te deranjează rău că am avut-o eu primul, nu? Pun pariu că te întrebi cum te compari cu mine. O dată am făcut-o să ajungă la orgasm doar lingându-i sfârcurile. Tu poți să faci asta? Rennie își acoperi urechile, dar tot îl auzi pe Wick răspunzând:

— Ricky Roy, încep să am senzația că te dai la mine cu toată vorbăria asta deocheată. La urma urmei, de ce m-ai sunat? Nu auzi ce spuse Lozada, dar îl auzi din nou pe Wick răspunzând:

— Greșit. Dacă ai fi terminat-o cu ea, nu dădeai telefonul ăsta. Ești gelos și nu poți suporta că acum e cu mine. Crapă de ciudă, nenorocitul! Închise și azvârli telefonul de bord, înjurând crunt.

— Minte, spuse ea cu asprime. El băgă camioneta în viteză, se uită dacă veneau mașini și se înscrise din nou pe autostradă.

— Minte, Wick. El tot nu o băgă în seamă.

— Te manipulează, iar tu îl lași! Se întoarce spre ea și îi simți privirea cercetând-o din spatele ochelarilor de soare. Dar nu spuse decât:

— Prinde-ți centura.

Deși nu îi plăcea ca Wick Threadgill să îi închidă telefonul în nas, Lozada chicotea în timp ce își închise mobilul. Reușise să obțină ce dorese.

Singurul lucru care l-ar fi satisfăcut mai mult ar fi fost să audă acum conversația dintre cei doi. I-ar fi plăcut la nebunie să afle dacă sămânța îndoielii pe care o plantase prindea rădăcini în mintea lui Threadgill.

Probabil că ascultase și Rennie. Acum nega totul, dar lui Threadgill îi era greu să o creadă. Mai ales că și el știa tot, dacă nu chiar mai mult, ce aflase Lozada despre Rennie Newton în urma unor investigații proprii. Poate că într-o altă viață fusese polițist, se gândi el filosofic. Avea clar instinctele unui detectiv sub acoperire, își răsucise abilitățile intuitive la o sută optzeci de grade ca să îi servească propriilor nevoi, dar ar fi putut să fie un detectiv la fel de bun ca Oren Wesley, ca Joe Threadgill sau ca frățiorul mai mic al acestuia, Wick. Și, spre deosebire de ei, el nu era constrâns de conștiință sau de legalitate.

De exemplu, în cazul în care chelnerița de la Wagon Wheel nu ar fi fost atât de cooperantă, ar fi urmărit-o acasă, i-ar fi smuls informațiile prin tortură și pe urmă ar fi omorât-o. Însă Crystal se dovedise o fântână nesecată de informații. La început i se păruse curios că era al doilea bărbat în tot atâtea săptămâni care venea să pună întrebări despre Rennie Newton.

— Ciudat că întrebi despre ea. Lozada se apucase să își mănânce enchiladele pline de grăsime din farfurie.

— Cum adică?

— A mai fost un tip care s-a interesat de ea, nu cu multă vreme în urmă. Cred că era într-o duminică. O cunoștea din colegiu, după câte spunea. Un tip al naibii de drăguț, zisese ea făcându-i cu ochiul. I-a scăpat lui Rennie, cum i-ai scăpat și tu, domnule înalt, Brunet și Frumos.

— Mulțumesc. Cum arăta tipul? I-l descrisese pe Wick Threadgill, de la clăia de păr blond la cizmele uzate de cow-boy. Când îi spusese că tipul ei drăguț era polițist, Crystal fusese indignată.

— Iar eu am crezut fiecare cuvânt care i-a ieșit din gura aia de mincinos!

Îi mai spusese că Wick lucra ca detectiv pentru un avocat dubios care se ocupa cu procese de malpraxis.

— Nu face decât să dezgroape noroi despre doctori dați în judecată.

Crystal îi crezuse povestea, exact așa cum o crezuse și pe a lui Threadgill.

— Nu e vina ta. Poate să fie foarte convingător.

— Asta așa e. Probabil că m-au zăpăcit ochii ăia ai lui albaștri, spusese ea și privirea îi devenise suspicioasă. Și tu ești tot detectiv?

Îi dăruie cel mai frumos zâmbet al lui.

— Sunt ziarist liber profesionist. Scriu un articol despre doctorița Newton. Despre munca ei voluntară în țări subdezvoltate.

— După părerea mea, toată munca ei voluntară nu o absolvă de păcatele din trecut, decretase ea cu un pufnit disprețuitor. Iar în următoarea jumătate de oră îl regalase cu povești despre dezmățata Rennie Newton.

— N-a fost nimeni surprins când l-a împușcat pe bietul Raymond. Da, excursia de ieri în Dalton meritase efortul și fusese foarte revelatoare. Primise chiar și o bucată de prăjitură cu ciocolată la pachet. Weenie Sawyer își făcuse și el datoria. Amenințarea cu scorpionul îi asigurase o mulțime de informații, cum ar fi fapte noi și folositoare despre Wick Threadgill, inclusiv locul unde plătise ultima oară cu cartea de credit, care întâmplător era situat în orașul în care, conform altor date compututerizate se născuse și crescuse Rennie Newton.

Mai aflase de asemenea ce impozit plătea pentru ferma din districtul învecinat, că era o foarte bună călăreață și că participase la curse de butoaie în orașul ei natal. Asta când nu era ocupată să și-o tragă cu toată

lumea. Acum, la volanul SUV-ului, încântat de succesul telefonului pe care i-l dăduse fostului polițist, dădu mai tare volumul CD-player-ului și respiră adânc, întrebându-se cât mai era până avea să simtă briza de coastă.

Wick deschise ușa și o împinse pe balamalele ruginite. Îi făcu semn să intre.

— Nu te aștepta la mare lucru.

— E în regulă.

— Eu nu câștig salariul unui chirurg.

— Am zis că e în regulă.

— Bucătăria e acolo. Dormitorul și baia pe acolo. Fă-te comodă.

— Aș vrea să fac un duș.

— Nu garantez că e apă caldă. Prosoapele curate - dacă există vreunul - sunt în dulapul de deasupra scrinului. Fără să mai rostească niciun cuvânt, ea intră în dormitor, închizând ușa în urma ei.

— Nu vă deranjați, Înălțimea Voastră. Aduc singur bagajele, mormăi el.

Se întoarse la camionetă, reamintindu-și să nu se uite în jur după polițiștii postați să îi supravegheze. Luă cele două genți din spatele camionetei, strâmbându-se din cauza durerii din spate. Rennie se oferise de două ori să treacă la volan. Prima dată o refuzase și îi mulțumise politico. A doua oară se răstise la ea. Asta se întâmplase după telefonul lui Lozada, când tăcerea tensionată se transformase în coexistență ostilă. Ultimele trei ore i se păruseră treizeci. Tensiunea îi găsisese punctul slab și se cuibărisese acolo. De fiecare dată când simțea un junghi, îl blestema pe Lozada. Fără să îi pese de intimitatea musafirei sale, deschise ușa dormitorului și intră. Auzea apa curgând cu zgomot prin țevile din baie. Rennie goală și plină de săpun era cea mai frumoasă priveliște văzută de dușul lui amărât, dar era mai bine să nu se gândească la ea

în niciun fel.

Aruncă bagajele pe pat, se duse la scrin și deschise sertarul de sus. Sub un teanc din chiloții lui cei mai vechi și mai incomozi găsi microfonul și transmitătorul puse acolo pentru el. Wesley îi spusese unde avea să le ascundă. În felul acesta, aveau o linie de comunicație constantă cu echipa de supraveghere. Își puse casca în ureche și vorbi în microfonul minuscul:

— Am sosit.

— Zece - patru. Vă vedem.

— Cine ești?

— Peterson. Eu conduc operațiunea.

— Threadgill.

— Mă bucur de cunoștință.

— Unde sunteți?

— Mai bine să nu știi, zise Peterson. Nu vreau să te tenteze să te uiți spre noi și să ne dai de gol.

— Hei, Wick, cum a fost drumul?

— Lung. Cu cine vorbesc?

— Plum.

— Salut, Plum. Nu știam că Oren a trimis și oameni de-ai lui.

— E o operațiune comună a Departamentelor de poliție din Fort Worth și Galveston. Lozada a fost suspect și într-o crimă de aici. Unul din capii crimei organizate, care încerca să legalizeze jocurile de noroc. Unii zic că Lozada a fost angajat de un grup din sânul bisericii.

— Eu aș zice că a fost o căpetenie a unui grup rival.

— Și eu la fel, spuse Plum. Niciun grup bisericesc nu și l-ar putea permite pe

Lozada. Oricum, crima a rămas nerezolvată, așa că sunt dispuși să ne ajute.

— Mă bucur că ești aici, Plum. Slavă Domnului că ești tu și nu Thigpen.

— Să mă pupi în fiind, Threadgill.

— Iisuse, gemu Wick. Spune-mi că mă înșală urechile.

— Și pupă și fundulețul dulce al doctoriței din partea mea.

— Mă ofer și eu voluntar pentru așa ceva.

— Animalelor, mormăi o polițistă.

— Threadgill, să nu închizi microfonul, zise Thigpen
Vrem să auzim tot.

— Gata, interveni Peterson cu asprime. Țineți-vă gura cu toții și nu mai scoateți o șoaptă decât dacă aveți ceva de raportat.

— La revedere, doamnelor și domnilor. Distracție plăcută, le aruncă Wick.

— Hai sictir, auzi șoapta lui Thigpen. Își lăasă casca în ureche ca să le audă avertismentele, dar închise microfonul. Rennie ieși din baie înfășurată într-un prosop. Când îl văzu, se opri.

— Am uitat că mi-am lăsat geanta în... El arătă spre pat.

— Oh, mulțumesc. Ar fi putut să i-o ducă, dar nu o făcu. Ar fi putut să se scuze și să iasă din cameră, dar nu o făcu. În loc de asta, o lăasă să traverseze camera și să își ia geanta, ceea ce îi reuși cu o demnitate uimitoare pentru o persoană udă din cap până în picioare și acoperită doar cu un prosop mic. Vederea din spate era la fel de bună ca cea din față și o savură intens, deși se întrebă stânjenit dacă nu cumva se transformă într-o versiune mai zveltă și mai curată a lui Pigpen.

Wick era în bucătărie când Rennie i se alătură din nou.

— A murit ceva aici? El îi aruncă o privire peste umăr.

— Un calup de parizer. L-am găsit în raftul de jos al

frigiderului. Se împutîse. Vrei să mîncăm în oraş sau acasă draga mea?

— Mi-e indiferent.

— Nu, tu hotărăşti, iubito.

— Bine, dacă ții neapărat. Prefer să mănânc aici, ca să nu fie nevoie să mă mai îmbrac.

— Ți place friptura?

— Mușchi file.

— Normal, zise el adăugând mușchi file pe lista de cumpărături. Doar ce e mai bun pentru tine.

— Așa ai de gând să te porți de acum încolo? El se uită la ea și o întrebă inocent:

— Cum mă port?

— Sarcastic. Dezagreabil. Dacă o ții așa, plec. Tu, Wesley și Lozada puteți să vă duceți dracului. Nu știu de ce am fost de acord cu chestia asta. Probabil că Lozada nici n-o să apară. Wick își feri privirea și se uită pe geamul plin de sare.

— Te înșeli, Rennie. O să apară. Nu știu cum și când, dar o să apară. Poți să contezi pe asta. Convingerea neagră cu care vorbise îl făcu să dorească să îi răspundă sarcastic. Dar cel puțin își reamintise de ce se aflau acolo și asta îi mai atenua iritarea ce îl bântuia de când cu telefonul lui Lozada. Insistă să meargă cu el la supermarket. Ținându-i ușa să urce în camionetă, îi spuse:

— Amanții fugiți în lume fac toate treburile și merg peste tot împreună. Se bucură că insistase să îl însoțească. Casa era jalnică și nu o încânta ideea să rămână singură acolo, așteptând apariția lui Lozada și știind că se afla sub observația permanentă a polițiștilor sub acoperire. Se simțea privită din toate părțile, chiar și pe locul din dreapta al camionetei.

— N-am observat pe nimeni care să ne supravegheze, zise ea când opriră la stop.

— Sunt peste tot.

— Ne aud?

— Doar dacă deschid microfonul. Îi spuse despre casca minusculă și transparentă pe care o purta în ureche.

— Zic ceva acum?

— Furgoneta albastră cu două mașini mai în spate tocmai ne-a predat Taurus-ului gri de acolo, care semnalizează stânga. Ea se forță să nu se uite și se aplecă să schimbe postul de radio.

— Foarte bine, Rennie.

— Mă străduiesc. Se rezemă de spătarul scaunului și îi zâmbi. O luă prin surprindere întinzând mâna și mângâind-o cu degetele pe obraz.

— Ce a fost asta?

— De ochii lumii. În cazul în care ne mai privește și altcineva în afară de polițiști. Era o posibilitate neliniștitoare, așa că nu protestă când Wick o luă pe după umeri și traversară unul lângă altul parcare spre magazin, unde el jucă rolul iubitului atent și afectuos. Îi zâmbea tot timpul, o înghiontea jucăuș în umăr, îi cerea părerea despre tot ce puneă în cărucior și îi dădu un mic spectacol jonglând cu trei portocale. Împărțiră un pahar de iaurt congelat, iar când se așezară la coadă, el citi un articol ținând revista *Sports Illustrated* într-o mână, iar cu cealaltă îi masă absent gâtul, de parcă făcea asta tot timpul. Dacă ea ar fi fost observatoarea din afară, ar fi fost convinsă că vede un cuplu de îndrăgostiți fericiți. Soarele apunea când ajunseră înapoi acasă.

— Mă duc să pornesc grătarul. Până se face jarul, hai să înotăm.

— Nu m-am gândit să-mi iau costumul de baie.

— Atunci va trebui să înoți în pielea goală. Ea îi aruncă o privire rece și o luă spre dormitor.

— Mi-am adus niște pantaloni scurți. Sunt destul de

buni. Când ieși peste câteva minute, Wick își schimbase blugii cu o pereche de pantaloni scurți, largi, cu tivul ferfenițit. Îi făceau pieptul să pară și mai lat și talia mai îngustă. Se strădui să nu se uite la pulpele lui bronzate și musculoase. Însă el îi aruncă o privire și remarcă scurt și emfatic:

— Mamă Doamne! Ea se înroși. Își pusese un tricou negru, cu bretele subțiri și o pereche de blugi scurți, decolorați. Costumația - sau poate reacția lui Wick - o făcu să se simtă mai dezbrăcată decât atunci când nu fusese înfășurată decât în prosop.

— Să mergem, zise el luând-o spre ușă.

— Și alea? întrebă ea arătând spre aparatul de comunicație pe care îl lăsase pe măsuță împreună cu pistolul.

— La dracu'! Uitasem. Trebui să își pună cămașa, ca să prindă microfonul în interiorul gulerului și să ascundă firul subțire al căștii. Își băgă pistolul sub cingătoarea pantalonilor scurți, acoperit de cămașa lungă. Se duseră pe țarm, ținându-se de mână și intrară în curenții puternici ai Golfului. Se întunecă.

Pe plajă mai erau doar câteva persoane rătăcite.

— Ți-e frică de rechini? întrebă el.

— La apă așa de mică?

— Cele mai multe atacuri au loc la apă mică.

— N-am avea șanse mai mari să fim loviți de trăsnet?

— Sau eliminați de Lozada. Ea îl trase de mână și îl făcu să se oprească. Când se întoarse cu fața spre ea, îi spuse:

— A mințit, Wick. Nimic din ce-a spus nu e adevărat. Se pare că îi vorbea cineva în cască. O îmbrățișă strâns și o sărută pe gât.

— E un bărbat care se apropie din lateral, dar nu te întoarce. Dacă se întâmplă ceva, dacă se dezlănțuie iadul,

sari în apă, Rennie, da?

Ea consimți din cap. Wick se dădu înapoi, dar rămase cu mâinile pe talia ei. Valurile li se izbeau de picioare. Trupurile li se legănau la unison. Ca să își mențină echilibrul, el își depărta picioarele, punându-și un picior între ale ei. O sărută pe obraz, chiar sub ureche. Mâinile i se lăsară în jos pe coapse. Un alt val îi lovi aproape de genunchi. Rennie se agăță de el din reflex. Îi simți tensiunea bicepsilor. Își juca rolul bine, dar era pregătit de acțiune.

— Nu e omul nostru, spuse el în cele din urmă. Fusesse alarmă falsă, dar rămaseră în aceeași poziție, cu mâinile ei pe brațele lui și ale lui pe fundul ei. Sub picioare, Rennie simțea nisipul luat de apă. Simțea că pierde teren și că singurul lucru solid din univers era în acel moment privirea albastră a lui Wick.

— A mințit, Wick.

— Știu...

— Chiar știi?

— Pentru câteva minute...

— L-ai crezut.

— Nu chiar. Bine, să zicem că m-a dus de nas pentru o fracțiune de secundă. Probabil că a ghicit că ascuți și a zis toate chestiile alea ca să te enerveze. Dar știa că o să mă râcăie chiar dacă nu ascuți. Și așa a fost. A reușit să mă întărate și m-am purtat ca un dobitoc. Mi-am dat seama imediat, dar am fost...

— Prea căpos ca să recunoști.

— Pot să-mi termin propozițiile singur?

— Scuză-mă. Ce voiai să spui?

— Că numai felul în care a vorbit despre tine constituie un motiv suficient ca să-l omor. Și că...

— Ce anume?

— Că o să te sărut acum și o să fac să pară pe bune.

Înclină capul și o sărută pe gură. Limba îi trecu ușor de buze și o atinse pe a ei ca într-un ritual de împerechere, străvechi și primitiv. Un val o luă prin surprindere și o împinse mai aproape de el. Se lipiră unul de altul și rămaseră așa.

— Oh, Doamne, gemu Wick. Degetele i se încleștară pe șoldurile femeii. O cuprinse un val de fierbințeală. Era prea bine, așa că se dădu înapoi.

— Wick, nu pot... Cuvintele i se înțepeniră în gât.

— Nu pot să-mi păstrez echilibrul. El o împinse ușor.

— E de ajuns pentru moment, oricum. Dar în timp ce mergeau înapoi spre casă, fața lui era îndârjită și întunecată, iar ea nu crezu nicio clipă că fusese de ajuns.

CAPITOLUL 29

Erau ridicol de transparente. Țărănoii ăia sub acoperire chiar credeau că nu o să-i observe. Mai bine își puneau și niște veste reflectorizante. Căteaua aia grasă și tovarășul ei păros, legănându-și detectorul de metale peste nisip. Ce dracu'! Și individul umflat care pescuia pe dig. Cu pălărie prea nouă și o tehnică prea stângace. Iar cei trei băieți și o fată care făceau un grătar lângă mașină se chinuiau prea tare ca să arate că se simt bine. Ceilalți erau la fel de străvezii. Lozada observa totul de pe locul din dreapta al furgonetei agentei imobiliare. Avea în jur de cincizeci de ani, era prietenoasă și grăbită să îi facă pe plac. Îi văzuse panoul de reclamă ce o proclama drept cea mai de succes agentă imobiliară din Galveston Island și o sunase din mașină.

Mulțumită cercetărilor lui Weenie Sawyer, știa unde e situată casa lui Wick. Îi spuse agentei că în zona aceea dorea să cumpere un teren pe care să își construiască o casă pe plajă pentru soția și cei patru copii ai lor. Îi ceruse o programare seara, târziu. Se întâlniseră la ea la birou și îl adusese aici cu una dintre furgonetele companiei. Logo-

ul vopsit pe o parte era o privesc familie, caci il puteai intalni pe toata insula. Politia nu avea sa arunce mai mult de o privire spre masina. In timp ce ea trancanea despre excelente oportunitati de investitii in terenurile de-a lungul plajei, Lozada ii identifica pe politistii de pe plaja. Ii lasa in plata Domnului ca pe niste amatori insignifianti ce erau si isi concentra atentia asupra lui Rennie si a lui Wick. Se plimbau prin valuri. Se tineau de mana. Ce emotionant. Ce romantic. Toate puse in scena ca sa il faca sa scoata capul la lumina si sa il pocneasca peste fata cu cine stie ce acuzație prefabricată. Dar ceea ce il rascolea cu adevarat era ca aceasta proaspata poveste de dragoste nu constituia doar o operatiune vană a politiei, cum crezuse la inceput. Era reala si astfel reprezenta un afront personal. Tensiunea ii crescuse brusc cand il vazuse pe Wick pipaind-o. Chiar si de la distanta la care se afla isi dadese seama ca sarutul lor nu era doar de florile marului. Ceea ce nu facea decat sa arate clar ca Rennie era o targa. Fusesse o targa de mica. Isi desfacsese picioarele larg pentru toti badaranii din oraselul mizerabil in care crescuse, iar acum o facea si pentru Wick Threadgill, doar la cateva zile dupa ce ii marturisise afectiunea lui. Regreta amarnic acest lucru acum. Cum de nu isi daduse seama mai devreme ca era o curva, nedemna de el si de atentia lui?

Il trasese pe sfoara. In timpul procesului observase ca era atras de ea si il jucase pe degete. Se purtase rece si rezervata ca sa il atate si sa ii stearneasca dorinta.

Ei bine, acum nu o mai voia. Ii dovedise cat e de josnica. Da, mai voia inca sa faca o partidă de sex cu ea. Si cand va ajunge si la asta, va avea grija sa fie o experienta dureroasa. Cand o sa termine cu ea, isi va da seama ca nimeni nu isi bate joc de Lozada fara sa isi primeasca pedeapsa. Poate avea sa il forteze pe Threadgill sa asiste. Oh, da! Threadgill va plati scump pentru ca ii luase ceea ce

considera că îi aparține.

— Domnule Smith?

— Da?

— V-am întrebat dacă partea financiară e aranjată.

Aproape că uitase de prezența agentei imobiliare. Se întoarse spre ea și se gândi serios dacă nu ar fi bine să îi sucească gâtul. Era o moarte rapidă și fără dureri, iar el se mai calma puțin. Însă nu se lăsa dominat de decizii spontane. Era mult prea disciplinat.

Intrând în rolul domnului Smith cu maniere blânde, îi răspunse:

— Banii nu sunt o problemă.

— Excelent, zise ea și se lansă în următoarea fază a ofertei de vânzare.

Trebuia să pună capăt curând întâlnirii. Văzuse tot ce îl interesa. Amurgul se transformase în întuneric, răstimpul lui preferat. Anticipa cu plăcere noaptea plină ce urma.

— Cum a fost friptura?

— Perfectă.

— Mă bucur că ți-a plăcut. Wick își propti antebrațele pe masă și își roti paharul de vin în mâini.

— Merlotul a fost o alegere bună.

— Așa e.

— Dar paharele nu sunt la înălțime. Colecția lui de pahare desperecheate nu conținea boluri de vin așa că beau din pahare de suc.

— Nu mă deranjează. El roti în pahar lichidul rubiniu.

— Știi la ce mă gândeam?

— La ce?

— Dacă asta ar fi fost o întâlnire aranjată, ar fi fost un eșec total. Ea zâmbi cu tristețe.

— E greu să conversezi degajat când te simți ca într-o vitrină. Mă simt ca un peștișor auriu. Așteptaseră pe

verandă să se facă fripturile și să se coacă pe jar cartofii. Își sorbiseră vinul, vorbiseră puțin, ascultaseră murmurul valurilor. Balansoarul scârțâia de fiecare dată când piciorul gol al lui Rennie împingea încet. Pantalonii scurți îi făceau picioarele să pară de zece kilometri. Avea puncte mici de sare pe pulpe, unde se uscaseră apa de mare. Ochii lui Wick se întorceau adesea într-acolo. Un cățeluș apăruse lângă verandă, atras fără îndoială de aroma fripturii. Ea se lăsase lângă el, îl scărpinase după urechi și râsese ca un copil când încercase să o lingă pe față. Se jucase cu el până ce stăpânul fluierase ascuțit. Cățelul o luase din loc ascultător, dar se oprise și se uitase înapoi spre ea cu melancolie, ca și cum nu ar fi vrut deloc să o părăsească, apoi dispăruse în întuneric înspre stăpânul lui. Cam din cinci în cinci minute, polițiștii sub acoperire luau legătura pe rând cu Peterson. Wick îi auzea în casă. Dacă Lozada se afla pe insula, rămăsese nevăzut. Nu era înregistrat la niciun hotel, motel sau pensiune. Asta nu îl surprindea. Peterson îi spunea ce semnale să le transmită.

— Dacă sunteți bine acolo, scarpină-te la nas. Bagă mâna dreaptă în buzunar. Întinde-te. Chestii de genul ăsta. La un moment dat, ajunse să facă abstracție de vocile pe care le auzea în ureche. În caz că apărea vreo urgență, avea să reacționeze corespunzător dar pentru moment se ocupă de fileurile înfășurate în costiță iar restul timpului și-l petrecu uitându-se la Rennie.

Când se făcură fripturile, le duseră înăuntru. O dată, în timp ce mâncau, îi atinsese pulpa cu piciorul gol pe sub masă. Nu se scuzase pentru atingerea accidentală, ceea ce constituia un progres. Dar nici nu îi dădu vreo importanță. Pretinse că nu se întâmplase nimic. Descoperise o lumânare îngălbenită într-un sertar și o pusese pe o farfurioară în mijlocul mesei, ca să creeze o atmosferă romantică și să mai atenueze urâtenia bucătăriei lui. Însă

lumânarea nu o făcu să arate bine decât pe ea. Când avea părul despletit, ca acum, își trecea mereu degetele prin el. Nu era conștientă că face asta, însă el era, fiindcă îi plăcea să îi vadă firele alunecându-i printre degete și căzându-i la loc pe umeri. Raze fluide de lună, gândi el și se întrebă de când devenise poet.

Lumina lumânării îi adâncea umbra triumfiulară de la baza gâtului și cărarea dintre sâni. Toată seara încercase să ignore forma pe care o dădeau bluzei negre mulate, dar unele lucruri sunt mai presus de puterea de îndurare a omului, iar pentru el acesta era unul dintre ele. Masa fusese sățioasă și gustoasă.

Avea stomacul plin, dar un alt fel de foame îl tortura. Ar fi trebuit să își dea seama că nu e cazul să o sărute din nou. Nu ar fi fost necesar Depășise măsura. Mica lor plimbare prin valuri în amurg și fost la fel de romantică și fără sărut. Nu reușise decât să îl facă să o dorească mai mult, cu o patimă care îl ucidea.

Își goli paharul și se uită spre ea.

— Mă privești fix.

— Încerc să mă satur.

— Să te sature?

— De tine. Vreau să te privesc pe săturate. După ce toate astea se vor sfârși, ai să te întorci la viața ta, iar eu n-am să fac parte din ea. Nu-i așa, Rennie?

Ea clătină ușor din cap.

— De-aia te privesc fix. Ea se ridică și își luă farfuria și tacâmurile, dar el o prinse de braț în timp ce se îndrepta spre chiuvetă.

— Relaxează-te. S-ar putea să ai noroc. Lozada mă poate omorî. Ea își smulse brațul, duse vasele la chiuvetă și le trânti înăuntru.

— Ai spus un lucru oribil.

— Ți-ar păsa?

— Bineînțeles că mi-ar păsa!

— Bine, bine. Uitasem că te ocupi cu salvatul vieților. Ceea ce mi se pare straniu... dată fiind comportarea ta. Ea râse scurt.

— Comportarea mea?

— Ești nechibzuită. Îți asumi riscuri inutile.

— Ce naiba vrei să spui?

— Nu ai sisteme de alarmă în niciuna dintre casele tale. O mare prostie pentru o femeie care locuiește singură. Călărești fără șa și sari peste garduri. Periculos, oricât de maestră ai fi. Te-ai dus în locuri în care moartea e o prezență constantă. Flirtezi cu ea, Rennie.

— Ai băut prea mult vin. Se ridică și se duse lângă ea la chiuvetă.

— Tu nu trăiești, Rennie, ci sfidezi viața.

— Ești ori beat, ori nebun.

— Nu, am dreptate. Nu ai nevoie de nimeni. Nu ai prieteni sau confidenți. Nu ieși deloc. Ridici ziduri invizibile de câte ori cineva încearcă să se apropie. Chiar și pe pacienți îi ții la distanță. De aceea ai ales chirurgia și nu altă specialitate, nu-i așa? îi poți trata și vindeca fără să te implici emoțional. Auzi vocea lui Peterson în casă:

— Threadgill, totul e în ordine acolo?

— ăsta nu e în stare niciodată să-și păstreze cumpătul comentă Thigpen.

— Aș vrea să știu ce îi spune, zise polițista. Nu îmi place poziția lui. Wick îi ignoră.

— Îți reverseși afecțiunea asupra cailor. Te topești toată în fața unui cățeluș. Jelești un animal sălbatic pe care ai fost nevoită să îl omori. Dar când atingi o altă ființă umană, ori ignori totul, ori o iei la fugă.

— Nu e adevărat.

— Nu e?

— Nu.

— Dovedește. Se aplecă peste masă și suflă în lumânare, lăsând bucătăria în întuneric. Își smulse casca din ureche, o luă de talie și o trase spre el.

— Wick, nu!

— Dovedește-mi că mă înșel. Buzele lui coborâră încet asupra gurii ei, dându-i ocazia să protesteze iar. Dar nu o făcu, și atunci o sărută. Ținându-și în frâu dorința, îi desfăcu buzele fără grabă, apoi îi căută limba cu a lui. Când i-o atinse, adânci sărutul și se așeză mai bine în V-ul format de coapsele ei. Ea întoarse capul.

— Wick... Începu să o sărute pe gât, mușcând-o ușor. Ea îi puse mâinile pe umeri și îl strânse.

— Te rog.

— Și eu aș putea să spun același lucru, Rennie. Coborî capul și o sărută deasupra sânului, la baza gâtului.

— Nu! îl împinse tare. Brațele lui căzură în lături. Se dădu înapoi. Respirația lor precipitată sfâșia întunericul. Îl auzi pe Peterson înjurând în casca ce i se legăna pe piept. Încercă să își tempereze furia, dar excitația îl zgândărise și mai tare și nu avea cum să se calmeze.

— Nu pot să înțeleg, spuse el cu glas tăios.

— Ce anume?

— De ce tot spui nu.

— E dreptul meu. Un geamăt de frustrare îi ieși din gât.

— E atât de bine, Rennie. De ce să nu-ți placă?

— Îmi place. I se păru că nu auzise bine și întinse mâna spre comutator ca să aprindă lumina.

— Cum? Ea clipi repede din cauza luminii puternice, apoi îi privi ochii uimiți.

— N-am spus niciodată că nu-mi place, zise ea cu vocea răgușită. El o privi cu o neînțelegere atât de profundă, încât nici nu auzi că sună un telefon mobil până ce nu îl întreabă ea:

— E al tău? Bâjbâi după telefonul prins la talie, apoi clătină din cap.

— Trebuie să fie al tău. Se duse să își ia telefonul.

Wick își puse casca la loc și prinse finalul unei serii de drăcuieli.

— Calmează-te, Peterson. N-am pățit nimic.

— Ce se întâmplă acolo, Threadgill?

— Nimic. O mică problemă electrică, când am încercat să aprindem lumina. Vreo siguranță, probabil.

— Totul e în ordine?

— Da. Eu mă apuc să spăl vasele, iar Rennie vorbește la... Amuți când se întoarse și îi văzu expresia.

— Stați o clipă, băieți. Tocmai a sunat-o cineva pe mobil. Ea ținea telefonul mic cu ambele mâini. Ascultă în jur de cincisprezece secunde, apoi îl luă de la ureche și întrerupse legătura.

— Lozada? întrebă Wick. Ea consimți din cap.

— Nenoro... Ce-a zis?

— E aici.

— Așa ți-a spus? Ea duse mâna la gât într-un gest reflex de autoprotecție.

— Nu era nevoie. Mi-a dat de înțeles că ne-a văzut.

— Ați auzit? întrebă Wick în microfon. Pupă ce primi un răspuns afirmativ în cască, îi făcu semn să continue.

— A zis că ar trebui să port negru mai des. Că e o culoare care mă prinde. A

Întrebat dacă ești în stare să faci o friptură bună...

— Atât de aproape e?

— Așa se pare.

— Ce-a mai zis? Ea îl privi implorator. El ridică mâna încet și închise microfonul. Avea să dea socoteală mai târziu, dar îl preocupa mai mult Rennie decât iritarea Departamentului de poliție din Galveston.

— Urlă de mama focului în urechea mea, nici nu pot

să te audă. Zi mai departe. Spune-mi ce-a zis.

— A zis... lucruri vulgare. Despre noi doi.

— Ca cele pe care le-a zis mai devreme?

— Mai rău. A zis că înainte să... Înainte să... Își încrucișă mâinile la talie și își prinse coatele.

— Ca să parafralez, a zis că înainte să mă înamorez prea tare de tine, ar trebui să te întreb cum ai rasolit ancheta asupra crimei fratelui tău.

— A fost prea stânjenită ca să-mi spună cuvânt cu cuvânt. Îmi imaginez că a folosit cuvinte foarte deocheate. Oren era atât de obosit, că îl dureau globii oculari. Și-i masă, ascultându-l pe Wick, care îi relata despre cel mai recent contact culozada.

— A adus vorba despre anchetarea crimei lui Joe și cum am dat-o eu în bară pentru că vrea, cum a făcut și mai devreme când a mințit despre Rennie că ar fi fost amanta lui, să bage răcă între noi.

— Și are efect?

— Nu cum și-ar dori, dar suntem amândoi destul de dărâmați. Ea s-a dus să facă un duș. Al doilea, de când am ajuns. E o femeie curată, trebuie să recunosc.

— Mă interesează mai mult locul în care se află Lozada decât igiena doamnei doctor Newton. Niciunul dintre polițiștii sub acoperire nu l-a zărit?

— Nu i-au văzut nici măcar umbră.

— Cum a putut să se apropie într-atât, încât să te vadă cum faci grătarul fără ca ei să-l observe? Probabil că are binoclu.

— Sau e îngropat în nisip la cinci metri de ușa de la intrare. Cu Lozada nu se știe niciodată. N-o să-l prindem urmând procedura obișnuită. Peterson pare destul de competent, dar...

— Nu cooperezi.

— Așa a zis?

— Acum te superi?
— Nu-mi place să fiu pârât pe la spate, ca un copil.
— Atunci nu te mai purta așa, A zis că nu lași aproape deloc microfonul deschis și că îți scoți casca mai mereu.

— Am *ținut-o* în ureche aproape tot timpul.
— Îți arde de glume? Oamenii ăia își riscă viața pentru tine, zise Oren furios. Nu uita că Lozada e atât de aproape, încât probabil că i-a luat în vizor.

Oren îl auzi oftând din greu.

— Știi, m-am gândit și eu la o asemenea posibilitate. Și nu glumesc Serios. Apreciez ceea ce fac și nu mănânc rahat când zic asta.

— N-ar strica să le-o spui și lor.

— Am s-o fac în curând.

— Probabil că Lozada i-a identificat și ăsta e singurul motiv pentru care n-a încercat încă nimic.

— Mi-a trecut și mie prin cap chestia asta, mărturisi Wick.

— Un singur lucru mă nedumerește.

— Numai unul?

— De ce dă telefoane. Nu e modul de operare al lui Lozada. Nu îi stă în caracter să comită astfel de neglijențe. Niciodată nu și-a mai avertizat victimele. Wick se gândi o clipă.

— De data asta nu lucrează pentru bani. E ceva personal. Grace băgă capul pe ușă și îi aruncă o privire întrebătoare. Oren îi făcu semn să intre. Se așeză lângă el pe canapea și îi puse capul pe umăr. Bărbatul îi duse mâna la buze și i-o sărută. Murea câte puțin de fiecare dată când se gândea ce i-ar fi putut face Lozada dacă ar fi vrut.

— Măcar știm că e în Galveston, zise el în receptor. A fost dat deja în urmărire.

— Sper că au fost avertizați să procedeze cu

prudență. Pentru ce va fi arestat?

— După telefonul obscen pe care l-a dat, tu și doctorița Newton puteți depune mărturie că o hărțuiește. Dacă îl găsim, îl băgăm pentru asta.

— E o acuzație cam slăbuță, Oren.

— E tot ce avem.

— Bine, acum o să mă ocup de îmblânzirea lui Peterson, zise Wick. Am încheiat transmisia. După ce închise, Oren o puse pe Grace la curent cu ultimele amănunte.

— Cum rezistă doctorița Newton?

— El zice că e bine. Se tot spală.

— O place.

— Îi place cum arată.

— E mai mult decât atât. Cred că s-a aprins tare de data asta.

— Că s-a îndrăgostit? întrebă el disprețuitor. Ai și alte noutăți? Wick s-a îndrăgostit de toate femeile cu care s-a culcat. Iubirile lui încep cu erecția și se termină odată cu orgasmul.

— Iar chestia asta îl face unic? râse ea. E valabil pentru majoritatea bărbaților.

— Nu și pentru mine.

— Tu nu faci parte din majoritate, îi sărută mâna din nou.

— Mi-e dor de fete.

— Și mie. Am vorbit iar cu ele după-amiază. Se distrează de minune. Mama are grijă să nu se plictisească, dar le e dor de prieteni și întreabă deja când se pot întoarce acasă.

— Nu prea curând, Grace. Dacă există și cea mai mică șansă ca Lozada...

— Știu, spuse ea bătându-l pe piept. Și sunt de acord cu tine. Le-am explicat și lor.

— Au înțeles?

— Poate că nu în totalitate, dar când vor avea și ele copii, vor înțelege. Acum haide la culcare.

— Nu pot. Trebuie să mă întorc la birou. Ea se ridică și îl trase de mână.

— De când mergem în pat numai ca să dormim?

— Îmi pare rău, iubito. Sunt prea obosit ca să dau vreun randament în acel domeniu. Ea se aplecă, îl sărută și îi spuse provocator:

— Lasă totul în seama mea.

— Avem polițista în bucătărie.

— Am avut eu o discuție deschisă cu ea. Nu ne deranjează decât în caz de urgență. Era tentat, dar se uită la ceas și se încruntă.

— Am promis că mă întorc într-o jumătate de oră. Grace zâmbi și îi întinse mâna.

— Hmm, ador provocările.

Trecură patruzeci și cinci de minute până se întoarse la biroul din sediu și, deși nici măcar nu ațipise, se simțea revigorat considerabil după treizeci de minute în pat cu Grace. Doamne, cât o iubea! Știu, fără să întrebe, că nu exista nicio veste din Galveston. Dacă ar fi existat, ar fi fost sunat sau anunțat pe pager. Dar întrebă oricum.

— Nimic. Îi raportă un alt detectiv. Dar e un tip aici care așteaptă să vorbească cu tine.

— Ce tip?

— Ăla de acolo. Individul neîngrijit, cu ochelari, sta pe un scaun, într-un colț, cu umerii căzuți și își rodea pielea de la degetul arătător de parcă era ultima lui masă.

— Ce vrea? întrebă Oren.

— N-a spus.

— De ce cu mine?

— Nici asta n-a zis. A insistat să discute cu tine și numai cu tine. Oren îl privi din nou, dar fu sigur că nu-l

mai văzuse niciodată. Și l-ar fi reamintit în mod cert

— Cum îl cheamă?

— Weenie Sawyer. Ce zici de asta?

CAPITOLUL 30

Rennie se ridică într-un cot. Wick stătea de o jumătate de oră la fereastra dormitorului, privind afară. Nemișcat, ținea un braț rezemat de cadrul ferestrei, chiar deasupra capului, iar celălalt îi atârna lateral. În mâna aceea avea pistolul, se sprijinea pe piciorul stâng, protejându-și partea dreaptă. Pantalonii scurți i se lăsaseră pe șolduri. Pansamentul de peste incizie părea foarte alb în întunericul camerei.

— S-a întâmplat ceva? șopti ea. El îi aruncă o privire peste umăr.

— Nu. Îmi pare rău că te-am deranjat.

— Ai auzit...

— Nu, nimic. Veni înspre pat și puse pistolul pe masă.

— În afară de rapoartele periodice ale polițiștilor sub acoperire, a fost liniște.

— Nicio veste despre Lozada?

— Nimic. Aș vrea să-și facă apariția și să se termine odată. Așteptarea mă înnebunește. Se întinse lângă ea și își duse mâinile sub cap.

— Cât e ceasul? întrebă.

— Mai e încă o oră până la răsăritul soarelui. Ai putut să dormi?

— Am moțăit.

— La fel și eu. Mințea, ca și ea, doar ca să fie auzit în microfonul ce îi atârna pe piept. Zăcuseră unul lângă altul toată noaptea, tăcuți și tensionați, conștienți amândoi că celălalt e treaz, dar, fiecare din motivele lui, nespunând nimic.

— Ar trebui să dormi puțin, Rennie.

— În primul meu an de stagiatură am învățat să

rezist cu foarte puțin somn. Acum mă îngrozesc când mă gândesc câți pacienți am tratat dormind practic pe picioare.

— Întotdeauna ai vrut să devii doctor?

— Nu. De-abia în anul al doilea de colegiu am hotărât să mă duc la medicină.

— De ce atunci?

— Sună banal.

— Ai vrut să îți ajuți semenii?

— Ți-am spus că sună banal.

— Doar câne e spuse de o participantă la un concurs de frumusețe. Ea râse încet.

— Nu mi se pare deloc o explicație banală, continuă el. Eu am vrut să devin polițist din același motiv.

— Credeam că ai dorit să calci pe urmele fratelui tău mai mare.

— Și din motivul ăsta.

— Ți-ai ales bine cariera, Wick.

— Crezi?

— Nu te văd stând la un birou opt ore pe zi. Nici măcar opt minute. Ar fi trebuit

— Mi dau seama că minți când te-ai dat drept agent comercial în domeniul programelor de calculator

— Îmi pare rău că te-am mințit.

— Trebuia să îți faci treaba.

— Și acum la fel. Wick îndreaptă din nou conversația spre subiectul Lozada. Ea se rostogoli pe o parte, cu fața spre el.

— Ce crezi că va face?

— Sincer?

— Te rog.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Detectivul Wesley ce zice?

— Nici el nu știe. Îl studiez pe Lozada de ani de zile și

singurul lucru cert e că, atunci când atacă, nu vezi de unde a pornit lovitura. Ca înțepătura scorpionilor lui. N-o să vedem de unde pornește lovitura.

— E un gând care îmi dă fiori.

— Într-adevăr. De asta e atât de bun. Rămaseră tăcuți o vreme, apoi Wick întoarse capul și o privi.

— A abuzat sexual de tine, Rennie?

— Mi-a smuls cămașa să vadă dacă am microfon. Credea că...

— Nu Lozada, zise el și închise microfonul. T. Dan.

— Ce? Nu! Niciodată!

— Altcineva?

— Nu. Ce te face să crezi asta?

— Uneori fetele încep să se abată de la drumul drept în adolescență pentru că au fost molestate sexual în copilărie. Zâmbi trist.

— Nu mai încerca să găsești justificări pentru faptele mele, Wick. Nu există niciuna.

— Nu încerc să ți le justific. Cum nu încerc să explic nici de ce am vrut să mă culc cu toate fetele care mi-au ieșit în cale. Și am reușit.

— Pentru bărbați sunt alte reguli.

— N-ar trebui.

— Nu, dar sunt.

— Nu și pentru mine. Crede-mă că nu am eu dreptul să arunc primul piatra. Și nici măcar să mă apropii de grămadăși scoase mâna de sub cap și o căută pe a ei.

— Ceea ce nu înțeleg e de ce te autopedepsești pentru lucruri petrecute acum douăzeci de ani?

— Când expiră perioada de autopedepsire?

— Poftim?

— Cât a trecut de la moartea lui Joe? Îi lăsa mâna și sări din pat.

— Nu e același lucru.

— Nu, dar e relevantel își puse mâinile în șolduri.

— Lozada ți-a stârnit curiozitatea, nu-i așa? Te-a avertizat ca înainte să... cum ai parafrizat? înainte să te înamorezi prea tare de mine, ar trebui...

— Înainte să mi-o tragi în fund. Așa a zis. El renunță brusc la postura beligerantă, oftă și își trecu mâinile prin păr. Se așează pe marginea patului, cu spatele la ea, și își puse coatele pe genunchi. Lăsă capul în jos și-și masă fruntea.

— Îmi pare rău, Rennie. N-ar fi trebuit să auzi așa ceva. Și n-ar fi trebuit să te fac să repeți, adăugă el încet.

— Nu contează. Motivul pentru care te-am întrebat de Jpe n-are nimic de-a face cu

Lozada.

— Știu.

— Ce s-a întâmplat când a fost ucis? El inspiră adânc, apoi expiră lung.

— La început am fost atât de șocat, că nu mai judecam Nu îmi dădeam seama ce se întâmplă. Joe era mort Fratele meu dispăruse. Pentru totdeauna. Fusesse lângă mine toată viața și dintr-odată nu mai era decât un cadavru în morgă, cu o etichetă prinsă la degetul mare de la picior. Mi s-a părut – întinse mâinile ca și cum ar fi căutat cuvântul potrivit – ireal.

Se ridică și începu să se plimbe de-a lungul patului.

— N-am conștientizat totul decât la înmormântare, două zile mai târziu. Între timp, Oren lucra nonstop, deși suferea ca un câine, încercând să strângă dovezi împotriva lui Lozada. A pus echipa de la criminalistică să răstoarne fiecare piatră din parcare, să se uite sub fiecare fir de iarbă din pajiștea învecinată, ca să găsească ceva, cât de mic, care să îl incrimineze pe Lozada. Ca să poată obține un mandat de percheziție sau să aibă motiv să îl aresteze pentru interogatoriu, îi trebuia o dovadă cât de mică care

să-l plaseze pe acesta la locul crimei. Chiar înainte de înmormântare, mi-a spus că au descoperit în sfârșit ceva. Un fir de mătase. Un singur fir, maro la culoare, nu mai lung de cinci centimetri, ce fusese găsit la locul crimei. Laboratorul îl analizase deja și stabilise că provenea dintr-o haină extrem de scumpă, de genul celor ce nu se vând decât în magazinele luxoase. Tipul de haină pe care o poartă Lozada. Dacă puteau găsi un articol de îmbrăcăminte din același material în garderoba lui Lozada, îl prindeau. Mulțimea de oameni care a venit la înmormântare a întrecut orice așteptări. Toți polițiștii apar să omagieze memoria unuia căzut la datorie, știi bine. Nu mai era loc biserică. Corul cânta și nici îngerii n-ar fi putut s-o facă mai frumos. Cuvântările au fost incredibil de emoționante ia predica preotului a adus alinare tuturor. Dar eu nu auzeam nimic. Absolut nimic. Nici cântecele, nici cuvântările, nici mesajul despre viața de apoi. Nu mă puteam gândi decât la firul incriminator de mătase.

Se întorsese la fereastră și se așezase în aceeași poziții privind spre ocean.

— Am rezistat la coborârea coșciugului în groapa, la ultima rugăciune, la salva din douăzeci și una de arme. Apoi s-a ținut un praznic la Oren acasă. Peste o sută de oameni s-au înghesuit acolo, așa că nu mi-a fost greu să mă strecur neobservat. Asta se întâmpla înainte de Trinity Tower. Lozada locuia într-o clădire de lângă campusul universitar. Am dat buzna înăuntru, deși era acasă. Probabil că intuiești ce s-a întâmplat. I-am întors casa cu fundul în sus. I-am răscolit dulapul ca un nebun. Am răsturnat toate sertarele. Am căutat peste tot. Și știi ce făcea el în timpul ăsta? Râdea. Se prăpădea de râs știind că distrug orice șansă pe care o aveam de a-l aduce în fața tribunalului pentru uciderea lui Joe. Negăsind articolul de îmbrăcăminte pe care îl căutam, m-am năpustit asupra lui.

Știi cicatricea pe care o are deasupra ochiului? Cadou de la mine. E mândru de ea, pentru că e simbolul celei mai mari victorii a lui. Pentru mine reprezintă cea mai mare înfrângere. Sunt sigur că l-aș fi omorât dacă nu apărea Oren și nu-l scotea din mâinile mele. Pentru asta îi datorez lui Oren viața. Singurul motiv pentru care Lozada nu m-a omorât, invocând apoi autoapărarea, a fost pentru că știa ce tortura avea să însemne pentru mine să trăiesc având pe conștiința ceea ce am făcut. Se întoarse încet și o privi în ochi prin întuneric.

— Mie trebuie să-mi mulțumești pentru tot ce-ai pățit cu Lozada. Dacă nu mi-aș fi pierdut cumpătul și sănătatea mintală ar fi acum în celula condamnaților la moarte și tu nu ai fi amestecată în încurcătura asta.

Chicoti încet și desfăcu brațele indicând spre întreaga cameră.

— Iar eu n-aș fi în asta. N-aș trăi într-o cocioabă, lingându-mi rănila și purtând un elastic la încheietura mâinii ca să previn atacurile de panică, ca un...

— Ca o ființă umană îl întrerupse ea. Ai spus-o chiar tu, Wick. Ți s-au întâmplat prea multe dintr-odată. Tot ce ai simțit atunci și tot ce simți acum e omenesc.

— Ce să zic, uneori sunt puțin prea uman pentru gustul meu. Își zâmbiră, apoi Wick își deschise microfonul.

— Da, te aud. Ce naiba, crezi că sunt surd? Care e treaba? Ascultă o clipă, apoi spuse:

— Nici aici nu e nimic. Ies să iau puțin aer. Nu trageți în mine. Își luă pistolul și telefonul mobil și se îndreptă spre ușă.

— Sunt pe aproape. Dacă auzi sau vezi ceva, țipă. Nu se punea problema de somn, așa că el o găsi în bucătărie făcând cafea. Se mișca repede și avea o expresie hotărâtă.

— Ce s-a întâmplat?

— Plecăm, Rennie. Acum. Îmbracă-te. Observă că era

deja îmbrăcată.

— Strânge-ți lucrurile. Repede.

— Unde mergem? Ce s-a întâmplat? El trecu mai departe, în camera de zi, apoi în dormitor unde începu să își îndese hainele în geantă.

— Wick, spune-mi ce s-a întâmplat! A făcut Lozada ceva?

— Da. Dar nu în Galveston.

Nu îi spuse nimic mai mult pentru că nici el nu știa. Oren îl sunase pe mobil, în timp ce era afară respirând briza mării și încercând să își limpezească gândurile și conștiința. Povestea greșelii îngrozitoare pe care o făcuse îi stârnise o mulțime de resentimente. Pe de o parte, fusese ca o ispășire să i se mărturisească. Era o ascultătoare a naibii de bună. Pe de altă parte, istorisirea îi adusese aminte că el e idiotul care îi asigurase lui Lozada libertatea. Avea să poarte povara vinovăției până ce îl va vedea după gratii. Sau, și mai bine, mort.

Faptul că Lozada era undeva pe acolo, râzând de el, îl făcea să se simtă un incompetent. Iar telefonul lui Oren îi crea sentimentul de neputință.

— Nu credem că Lozada mai e în Galveston. zisese Oren.

— De ce nu?

— Avem motive să credem că nu mai e acolo.

— Ce înseamnă discursul ăsta cu două înțelesuri? Nu ești la o conferință de presă. Ce se întâmplă?

— Ai acces la telefonul mobil al doctoriței Newton?

— De ce?

— În următoarele câteva ore ar fi bine să nu mai primească niciun telefon.

— De ce?

— Lasă-mă să lămuresc treaba și te sun din nou.

— Ce să lămurești?

- Nu pot să-ți spun acum.
- Cum adică nu poți să-mi spui? Unde ești?
- Ai auzit vreodată de un anume Weenie Sawyer?
- Cine dracu' ...
- Ai auzit de el?
- Nu! Cine e?

— Nu contează acum. Vorbim mai târziu. Rămâi pe loc. Ține-o pe doctoriță ocupată. Mergeți la un picnic pe plajă sau ceva de genul ăsta. Peterson își va ține oamenii pe loc, în caz că ne înșelăm. Trebuie să închid acum, dar te sun curând

— Oren...

Închisese și când Wick încercase să îl sune înapoi linia era ocupată. Sunase la Divizia omucideri și i se spusese că Oren nu poate fi contactat, dar că putea să îi lase un mesaj. eliberase zece secunde, apoi se întorsese în casă și o alertase pe Rennie că urmau să plece imediat. Picnic pe plajă, pe dracu', își spuse el. Dacă Departamentul de poliție din Fort Worth strângea cercul în jurul lui Lozada, voia să ia și el parte la acțiune, deși nu îl putea învinui pe Oren că dorea să îl țină departe până se termina totul. Poate că nu era înțelept să o târască pe Rennie după el, dar dacă Oren se înșela și Lozada se afla încă în Galveston? Era posibil ca Lozada să îi fi fraierit, făcându-i să creadă că a plecat din Galveston exact ca să îl ademenească pe Wick să se întoarcă în Fort Worth și să îi lase calea liberă spre Rennie. Nu avea destulă încredere în Peterson și echipa lui ca să o lase în grija lor. Și în niciun caz nu ar fi lăsat-o în mâinile lui Thigpen. Astfel că nu avea nicio alternativă și trebuia să o ia cu el. De ce îi sugerase Oren să îi ia telefonul mobil? Conștient că partenerul său trebuie să fi avut un motiv bine întemeiat pentru o astfel de cerere stranie, Wick îl puse în geanta lui în timp ce Rennie era în baie. Nu îi observă lipsa decât atunci când

ajunseră în capătul Houston-ului, mergând spre nord pe 1 - 45.

— Credeam că îl ai cu tine în bucătărie, minți el.

— Am totdeauna grijă să îl țin cu mine. Cum am putut să-l uit?

— E prea târziu să ne întoarcem după el. La fiecare cincisprezece kilometri îl întreba despre convorbirea care îi făcuse să plece în grabă.

— Wesley nu ți-a mai spus nimic altceva?

— Nimic.

— Doar că nu mai crede că Lozada e în Galveston.

— Atât a zis.

— Știm că era acolo noaptea trecută.

— A avut timp să se întoarcă. S-ar putea să fi plecat la câțva timp după ce te-a sunat.

— Altceva n-a mai zis Wesley?

— Rennie, ce-a zis nu s-a schimbat de când m-ai întrebat ultima dată pentru a nouăzeci și noua oară.

— Deci unde mergem?

— La tine la fermă. Te las acolo după ce mă asigur că Toby Robbins e disponibil să aibă grijă de tine. Apoi plec la Fort Worth să aflu ce mama dracului se întâmplă.

— Poți să mă duci la fermă, dar numai cât să-mi iau Jeep-ul. Vin și eu în Fort Worth.

— În niciun caz. Stai unde...

— Am treabă.

— Prostii! Ești în vacanță, ai uitat?

— Mă întorc la lucru.

— Discutăm despre asta când ajungem la fermă. Dar discuția nu mai avu loc. Ajunseră la fermă puțin înaintea prânzului și fură șocați să vadă mai multe vehicule, inclusiv mașina de patrulare a șerifului, parcate în curtea ei. Wick recunosc printre ele și camioneta lui Toby

Robbins.

— Ce naiba se întâmplă?

— Rennie, rămâi în mașină. Bineînțeles că nu făcu asta.

Înainte să o oprească, femeia sărise din camionetă și alerga spre ușa larg deschisă a grajdului.

— Rennie! sări și el din mașină. Dar când picioarele îi atinseră pământul, o durere cumplită îi săgeta spatele. Îi tăie respirația, dar o luă la fugă după Rennie clătînându-se. Avea prea mult avans față de el ca să o prindă din urmă. O privi dispărând în grajd. Apoi îi auzi țipetele.

CAPITOLUL 31

Nu își mai amintea să fi plouat vreodată atât de tare în august. Vremea aberantă de azi stabilea probabil un record al statului. Norii începuseră să se adune dinspre nord-vest cam pe la ora două, aducând cu ei o izbăvire neașteptată de soare și arșiță. Dar nu fu doar o ploaie torențială trecătoare, începuse să toarne mocănește și nu se mai oprise. Rennie stătea pe un balot de fân, cu spatele rezemat de ușa boxei goale a lui Beade. Prin intrarea grajdului șuvoaiele păreau o perdea cenușie. În pământul tare și uscat se formaseră făgașe. Adânciturile naturale se umpluseră până la refuz cu apă de ploaie, care spălase urmele de cauciucuri ale camionului de vite, adus de Toby pentru a îndepărta cadavrele.

Cadavre. Caii ei frumoși. Atâta forță, frumusețe și grație magnifice transformate în niște hoituri. Plângea incontrollabil, suspinând tare și cu umerii cutremurându-se. Inima îi era zdrobită. Nu numai din cauza pierderii suferite, care era enormă, dar pentru pura cruzime a faptei. Jelea moartea absurdă a celor cinci creaturi superbe și pline de viață. Plânse până la epuizare. Când nu mai avu lacrimi, rămase apatică, cu ochii închiși și lacrimile uscându-i-se pe obraji, ascultând ropotul hipnotic

al picăturilor de ploaie în acoperiș. Zgomotul pașilor lui fu înăbușit de șuvoaiele de apa, dar îi simți prezenta. Deschise ochii și îl văzu stând în ușa grajdului, părând să nu îi pese de torențele ce se năpusteau asupra lui. Se dusesse să ajute la îndepărtarea cadavrelor, deși nu voise să o lase singură. Toby sugerase să o cheme pe Corrine să stea cu ea, dar Rennie refuzase. Voia să fie singură o vreme. Păruse să o înțeleagă și îi respectase dorința.

Totuși, îl rugase pe ajutorul de șerif să rămână cu mașina parcată în poartă până se întorcea, iar ei îi spusese să stea în casă, cu pușca aproape și ușa zăvorâtă. Pentru o vreme, făcuse cum îi spusese. Dar grajdul i se păruse singurul loc unde putea jeli. Luase o perniță de pe canapea ca să se ferească de ploaie până acolo. Ajutorul probabil că nu o văzuse sau decisese să o lase în pace.

În singurătatea grajdului, jelise fiecare animal în parte și pe toți la un loc. Reprezentaseră familia ei. Îi iubise de parcă i-ar fi fost copii. Iar acum nu mai erau. Fuseseră uciși cu bestialitate. Nu știa cât stătuse singură în grajd, dar lui

Wick oricum avea să i se pară prea mult. Avea să se înfurie că venise acolo fără să își ia nicio măsură de protecție. El intră și porni pe culoarul central. Cizmele îi erau pline cu apă. Tricoul vechi i se lipise de piele, conturându-i torsul. Blugii erau leoarcă și i se lipeau de picioare. Din părul lipit de cap îi curgeau picături de apă. Se opri la câțiva metri de ea. Contrar așteptărilor ei, nu avea o expresie furioasă, ci îngrijorată. Ochii lui erau plini de compasiune, nu de mânie. Întinse mâna, i-o prinse pe a ei și o ajută să se ridice în picioare. În clipa următoare era în brațele lui, cu gura acaparată posesiv de buzele bărbatului.

De data aceasta nu se mai împotrivi. Se lăsă în voia chemării pe care o simțise din primul moment în care o

sărutase. Gura, mâinile, trupul - toate răspunseră. Își încleșta mâinile în părul lui ud și îl sărută cu aprindere și lăcomie, lăsându-se în sfârșit pradă dorinței. Îi ridică tricoul și își plimbă mâinile peste pielea udă, cu degetele încurcându-i-se în părul cârlionțat, mângâindu-i sfârcurile. Coborî capul și îi sărută pieptul, mișcându-și buzele peste tot cu lăcomie. El şuieră surprins și ațâțat, apoi îi prinse falca cu mâna mare, îi ridică gura înapoi spre a lui și o sărută cu pasiune. Când buzele li se despărțiră într-un târziu, ea se prinse de tricoul lui și îl scoaseră împreună.

— Vino lângă mine, Wick. Te rog. Stai aproape de mine El îi trase bluza peste cap și o lipi de pieptul lui gol. Avea pielea umedă și rece; a ei părea foarte fierbinte - un contrast erotic. Își îngropă fața în gâtul ei. O înfășură cu brațele. Simți cum i se întipăresc pe spate urmele degetelor în timp ce o strângea cu putere. Își strecură mâinile între ei. Nasturii metalici ai blugilor lui erau greu de desfăcut din cauza materialului ud, dar nu se lăsă până nu îi desfăcu și nu îl atinse.

Respira greu și întretăiat în urechea ei, dând-o înapoi cu spatele până o prinse între el și ușa boxei. Se sărutară înfometăți, în timp ce el îi desfăcea fermoarul pantalonilor. I-i trase în jos, împreună cu bikinii. După ce îi eliberă picioarele, o ridică de la pământ. Intră în ea dintr-o singură apăsare.

— Dumnezeu, Rennie, gemu el și fu cât pe ce să se retragă.

— Nu! îi puse mâinile pe fund și îl împinse și mai adânc în ea, legănându-și șoldurile. El îi rosti iar numele răgușit și începu să se miște spre punctul culminant, care veni repede și simultan pentru amândoi. Sprijinind-o pe coapsele lui, o lăsă încet pe perna pe care o adusese din casă și se întinse deasupra ei. Îi dădu la o parte de pe față suvițele rebele de păr și își coborî capul să o sărute.

— Wick...

— Șss! Buzele i se mișcă pe față cu gingășie, mângâindu-i fiecare trăsătură. Încercă să i le urmeze și să îi captureze gura într-un sărut.

Dar nu stăteau o clipă locului, trecând de la pleoape la tâmpile, de la obraji la gură. Îi simțea respirația fierbinte și dulce pe piele, coborând încet spre sâni.

Îi atinse sfârscul cu buzele, trase de el ușor, apoi îl prinse în gură. Pe celălalt îl mângâia cu mișcări ușoare ca fulgul, până se întări și continuă să îl dezmierească și după aceea. Ea se mișcă nerăbdătoare sub el, dar când întinse mâna să îl atingă, el îi ridică ambele brațe deasupra capului și i le sărută de la încheieturi la subsuori. Când se reîntoarse la sâni, ea vibra să îl simtă din nou în interiorul ei.

Dar el nu se grăbi. Își strecură o mână între coapsele ei și îi găsi centrul. Desenează cercuri mici acolo cu buricul degetului. Atingeri ușoare, care îi stârneau o febrilitate delicioasă. O împresură întunericul. Simți furnicături în membre și pulsații accelerate în centru.

— Wick... El își sincroniza perfect mișcările și intra adânc în interiorul ei când fu aproape de orgasm. Val după val o înfiorară, fiecare mai desfătător decât celălalt, până își auzi, ca de la o mare distanță, propriile strigăte întretăiate ale eliberării finale. Într-un târziu, deschise ochii. Wick o privea zâmbind. O sărută ușor pe buze.

— Bine ai venit înapoi, îi șopti. Simțindu-l încă plin și ferm în interiorul ei, își contracta mușchii în jurul lui.

— Încă o dată, șopti el și apoi iar, aproape neauzit: Doamne, încă o dată!

Îi prinse capul cu brațele și ochii lui albaștri, adânci priviră fix într-ai ei, în timp ce apăsa cu mișcări egale și puternice. Își plimbă degetele peste spatele lui, plăcându-i la nebunie să îi simtă pielea. Emana vitalitate. Detecta cu

vârful degetelor curenții de energie ce îl făceau incapabil să stea locului, ce îl făceau să fie Wick. Avu grijă să nu îi atingă incizia ca să nu îi strice plăcerea nici măcar cu o amintire neplăcută. Măinile ei plutiră pe deasupra, trecând spre partea de jos a spatelui, ce i se curba grațios înspre șolduri. Îi apăsă fesele cu palmele și când ajunse la apogeu, îl prinse strâns între coapse. Îi trase capul și i-l ținu lângă al ei până ce trupul lui se relaxă.

Nu mai ploua decât cu picături rare. Ocoliră băltoacele în drum spre casă.

— Mașina șerifului nu mai e aici, observă ea.

— Când te-am văzut în grajd, plângeai, dar altfel nu păreai să fi pățit nimic, așa că i-am spus să plece.

— De ce?

— Voiam să fiu singur cu tine.

— Știai că se va întâmpla? O luă după umeri și o strânse lângă el.

— Un bărbat nu poate decât să spere. Când intrară în casă, telefonul suna. Era Toby

Robbins care întreba de Rennie. Wick îl asigură că e bine.

— E supărată, dar se ține tare.

— Pot să vorbesc cu ea? Wick îi dădu receptorul.

— Bună, Toby. Îmi pare rău că a trebuit să-i găsești tu. Cred că a fost oribil. Mai devreme fusese prea traumatizată ca să vorbească despre asta. Wick nu auzea decât o parte a conversație, dar știa că Toby îi povestește cum găsisse caii morți în boxe când sosise să le dea drumul în țarc. Rennie ascultă câteva minute în tăcere apoi zise:

— Nici nu știu cum să-ți mulțumesc că te-ai ocupat de tot. Nu, autoritățile n-au arestat încă pe nimeni. Da, spuse ea, încet, Lozada e clar suspect. Sandvișuri? o auzi Wick întrebând. Arată spre vasul așezat pe masă și îi șopti:

— Corrine le-a trimis prin mine.

— Tocmai ne așezam să le mâncăm, zise Rennie. Mulțumește-i, te rog, lui Corrine din partea mea. După ce închise, Wick îi spuse:

— Am uitat de sandvișuri în goana mea nebună de-a te căuta.

— Îmi pare rău că te-am alarmat.

— M-ai alarmat? M-ai speriat de moarte, spuse el, și îi făcu semn să se așeze pe un scaun de bucătărie. Ți-e foame?

— Nu.

— Mănâncă ceva oricum. O convinse să mănânce jumătate de sandviș cu șuncă și să bea un pahar cu lapte. După masă, străbătu casa de la un capăt la altul verificând ușile.

— Nu îl va opri o ușă încuiată, remarcă Rennie.

— Verific din obișnuință. Lozada nu se va întoarce aici.

— Cum poți fi așa de sigur?

— De regulă criminalii se întorc la locul crimei, să exulte de bucurie sau să vadă dacă n-au trecut ceva cu vederea. Dar, cum știi, Lozada nu e un criminal de rând. E prea deștept să se întoarcă la scena crimei. Și-a îndeplinit misiunea aici.

— M-a pedepsit pentru că am plecat cu tine.

— Ți-am spus că nu vom vedea de unde vine lovitura.

— Caii mei, se văită ea și glasul i se frânse. Știa că acolo mă va durea cel mai tare, nu-i așa? Wick aprobă din cap.

— A făcut ceea ce a vrut să facă. Dacă aș fi crezut că există șansa să se întoarcă, nu te-aș fi lăsat aici cu un singur ajutor de șerif.

— Atunci de ce te-ai speriat atât de tare când nu m-ai găsit în casă?

— Mi s-a mai întâmplat să mă înșel, zise el întunecat.

Se duseră în dormitorul de sus. El aprinse veioza de pe noptieră. Lumina palidă aruncă umbre adânci pe fața ei, accentuându-i epuizarea.

— Ce zici de un duș fierbinte?

— Mi-ai citit gândurile. În baie avură timp de explorări pe îndelete. Îl încântară lipsa ei de modestie și acces pe care i-l acorda. Și nu era deloc timidă cu mângâierile. O întrebă dacă îi plăcea pieptul lui păros, iar gesturile ei îi răspunseră afirmativ. Rennie se scuza că avea un sân puțin mai mare decât celălalt, ceea ce îi dădu ocazia partenerului să îi cântărească și să îi măsoare cu mâinile și cu gura.

Își plimbă limba peste dintele lui strâmb și îi mărturisi cât de mult o întărâta.

Se sărutau tot timpul, uneori în joacă, cu apa curgându-le pe față, alteori adânc și pasional. Se mângâiară cu mâinile pline de săpun. Wick, după ce ea făcuse tot ce dorise cu el, îngenunche în fața ei, îi sărută coapsele până le desfăcu și își folosi limba în mod provocator. Preludiul îi stimulează și le făcu trupul să vibreze, dar nu au ajuns mai departe. Nu avu drept rezultat decât îmbrățișări foarte strânse.

După aceea se băgară în pat, ținându-se în brațe.

— Cel puțin n-au suferit, remarcă ea. Lozada nu i-a torturat.

— Încearcă să nu te mai gândești la asta. Îi dădu părul la o parte și o sărută pe ceafă. Lozada ucisese caii cu aceeași eficiență și probabil cu aceeași detașare cu care o omorâse și pe Sally Horton - cu câteva gloanțe în cap. Wick nu trebuia să se întrebe de ce nu îl eliminase și pe el la fel de curat. Își dorise să-l facă să sufere. Probabil că plănuia să îl înjunghie de mai multe ori cu șurubelnița și să îl lase să moară încet, în chinuri. Stând întins lângă Rennie, se bucură foarte mult că era în viață și știu că

datora acest lucru numai faptului că Lozada dorea pentru el o altfel de execuție.

— Rennie?

— Hmm?

— Ai... Căută un mod de exprimare plin de tact. Ai fost atât de...

— Aproape că n-ai putut intra. Stătea cu spatele la el și cu mâinile sub obraji. O mângâie pe braț.

— Nu mă plâng, zise el sărutând-o ușor pe umăr. A fost ca o fantezie. Ca un dar. De parcă nu ai fi făcut niciodată...

— N-am mai fost cu nimeni de la tragedia cu Raymond Collier. Bănuise asta, dar auzind-o pe ea spunând-o dădu acelui moment, acelei zile, mai multă semnificație. Dacă i-ar fi spus înainte să facă dragoste, ar fi fost uluit. Probabil că n-ar fi fost crezută.

— E un timp al naibii de lung pentru penitență.

— N-a fost penitență, ci o decizie conștientă. Am simțit că, după ceea ce s-a întâmplat, nu mai merit o viață sexuală normală.

— E o nebunie. Collier și-a meritat soarta. Erai doar un copil. Ea râse sec.

— Cu un asemenea comportament? Nu cred că mă mai puteam numi un copil.

— Poate un copil având nevoie disperată de îndrumare. Ea ridică ușor din umeri.

— Collier era adult. Nu avea de ce să își pună mintea cu tine. Dacă îl obsedai sexual, trebuia să păstreze cu atât mai mult distanța, să meargă la psiholog, să facă ceva. Și el a luat o hotărâre în cunoștință de cauză, Rennie, iar consecințele au fost din vina lui. Orice te-ar fi făcut să apeși pe trăgaci.

— Nu am apăsător. Wick sări cât colo.

— Cum?

— Nu l-am împușcat eu. Nici n-am atins pistolul ăla. Adică, până după moartea lui. Când poliția era deja pe drum. Atunci am ținut pistolul în mână, dar nu a contat pentru că oricum nu au luat amprente. Nu s-au uitat după urme de praf de pușcă pe mâinile nimănui. Nimic.

— Și cine avea urme de praf de pușcă, Rennie? Ea tăcu, dar el rosti numele care îi ardea buzele:

— T. Dan. Ea ezită, apoi consimți scurt din cap.

— Nenorocitul! Wick se ridică și o privi, dar ea își ținu capul în pernă.

— L-a împușcat pe Collier și te-a lăsat pe tine să fi învinuită?

— Eram minoră. T. Dan a zis că va ieși mai puțin scandal dacă declar că l-am împușcat în legitimă apărare.

— *A încercat să te violeze?*

— L-am ocolit din ziua în care ne întâlnisem la motel, îmi era scârbă de el, iar de mine însămi și mai mult. Nu voiam să îl mai văd și refuzam chiar să vorbesc cu el la telefon. A apărut acasă în după-amiaza aceea. Nu aveam niciun chef să-l văd. Nu știu de ce l-am dus în biroul lui T. Dan. Poate că în subconștient doream să ne prindă împreună. Nu știu. Oricum, când a dat tata de noi, Raymond încerca să mă sărute. Plângea și mă implora să nu-l refuz.

— T. Dan a tras întâi și pe urmă a întrebat ce se întâmplă, nu-i așa? A intrat, a interpretat scena greșit și a crezut că te apără de viol? Ea nu răspunse.

— Rennie?

— Nu, Wick, nu a tras ca să mă protejeze. Raymond a fost un om de afaceri abil.

Tata se asociase cu el pentru că era inteligent. Se baza pe Raymond să scoată o mulțime de bani din afacerea cu terenuri. Când a intrat și l-a văzut pe Raymond

agățându-se de mine, s-a înfuriat. I-a zis că se face de răs pentru „un fund de muiere”. Maxilarul lui Wick se încleșta de furie.

— A zis așa ceva despre fiica lui de șaisprezece ani?

— A spus altele și mai rele decât atât, zise ea încet. Pe urmă s-a dus la birou și a scos revolverul dintr-un sertar. Când s-a împrăștiat fumul – și nu exagerez

— Raymond zăcea mort pe podea.

— L-a omorât, zise Wick fără să-i vină să creadă. Cu sânge rece. Și a scăpat nepedepsit.

— T. Dan mi-a băgat pistolul în mână și mi-a spus ce să zic poliției când avea să sosească. I-am făcut pe plac pentru că... În primul rând eram prea șocată ca să fac altfel. Mai târziu mi-am dat seama că nu era decât vina mea.

— N-a contestat nimeni povestea lui T. Dan? Mama ta?

— N-a știut niciodată adevărul. Sau dacă a știut, n-a arătat-o. Nu pune la îndoială nimic din ceea ce spunea T. Dan. Orice s-ar fi întâmplat, păstra aparențele pretinzând că totul e bine și că avem un cămin plin de armonie.

— De necrezut! Tot timpul ăsta ți-ai asumat vina pentru crima lui T. Dan.

— Crima a în făptuit-o el, dar vina a fost a mea. Dacă nu eram eu, Raymond n-ar fi murit. Mă gândesc la asta în fiecare zi a vieții mele. Wick respiră greu și se întinse la loc. Ea purtase această povară exact cum el purtase vina pentru că îi permisesese lui Lozada să scape de justiție. Amândoi suferiseră consecințele grave ale comportamentului lor iresponsabil. Poate că se puteau ajuta unul pe altul.

Îi puse mâinile pe fund, dar ea rămase țeapănă și nu se mai lipi de el.

— Ești flatat că ești primul meu iubit în douăzeci de

ani?

— Aș minți așa spune că nu sunt, zise el încet.

— Ei bine, n-ar trebui să fii. Au fost atâția alții înainte.

— Nu contează, Rennie. Ea îi aruncă o privire peste umăr. Avea o expresie clar vulnerabilă. Își aminti ce îi spusese Toby Robbins despre ochii ei mai mari ca restul feței când era copil.

— Nu contează, Wick? El clătină din cap.

— Ceea ce contează, șopti el, e că ești cu mine acum. Că ai încredere în mine și te afli aici alături de mine. Ea se întoarce și îi luă fața în mâini.

— Mi-a fost teamă de tine. Nu, nu de tine, ci de felul în care mă făceai să mă simt.

— Știu.

— Am încercat să mă împotrivesc.

— Te-ai luptat ca o tigroaică.

— Mă bucur că nu te-ai dai bătut. Îi atinse părul, obrații, bărbia, pieptul. Se sărutară până adormiră. Când se trezi peste câteva ore, era foarte excitat. Rennie simțise probabil, pentru că deschise ochii la câteva secunde după el. Se uitară lung unul la altul. El îi luă mâna și i-o trase în jos. Ea îl înconjură cu degetele, îi mângâie glandul, descoperind o picătură de umezeală. O împinse ușor cu genunchiul, iar femeia își desfăcu imediat coapsele. El se dădu mai aproape și îi ridică piciorul pe coapsă. Era umedă, dar știind că zona era probabil sensibilă, se abținu și nu intră. În loc de asta, îi acoperi mâna cu care îi ținea penisul și o ghidă astfel încât să se poată mângâia singură cu vârful. În urma acelei atingeri dintre cele mai intime, ochii ei exprimară un ocean de senzații. Era incredibil. Totul era nou și minunat, iar înfrânarea era prin ea însăși o agonie delicioasă.

Trecuse aproape de limita suportabilului când femeia

îi lăsă vârful să pătrundă înăuntru și îl masă cu mâna. Nu crezuse că poate avea un orgasm mai puternic decât cele de până atunci. Dar se înșelase. O îmbrățișă strâns și îi respiră parfumul părului, al pielii, al dragostei lor. Ar fi dorit să aibă onoarea să îl ucidă pe T. Dan pentru că o condamnase pe această femeie frumoasă și talentată la douăzeci de ani de sacrificiu de sine și singurătate pentru o crimă pe care nu o comisese. Voia să îi dăruiască atâta fericire, încât să compenseze tot acel timp pierdut. Voia să fie cu ea în fiecare zi, pentru tot restul vieții. Dar mai întâi trebuia să îi supraviețuiască lui Lozada. CAPITOLUL 32

El e. Îl recunoști? Wick se uită în camera de interogatorii.

— Nu l-am mai văzut niciodată.

— Nici eu, zise Oren. Până noaptea trecută când a venit aici să își vândă marfa despre Ricky Roy Lozada.

— Am și eu destulă marfa de vânzare despre Ricky Roy Lozada. Problema e că n-are nicio valoare.

— Calmează-te, zise Oren. Știu că ești supărat din cauza cailor doctoriței Newton.

— Bineînțeles că sunt.

— N-avea nimeni cum să-și închipuie că va face așa ceva.

— De ce nu i-a supravegheat nimeni casa?

— Nu se află în orașul nostru, nici măcar în districtul nostru.

— Nu mă lua pe mine cu aiureli despre jurisdicție, Oren. În Galveston ai postat polițiști în jurul casei mele. Oren își trecu mâna peste fața obosită.

— Bine, poate că a fost o neglijență. Cum se simte ea?

— A insistat să se întoarcă la lucru azi. A zis că asta o ține cu picioarele pe pământ. Am plecat devreme de la fermă. Am lăsat-o la spital înainte să vin înapoi.

— Hmm. Wick îi aruncă o privire ascuțită

— Ce e?

— Nimic.

— Bun, hai să vedem ce are de zis dobitocul ăsta. Întinse mâna spre mânerul ușii, dar Oren îl prinse de braț.

— Stai puțin. Nu da buzna ca un taur în arenă.

— Sunt foarte calm.

— Nu ești calm deloc, Wick.

Toată lumea din Divizia de investigații criminalistice știa că Wick Threadgill se află printre ei în cea dimineată. Toată lumea, sau cel puțin toți detectivii de la omucideri știaau că planul lui Oren Wesley de a-l atrage pe Lozada în Galveston se soldase cu un răsunător eșec. În timp ce Threadgill și doamna doctor chirurg se plimbau giurgiulindu-se pe plajă, Lozada pornise înapoi și îi omorâse toți caii din grajd. De aceea Wesley nu mai știa unde să se ascundă de rușine, iar Threadgill era aproape de demență.

Wick își dădea seama că toate privirile erau îndreptate asupra lui. Nici dacă ar fi avut încă un ochi în frunte nu ar fi atras mai multă atenție. Nu îi fusese ușor să vină la sediu. Se simțise în același timp ca acasă și stânjenit.

De la plecarea sa, personalul nu se schimbase prea mult, așa că îi cunoștea pe majoritatea. Unii veneau să îi vorbească și chiar să îi strângă mâna, ca și cum s-ar fi bucurat sincer să îl revadă. Alții îl priveau strâmb și păstrau distanța. Wick n înțelegea. Într-un departament de poliție domină prudența, ca peste tot. Toată lumea își păzește spatele. O primire prietenoasă făcută unui polițist în concediu pe perioada nedeterminată putea fi interpretată greșit de cei care au un cuvânt de spus la avansări. Cei preocupați de avansare nu aveau să își riște șansele stând de vorbă cu o persona non grata, ca Wick

Threadgill.

De parcă ar fi vrut să îi confirme paranoia și stânjeneala, toți cei de la etajul al treilea, auzindu-i vorbind cu ton ridicat, păreau să se fi oprit din treburi și priveau cu interes nedisimulat scena dintre foștii parteneri. Wick îi aruncă la o parte mâna lui Oren.

— Ți-am zis că sunt calm.

— Pur și simplu nu vreau să...

— Trecem la treabă sau nu? Oren se uită peste umăr la publicul atent pe care îl aveau apoi deschise ușa camerei de interogatoriu și îi făcu lui Wick semn să intre. Weenie Sawyer stătea în capătul mesei mici își bâțâia ambele picioare și genunchii osoși se înălțau și coborau la fel de rapid și sincronizat ca acul unei mașini de cusut. În plus, își rodea o unghie. Păli când îl văzu pe Wick, un lucru remarcabil, dat râioase.

și că tenul lui era deja alburii și păstos ca burta unei broaște

— Ce se întâmplă?

— Îl cunoști pe domnul Threadgill? întrebă Oren pe un ton agreabil. Ochii individului alunecară de la Wick la Oren și înapoi la Wick.

— Îl recunosc după pozele din ziare.

— Bun. Înseamnă că nu e nevoie de prezentări formale. Oren se așeză lângă el. Wick își trase un scaun în capătul opus al mesei, îl întoarse cu spătarul în față și îl încalecă. Se uită dușmănos spre omulețul pitic.

— Deci tu ești nemernicul care dezgroapă rahat pentru Lozada. Piticul păru să intre și mai tare la apă. Se uită spre Oren.

— Ce caută el aici?

— L-am invitat eu.

— De ce?

— Ca să audă ce ai să ne spui. Weenie înghiți cu

greutate și se foi în scaun.

— M-am gândit bine. Nu e inteligent din partea mea să mă aflu aici fără un avocat.

— Ai dreptate, zise Oren. Poate că ar fi mai bine să te duci și să-ți angajezi unul. După aceea, dă-ne un telefon, mai spuse el și dădu să se ridice.

— Stați puțin! Stați puțin! îl opri Weenie, uitându-se din nou nervos de la unul la altul. Dacă îmi iau un avocat, înțelegerea rămâne în picioare?

Wick aproape că sări de pe scaun.

— Înțelegere? Se uită la Oren.

— Ai filcut o înțelegere cu cretinul ăsta?

— Wick, nu uita că te afli aici numai pentru că ai promis că nu te amesteci.

— Iar tu ai promis că dobitocul ăsta o să ne ducă la Lozada.

— Așa cred. Dar nu fără o...

— Înțelegere, zise Wick spumegând. Ce i-ai oferit?

— Imunitate la proces. Wick înjură încet.

— E o mare porcărie, asta e.

— Ai o idee mai bună? Wick îl privi pe Weenie de sus până jos.

— E cam mare ca să îl aruncăm la gunoi, dar ce-ar fi să îl dăm prin mălai prăjim? Fața lui Weenie se acoperi de transpirație. Se uită disperat la Oren.

și să îl

— ăsta e nebun! Toată lumea spune asta. Și Lozada spune la fel. A spus că s-a scrântit la cap de când a murit frate-său. Wick aproape că se aruncă peste masă. Îl ridică de gât pe Weenie din scaun, îl trânti de perete și îl ținu acolo. Piticul chițăi ca un șoarece prins în cursă.

— Fratele meu nu *a murit*.

— Wick, ți-ai pierdut mințile? Dă-i drumul!

— A fost *omorât*, piticanie jegoasă!

— Wick, te avertizez...

— Omorât de amicul tău, Lozada. Fața lui Weenie se făcuse roșie ca focul. Picioarele i se balansau neputincioase la câțiva centimetri de podea. Își rostogoli ochii îngroziți spre Oren, care îl apucase pe Wick de braț, încercând să îi descleșteze mâna de pe gâtul lui Weenie.

— Wick, îl omori. Dă-i drumul! spuse el printre dinții încleștați.

Încercă pur și simplu să desprindă degetele lui Wick din jurul gâtului lui Weenie. Pentru că nu reuși, iar ochii piticului începură să-i iasă din cap, Oren îl lovi pe Wick cu cotul în coaste. Acestuia i se tăie respirația. Îi dădu drumul imediat lui Weenie, care se prăbuși pe podea. Wick se încovoie înjurând în gura mare și ținându-se de partea dreaptă. Oren respira greu.

— Îmi pare rău c-a trebuit să te lovesc, dar la dracu' nu te înveți minte niciodată? Weenie rămase ghemuit pe podea scheunând, dar cei doi nu îi dădură nicio atenție. Wick se îndreptă cu greu de spate.

— Dacă mai faci asta o dată...

— Ține-ți gura și ascultă-mă bine! Măcar de data asta. *Ascultă!* Oren respiră adânc de câteva ori, să se liniștească.

— Tu mai ai probleme nerezolvate cu autocontrolul. Wick izbucni în râs.

— Probleme nerezolvate? Autocontrolul? Unde ai auzit chestiile astea? La *Oprah*? Oren începu să strige ca să îl acopere:

— Ești atât de orbit de furie, că nu vezi că repeți aceeași greșeală? Dacă vrei ca Lozada să scape din nou, ține-o tot așa. Thigpen deschise ușa și își băgă prudent capul înăuntru.

— Totul e în ordine aici?

— Nu e treaba ta! urlă Wick. Oren îi spuse că totul e

în ordine.

— Ce e cu ăsta? întrebă Thigpen uitându-se la Weenie, care se afla tot pe podea, mieunând și ștergându-și nasul cu mâneca hainei.

— N-are nimic. Thigpen ridică din umeri cu îndoială, apoi se retrase și închise ușa. Wick continuă de parcă nu fuseseră întrerupți.

— Mă aprind repede. Admit. Dar tu refuzi să recunoști că, atunci când vine vorba de

Lozada, îți lipsesc testiculele, Oren.

— Apropo de testicule, ale tale cred că s-au albăstrit la ora asta. Ochii lui Wick aruncară scânteii. Mâinile i se încleștară.

— Ce vrei să spui?

— Nimic.

— Nu. Să lăsăm dracului insinuările. Dă-i drumul și spune ce te frământă.

— Bine. Te culci cu o suspectă, nu-i așa?

— Dacă te referi la Rennie Newton, da, așa e. Și îmi place la nebunie. Dar nu e suspectă.

— N-am eliminat-o încă de pe lista suspectilor pentru uciderea doctorului Howell. Ai uitat de asta?

— Lozada a făcut-o.

— Care s-ar putea să fi fost angajat de ea.

— N-a fost.

— Ți-a spus despre cartonașul pe care îl ținea în noptieră?

— Eu l-am găsit ai uitat?

— Așa e, așa e. A sosit împreună cu trandafirii trimiși de Lozada. Wick desfăcu brațele larg și înălță din umeri.

— Unde vrei să ajungi?

— Sunt curios, asta e tot. Când a descoperit că Lozada i-a trimis trandafirii, de ce n-a rupt cartonașul? De ce nu l-a aruncat odată cu florile?

— L-a păstrat ca dovadă.

— Sau ca suvenir. După ce l-am anulat ca probă, l-a luat înapoi. S-ar putea să-l mai aibă și acum. Wick se gândi o fracțiune de secundă și clătină din cap emfatic.

— Îl disprețuiește pe Lozada. Îi provoacă repulsie.

— Da, așa pretinde. Ia zi, Wick, când ai început s-o crezi, înainte sau după ce i-ai pus-o? Wick făcu un pas spre el.

— Te-am mai avertizat, Oren. Ți spun pentru ultima oară. dacă vrei să te mai consideri prietenul meu, dacă fratele meu ți-a fost prieten vreodată să nu mai faci astfel de remarci despre Rennie. Niciodată. Oren nu dădu înapoi.

— Curios că l-ai menționat pe Joe. Pentru că, dacă ar fi aici ți-ar spune și el același lucru. Ar fi primul care te-ar atenționa că ai depășit măsura. Nu poți fi în același timp și polițist și iubitul unei suspecte.

— Nu e suspectă! repetă Wick ridicând glasul. E o victimă.

— Ești sigur? Se pare că uiți c-a împușcat un om.

— Nu l-a împușcat ea.

— Ce?! exclamă Oren.

— Nu l-a împușcat ea pe Raymond Collier. Tatăl ei a făcut-o. A luat vina asupra ei.

— De ce?

— Pentru că T. Dan a pus-o să facă asta. Oren hohoti.

— Și tu ai crezut? râse din nou.

— Ți vinde gogoși se care nu le poate confirma nimeni și tu o crezi?

— Exact.

— Ha! Și când îți spunea asta te linge pe ureche? Sau în altă parte?

Wick se năpusti asupra lui și se prăbușiră amândoi pe podea. Weenie țipă ascutit. Wick îi cără câțiva pumni, dar era departe de a fi în formă, iar Oren fusese întotdeauna

mai solid și mai puternic decât el. Ripostă cu turbare și fără să țină cont de rana lui Wick. Când îi înfrânse cât de cât rezistența, se ridică în genunchi și își scoase pistolul de serviciu de la umăr. Îl îndreptă spre Wick care avea ochii plini de lacrimi de durere, dar văzu destul de clar țeava revolverului.

Auzind gălăgie, câțiva detectivi dădură năvală în încăpere.

— Nu vă amestecați! le ordonă Oren. Totul e sub control.

— Ce s-a întâmplat?

— O mică neînțelegere. Nu se aude nimic dincolo de zidurile departamentului, ați înțeles? Niciunul nu răspunse nimic.

— *Ați înțeles?* urlă el. Se auziră murmure afirmative. Oren îi făcu semn lui Wick cu pistolul.

— Ridică-te!

— Nu îmi vine să cred! Ai îndreptat arma asupra mea.

— Ridică-te! N-ar fi o idee rea să stai la răcoare puțin. Să te mai domolești.

CAPITOLUL 33

Weenie se scăpase pe el. Era ultima umilire posibilă. Coșmarul din clasa a doua își făcuse din nou apariția, ca să îi reconfirme porecla. Intervenise o singură variație - astăzi nu îi observase nimeni pata întunecată de pe pantaloni. Erau prea ocupați cu nebunia izbucnită. După împușcătură, se dezlănțuise tot iadul, iar asta îi dăduse lui Weenie posibilitatea să scape. Există și avantaje atunci când ești mic de statură și insignifiant. După ce porni glonțul, nimeni nu se mai gândi la el.

Când i se ivi ocazia să se strecoare din camera de interogatoriu, profită imediat de ea. În loc de lift, o luă pe scara de incendiu. De-abia când ieși din clădire își dădu

seama că făcuse pe el. Ce fusese în capul lui când hotărâse să vină în Fort Worth? Dallas avea o reputație mult mai colorată, însă Fort Worth era mult mai vijelios și mai necivilizat. Oamenii de aici încă mai cred că trăiesc în sălbaticul Vest. De-abia supraviețuise celor treisprezece ani de școală publică și n-ar fi trebuit să se mai întoarcă în acest teritoriu dominat de testosteron.

Tot drumul spre casă – cei cincisprezece kilometri dintre cele două orașe nu i se păruseră niciodată atât de lungi – se așteptă să fie prins din urmă de un escadron de mașini de poliție cu sirenele urlând.

Însă Departamentul de poliție din Fort Worth avea probleme mult mai grave decât lipsa unui individ care voia să își mărturisească păcatele. Un polițist însângerat constituia un eveniment major, mai ales pentru că un alt polițist fusese cel care îi provocase hemoragia. Probabil că nimeni din cameră nu avea nici măcar să își amintească de faptul că Weenie fusese martor la incident.

Chiar și așa, nu voia să își asume niciun risc. Ar fi trebuit să se mute de multă vreme. Avea să înceapă să își caute o altă locuință. Nu avea nevoie decât de puțin spațiu pentru fotoliu, televizor și pat și de electricitate pentru computere. Iar când se va muta, nu își va lăsa în urmă noua adresă.

Între timp, merita o vacanță în clima tropicală din Mexic. Acapulco. Cancun.

Într-un loc unde să aibă nevoie de mai multă loțiune de plajă decât de pesos. Se va duce la aeroport și va colinda pe la toate terminalele până va găsi un zbor care să îl poarte spre o destinație unde să se bucure de pace și liniște până se potoleau lucrurile. Descuie ușa cu mâini nesigure. Aruncă cheile pe tava de pe televizor și intră grăbit în dormitor. Bâjbâi sub pat după valiză. Era acoperită cu un strat gros de praf, dar o puse oricum pe

pat, îi săltă capacul și se întoarce spre șifonierul îngust. Scoase un țipăt de groază.

— Bună, Weenie. Lozada stătea rezemat de perete, cu mâinile și gleznele încrucișate, arătând perfect relaxat. Și capabil de crimă. Observă pata de pe pantalonii lui Weenie și rânji.

— Te-am speriat cumva?

— Bună... bună, Lozada? Ce faci? Tocmai...

— Îți făceai bagajele, completă Lozada arătând spre valiză. Pleci undeva? Dar ai fost deja plecat, nu-i așa, Weenie?

— Dacă am fost plecat? Nu. Încearca din răspuțeri să nu clănțane din dinți.

— De o zi și jumătate te tot sun.

— A, am fost... am avut telefonul stricat. Lozada își desfăcu indolent mâinile și picioarele și se duse spre masa șchioapă de lângă pat. Ridică receptorul și tonul bâzâi strident. Weenie înghiți greu.

— Ia te uită! Înseamnă că mi l-au reparat. Lozada puse receptorul la loc și veni lângă el.

— Începusem să mă îngrijorez pentru tine, Weenie. Ieși rareori din văgăuna asta. Unde ai fost? Weenie trebui să își înalțe gâtul ca să îl privească pe Lozada. Nu îi plăcu ceea ce văzu.

— Îmi... Îmi pare rău că n-am fost acasă. Ai nevoie de mine? Lozada își plimbă degetul pe fruntea lui, la baza părului.

— Ai început să transpiri, Weenie.

— A, ascultă, fac tot ce ai nevoie. Pe gratis. Pentru că n-am fost aici când ai avut nevoie...

— Ai făcut pe tine, Weenie. Ce te-a speriat așa de tare, că ți-ai pierdut controlul asupra vezicii urinare? Lozada scoase șişul din buzunar. Cu o mișcare a încheieturii și un clic diabolic, îl deschise la câțiva

centimetri de fața lui Weenie. Piticul chițăi de groază.

— Ai face mai bine să-mi spui de ce ești așa de răvășit, zise Lozada și începu să își curețe unghiile cu vârful cuțitului. Nu mi-ar plăcea deloc să aud din altă parte. Aș fi foarte dezamăgit dacă mi-ai ascunde ceva. Weenie își luă în considerare opțiunile, care însemnau practic viață sau moarte. Viața lui nu valora prea mult, dar tot era mai bună decât moartea.

— Threadgill ăla...

— Ce e cu el?

— La împușcat pe celălalt, cum îl cheamă... Pe negru. Wesley. Ochii lui Lozada se îngustară de neîncredere. Capul lui Weenie se roti pe gâtul slăbănog.

— L-a împușcat. Am văzut eu. Eram acolo.

— Unde?

— La sediul poliției din Fort Worth. Cel mare, din centru. M-au târât acolo pentru interogatoriu, minți el. Dar nu-ți face griji. Nu le-am spus nimic. Vorbesc serios, Lozada. Au încercat câteva tactici ca să mă facă să vorbesc, dar...

— Treci peste asta. Cum adică Threadgill l-a împușcat pe Wesley? Nu te cred.

— Jur! exclamă Weenie pe un ton strident. Întâi s-a repezit la mine. Aproape că m-a strangulat și ar fi făcut-o dacă nu ar fi intervenit Wesley. Pe urmă au început să se certe din cauza doctoriței ăleia. Îi relatează cearta celor doi aproape cuvânt cu cuvânt.

— Wesley a zis niște chestii despre ea care nu i-au convenit lui Threadgill și s-a repezit la el. Wesley a scos pistolul și l-a amenințat că îl bagă la zdup până se răcorește. Threadgill a turbat când a auzit și s-a năpustit iar asupra lui. Se luptau pentru pistol, care s-a descărcat. Polițiștii au năvălit să vadă ce s-a întâmplat. Wesley era plin de sânge. Threadgill a înnebunit și a și început să

zbiere:

„Nu, Iisuse Hristoase, nu!” și chestii din astea. Încerca să ajungă la Wesley, dar ceilalți îl țineau. Weenie se opri să își împingă ochelarii pe nas.

— Nu cred că Threadgill a vrut să-l împuște. A fost un accident. Dar ceilalți i-au auzit cum se certau înainte și și-au închipuit că a făcut-o intenționat. Iar Threadgill a luat-o razna de tot. Au trebuit să îl țină câțiva ca să îi pună cătușele și să îl tragă de acolo.

— Wesley e mort?

— Nu știu. Am șters-o înainte să vină ambulanța, dar am văzut cum cineva a pus o batistă în rană și arăta rău de tot. A primit un glonț în burtă, așa am auzit. Lozada dădu înapoi puțin și Weenie se relaxa considerabil când îl văzu că bagă la loc lama cuțitului. Dar chiar și numai privirea acestuia îi stimula glandele sudorifice.

— Un incident cu împușcături în sediul poliției e o știre de senzație, Weenie. Cum se face că n-am auzit nimic?

— Au pomenit de asta. Chiar și în haosul ăla, toată lumea repeta: „Nu suflă nimeni nimic. E o chestiune internă a departamentului”. Nu vor să se afle nimic și e normal. Un polițist a tras în altul. Nu le convine să ajungă la urechile publicului. Probabil că vor spune la spital că lui Wesley i s-a descărcat accidental pistolul când îl curăța sau ceva de genul ăsta. Weenie își trosni nervos încheieturile degetelor. Se întrebă când pleca ultimul avion spre Mexic? Oare ai nevoie de pașaport sau ajunge permisul de conducere?

— Mi-a păstrat cartonașul?

— Cum? Nervos, Lozada pocni din degete în fața lui ca să îl trezească, apoi repetă întrebarea.

— A, da, cartonașul pe care l-ai trimis cu niște trandafiri? Wesley era de părere că tipa te place. Asta l-a

înfuriat cel mai tare pe Threadgill. Wesley i-a spus că îl joacă pe degete ca pe un prost. Nu chiar cu aceste cuvinte, dar...

— Te masturbezi?

— Poftim? Înainte ca Weenie să apuce să clipească, părțile sale masculine fură suspendate pe lama ascuțită ca briciul a cuțitului lui Lozada.

— Te...

— Ce vrei să spui? țipă Weenie.

— S-ar putea să nu le simți lipsa pentru sex, dar o să urinezi ca o femeie dacă nu-mi spui ce căutai în camera de interogatorii cu Wesley și Threadgill.

Weenie stătea pe vârful degetelor încercând să își păstreze echilibrul. Dacă se prăbușea, avea să devină un eunuc și orice șansă de a-și îndeplini fanteziile cu o señorita amabilă avea să dispară pentru totdeauna.

— Mi-a fost frică să nu dau de necazuri.

— Așa că m-ai turnat la poliție.

— Nu, jur! Dumnezeu mi-e martor!

— Nu există Dumnezeu. Lozada mai ridică lama cuțitului un centimetru și Weenie țipă ascuțit.

— Nu există decât Lozada și legile fizicii, printre care se numără și cea a gravitației. Dacă îți tai testiculele, vor cădea că niște bile.

— M-am dus să văd ce fel de înțelegere pot să fac cu ei, suspină el. În caz că ar fi făcut vreodată legătura între noi. Dar după aia Wesley a început să se agite pentru un telefon pe care l-ai dat tu pe mobilul doctoriței Newton. Credeau că ești în Galveston.

— Eram.

— Apoi a aflat că i-au fost împușcați caii. La sute de kilometri de Galveston. I-a băgat pe toți în ceață. Oricum, Wesley m-a băgat într-o celulă de așteptare și a uitat de mine până azi-dimineață. M-a lăsat să fac duș, mi-a dat

micul dejun și m-a pus să aștept în camera aia. Pe urmă s-a întors cu Threadgill. Le-am spus că m-am răzgândit și că vreau un avocat. Restul îl știi. Jur că nu le-am spus nimic. Plângea acum, smiorcăindu-se ca un copil, fără să se poată abține. Lozada își retrase cuțitul.

— Singurul motiv pentru care nu te omor e că nu știu să-ți distrug computerele în așa fel încât să fiu sigur că am distrus și toate datele pe care le conțin.

Weenie își șterse nasul cu dosul palmei.

— Hă?

— Treci la treabă, îi zise Lozada încet. Weenie înghiți convulsiv.

— Vrei să-mi distrug computerele? La fel de bine ar fi putut să îi ceară unei mame să își înăbușe copilul. Weenie dorise să își ia vacanță de la calculatoarele lui pentru o vreme, dar să le distrugă era mai presus de imaginația lui. Nu putea să facă așa ceva. Mâna lui Lozada de-abia se mișcă, dar simți ceva la șliț și un curent brusc. Se uită în jos și văzu că pantalonii îi fuseseră spintecați din interiorul cracului până la talie. Cuțitul aștepta chiar sub crăcan, cu lama lucind amenințător.

— Treci la treabă, Weenie, altfel îți urmează prepuțul. Weenie fusese circumcis, dar în momentul acela i se păru un detaliu destul de nesemnificativ.

Rennie își auzi numele cum ieși din lift, la parterul spitalului. Grace Wesley tocmai intra în holul principal prin ușile turnante. Rennie încercă să țină liftul pentru ea, dar ușile se închiseseră și începuse să urce deja. Grace veni în fugă spre ea.

— Te rog, nu-mi spune că e mort!

— Nu, e încă printre noi.

Lui Grace i se înmuiară genunchii și s-ar fi prăbușit dacă nu o susținea Rennie.

— E încă în stare critică, dar doctorii spun că va

supraviețui. Grace își acoperi gura cu mâna să își înăbușe un suspin de ușurare.

— Slavă Domnului! Slavă Domnului! Ești sigură?

— Am vorbit cu ei chiar acum, când îl scoteau din sala de operații. Grace își șterse ochii cu un șervețel.

— Mi-a fost așa de teamă că, până să ajung aici... Nu fu în stare să își ducă gândul îngrozitor până la capăt. Rennie o prinse de mână și i-o strânse tare.

— Auzisem că ai plecat în Tennessee să îți vezi fetele.

— În Nashville a venit o polițistă și mi-a spus ce s-a întâmplat. Nici n-am ieșit de pe aeroport. M-am întors cu următorul avion, spuse ca și se opri. Ai zis „doctorii”.

— Cum?

— Ai zis că doctorii cred că Oren își va reveni.

— Mă refeream la echipa de chirurgi.

— Credeam că tu...

— Nu mi s-a dat voie nici măcar să observ, darămite să operez eu în împrejurările date. Dar intervenția a fost făcută de o echipă excelentă.

— Eu te-aș fi cerut pe tine.

— Mulțumesc. Mișcată până la lacrimi, Rennie se întoarse și apăsă butonul de chemare al liftului.

— E adevărat, Rennie? Wick a făcut asta? Ea dădu din cap cu tristețe.

— Așa mi s-a spus, dar am crezut că e o greșeală. Nu pot să cred.

— Nici eu. E... de neînțeles. Ce a putut să îl determine la așa ceva? Ei doi au trecut prin atâtea împreună, au fost prieteni atât de buni. Wick îți respectă foarte mult soțul. Ce capul în jos, se șterse la ochi.

— Detectivul Wesley e la reanimare, iar Wick e în pușcărie.

— E îndrăgostit de tine. Rennie ridică repede capul.

— Așa este. Grace îi susținu privirea uimită până sosi

liftul și se deschiseră ușile.

— Trebuie să plec.

— Da, sigur.

Grace urcă repede în lift Rennie așteaptă până se închiseră ușile, apoi se întoarce să plece. Ploaia de ieri nu lăsase nicio urmă. Era o căldură înăbușitoare în parcare medicilor. Nu avea să o mai traverseze vreodată fără să se gândească la Lee Howell. Uciderea lui fusese un cataclism, însă acest șir tragic de evenimente începuse de fapt când anunțase verdictul juriului". Îl considerăm pe pârât nevinovat".

Casa îi era cufundată în întuneric. Ca întotdeauna. Își lăsa Jeep-ul în garaj și intră prin bucătărie. Se duse direct la frigider și scoase o sticlă cu apă. Rămase lângă chiuvetă până o bău pe toată. Trecu prin camera de zi, traversă holul întunecat și se duse în dormitor. Aprinse veioza și se dezbracă. Când rămase doar în chiloți, se duse în baie și dădu drumul apei. Își alege un gel parfumat și făcu un duș lung. Înfășurată în halatul ei favorit, cel mai comod, se întoarce în bucătărie și își turnă un pahar cu vin. Îl luă cu ea în sufragerie și se așază în locul ei preferat din colțul canapelei. Sorbi din vin, gândindu-se la noaptea în care adormise chiar în locul acela și mai târziu fusese chemată la spital de urgență. Pacientul avea o plagă critică prin înjunghiere în spate. Wick. Din cauza ei, suferise atât de mult. Wesley la fel. El și întreaga lui familie. Iar acum... Doamne, Dumnezeu!

Capul îi căzu pe pernele canapelei, închise ochii, dar lacrimile i se rostogoliră pe sub pleoape pe obraji. Avuseseră cu toții de suferit din cauza ei și a verdictului aceluia blestemat. Rămase așa multă vreme, cu capul pe spate și cu ochii închiși. Așa o găsi el. Sau mai degrabă așa se simțea când înălță capul, se întoarce și spuse:

— Salut, Lozada. Stătea în spatele canapelei, la

câțiva centimetri distanță uitându-se la ea.

— Te așteptam. El zâmbi mulțumit.

— Serios, Rennie? auzindu-l rostindu-i numele și văzându-i zâmbetul de reptilă aproape că vomită vinul. Puse paharul pe mäsută și se întoarse spre el.

— Știam că ai să vii când vei afla ce s-a întâmplat cu Oren Wesley.

— Iubitul tău nu se poate controla. O trăsătură de caracter foarte urâtă. A fost doar o chestiune de timp până să ajungă la autodistrugere. Wesley? zise el și dădu din umeri. Problema lui e că n-a știut să își aleagă prietenii.

— Cum ai aflat? N-a apărut la știri. La spital securitatea a fost atât de strânsă, că numai câțiva membri ai personalului medical știu identitatea lui Wesley și natura leziunii sale. Probabil că ai un informator în Departamentul de poliție.

Cine ți-a spus?

— Un păsăroi, șopti el. Un păsăroi laș. Nu l-am crezut la început, dar am verificat povestea lui tristă și, vai, e adevărat. Întinse degetul spre o șuviță de păr de pe obrazul femeii. Ea se forță să nu riposteze, dar probabil că îi simțise repulsia, pentru că zâmbi din nou în același fel respingător.

— Arăți minunat în seara asta.

— Nu arăt minunat deloc. Sunt obosită, epuizată și sătulă de tot.

— Probabil că te-a obosit călătoria?

— Tu cum ai reușit?

— Ce anume, draga mea?

— Să ajungi de la Galveston la ferma mea înainte de răsăritul soarelui?

— Ți-am mai spus, Rennie, că nu-mi dau niciodată în vileag secretele meseriei. Dacă aș face-o, aș fi scos din afaceri.

— A fost o adevărată cursă. El râse.

— Nu am aripi, dacă la asta te gândești. Palma ei îl plesni peste obraz, auzindu-se un zgomot ca o explozie de artificii.

— Asta e pentru că mi-ai ucis caii.

Fără să mai râdă sau să zâmbească, el îi prinse încheietura mâinii și o strânse atât de tare, că o făcu să țipe de durere. O întoarse și îi răsuci mâna la spate. Îi simți răsuflarea fierbinte pe ureche.

— Ar trebui să te omor pe loc pentru asta.

— Mă vei omorî oricum, nu-i așa?

— Cum aş putea să te las în viață, Rennie? E numai vina ta. Ar fi trebuit să mă lași să te ador așa cum am vrut. În loc de asta l-ai preferat pe bădăranul de cowboy, fost polițist. O trase mai aproape și îi împinse mâna și mai sus.

— După o astfel de insultă, nu am altă opțiune decât să vă ucid pe amândoi. Îmi pare rău doar că e în închisoare și că n-o să te vadă murind. Dar nu poți avea totul. O durea foarte tare, dar nu se luptă. Nici măcar nu gemu.

— Ar fi trebuit să te închidă cu mulți ani în urmă, Lozada Nu pentru că ești un ucigaș, ci pentru demență. Nu înțelegi Nu te-aș fi suportat lângă mine chiar dacă Wick Threadeill n-ar fi existat. Ești o jigodie. El desfăcu lama șişului și i-o puse la gât.

— Înainte să termin cu tine, o să mă implori să-ți cruț viața.

— N-o să te implor niciodată nimic. Te-aș fi implorat să cruți viața cailor mei, dar nu mi-ai dat ocazia. În clipa în care i-ai omorât, ți-ai jucat asul din mânecă în ceea ce mă privește. Am terminat-o cu tine, Lozada. Nu mă mai tem de tine.

— Oh, mă îndoiesc de asta. Coborî cuțitul și o lovi ușor cu lama peste sân. Din reflex, ea își ținu răsuflarea.

— Vezi? chicoti el. Ți-e foarte teamă, Rennie. Era

adevărat. Îi era groază, dar refuza să i-o arate.

— N-am să opun rezistență, Lozada. De douăzeci de ani, fiecare zi din viața mea a fost un premiu neașteptat. N-o să te implor să mă lași în viață. Dacă asta aștepți, îți pierzi timpul.

— Cât curaj. De asta îmi pare atât de rău să te ucid, Rennie. Ești o femeie remarcabilă. Sper că înțelegi cât mă doare că relația noastră trebuie să se sfârșească.

— N-am avut niciodată vreo relație, Lozada. Iar de înțeles, înțeleg că nu poți atrage atenția unei femei decât terorizând-o. O apropie și mai tare de el și își lipi abdomenul de fesele ei.

— Simți? Asta atrage atenția femeilor. Multor femei. Ea nu spuse nimic.

— Roagă-mă frumos, Rennie. Își lăsă limba să alunece pe toată lungimea gâtului ei.

— Roagă-mă frumos și s-ar putea să îți îndeplinesc o ultimă dorință înainte să te omor.

— Hei, Lo-za-da! auzind vocea cântată a lui Wick, Rennie îl simți tresărind.

— Da, așa e. Aia e țeava pistolului meu de 375 în urechea ta.

Dacă clipești măcar, îți zbor creierii.

— Clipește, Lozada! Te rog frumos, îl zgândări Oren Wesley din ușa bucătăriei. Avea pistolul îndreptat direct spre capul lui.

— Lasă cuțitul! îi comandă Wick. Lozada chicoti și ridică din nou lama la gâtul lui

Rennie.

— Apasă trăgaciul, Threadgill. Dacă vrei să îi vezi sângele țâșnind, trage în mine.

— E ceva tipic pentru tine, laș nenorocit. Te folosești de o femeie să-ți salvezi pielea. Și o ataci din spate. Încă una dintre - cum spui tu? - trăsăturile tale nefericite de

caracter. Dar dacă așa vrei tu să fie, Ricky Roy, eu n-am nimic împotrivă, spuse el calm. Când voi trage eu, deschide și Oren focul. Am exersat toată ziua. De când am jucat sceneta aceea pentru amicul tău, Weenie. Mizerie mare, cu tot sângelcă la fals, dar în mod evident convingătoare. Deci uite ce se va întâmplă: poate că glonțul lui va fi cu o fracțiune de secundă după al meu, dar tot simultane se cheamă, nu-i așa, Oren?

— Așa zic și ei.

— S-ar putea chiar să se intersecteze, Ricky Roy, dar în orice caz creierul tău se va împrăstia ca găinațul.

— Va fi moartă și ea, spuse Lozada.

— Dă-i drumul.

— Nicio șansă.

— Ce spui, Oren? Te-ai săturat de rahatul ăsta?

— Cu siguranță.

— Și eu la fel. Cu mâna stângă, Wick trase cu un pistol mic drept în cotul drept al lui Lozada. Osul se sfărâmă. Nervii și vasele de sânge fură zdrobite. Cuțitul cu lamă rabatabilă îi căzu dintre degete. Rennie căzu la podea, cum i se spusese să facă. Lozada se răsuci pe călcâie, cu mâna stângă ridicată și repezindu-și degetul mare spre ochiul lui Wick. Acesta trase cu pistolul de calibru 357 direct în pieptul lui. Ochii lui Lozada se lărgiră de uimire.

— Asta e pentru Joe, zise Wick și mai trase o dată. Lozada se prăbuși pe podea. Rennie se târî spre el și îi controla pulsul la gât.

— Inima îi bate încă, spuse ea, și îi descheie cămașa.

— Lasă-l. Ea ridică privirea spre Wick.

— Nu pot. Se întoarce spre Lozada și făcu tot posibilul să îi salveze viața.

CAPITOLUL 34

Rennie părăsi spitalul abia a doua zi dimineată la ora

opt. Wick o aştepta afară în camionetă, cu motorul mergând. Se aplecă şi îi deschise uşa.

Îi planificaseră plecarea care a trebuit să coincidă cu conferinţa de presă a lui Oren, astfel încât ziaristii să fie ocupaţi şi să poată scăpa în linişte. Îndepărtându-se de spital, văzură furgonetele posturilor de ştiri aliniate pe stradă şi un grup de reporteri şi operatori înconjurând intrarea principală.

— Ce le spune? întrebă ea.

— Că Departamentul de poliţie din Fort Worth a desfăşurat în mod ireproşabil o operaţiune de învăluire, cu cooperarea personalului de la spitalul Tarrant General. Unul dintre criminalii notorii ai oraşului, pe nume Ricky Roy Lozada, a murit, fiind împuşcat când a opus rezistenţă arestării.

Înainte să îl predea paramedicilor, Rennie se luptase eroic să îi facă inima să continue să bată. Îl însoţise în ambulanţă până în camera de gardă, dar fusese declarat mort la sosire. Wide îi escortase personal cadavrul la morgă.

După aceea, Rennie insistase să îl examineze pe Wick şi ceruse chiar şi o ecografie să vadă dacă nu există hemoragie internă. Wick îi spusese lui Oren să nu dea înapoi şi să facă lupta să pară reală. Oren îl ascultase. Se simţise ca un sac de box, dar în urma examinării reieşi că nu păţise nimic.

— Oren va încerca să nu îţi amestece numele, îi spuse Wick.

— Aş aprecia lucrul ăsta.

— Dar s-ar putea să se dovedească imposibil, Rennie.

— Dacă e imposibil, voi face faţă. Hotărâseră dinainte unde aveau să meargă. Ea nu voia să se întoarcă în casa în care murise Lozada. Porniră spre vest pe autostradă şi Wick o luă de mână.

— Am murit de o mie de ori când îți ținea cuțitul la gât.

— Mi-a fost teamă că s-a întâmplat ceva și ai întârziat. Când am ajuns acasă, am fost tentată să mă uit în cămară și sub pat ca să mă asigur că ești acolo.

— Nimic nu m-ar fi putut împiedica să vin.

— A fost un plan îndrăzneț, Wick.

— Slavă Domnului că a mers. Decisese că el și Rennie nu aveau nicio speranță de viitor până nu rezolvau problema cu Lozada. Cu alte cuvinte, până ce acesta nu era eliminat din peisaj.

— Cea mai grea parte pentru mine a fost că a trebuit să te pun în pericol.

— Eram deja în pericol.

— Până la urmă am ajuns și eu la concluzia asta. Trebuia să îi forțez mâna lui

Lozada, altfel pericolul te-ar fi pândit permanent.

În dimineața precedentă se trezise înainte de revărsatul zorilor, îl sunase pe Oren și îi schițase planul. Acestuia îi plăcuse ideea, făcuse și el câteva sugestii și pusese roțițele în mișcare.

— Cum l-ai convins pe Oren că nu sunt o femeie fatală, așa cum credea el? Întrebă

Rennie.

— N-a fost nevoie să-l conving. A avut grijă Lozada de asta când ți-a ucis caii. Cred că de fapt Oren nu mai credea asta demult, dar făcea pe catârul. Dacă n-ar fi fost convins sută la sută de inocența ta și de faptul că te judecase greșit, n-ar fi fost de acord niciodată cu planul ăsta de învăluire! Apropo, își cere scuze pentru toate lucrurile urâte pe care le-a spus despre tine, ca să-l convingă pe Weenie Sawyer. Care s-a dovedit un noroc pentru noi. Dacă nu era el, ar fi trebuit să așteptăm zile întregi, eu în pușcărie și Oren în spital, prefăcându-se grav rănit, până

ce afla Lozada și trecea la acțiune. Sawyer a fost urmărit până acasă, în Dallas, unde echipa de supraveghere l-a văzut pe Lozada și ne-au pus în alertă. După plecarea acestuia, l-au arestat pe Weenie. Zăcea pe pat, plângând pentru că Lozada îl forțase să își distrugă calculatoarele. Și-a început mărturisirea despre complicitatea lui chiar înainte să îi pună cătușele.

— Vor exista repercusiuni pentru tine?

— Pentru că l-am împușcat pe Lozada? Nu. Oren m-a repus în drepturi înainte să intrăm să îl interogăm pe Weenie. Ea se întoarce surprinsă spre Wick.

— Deci acum ești iar polițist în mod oficial?

— Mă mai gândesc.

— La ce?

— La mizeria pe care o implică meseria asta.

— În toate meseriile există și așa ceva, Wick.

— Nu e o maximă prea încurajatoare, spuse el sec.

— Totul se reduce la o singură întrebare, zise ea și el o privi. Iubești meseria mai mult decât urăști mizeria inerentă ei? El nu trebui să se gândească prea mult la răspuns.

— Iubesc meseria asta.

— Atunci ăsta îți e răspunsul. El dădu din cap gânditor.

— Acum, că voi putea în sfârșit să îl îngrop pe Joe, adică să îl îngrop cu adevărat, cred că lucrurile vor sta altfel.

— Sunt sigură de asta. E vocația ta, spuse ea, și râse încet. Apropo de vocații, cred că Grace și-a ratat-o pe a ei. Trebuia să se facă actriță. A dat un spectacol de mare clasă la spital.

— Am auzit că e valabil pentru amândouă.

— Nu știu dacă Lozada ne-a văzut sau nu.

— Nici eu nu știu, dar fiecare scenă a trebuit să fie

regizată și jucată ca și cum erau reale. Dacă Lozada supraveghea spitalul și Grace nu s-ar fi repezit lângă patul lui Oren, s-ar fi prins că e ceva dubios la mijloc. O văzu căscând.

— Ai stat trează toată noaptea. Nu vrei să încerci să dormi restul drumului?

— Dar tu?

— Am moțăit între analizele alea inutile la care m-a supus doctorița mea. Zâmbind, ea închise ochii. Se trezi când el opri camioneta în fața porții și coborî să o deschidă. Intră și parcă lângă treptele din față. Rennie se uită spre grajd.

— Acolo mă opream mereu prima oară. El o mângâie pe obraz.

— Încearcă să nu te mai gândești la asta.

— Am să mă gândesc mereu. El coborî și ocoli mașina să îi deschidă ușa, dar nu o lăsă să iasă.

— Ce e?

— Când stăteam în dormitor așteptând momentul să intru peste Lozada...

— Da?

— Te-am auzit spunându-i ceva ciudat. Ai zis că în ultimii douăzeci de ani fiecare zi din viața ta a fost un premiu neașteptat, spuse el, și îi scoase ochelarii ca să îi vadă ochii. Mă tot întreb ce ai vrut să spui cu asta. Ea coborî capul, dar el îi puse un deget sub bărbie și i-l ridică, forțând-o să îl privească.

— Nu ai terminat povestea, nu-i așa?

O văzu luptându-se cu ea însăși, dar voința lui ieși învingătoare. Rennie respiră adânc.

— Când. Dan a tras...

— Da?

— Nu a țintit spre Raymond. Pentru o clipă el o privi fix, apoi înțelese și expiră încet.

— Iisuse!

— Tatăl meu, era mult mai furios pe mine decât pe Raymond. Acesta își pierduse interesul în afacerea lor și nu mai făcea față. Când ne-a văzut împreună și și-a dat seama că eu eram motivul preocupării lui, m-a văzut doar ca pe un obstacol ce trebuia eliminat. Se opri o clipă și privi în gol.

— Tatăl meu pe care l-am adorat. Mi-a frânt inima cu infidelitatea lui. A trădat-o pe mama și întreaga noastră familie. A fost un nemernic egoist, care nu și-a văzut decât propriul interes. Râse cu amărăciune și clătină din cap.

— Dar știi care e partea cea mai amuzantă? Sau cea mai tragică? Tot îl iubeam. În ciuda a tot ce făcuse. Dacă nu l-aș fi iubit, n-aș fi încercat din răspuțeri să îl înfurii, făcând exact ceea ce făcea și el. Nu i-aș fi sedus partenerul de afaceri.

L-am iubit, repetă ea cu tristețe. Însă pentru el terenurile lui erau mai importante decât mine. S-a înfuriat atât de tare încât a vrut să mă omoare. Și ar fi făcut-o dacă Raymond n-ar fi sărit în fața mea chiar în momentul în care a tras. Așa că înțelegi acum de ce am spus că Raymond nu ar fi murit dacă nu eram eu. A murit salvându-mă de propriul meu tată. După aceea, am fost în stare de șoc. Am făcut și am zis tot ce mi-a ordonat T. Dan. Curând după incident m-a trimis la internat. Poate că vederea mea îi deranja conștiința sau poate că îi reaminteam de afacerea cu terenul pe care a pierdut-o. Nu știu. N-a mai pomenit despre după-amiaza aceea până la moarte. Wick o trase spre el și când ea rezistă, exclamă:

— Nu se poate! N-ai să te retragi în tine acum. Îi lipi fața de pieptul lui și o mângâie pe cap.

— S-a întâmplat acum douăzeci de ani. A trecut de mult și ai ispășit destul pentru asta, iar T. Dan arde în iad. Nu mai are cum să-ți facă rău, Rennie. Nu îl voi lăsa.

O mai țină în brațe câteva clipe, apoi îi dădu drumul.

— Mă bucur că mi-ai spus. Explică multe. Nevoia de a deține controlul. Faptul că nu îți pasă de pericole, pentru că ar fi trebuit să mori la șaisprezece ani. Sper numai că ai să încetezi cu asta. N-o să pot să alerg în jurul tău tot timpul ca să-ți salvez fundul. Metaforic vorbind, bineînțeles. Ea izbucni în râs. Sau în plâns. Era greu de precizat, pentru că avea ochii plini de lacrimi, dar zâmbea. O ajută să coboare din camionetă și urcară împreună treptele.

— Ce zici de un mic dejun? o întrebă în timp ce deschidea ușa de la intrare.

— Sună bine. Închise ușa în care o prinse pe Rennie între el și ușă.

— Micul dejun. În toate diminețile, pentru tot restul vieții. Ea îi zâmbi tristă.

— Wick...

— Stai puțin. Înainte să obiectezi, ascultă-mă până la capăt, spuse el, și îi puse mâna pe obraz. Voi fi cel mai bun prieten al tău toată viața. O să mă străduiesc din răspuțeri să vindec partea aceea din tine care încă sângerează. Voi fi un iubit pasional și credincios. Voi fi bucuros tatăl copiilor tăi. Și te voi proteja cu prețul vieții mele.

— Ai făcut-o deja.

— Și tu m-ai salvat, Rennie. Și nu doar pe masa de operație. Eram într-un hal fără de hal când a venit Oren în Galveston. Faptul că m-a atras într-un caz în care era implicată o misterioasă doctoriță chirurg a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Ea zâmbi, dar ochii ei încă mai reflectau îndoială.

— Nu văd cum ar putea merge.

— Dacă mă gândesc bine, s-ar putea să ai dreptate, oftă el.

Începu să îi descheie bluza.

— Eu fac crize îngrozitoare, iar tu ești imperturbabilă în situații tensionate. Eu sunt un șleampăt, iar tu pui până și capacul la loc pe cutiile de cereale. Eu sunt sărac, tu ești bogată. Până termină de enumerat toate diferențele fundamentale dintre ei, îi deschieseră toți nasturii și îi desfăcuse pantalonii. Se aplecă și îi sărută colțul gurii.

— Nu ne potrivim deloc. Ea își dădu capul pe spate pentru a fi sărutată pe gât.

— În afară de ce a spus Grace. O trase ușor cu dinții de lobul urechii.

— Ce-a zis Grace? îi scoase cămașa din pantaloni și îl mângâie pe piept.

— Că mă iubești.

— Grace e deșteaptă.

— Așa e?

— Așa e. Râsul ei se transformă în geamăt când îi desfăcu sutienul și îi luă sânii în mâini.

— Apoi mai e și munca mea.

— Într-adevăr, o aprobă el mângâindu-i sfârcul.

— E foarte solicitantă. Îi mângâie pânțele cu dosul degetelor, coborându-le spre buric.

— Ai dreptate. Întoarse mâna și i-o strecură în bikini.

— Nimic nu e cum trebuie.

Era umedă și receptivă și, în timp ce își strecură degetele în ea, îi captură gura într-un sărut plin de patimă. Peste câteva minute, Rennie era întinsă deasupra lui pe canapea. Hainele pe care nu și le scosese la timp erau umede și șifonate. Șuvițe din părul ei erau înfășurate în jurul gâtului lui. El se balansa cu un picior pe podea. Erau îmbujorați, respirau întretăiat și dorința pulsa în locul în care trupurile lor rămăneau unite. El respiră de câteva ori adânc.

— Ce spuneai? îi simți zâmbetul pe piept și îl întrebă somnoroasă:

— Clătite sau omletă? SFÂRȘIT